

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK
MAFIA
ROMANCE

UNHOLY

Sins

ORIGINAL SIN SERIES

MILA KANE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

KUTSAL OLMAYAN YEMİNLER

YAŞ FARKLI MAFYA ROMANTİZMİ

ORİJİNAL GÜNAH SERİSİ

MILA KANE

Telif hakkı © 2023 Mila Kane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Mila'nın dünyasına hoş geldiniz

Yazarın Notu

1. Charlie
2. Renato
3. Charlie
4. Charlie
5. Renato
6. Charlie
7. Renato
8. Renato
9. Charlie
10. Charlie
11. Renato
12. Charlie
13. Charlie
14. Renato
15. Charlie
16. Charlie
17. Renato
18. Charlie
19. Renato
20. Charlie
21. Charlie
22. Renato
23. Charlie
24. Charlie
25. Renato
26. Renato
27. Charlie

28. [Charlie](#)
29. [Renato](#)
30. [Charlie](#)
31. [Charlie](#)
32. [Renato](#)
33. [Charlie](#)
34. [Renato](#)
35. [Charlie](#)
36. [Renato](#)
37. [Charlie](#)
38. [Renato](#)
39. [Charlie](#)
40. [Renato](#)
41. [Charlie](#)

[Altı Ay Sonra 14 Ay](#)

[Sonra](#)

[Teşekkürler Mila](#)

[Kane](#)

[Mila Kane'in Diğer Eserleri](#)

MILA'NIN DÜNYASINA HOŞ GELDİNİZ

[Mila Kane](#)'de silinmiş sahneler, anketler ve karakter ilhamları için
haber bültenime abone olun.

YAZARIN NOTU

Mila Kane'in New York'una hoş geldiniz. Burası sizin bildiğiniz şehir değil; burada yeraltı dünyasının kralları ve kraliçeleri hüküm sürüyor.

Yaşam ya da ölüm aşkının yanı sıra, karanlık ve kaos kitap dünyasının bu köşesine hükmediyor. Eğer bu tür kitapları seviyorsanız, okumaya devam edin.

Bu kitapta kaçırma, takip, zorla evlilik, doğum kontrolüyle oynama ve üreme temaları yer almaktadır.

Eğer emin değilseniz, TW'lerin [tam listesi](#) için [web siteme](#) bakın.

1 CHARLIE

Yalnız, yirmi altı yaşında ve Atlantic City gibi bir parti şehrinde yaşıyorsanız, akşam eğlencesi için bir sürü seçenek vardı. Bir randevuya çıkabilir, güzel bir şeyler yiyebilir, hatta belki şansınız yaver gidebilirdi. Ya da başka bir şekilde şansınızı deneyebilir, sahil şeridinde sıralanan lüks kumarhanelerden birinde büyük paralar kazanabilirdiniz. Belki de evde arkadaşlarınızla vakit geçirerek sakın bir geceyi tercih ederdiniz.

Herkes için bir şeyler vardı, ama yine de, *kimsenin* iyi vakit geçirme fikrinin, gecenin bir yarısı Jersey Shore'daki harap bir depoya gizlice girmek olduğunu sanmıyordum. En azından tanıdığım kimse için.

Yine de, işte buradaydım ve utanç verici bir şekilde, güvenilir takip uygulamamla küçük kız kardeşimi gözetleyip, gitmemem gereken bir yere kadar onu takip ettiğim ilk sefer bile değildi. Ancak bir dahaki sefere, çürümüş balık ve eski ter kokan bir depo yerine, yaşıma için fazla büyük olduğum bir üniversite partisini tercih ederdim.

Tanrım, durum fena idi. Ama geri dönecek kadar da fena değildi.

On dokuz yaşındaki küçük kız kardeşim, bu tehlikeli barakada bir yerlerdeydi ve onu kulağından sürükleyerek çıkarmak zorunda kalsam bile, onsuz gitmeyecektim.

Lucy'nin başını belaya soktuğu durumun giderek daha da kötüye gittiğine dair içimdeki kemiren endişeyi görmezden geldim. Her şey okulda kavga etmekle başlamıştı. Sonra hırsızlık geldi. Ardından reşit olmayanların içki içmesi. Ve en son olarak, hiçbir yere varamayacak eziklerle çıkmak.

Şimdi ise, neye bulaştığını hiç bilmiyordum. Bana karşı konuşmuyordu, geriye kalan tek ailemiz biz olsak da.

rahibeler tarafından işletilen bir grup evi olan Mercy House'da büyümek beni utanç dolu, kurallara uyan birine dönüştürmüştü, ama Lucy üzerinde tam tersi bir etki yaratmıştı.

Yine de, ona sert bir şekilde konuşmak kesinlikle gerekiyordu. Korku filmi setine benzeyen terk edilmiş bir binada takılmak pek de iyi bir fikir değildi. Sırada ne vardı? Düşünmek bile beni ürpertti.

Spor ayakkabım kırık bir cam parçasına bastı ve yüksek, çıtırtı sesi çıkardı. Donakaldım. Hâlâ ilk gizlice girdiğim büyük odadaydım. Eski kasalar ve diğer nakliye malzemeleri bir duvar boyunca gelişigüzel istiflenmişti; bu da beni görünmeden izleyebilecek gözler için bolca gölgeli köşe ve kuytu bırakıyordu.

Uzun odanın bir tarafında kırık pencereler sıralanmıştı ve üst katta tüm katı çevreleyen bir geçit vardı. Metal gıcırdıyordu ve rüzgâr, aralık pencerelerden ısıklık çalıyordu.

Lucy'yi al ve buradan çık, içimden bir ses ısrarla söylüyordu. *Böyle yerlerde iyi bir şey olmaz*. Evet, bu oldukça açıktı, ama takip uygulamasındaki yanıp sönen nokta onun burada bir yerde olduğunu göstermesine rağmen, asi kız kardeşimin tek bir izini bile göremiyordum.

Son derece gelişmiş hayatta kalma içgüdülerimi bir kenara itip deponun daha derinliklerine sızmak zordu. Hayatımı beladan uzak durmaya çalışarak geçirmiştım, ama Mercy House'da büyümek bunu kolaylaştırmamıştı. Oraya geldiğimizde on üç yaşındaydım ve sosyal hizmet görevlisi elimi okşarken tek söylediği, kız kardeşimden ayrılmadığım için ne kadar şanslı olduğumdu. Elbette, babamız yeni vefat etmişti; paket yemek almak için sırada beklerken rastgele bir arabadan açılan ateşle vurulmuştu. Elbette, on kızla birlikte bir yatakhane yatmak zorundaydık; bunlardan biri yastığını ateşe vermeyi severdi, diğeri ise küçük hayvanları saklayıp onlara işkence ederdi. Rahibelerin bize utanç verici düşüncelerimiz hakkında sorguya çektiği ve “safsızlığı” tespit etmek için gece yarısı rastgele yatak kontrollerine çıktığı bir yatakhane.

Tamam, Sosyal Hizmetler'den Sue Granger. Biz New Jersey'deki en şanslı kızlardık.

"Lucy?" diye fısıldadım, karanlık odadaki bunaltıcı sessizliği bozarak. Buralarda bir yerde olmalıydı.

Devam ettim, yan odaya doğru ilerledim. Küçük kız kardeşime hakkını vermem gerekiyordu. Eğer başını belaya sokma konusunda en yetenekli kişilere ödül verselerdi, Lucy hiç şüphesiz kazanırdı. Teknik olarak, artık küçük bir kız değildi. Bunu biliyordum. Ama on dokuz yaşında, kendini ciddi belaya sokacak kadar büyük, ancak olası sonuçları görmezden gelecek kadar da genç olduğu o tuhaf yaşıydı. Aramızdaki bağı koparabileceğimi hiç sanmıyordum.

Son on üç yıldır, onun tek annesi bendim.

"Ona iyi bak, Charlie. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Babamın hayalet gibi sesi zihnimde yankılandı. O gece, bana hayatımın en önemli sorumluluğunu vermişti, hâlâ omuzlarımda ağır bir yük olarak duran bir sorumluluk.

Bazı geceler, onun son arzusunu yerine getirmek diğerlerinden daha zordu.

Solumdan bir hışırtı duyuldu. "Charlie?" kendi sesimden daha iyi tanıdığım bir ses fısıldadı.

"Lucy," diye mırıldandım ve çömelmeye başladım. Ellerim karanlıkta kırık cam parçalarına değdi, ama irkilmedim. Lucy'yi korumak söz konusu olduğunda, beni durduracak hiçbir şey çok acı verici ya da zahmetli olamazdı.

Kız kardeşim sırtını duvara dayamış, kocaman gözlerinde çılgın bir bakışla yerde oturuyordu. Korkmuştu. Son zamanlarda hiçbir şeyden korkmadığını düşünürsek — "kötü kız" statüsünü bir onur nişanı gibi görüyor — ani korkusu endişe vericiydi. Sert kız tavırlarını bırakıyorsa, başı gerçekten belada olmalıydı.

Onun yanındaki dar alana sıkıştım. "Burada ne işin var?"

"Beni takip mi ettin?" diye sordu öfke duymadan.

Onu nazikçe dirsekledim. "Tabii ki takip ettim. Ablalar böyle yapar, değil mi?"

"Nasıl?"

"Telefon izleme uygulaması." Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu; eninde sonunda anlayacaktı.

Başını salladı. Bir terslik vardı. Fazla sessizdi. Uzaklardan gelen konuşma sesleri duyuyordum. Burada yalnız değildik.

"Neler oluyor? Anlat bana," diye ısrar ettim ve elini avuçladım. Elinin derisi soğuktu.

"Miguel. Miguel'i tanıyorsun, değil mi?" diye gergin bir şekilde söze başladı.

Yeni erkek arkadaşını onaylamadığımı biliyordu. Her halinden sorunlu olduğu belliydi. Bunun geçici bir şey olduğunu ve bu kadar değişken ve tehlikeli biriyle çıkmanın cazibesinin zamanla kaybolacağını umuyordum. Görünüşe göre bu henüz gerçekleşmemişti.

Başımı salladım. "Onu tanıyorum."

"Şey, o, ek işler yaparak biraz para kazanabileceğimizi düşündü, bilirsin, ufak tefek işler falan."

"Ve bu ufak tefek işler seni buraya mı getirdi? Burası insanların yemek siparişi verdiği türden bir yere benzemiyor."

Lucy gözlerini benden kaçırdı. Yalan söylüyordu. Bunu her zaman anlardım. Ama şimdi onu gerçeği söylemesi için sıkıştırmanın sırası değildi.

"Sadece buraya gelip bir şey almamız gerekiyordu, yeni patronuna gösterebileceği bir şey, sonra da tam zamanlı bir iş alacaktık."

"Anlamıyorum," itiraf ettim. Saklamaya çalıştığı çok şey vardı ve hikayesi hızla çöküyordu. "Öncelikle, 'burası' neresi?"

O kadar sessiz fısıldıyorduk ki, odanın diğer tarafında konuşan adamların mırıldanışları kolayca duyuluyordu. Keşfedilmediğimizden emin olmak için bir kulağımı o sese dayadım.

Lucy yutkundu, yüzü solmuştu. “Bir De Sanctis teslim noktası.”

Bu bilgiyi sindirmek için bir an durdum. “De Sanctis. Atlantic City’nin İtalyan kraliyet ailesi gibi suç örgütü olan... o De Sanctis mi?” Terden sıırıslık olmama rağmen, sakın bir ses tonuyla konuştum.

Lucy başını salladı.

“Ve teslim noktası derken...” Sözümü bitirmedim, bariz olan cümleyi tamamlamak istemiyordum. Bu, durumu çok gerçekçi hale getirecekti.

“Burası, ürünlerini bıraktıkları ve dağıtım için bayilerin gelip aldıkları yerlerden biri.”

En azından neye bulaştığını tam olarak biliyordu. Hiçbir şekilde yanıltılmamış olması, içimi biraz rahatlattı.

“Ürünler, satıcılar, De Sanctis,” diye mırıldandım, şok olmuş bir halde. Belki bu beni naif yapıyordu, ama kız kardeşimin alıştığı suç faaliyetlerinin boyutunu açıkça hafife almıştım. “Şu anda kimsin sen?” diye öfkeyle sordum.

Hayatını her gün yeni bir dibe sürüklediği için ona kızgındım.

Onu yeterince yakından takip etmediğim ve düşmesine izin verdiğim için kendime kızgındım.

Bize ihtiyacımız varken bizi terk edip giden babama kızgındım.

Hatta sosyal hizmet uzmanı Sue'ya ve onun kırılğan pozitifliğine bile kızgındım. *Evet Sue, gerçekten çok şanslıyız. Korkunç çocukluklarımızdan hiç etkilenmemişiz.*

İçinde bulunduğumuz tehlikeyi belirtmeme gerek yoktu. Lucy biliyordu; gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları bunu ele veriyordu. Başını belaya sokmuştu ve onu bu karmaşadan kurtarabilecek tek kişi bendim.

Lucy, bu depoya girip acımasız bir mafya örgütünden hırsızlık yapmaya çalıştığında büyük bir riske girmişti. Kolay av olan çeteleri ve sık sık ortaya çıkıp

ve sık sık ortadan kaybolan çeteleri ve küçük kartelleri es geçmişti. Doğrudan besin zincirinin en tepesine gitmişti. Eyaletin en st düzey avcısına.

New Jersey suçla doluydu. Atlantic City'deki büyük hastanelerde klinik stajlarım sırasında, suç örgütlerinin şehre pençelerini geçirdikçe yol açtıkları hasarı ilk elden görmüştüm. Rakip ailelerin bölge savaşlarında açtığı kurşun yaraları değilse, ürünlerinin yol açtığı aşırı doz vakalarıydı. Hangi aile olduğu önemli değildi – İrlandalı, İtalyan, Rus – sonuç kanlı ve lmcld.

New Jersey ve mafya, 4 Temmuz ve elmalı turta kadar i içe geçmişti. Ve Lucy doğrudan De Sanctis ailesinin peşine düşmüştü. Onlarınkı geçici bir örgüt değildi. De Sanctis ailesi ciddi bir operasyon yürütüyordu. Ailenin babasına AC'nin Kralı diyorlardı, çünkü kumarhane dünyasını demir yumrukla yönetiyor ve muhalefeti kolaylıkla ezip geçiyordu. Renato De Sanctis kötü şhretliydi ve aklı başında hiç kimse onunla ters düşmezdi.

Kız kardeşime baktım ve bir an için onu farklı bir açıdan gördüm, sonra yaklaşan seslerin mırıldanması beni düşüncelerimden kopardı.

Artık yalnız değildik.

Keskin bağırışlar ve protestolar deponun duvarlarından yankılanıyordu. Lucy yanıma kalkmaya çalıştı ama ben onu hızla aşağı çektim, ağzımı korku kapladı. Tadı metal gibiydi. Kolyemi aradım. Babamın bana verdiği küçük, sade bir altın kolyeydi. zerinde kaybolan eşyaların ve insanların koruyucu azizi olan Aziz Anthony'nin resmi vardı. Ben her zaman kaybolmuş bir insandım; babam bile bunu görmüştü.

"Ben bakarım," dedim ona, neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle.

Dizlerimin zerine çöktüm, soğuk beton zemin ucuz polyester pantolonumu delip geçiyordu. İki adam yan kapıdan odaya girdi. Biri daha küçük bir adamı saından srkliyor gibiydi. Lucy'nin elini sıkıca tuttum, diz çöküp bakmasını engelledim. Gerekirse ağzını tıkardım.

Zalimce eğlenen kahkahaların sesi odada yankılandı.

"Buraya bir yılan gibi kıvrılarak girip Castellolar için puan kazanabileceğini mi sandın? Cesurca, ama aptalca, ve şimdi bu, yapacağın son şey olacak," dedi adamlardan biri homurdanarak, sürüklediği gölgeli figürü beton zemine fırlattı.

Sert bir şaplak sesiyle yere düştü, iki adam da tehditkar bir şekilde onun üzerinde dikiliyordu. Onun onlardan daha küçük olduğunu hemen anlayabiliyordum. Daha gençti.

Miguel, Lucy'nin pislik erkek arkadaşı.

Saldırganlardan biri Miguel'in yan tarafına üç kez sertçe tekme attı. Hemşirelik içgüdülerim devreye girdi ve az önce meydana gelmiş olabilecek hasarı ve nasıl tedavi edileceğini zihnimde değerlendirdim. Lucy'yi ölümcül bir kavrayışla tutmaya devam ettim. Erkek arkadaşının dövüldüğünü görmesine izin veremezdim. Ona yardım etmeye gelince, bunu aklımın ucundan bile geçirmedim. Buraya gelmemizin sebebi oydu ve benim önceliğim Lucy'ydi. Birleşik gücümüzün bu gangsterlere karşı ne kadar etkili olacağı konusunda kendimi kandırıyordum.

"Bunu sana Castillos mu yaptırdı? Bizi soyarsan kartele kabul edeceklerini mi söylediler? Seni aptal çocuk. O pislikler kan bağı olanlar dışında kimseyi kabul etmez. Bizimle daha iyi bir şansın vardı... ama sen De Sanctis ismine saygısızlık ettin ve ben de seni ibretlik bir örnek haline getirmek zorundayım. Kişisel bir mesele değil. Bu bir imaj meselesi, evlat. Haline bakılırsa, toplum için büyük bir kayıp sayılmazsın."

Adamlar aralarında acımasızca güldüler.

İçimde kötü bir his uyandı. Bu sadece bir dayak değildi. Onu öldüreceklerdi ve ben ya bunu engellemeye çalışıp kendi hayatımı tehlikeye atacak ya da bunun olmasına izin verecektim. Ben bir hemşireydim. Hayat kurtarmak benim görevimdi. Yine de, başımın altındaki Lucy'nin parlak saçlarına baktığımda, bunu yapmayacağımı biliyordum. Belki yalnız olsaydım bir şeyler denerdim, ama onun güvenliğini tehlikeye atamazdım.

"Durun! Ben tek başıma gelmedim," diye bağırdı Miguel.

Siktir. O çocuğun bir ispiyoncu olduğunu biliyordum. "Öyle mi? Kiminle geldin?"

"Kız arkadaşım... yani, birlikte olduğum kızla. Üzerinde bazı şeyler var. Onu alabilirsin. Acele etme. Parti yap, çılgınlık yap."

Dilimi tuttum, içimde korku ve suçluluk duygusu zehirli bir karışım oluşturunuyordu, korku ve suçluluk duygusu damarlarımda yükselen öfkeye yol açıyordu. Bu çocuk, kendi zavallı kışını kurtarmak için Lucy'yi teslim edebileceğini mi sanıyordu? Lucy'nin parmakları benimkilere sıkıca tutundu. Bu, onun da her kelimeyi duyabildiğini hatırlatıyordu.

Sessizlik çöktüğünde tekrar göz attım. Ne yaptıklarını bilmem gerekiyordu. Miguel'in teklifini mi düşünüyorlardı?

Adamlardan biri güldü ve ceketinden bir silah çıkardı. "Neden ikisini de yapmayacağımızı düşünüyorsun? Seni, işe yaramaz, korkak erkek arkadaşını ortadan kaldırıp, kızınla istediğimiz kadar eğleneceğiz."

Kolunu uzattı ve silahın emniyetini açtı, Miguel'in yuvarlanarak kaçma girişimine gülerек. "Görünüşe göre yolun sonu, evlat. Pek de etkileyici bir son değil. Aslında sana bir iyilik yapıyorum." Silahı Miguel'in kıvrılmış vücuduna doğrulttu.

Diğer goril araya girdi. "Lanet olsun, bir dakika bekle Tony. Çocuğu biraz korkut ve biraz döv... patronu yine kızdırma. Ren ile durumumuz hassas, bunu ikimiz de biliyoruz."

Ren. Renato De Sanctis. Sanki adını düşünmek bile onu çağıracakmış gibi, kendimi omzumun üzerinden bakarken buldum. Bir Bloody Mary büyüsü.

"Ren'in bilmediği şey ona zarar vermez," dedi silahlı adam. Sesinden, acımasız bir adalet dağıtmaya can attığını anlayabiliyordum. Önünde kanlar içinde yatan adamı öldürmek istiyordu.

Arkadaşı bir kez daha araya girdi ve bir saniye boyunca sessizce tartıştılar. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, düşünemiyordum bile. Polisi aramalıydım. *Bir şeyler* yapmalıydım.

"Kaçmalıyız," diye fısıldadım. "Burada olduğunu biliyorlar. Dikkatleri başka yerdeyken buradan çıkmalıyız."

"Polisler..." diye başladı Lucy.

Başımı salladım. Dışarı çıkınca arayacaktım. Önümüzdeki otuz saniye içinde gelmeyeceklerdi, yani Miguel'i kurtaramazlardı. Kız kardeşimi pazarlık malzemesi olarak kullanarak hayatını kurtarmaya çalıştıktan sonra, artık o kadar da umursamıyordum. Onu kurtarmak için kendimi tehlikeye atmayacaktım. Kendi yolunu seçmişti.

Kapıya hiç ulaşamadık.

Bir patlama sesi duyuldu ve çığlığımı bastırmak için yumruğumu ağzıma soktum.

Duman ve metal kokusu havayı doldurdu.

"Tanrım dostum, bunu yapmamalıydın. Ren bundan hoşlanmayacak."

"Her neyse. Patronun kışını yalamayı bırak." Miguel'i vuran kişinin derin sesi neşe ve eğlence doluydu. "Kızı arayalım mı?"

"Hangi kız? O küçük serseri sadece kendine biraz zaman kazanmaya çalışıyordu. Hangi kız buraya gizlice girmeyi kabul eder ki? Hadi buradan gidelim."

"Evet, neyse ne."

Lucy kollarımda titriyor, sessizce ağlıyordu. Sorun çıkaran yeni erkek arkadaşına ne olduğunu biliyordu. Erkeklerin konuşma sesleri kaybolana kadar, suçluluk ve korku içinde uzun dakikalar boyunca donakalmıştık.

İşte bu. Gitme şansımız. "Kız arkadaşını" aramaktan vazgeçmeden önce, bunu hemen yapmalıydık.

Gizlice içeri girdiğim yan kapıya sadece birkaç adım uzaklıktaydık. Oradan sessizce çıkabilirsek, kaçabilir ya da sahilin bu sefil ucunda sıralanan terk edilmiş binalardan birinde saklanabilirdik.

"Lucy, hemen buradan çıkmalıyız, koş ve asla arkana bakma."

"Miguel'i öldürdüler, değil mi? Onu öldürdüler," diye mırıldandı Lucy, şokun etkisiyle bakışları bulanıklaşmıştı.

"Evet, ve bizi bulurlarsa bizi de öldürecekler. Bu yüzden bizi duymadan buradan gitmeliyiz," diye açıkladım, şokunu atlatmasına yardımcı olmak için elimden geldiğince sabırlı davranmaya çalışarak.

O da başını salladı, iri, yaş dolu gözleriyle gözlerime bakıyordu. O anda ne kadar genç görüldüğünü fark edince kalbim sıkıştı. Yine benim küçük kız kardeşim gibi görünüyordu.

"Gidelim," diye fısıldadım.

Birlikte saklandığımız yerden sessizce çıktık. Gölge hareket ediyor, üzerimize atlıyor gibiydi. Lucy, gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaparken hıçkırarak ağladı. Harap depoda attığımız her adımda sanki sırtıma bir hedef tahtası takılmış gibi hissediyordum. Tüylerim diken diken oldu, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Sonunda, yan kapıya doğru sürünerek ilerledik ve karanlık, serin geceye çıktık.

Depodan uzaklaşan takside eve doğru giderken, nefesimi tuttuğumu fark ettim. Başım ağrıyordu ve ciğerlerim sızlıyordu. Pençelerimi düzeltmek zor oldu ama başardım. Lucy'nin başını kucağıma aldım ve saçlarını okşadım. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Uzun zamandır ilk kez, bu sözlerin doğru çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum.

Da'nın sesi kafamın içinde yankılanıyordu, eski sloganı döngü halinde tekrarlanıyor ve beni sıcak bir kucaklamaya sarıyordu. *Bunu sonra düşün, evlat. Yarın ölmüş olabilirsin.*

Ah, baba. Hiç bilmiyorsun.

Hıçkırık sesleriyle birdenbire uyandım.

Gözlerimdeki uykuyu silemeden ayağa kalkıp dağınık yatak odamdan dışarı çıktım.

Lucy ile paylaştığım dairenin küçük mutfağını dolduran sonbahar ışığıyla gerçeklik bir anda içime doldu. Taksi kornalarının sesi ve şehrin gürültüsü duyularımı doldurdu, ama bunlar bile o acı dolu sesleri bastıramadı.

Southside mahallesi ne göz alıcı ne de güvenli bir yerdi, ama çalıştığım kumarhaneye yakındı ve öğrenci deneyimimin bir parçası olarak klinik stajımı yaptığım hastane de çok uzak değildi. Sınırlı bütçemizle daha yakın bir yerde yaşamayı karşılayamazdım ve daha uzun bir yolculuk için de vaktim yoktu, bu yüzden otoyolun kenarındaki bu kasvetli dairede sıkışıp kalmıştık. Çatıya çıkıp kırık güvenlik bariyerinin üzerinden eğilseydiniz, kıyıyı neredeyse görebilirdiniz.

Lucy'nin kapısını hafifçe çaldım ve bekledim. Kapıdaki eski ahşap plaketi parmağımla okşadım; bu, grup evinde kaldığımız zamandan beri yaptığı ve sakladığı plaketti. Parlak pembe ojeyle tam adı yazılmıştı. Lucy. Köşelerde birkaç solmuş, soyulmuş çıkartma vardı, ama kendi küçük köşesini yaratması için kendisine verilen el işi malzemeleri bu kadarla sınırlıydı.

"Lucy, içeri giriyorum," diye seslendim, ama kapıyı açmadı.

Kız kardeşim yatakta kıvrılmış, yüzü gözyaşlarından kızarmış ve şişmişti. Dün gece ağladığını duymamıştım. Son beş yıldır hemşirelik öğrencisi olarak öğrendiğim, ölümcül derecede derin bir uykuya dalmıştım. Fikir, etrafında ne olup bittiğine bakılmaksızın, uyuyabildiğin zaman uyumaktı.

Yatağa oturdum ve elini tuttum. "Hey, bütün gece uyanık mı kaldın?"

"O korkunç sesi durmadan duyuyorum," dedi Lucy, burnunu çekerek.

Bir mendil alıp ona uzattım ve burnunu sertçe sümkürmesini izledim. Sonuçta haklıydı. Son yirmi dört saat tam bir kabus gibiydi. Erkek arkadaşının öldürülüşünü görmüştü.

Olay olduğuunda oradaydı. O da onun yerine ölebilirdi. Korkunç bir şeydi.

Hayır, Lucy uygun tepki veriyordu. Uygun tepki vermeyen bendim. Şokun etkisiyle ve bunu atlatmamı gerektiren özenle geliştirilmiş hayatta kalma becerilerimle tepki veriyordum. Ama içimde, beni yutmaya hazır devasa bir panik çukuru vardı.

"Ve şimdi o gitti..." Lucy fısıldadı, gözyaşları yeniden akmaya başladı.

Eğilip ona sarıldım. Elbette, Miguel'i Lucy için hiç sevmemiştim ve kendi canını kurtarmak için onu satmaya çalıştığı için onu asla affetmeyecektim. Ama yine de Lucy'nin acı çekmesini görmekten hoşlanmıyordum ve bu durumu atlatmasına yardım etmek istiyordum.

"Biliyorum, çok zor. Üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle.

Kalbi kırık küçük kız kardeşimi kucaklarken, ölüme karşı biraz kalpsizleştiğimi fark ettim. Hemşirelik okuluna gitmek ve acil serviste staj yapmak insana bunu yapabilir. Hayatın kırılganlığını hissetmiştim ve o bariyerin o kadar sık kırıldığını görmüştüm ki, artık beni pek şaşırtmıyordu. Ancak dün gece farklıydı. Bu, tıbbi uzmanlar sizi kurtarmak için çabalarken bir hastane yatağında can çekişmek ya da ameliyat masasında kalp atışlarının durması değildi. Dün gece şiddet doluydu. O dehşeti kafamdan atamıyordum.

Yatağın yanında bir telefon titredi. Kılıfı tanımadım. "Bu kimin telefonu?"

Lucy burnunu çekti ve telefonu aldı. "Miguel'in. Kapüşonlumda cep olduğu için bana taşımam için vermişti."

Bir an için o kadar genç göründü ki nefesim kesildi. Yaptığım her şey, çalıştığım sayısız berbat iş, yaptığım fedakarlıklar... Hepsi onu güvende tutmak ve yaşadığımız dünyanın korkunç gerçekliğinden korumak içindi.

Dün gece başarısız olmuşum.

"Onun telefonu sende mi? Lucy, ya polis onu arıyorsa? Telefonun izini sürebilirler," diye azarladım, içimden yeni bir korku

içimde dolaştı ve beni kafeinden daha etkili bir şekilde uyandırdı.

"Ne olmuş yani? Ona yaptıklarını saklamayacağım," dedi Lucy meydan okurcasına.

Telefon, o saçma sapan sözle tartışmaktan dikkatimi dağıttı. Bir numara neredeyse yirmi kez aramıştı. Ekranı bakarken bir mesaj belirdi: *Evlat. Sana bir şans vereceğimi söylemiştim, verdim de. 25 bin dolarlık şans. Patron paranın nerede olduğunu bilmek istiyor. Malı ya da parayı geri ver. Zaman daralıyor.*

Telefonu, sanki bileğime dişlerini geçirmek isteyen bir engerekmiş gibi düşürdüm. Lucy'ye baktım. "Miguel'in üzerinde uyuşturucu var mıydı? Satış mı yapıyordu?"

Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluştu, sonra yana kaydı. *Lanet olsun.*

"Şu anda ciddi misin? Bir uyuşturucu satıcısıyla mı çıkıyordun? Bir çete üyesi olmak isteyen biriyle mi? Aklını mı kaçırdın?!" diye bağırdım.

"Ondan hoşlanıyordum! Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamayı beklemiyorum," diye karşılık verdi Lucy.

Beklenmedik sözleri hassas noktama dokundu, irkildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, herkes robot gibi yaşamak ve sadece çalışmak, ders çalışmak, çalışmak, ders çalışmak, sonra biraz daha çalışmak istemiyor. Bazılarımız yaşamak istiyor."

Karşı çıkmak için ağzıma gelen sözleri yuttum. Göğsümde bir acı yayıldı. O kadar çok çalışmamın tek nedeni, Lucy ile ikimizin nispeten rahat bir hayat sürmesini sağlamaktı. Alışkanlıktan, gözlerim Lucy'nin komodinindeki küçük çalar saate kaydı.

"Gitmem gerek. İşim var," diye mırıldandım, onun suçlamasına tam da tuzağa düştüğümün farkında olsam da bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. İşime ihtiyacım vardı ve onu seviyordum. Bu benim hayalimdi ve her gün tek başıma bizi geçindirmem benim için bir zaferdi.

"Burada kal. Kimseyle konuşma. Polise gitmeyi aklından bile geçirme. Gördüğümüz o adamlar, De Sanctis ailesi, oyun oynamıyorlar

. Tehlikeliler ve onların radarına girmemizi istemiyorum. Miguel öldü, şimdi yapabileceğimiz hiçbir şey bunu değiştiremez, onun yanına katılma riskini göze almak dışında.”

Sözlerim soğuk gelmişti. Lucy şok içinde bana bakıyordu, sanki kız kardeşinin yarı iblis olduğunu yeni keşfetmiş gibi. Bir bakıma doğrudu. Onun bakıcısı olarak, her şeyden önce öncelik vereceğim tek bir amacım vardı: Hayatta kalmak ve Lucy’yi hayatta tutmak. Aslında çok basitti. Her şeyin özünde, hayatta kalmamız yatıyordu. Her şey bir kenara bırakıldığında, herkes için durumun aynı olduğunu düşünüyordum. Hepimiz labirentteki fareler gibiydik, hayatta kalmak için çaresizce çabalıyorduk.

Lucy’yi bırakıp o lanet telefonu yanıma aldım. Bu kesin bir kanıttı ve onu Lucy’nin yanında bırakmak istemedim. Şu anda bununla ilgilenmek için vaktim yoktu. Bununla daha sonra ilgilenirdim. Bu, çözümü olmayan şeyler için her zamanki başa çıkma yöntemimdi.

Görünüşe göre Miguel zaten daha üst düzey bir dağıtıcı için çalışıyordu. Uyuşturucuların nerede olduğunu ve Miguel’e mesaj atan bu adamın onları bulmak için ne kadar ileri gideceğini merak ettim.

Evden çıkıp otobüs durağına doğru yürürken içimi bir endişe dalgası sardı.

2 RENATO

Kırk iki yaşında, New Jersey'nin en etkili ve kârlı mafya örgütünün lideri olarak, hayat bazen oldukça sıkıcı olabiliyordu. Bu nedenle, ara sıra işleri biraz değiştirmeyi severdim.

Müşterilerimi hizada tutmak için kişisel bir dokunuş kullanarak işlerim büyüdü ve bu, adamlarım için de iyi sonuç verdi. İster birinden bilgi almak için işkence yapmak, ister vaftiz törenine katılıp kutsamamı vermek, ister tuhaf bir suikastı bizzat gerçekleştirmek olsun, bu oyunda öngörülemez olmak işe yarıyordu.

Clements Drive'daki depoya uğrayıp, çalışan arılarımın ürünlerimi dağıtım için hazırladığını görmeyi bekliyordum. Silahlı korumalarımın çevrili, diz çökmüş bir grup rakip kartel üyesini görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

Bugün, beklediğimden daha eğlenceli geçiyordu.

"Atlantic City, istediğin kişi olabileceğin bir yer, en azından insanlar öyle diyor." Deponun arkasındaki karanlık otoparkta duran, eskimiş bir klasik Chevy'nin yanına kalçamı dayadım. Kağıt üzerinde, Renato De Sanctis'in AC'de tek bir şeyi bile yoktu. Gerçekte ise, şeridin yarısına sahip olmak üzereydim. Diğer yarısı ise, paralarını aklamam için bana ihtiyaç duyan bir grup milyardere aitti. Sahip olmadığım kumarhaneleri de ben yönetiyordum. Para kazanmak her zaman yeteneğim olmuştu. Tabii, bir de düzeni sağlamak.

Karşımda titreyerek duran adam, kumarhane dünyasına yasadışı kimyasallar sokmaya kararlı olan Castillo karteli için çalışıyordu. *Benim* kumarhane dünyam. Benim müşterilerime benden başka kimse satış yapamazdı.

Adamın arkasında, yaklaşık yirmi kadar uşağı ne olacağını görmek için bekliyordu. Onları kuzey kıyısında,

bazı sevkiyatlarımızı aldığımız depoya çok yakındı. Kartel hamamböcekleri her geçen gün daha da cüretkar oluyordu. Ortaya çıkardığım her birini özenle ortadan kaldırmıştım, ama liderini bulmaktan çok uzaktım.

Karşımdaki adam terliyordu. Kokusu burnuma geliyordu. Muhtemelen kirası kadar pahalı olan parlak beyaz spor ayakkabılarında kıpır kıpır duruyordu. Onun yaşında spor ayakkabı. Ne yazık ki, eski atasözü doğruydı. Para, zarafet satın alamazdı. Ya da zeka, o konuda.

"Kim söylüyor bunu?" diye sordu, zaman kazanmaya çalışarak.

Elimi havada salladım. "İnsanlar. İnsanlar söylüyor." Bu adam doğduğunda, ona fazladan IQ puanı dağıtmamışlardı herhalde.

"İnsanları tanımıyorum," diye mırıldandı, gözleri yana kaydı. Bu durumdan sağ salım çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bunun boş bir umut olduğunu fark etmemişti.

"Tabii ki bilmiyorsun. Asıl soru şu: Eğer burada, insan açgözlülüğünün ve oburluğunun bu muhteşem neon cenneti içinde, istediğin her şey olabilseydin, ne olurdun?"

Dudaklarını yaladı. "Bak dostum, eşyalarına dokunmadık. Birini arıyorduk, bir çocuğu..."

"Eski nesil yeniye karşılıyor. Gelenekleri severim ama bana yalan söyleme, yoksa canını yakmamı istemezsin herhalde."

Bana gözlerini kırptırdı, ne demek istediğimi anlamaya çalıştı ama nafile. Bana göre her şey gün gibi açıktı ama sigara içip sonra kansere yakalandıklarında şaşırıp aptallar gibi, kimse ölümün kapıda olduğunu beklemiyordu. Her gün evden çıkarken aldığımız riski gerçekten anlasaydık, o eşiği asla geçmezdik. Gerçek şu ki, insanlar çok kırılgan yaratıklardı ve bu dünya tehlikelerle doluydu.

"Yalan söylemiyorum. Yeni üyelere biri, Miguel – kayboldu. Son duyduğumuzda, burada, Clements Drive'da takılıyordu. Sadece ona ne olduğunu bilmek istiyoruz."

“Biraz mal alıp kaçtı, değil mi?” diye sordum.

Genç, kartel olmak isteyen bir ahmağa ne olduğu umurumda değildi, ama ikinci komutanıma attığım ince bir bakışla ona olayı araştırmasını emrettim. Castillo'ların teslimat noktalarımızın etrafında dolaşmasına izin veremezdik. Polis, yeni karteli eyaletten kökünden sökmeye çalışarak her yerlerine yayılmıştı. Benden farklı olarak, onların göz yumabilecek, kanıtları yok edebilecek ve hatta ara sıra bir iki cesedi ortadan kaldırabilecek kolluk kuvvetlerinde bağlantıları yoktu ve ben de durumun böyle olmasını seviyordum.

Ben Atlantic City'nin kralı ve New Jersey'nin *capo dei capi*'siydim ve kimse bu unvanı benden alamazdı. Kimse.

Konuşmadan istediğimi aldıktan sonra ayağa kalktım. Adamlarım etrafımda yer değiştirdiler.

"Her ne olursa olsun, Castillolar benim mülküne yaklaşmaz. Bu mesajı *patronuna* ileteneğine güveniyorum."

Aptal herif gerçekten de rahatlamış görünüyordu. "İletirim, söz veriyorum dostum. Sorun değil."

Adamın üzerine eğildim. "Yanlış ifade ettim. Demek istediğim, senin değersiz bedeninin ve adamlarının bedenleri bu mesajı güzelce iletcek."

Bundan sonra ortalık cehenneme döndü.

Sorguladığım adamı, küçük grubunun liderini, şah damarına keskin bir kesik atarak öldürdüm. Neredeyse her zaman bıçak taşırdım ve ince stiletto bıçağım sanki elimin bir uzantısı gibiydi. Bu öldürme yönteminde hoşuma gitmeyen tek şey, sonrasında elime sıçrayan sıcak kanın fışkırmasıydı. Bu nedenle siyah deri eldivenler giyiyordum.

Yüzü komik bir şok ifadesiyle donmuştu. Cesedi yere düşer düşmez adamları harekete geçti. Bazıları bana saldırdı. Elio, yardımcım, korumam ve en güvendiğim adam, araya girerek boyunlarını kırıp dizlerini tekmeledi.

Adamlarım o kadar iyi eğitilmişti ki, otoparktan çıkarken adımlarımı yavaşlatmam gerekmedi. Hedeflerine tek bir darbe bile isabet etmeden her saldırıyı engellediler. Beni.

Ülkedeki en zengin ve en acımasız mafya babalarından birinin oğlu olarak, hayatım boyunca bir hedef olmuştum. Hedef olmaya alışkındım ve adamlarım da buna göre hareket ediyordu. Eğer bir parça hayatta kalma içgüdünüz varsa, yaklaşmaya cesaret edemezsiniz.

Tam da istediğim gibi.

La Leonora'daki ofisimde, en sevdiğim kumarhanede – De Sanctis portföyündeki en eskilerden biri ve annemin adını taşıyan – iç çemberimin diğer üyesi Giada masamın arkasında bekliyordu. Ayaklarını masanın üzerine uzatmış, koyu renkli ahşap masanın üzerine kovboy çizmelerini koymuş ve sakız çiğniyordu. Kapıdan içeri girdiğimiz anda mükemmel pembe bir balon yaptı.

"Çekil," diye bağırdım ona.

Bazen gerçek kız kardeşimden daha çok benim küçük kız kardeşim gibi hissediyordum. Sofia Chernova, eski adıyla De Sanctis, çılgın bir Rus gangster ve iki çocuklarıyla Maine'de yaşıyordu. Küçük kız kardeşime takıntılı hale gelen Rus bratva gangsteri Nikolai Chernov'a güvenmekte ne kadar zorlansam da, yıllar içinde birbirimize saygı duymaya başlamıştık. Üstelik, kana susamış doğası ve şiddet yeteneği, Sofia'nın hayatının tehdit altında kalmamasını sağlayan bir ün kazandırmıştı ona. Nikolai, *Palach*, yani cellat olarak biliniyordu ve ailede bulunması gereken güçlü bir oyuncuydu.

Giada ise – benim ve Elio'nun geveze, öfkeli küçük kız kardeşi olan – bazen her şeyden çok bir yük oluyordu. Buna rağmen o aileden biriydi ve bana karşılık vermekten korkmayan birkaç kişiden biriydi. Bu konuda ailedeki diğer üyelerden daha cesurdu ve ben buna saygı duyuyordum. Ayrıca bir teknoloji dehasıydı.

Bana sırtıttı ve balonun üzerine bir delik açarak balonu çenesine sarkıtmış oldu.

"Lütfen de," diye güldü.

Masayı dolaşıp ona doğru yürüdüm. Ayağa fırladı, halıya botlarını vurup göz kırptıktan sonra sallanarak uzaklaştı. Giada'nın ciddiye aldığı bir konu henüz bulamamıştım.

Elio küçük kız kardeşine öfkeyle baktı. "Giada," diye uyarıcı bir şekilde mırıldandı.

"Oh, lütfen, sıkıcı olmayı bırak! Ee," diye kanepeye oturup arkasına yaslandı, yüzünü elleriyle tuttu, "kimi öldürdünüz?"

Elio burnunu çekti. "Birini öldürdüğümüzü nereden biliyorsun?"

"Ren cinayet eldivenlerini giyiyor ve benim bu tür şeylere karşı bir içgüdü var. Asıl soru şu: neden beni davet etmedin?" Giada iç geçirdi ve deri koltuğa gömüldü. Dönüp, caddeye bakan devasa pencereye bakakaldı. "Hiç eğlenceli şeyler yapamıyorum. Mafyada cam tavan olduğunu bilseydim, bir bankada falan çalışırdım."

"Git de yap istersen," dedim, yüzümde hiçbir ifade yoktu.

Gözlerini devirdi. "Belki de yaparım. Gerçi, maaşı pek iyi değil ve bankaların gerçekten hackerlara ihtiyacı var mı ki? Bir daha düşündüm de, hizmetlerimi en yüksek teklifi verene kiralayacağım. Suçlular için serbest hackerlık, böyle bir şey var, değil mi?"

"Evet, seni öldürecek bir şey. Yemek yedin mi?" diye sordu Elio, küçük kız kardeşiyle her zamanki dinamiklerine geri dönerek.

Giada'nın ne kadar tehlikeli olduğunu düşününce, onu "küçük" olarak görmek komikti. Erkeklerle işkence ettiğini ve ağladıklarında güldüğünü görmüştüm. Elbette kötü adamlardı, ama yine de. İnsanların acı çekmesinden mizah çıkarabilen çok az kişi vardır. Biraz dengesiz olmasının yanı sıra, zekası da olağanüstüydü. Teknoloji, yetenekli parmaklarının altında hayat buluyordu ve Wi-Fi, bir dizüstü bilgisayar ve sürekli enerji içeceği tedariki ile başaramayacağı hiçbir şey yoktu.

“Tabii ki yedim. Kendime bakmayı bilmediğimi mi sanıyorsun?”

"En son bir şey üzerinde çok çalışırken, dört gün boyunca yemek yemeyi unuttun ve duşta bayıldın," diye hatırlattı Elio kız kardeşine. "Islak, çıplak kıcını aşağıya indirmek için iki adam gerekti."

"Ne olmuş yani? Muhtemelen hayatlarının en güzel günüydü. Bunu bir hayırseverlik bağıışı olarak düşün, çirkin pisliklerin internette ya da kulüpte izledikleri tüm o saçmalıklar yerine gerçek göğüsler ve kıklar görmelerine yardım etmiş oldun." Giada, kardeşinin ifadesiz yüzüne sıırttı. Sadece çenesindeki titreyen bir kas, onun sinirlendiğini gösteriyordu.

"Bu ne kadar eğlenceli olsa da, sanırım buraya Castillo durumuyla ilgili beni bilgilendirmek için geldin?" diye sözünü kestim ve siyah eldivenlerimi parmak parmak çıkarıp masamın altındaki çöp kutusuna attım. Bir sigara çıkardım, yaktım ve nikotini ciğerlerime çektim. Kan dolaşımına karışması iyi geldi. Kendime sadece birini öldürdükten sonra sigara içme izni verirdim. Postkoital sigaranın boktan bir versiyonu.

Giada başını salladı ve çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. "İşte görmezden gelmeleri için para verdikleri kişiler."

"Bana isimlerinin bir listesini yap... Adını da 'Lanet olası aptal oldukları için öldürülecekler' koy," diye iç geçirdim.

Normal dünyada ne kadar güçleri olursa olsun ya da bankada kaç milyarları olursa olsun, *benim* şehrimde uyuşturucuyu başkalarından daha ucuza alabileceklerini düşünenlerin akıllarını anlamak imkansızdı. Bana rakip olmak intiharla eşdeğerti. Açıkçası, zaten yaşamak için fazla aptaldılar, bu yüzden onları ortadan kaldırarak, umarım üremeden önce, gezegene bir iyilik yapıyordum. En uygun olanın hayatta kalması kuralı iş başındaydı.

"Başlığın biraz hantal... Hadi buna Öldürme Listesi diyelim," dedi Giada düşünceli bir şekilde.

"Neyse ne." Sigaramı dişlerimin arasına sıkıştırdım, masamda duran küçük çakmak gazı şişesini aldım ve

yangına dayanıklı çöp kutusuna sıktım.

"Ayrıca, ben Excel'i tercih ederim," diye devam etti Giada.

Ona sert bir bakış attım ve yanan sigaramı çöp kutusuna attım, kan lekeli eldivenlerimin alevler içinde kalmasını izledim.

"Giada," diye sessizce uyardım.

O sadece güldü. "Tamam patron, sinirlenme. Bir Kill List tablosu hemen geliyor." Ayağa kalktı ve yukarı kaymış dar siyah tişörtünü düzeltmeye özen gösterdi. Giada, kıvrımlı vücudunu vücuda yapışan giysilerle giydirmeyi severdi. Onun gibi bir vücutta bu giysiler, nereye gitse erkeklerin bakışlarını üzerine çekiyordu ve bu Elio'yu strese sokuyordu. Ağabeyini endişelendirmek Giada'nın en sevdiği hobilerinden biriydi, bu yüzden bu durum onun için gayet iyi işliyordu.

O gittikten sonra Elio yanıma geldi. Kafasını tablete gömmüştü ve şimdi dudakları endişeden ince bir çizgiye dönüşmüştü.

"Ne oldu?" diye sordum, ruh halini hemen anlayarak.

"Clements Drive'daki deponun güvenlik kamerası görüntülerini inceledim. Çocuk oradaydı ve yalnız değildi."

Elio tableti önüme koydu ve ikimiz de izledik. Aptal Castillo'nun adamı depoya girdi ve küçük bir gölge onu takip etti. Görüntü kalitesinin düşük olduğu gece görüş ışığında, muhtemelen onlu yaşlarında bir kız olduğunu fark ettim.

Kızın saklandığını izledik, ardından iki De Sanctis adamı, Tony Guardini ve Aldo Vasi, kadraja girdi. Sevkiyatta herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için oradaydılar. Son zamanlarda adamlarımın yürüttüğü yüz yüze görevlerden onları çekmiştim, çünkü son zamanlarda biraz fazla ateşli davranmaya başlamışlardı. Videoda daha sonra, çocuğu odaya sürükledikleri görülüyordu. Silah sesi, kayıta bile çok yüksek geliyordu.

Çocuğu öldürme konusunda bir fikrim yoktu. O, Castillos için çalışıyordu ve *benim* mülkümdeydi, ürünümü almaya çalışıyordu. Ama yine de, Tony Guardini ince bir buzun üzerindeydi. Ona, benim iznim olmadan

. Kayıtlarında bulundurabileceğin en tehlikeli şey, kontrol edemediğin silahlı bir adamdı. Bu, De Sanctis'in itibarı için kötüydü ve daha da kötüsü, adamlarımı dizginleyemiyormuşum gibi görünüyordu.

Cesedi orada bıraktılar, muhtemelen ailemizin temizlikçilerini çağırıp halletmelerini istediler. Videoya uzun süre baktım, ta ki küçük bir hareket dikkatimi çekene kadar.

Ah, doğru ya. *Kız.*

Bir sandığın altından sessizce çıktı. O kadar uzun süredir kamera kadrajında görünmemişti ki, onu neredeyse unutmuştum. Tam da onun arkasını dönüp kaçmasını beklerken, başka bir kişi ortaya çıktı.

Bir kadın. İlkinden biraz daha yaşlıydı, ama çok da değil. Genç kızın elini sıkıca tuttu, vücudunu koruyucu bir kalkan gibi onun etrafına sardı. Kız kardeşi mi?

"Guardini ve Vasi'yi çağır ve onlara işleri batırdıklarını söyle. Bunun hesabını vermeleri gerek."

"Peki ya kadınlar?"

Videoda, kapıya doğru sürünerek ilerliyorlardı, en yaşlı olanın yüzü kameranın hemen altına geldiğinde daha net görünmeye başladı. Tam sağa baktığı anda, yüzü etrafındaki karanlık tarafından güzelce çerçevelenmişken, elimi uzattım ve videoyu durdurdum. Yüzünün klasik hatları, içimdeki sanatseverin hoşuna gitti. Parmağımı onun zarif profiline doğrulttum.

"Onu bana getirin."

3
CHARLIE

Bugünkü derslerim öğle yemeğinden sonra başladı. Önce Camden Community Hastanesi'nde acil servis nöbetimi tamamlamam gerekiyordu.

Vardiyam uzadıkça uzadı, zihnim ise Miguel'in telefonu ve kaybolan uyuşturucular etrafında takıntılı bir şekilde dönüp duruyordu. Dün gece depoda iki adamın söylediği her kelimeyi hatırlayabiliyordum.

Castillo kartelinden bahsetmişlerdi. Bu ismi daha önce hiç duymamıştım, ama Miguel sanki aptalca bir kabul töreniyle onlara katılmaya çalışıyormuş gibi geliyordu ve ayrıca satması için mal da verilmişti? O mal neredeydi? Kartel bunun için Lucy'nin peşine düşmezdi, değil mi? Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bütün gün kafamın içindeki acımasız bir jüriye içimdeki tartışmaları tekrar edip durdum.

"Burke, dinliyor musun?" diye çok sinirli bir ses bana bağırdı.

Konuşana doğru gözlerimi kırıştırdım. Doğru. Öğretmenler odasıydım ve olağanüstü bir pislik olan Dr. Daniel Worthington, benimle konuşmaya tenezzül ediyordu. Dinlesem iyi olurdu. O, tüm öğrencilerin sadece kendisinin onlara biraz ihtişamını bahşetmesini beklediğini sanıyor gibiydi. Hiçbirimizin onu bir pislik olarak gördüğümüzden haberi yoktu.

"Pardon, ne dediniz?"

Aşırı bronzlaşmış kaşları arasında derin bir kırılganlık belirdi. Doktor Dan, düzenli bronzlaşma seansları ve aylık tropikal tatil gezileri olmasaydı, benim ve İrlandalı genlerim kadar beyaz olacak tiplerden biriydi. Ayrıcalıklı, zengin ve son derece kibirliydi ve hastanede en sevmediğim kişiydi.

“Spina bifida yardım etkinliğinin yarın olduğunu söyledim ve katılacak mısın diye sordum.” Sırı, davet edilmediğimi bildiğini ama bunu teyit etmemi istediğini ortaya koyuyordu. Bu tür yardım etkinlikleri, astronomik bir ücret karşılığında bir masa satın alıp koltukları satmayı ya da Doktor Dan kadar zenginseniz arkadaşlarınıza hediye etmeyi gerektiriyordu.

Ona gergin bir gülümseme attım. “Korkarım bu sefer katılamayacağım.”

Cevabımı bekliyordu, başını salladı. “Hayal kırıklığına uğrama. Randevum son dakikada iptal oldu. Kocas ı iş seyahatinden erken dönüyor. Onun yerine sen benimle gelirsın.”

Bu cümlede üzerinde düşünölmesi gereken çok şey vardı. Cümleyi iyice sindirdikten sonra ona gergin bir gülümseme attım. “Beni düşündüğünüz için teşekkürler, ama korkarım yarın meşgulüm.”

Doktor Dan, benim gibi önemsiz birinin onun koluna asılma fırsatı için planlarını hemen iptal etmeyeceğine inanamıyormuş gibi burnundan soludu. “Hayır işine destek olamayacak kadar ne tür planların var ki?”

Gölmekten kendimi alamadım. Dün geceki stres yüzünden çok yorgundum. “Seninle çıkmanın bir hayır işi olduğunu bilmiyordum.”

Benim bu küstah sözlerime tepki olarak yüzü sertleşti.

Kahretsin! Kendine gel, Charlie. Asistan doktorları kızdırmak asla iyi bir fikir değildir.

“Yani, kız kardeşimle meşgulüm ve ayrıca işim de var. Zor bir ayrılık dönemi geçiriyor, bu yüzden onun yanında olmam gerekiyor. Anlıyorsun, değil mi?” Yatıştıracı ses tonum en iyi ihtimalle zayıftı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

“Kız kardeşin mi? O kıza daha çok annesi gibi davranıyorsun,” dedi Dan alaycı bir şekilde, kıvrılmış dudağı bu fikri ne kadar değersiz bulduğunu açıkça gösteriyordu.

“Her neyse, eminim bu hastanede senin teklifini seve seve kabul edecek otuz kadar kadın vardır.” Dan'ın, ona yönelik ara sıra yaptığım iğnelemeleri görmezden gelmesi için genellikle biraz egosunu okşamak yeterli olurdu.

“Hmm, muhtemelen, ve şüphesiz böyle bir etkinliğe daha uygun olanlar,” dedi Dan, küçümseyerek arkasını dönerek.

Onun bu kayıtsız aşağılama sözleri canımı yaktı, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gerçek şu ki, o doktordu, ben ise hemşireydim. O zengindi, ben ise fakirdim. O Princeton'a gitmişti, ben ise asla ödeyebileceğimi hayal bile edemediğim öğrenci kredilerinin iniş çıkışları arasında, devlet üniversitesinde zorlukla okudum.

Biz aynı değildik. Bunu kabul etmek gururumu incitebilirdi, ama bu doğrudu ve Daniel Worthington gibi erkeklere kin beslemek bana sadece stres yaratacak ve hayatımı daha da zorlaştıracaktı.

Hayat, bu tür bir karmaşıklık olmadan da yeterince zordu.

Vardiyamı bitirip eve doğru yola çıktım; Doktor Dan ve onun kaba hakaretleri, kafamın içinde dolaşan endişe bulutlarının içinde kaybolup gidiyordu.

Beynimi tamamen yoran arka arkaya üç dersin ardından eve vardığımda, Lucy ile o telefonu ortadan kaldırmamız gerektiğine karar vermiştim. Parçalayıp denize atmak gibi bir şey. O telefonu elimizde tutmanın hiçbir faydası yoktu ve umarım Lucy'yi Miguel'e bağlayan tek şey oydu.

"Lucy?" diye seslendim içeri girerken. Mutfak karanlıktı. Bu akşam garsonluk vardiyama başlamadan önce beni bekleyen sıcak bir akşam yemeği olmayacak gibi görünüyordu, ama küçük kız kardeşimi suçlayamazdım. O gençti ve yas tutuyordu. Onun yerinde olsaydım, nasıl tepki verirdim bilmiyordum.

Evet, bilirdin. Hayatına devam ederdin. Başka bir seçeneğin hiç olmadığı.

O hain kin dolu sesi, artık duyamayana kadar göğsümün derinliklerine ittim. Başka bir ses, mezuniyetten beri amaçsızca sürüklendiğini ve hayatında ne yapmak istediğine karar vermek için hiçbir adım atmadığını hatırlattı. Ama şimdi tek kardeşimle tüm şikayetlerimi dile getirmenin sırası değildi. Önce yangını söndürmeliydim.

"Lucy?" Çağırma sessizlikle karşılık geldi, o kadar sessizdi ki evde kimsenin olmadığını hemen anladım. Dışarı mı çıkmıştı? *Nereye?* Olasılıkları düşünmeye daha yeni başlamıştım ki telefonum çaldı. Cevap verirken içimi korkunç bir önsezi kapladı.

"Alo, Charlotte Burke'ü arıyorum?"

Yutkundum, boğazım acı verecek kadar kurumuştı. "Benim."

"Hanımefendi, ben Atlantic City Polis Departmanı'ndan arıyorum. 58. karakoldan arıyorum. Kız kardeşiniz burada ve çok üzgün görünüyor. Sorumlu dedektif ifadesini almaya hazırlanırken, gelip onunla birlikte oturmanız en iyisi olur diye düşünüyorum."

KARAKOL, sarhoşlar koğuşundan gelen bayat kahve ve kusmuk kokusuyla iğrenç bir kokuya bürünmüştü. Güvenlik kontrolünden aceleyle geçtim, yanımdaki her şeyi tarayıcıdan geçmesi için bir kutuya attım.

"İki telefon mu? Uyuşturucu satıcısı mısın yoksa eskort mu?" Arkamdan kuru bir sesle alaycı bir şekilde sordu.

Hızla arkamı döndüm ve kısa, çelik gibi kesilmiş saçları ve ondan da sert gözleri olan minyon bir kadınla karşılaştım.

"Dolores, kaba olma." Yanında sırık gibi uzun boylu genç bir adam duruyordu. Deri ceket ve ekose gömleği oldukça eskiydi ve cebinde bir rozet takılıydı.

Bir dakika, iki telefon mu? Güvenlik görevlisi çantamı kontrol etmeyi bitirir bitirmez çantama döndüm. Buraya gelirken panik içinde hem kendi telefonumu hem de Miguel'in telefonunu getirmiştım. *Harika.* Burke kardeşler bugün gerçekten çok şanslıydılar.

İki telefonu da alıp çantama tıktırdım. "İşle ilgili acil durumlar için," diye mırıldandım ve iki polise dönerek baktım.

"Tabii, elbette," dedi kadın.

"Dolores'e aldırma, öğleden sonraları ve akşamları huysuzdur. Aslında hemen hemen her zaman huysuzdur. Ben Mark, Dedektif Mark Whitely. Bu da Dedektif Dolores Vane. Sen Charlie misin, Lucy'nin kardeşi?"

Yüzüm kızararak başımı salladım. Bu durumu nasıl atlatacaktım? Polise yalan mı söyleyecektim? Hayatım son bir günde altüst olmuştu ve bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordum.

"Buradan geçin ve onu görün. Az önce onu bıraktığımızda oldukça üzgündü," dedi Dedektif Vane, ses tonu sanki onun huzurunda *üzgün* olmak başlı başına bir suçmuş gibi geliyordu.

Beni binanın başka bir bölümüne geçirdiler, orası polislerle doluydu. Sinirlerim boğazımı sıkıyordu, sesimi kesecekmiş gibi. Polislerin yanında hiç rahat hissetmemiştim. Babam bir dolandırıcıydı ve bana hep başımı eğmemi, göz teması kurmamamı ve işleri kendim halletmemi öğretmişti. *"Polisler bizim gibilere yardım etmez, Charlie. Onları sadece kullanırlar. Uzak dur, kızım."* Lucy'nin babası ölmeden önce bu mesajı anlayamayacak kadar küçük olması ne yazık.

"Kız kardeşinin neden bu kadar üzgün olduğunu biliyor musun?" diye sordu Dedektif Whitely.

Başımı salladım, sesim hala boğazımda takılı kalmıştı. Yalan söylemekten nefret ederdim. Yüzüm her zaman ateş kırmızısı olurdu ve gözlerim suçlu suçlu bakarak beni ele verirdi.

Dedektifler birbirlerine baktılar ve sonra küçük bir odanın kapısını açtılar.

"Sorgu odasında mı?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Şey, hikayesi birkaç saniyede bir değişen, perişan haldeki genç bir kadını koyabileceğimiz pek fazla yer yok."

Tüm vücudumu saran sıcak bir panikle odaya girdim. Lucy metal bir sandalyede oturmuş, kollarını bükülmüş dizlerine dolamıştı.

"Lucy?" diye mırıldandım, ona sarılabilecek kadar yaklaştım. Bana baktı, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü kıpkırmızı ve lekelenmişti.

"Şimdi, Lucy, lütfen adını teyit eder misin?" Dedektif Whitely karşımızdaki sandalyeye oturmuş, Vane ise duvara yaslanıp anlaşılma bir ifadeyle bizi izliyordu.

"Neden? Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma," dedim. "Şikayette bulunmamıza, ifade vermemize ya da her neyse ona gerek yok. Gidelim ve zamanınızı boşa harcamayalım."

"Zamanımızın boşa harcanıp harcanmadığını biz karar veririz, Bayan Burke. Şimdi, kız kardeşiniz bize erkek arkadaşının kaybolduğunu mu söyledi?"

Şok, üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi çöktü. *Ne oluyor?* Bu, hiç ihtiyacımız olmayan bir karmaşıklık.

Lucy'ye döndüm ve en sabırlı abla bakışımı takındım. "Lucy, biri sana haber vermeden ortadan kayboldu diye, kaybolduğu anlamına gelmez." Zorla güldüm ve polisler gülümsedim. "Gençler işte."

Kendi kız kardeşimi manipüle etmek iyi hissettirdi mi? Kesinlikle hayır. Ama şu anda yaptığı şey, yanan motorlu testerelerle jonglörük yapmaya eşdeğerdi ve o bunun farkında bile değildi.

"Seni görmezden mi geldi? Bize bir isim ver, sistemde arayıp hastaneye kaldırılmış mı diye kontrol edelim."

"Bu kesinlikle polis kaynaklarının kötüye kullanılması olur," diye itiraz ettim. Neyse ki sosyal hayatım yoktu ve geceleri mahkeme programlarını izliyordum. "İsterse birini görmezden gelme hakkı var."

"Polis kaynakları konusunda endişelenmeyi bize bırakın, Bayan Burke. Biz sadece genç bir adamın yaralanmadığından veya kaybolmadığından emin olmak için yardım teklif ediyorduk. Bu haklı bir neden."

"Yine de eminim bir sorun yoktur. Artık gerçekten gitmemiz gerekiyor. Vaktinizi aldığım için çok özür dilerim."

Dedektif Whitely uzun bir süre bana baktıktan sonra dikkatini Lucy'ye çevirdi. "Adının ne demiştin?"

Hemen ayağa kalktım. "Tamam, dediğim gibi, bunların hepsi saçmalık. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

"Lucy, olan tek şey erkek arkadaşın *Miguel'in* sana haber vermeden ortadan kaybolmasıysa, neden bu kadar üzülüyorsun?"

Kahretsin. Onlara Miguel'in adını çoktan vermişti. Şimdi ya cesedi ortaya çıkarsa... Aniden gelen mide bulantısını yuttum.

"Gençlik yıllarını hatırlamıyor musun? On dokuz yaşında bu tür şeyler hayat memat meselesidir," dedim alaycı bir tonla, sonra sözlerimden suçluluk duyarak içimden bir çığlık attım. *Lanet olsun Charlie, kendine gel.* Kendi tavsiyemi dinleyerek derin bir nefes aldım ve rahatladım, yüzüme hoş ve yumuşak bir ifade takındım. "Şimdi, biz gidiyoruz," mırıldandım ve Lucy'yi ayağa kaldırdım.

Bana doğru sendeledi. Sanki içindeki ışık söndürülmüş gibi, çok sakın ve durgundu. Onu kapıya doğru çekerken, isteyerek geldi. İki dedektif de kapıyı açmaya niyetlenmedi, ben de onlara baktım.

"Bizi resmi bir yetkiyle burada tutuyor musunuz? Bize bir suçlama mı yöneltiliyor?"

Dedektif Vane bize yaklaşırken kaşlarını kaldırdı ve hiç acele etmeden konuştu. "Bir suçla itham edilmeniz gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Herkes gibi ben de koltuk psikolojisini severim, ama gitmemiz gerekiyor," dedim kararlı bir sesle, onun küçük korkutma oyununa katılmayı reddederek.

Dedektifler, karakoldan çıkana kadar bizi yakından izlediler. Lucy'yi üç blok öteye sürükledikten sonra durdum.

"Ne oluyor, Lucy?" diye sordum. Hay aksi. Ona hiç tam adıyla hitap etmemiştim. Düşündüğümde daha kızgındım. "Bizi hedef tahtasına koymaya kararlıysan, dün gece oradan gizlice kaçmanın ne anlamı vardı?!"

“Ne yapacağımı bilemedim,” diye mırıldandı Lucy, solgun yüzünü eliyle ovuşturarak. “Sen isteyken cep telefonuma bir arama geldi.”

“Ne araması? Kimden?” Cevabı duymak istemiyordum. Korku karnıma bir tekme atmış gibiydi ve nefes almakta zorlanıyordum.

“Sanırım Miguel’in patronuydu. Telefonuna mesaj gönderen kişi.” Lucy’nin dudakları solgundu. “Sanırım benim hakkımda bir şeyler biliyorlar.”

“Şşş, her şey yolunda.” Elimi uzattım ve onu kendime çekerek minyon vücudunu sıkıca kucakladım. “Her şey yoluna girecek. Her şeyi halledeceğim.”

Nasıl olacağını bilmiyordum ama sözler ağzımdan dökülüyordu. Her zaman kız kardeşime göz kulak olmuştum ve her zaman da olacaktım. Kollarımda hareketsiz ve dirençli duruyordu. Lucy üzgün olduğunda her zaman uzaklaşır ve beni dışlardı. Bu onun başa çıkma yöntemi idi.

“Neden polise gittin? Ben eve gelene kadar bekleyebilirdin,” diye nazikçe hatırlattım ona. Vardiyalarım sırasında telefonumu bırakmak zorunda kaldığım hastanenin soyunma odasındaki servis berbattı.

“Miguel’in kaybolduğunu bildirirsem, polisler onu kendileri bulur ve soruşturma sırasında uyuşturucuyu ve katilleri de bulurlar diye düşündüm...” Diye iç geçirdi ve şakaklarını ovuşturarak kollarımdan çekildi. “Polis katilleri yakalar, uyuşturucuya el konulur ve satıcılar işi bırakır.”

Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. Anlıyordum. Lucy, ebeveyn figürü olarak sadece ablası olmasına rağmen, korunaklı bir hayat sürmüştü. Belirsiz mahallelerde ve grup evlerinde yaşadığımız hayatın en kötü yanlarının ona dokunmamasını sağlamıştım. Hâlâ sisteme inanıyordu. Lucy’nin bozulmamış zihninde, polislerin gücü vardı ve kötü adamları yakarlardı. Ben, bunun her zaman böyle olmadığını bilecek kadar uzun yaşamıştım.

“Sorun değil, anlıyorum. Mantıklı,” diye onu sakinleştirdim. Omuzları titremeyi bırakınca, geriye yaslandım ve gözlerinin içine baktım. “Ama şunu unutma. Birbirimizden başka kimsemiz yok. Polis bize yardım edemez; hatta senin de bu işe karıştığını düşünebilirler. Onlar bizim tarafımızda değil. En kötüsü de, onlara olanları anlatırsak ve

soruşturma açarsa, De Sanctis ailesinin oturup polisin kendi adamlarından birine karşı cinayet davası açmasına izin vereceğini mi sanıyorsun? Tabii ki vermezler. Sorunu ortadan kaldırırlar, yani bizi. Kartelin Miguel'e ne olduğunu gördüğümüzü bilip de sakın kalacağını mı sanıyorsun? *Senden* uyuşturucu parasını isteyebilirler.”

Elini tuttum. Cildi soğuktu. “Birbirimizden başka kimsemiz yok. La Leonora’ya gitmek zorunda kalmadan önce, hemen bu telefonu ortadan kaldırmalıyız,” dedim ona.

Dudaklarını ısırarak uzun bir süre bana baktı. Sonunda, kafasındaki iç çatışmayı kazanmış gibi görünüyordu ve başını salladı.

“Kıyıya gidelim,” dedi.

Elini daha sıkı tuttum. Burke kardeşlerin şansı yaver gitmiyor olabilir, ama birbirimize sahiptik. Bir gün daha hayatta kalacaktık. Başka bir şeye izin vermeyecektim.

CHARLIE

Sonsuz gibi geçen yirmi dört saatin ardından, La Leonora'da bir zombi gibi dolaşıyordum. Çoğunlukla, lüks kumarhanede garsonluk yapmaktan rahatsız değildim. Elbette, müşteriler bazen elini kolunu sallayabiliyordu, ama bahşışler harikaydı ve güvenlik, kurallara uymayanları dışarı atma konusunda oldukça iyiydi.

Mercy House'da büyürken bize kumar ve içkinin tehlikeleri öğretilmişti; bu yolun bizi günah dolu bir hayata ve cehennemde yanmaya nasıl sürükleyebileceği anlatılmıştı. Gerçek ise çok daha az dramatikti: Zenginler eğleniyor, fakirler ise çaresizce şanslarını deniyorlardı. Bu gece salonda ne azizler ne de günahkarlar vardı. Sadece sıradan insanlar vardı; diğer insanlar kadar iyi ya da kötü.

Bu gece, Atrium Bar'daki masaların arasında düşüncesizce koşturup, Lucy ve benim bütün hafta harcadığımız paradan daha fazlasını içki ve hesaplar için uzatıyordum, dikkatim dağınık ve bitkin bir haldeydim.

Barda içki içen birkaç önemli şahsiyet vardı ve onların gürültülü, ciyaklayan kahkahalarını görmezden gelmek neredeyse imkansızdı.

"Gerçekten kimse o kadar yüksek sesle gülmek zorunda mı? Kimse hiçbir şeyden o kadar mutlu olabilir mi?" Vardiyamın ortasında barmene şikayet ettim.

Adı Alec'ti ve hevesli bir dansıydı. La Leonora'daki tüm personel gibi, o da faturalarını ödüyor ve hayallerinin peşinden koşarken ek iş yapıyordu. AC, başka bir şey olmaya çalışan hayalperestlerle doluydu. Başka biri olmaya çalışanlarla.

"Ama bunu herkese duyurmazlarsa, herkes onların ne kadar eğlendiğini nasıl bilebilir ki? Gerçi, bence onların durumunda, sadece kokain

konusuyor ya da gülüyor,” dedi Alec ciddi bir ifadeyle ve içini çekti.
“Düşünsene, işte bizim adalet sistemimiz bu.”

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunlar Komiser Reynolds ve Yargıç Ellens. Ne kadar sinir bozucu olduklarına bak, üstelik onlar iyi adamlar."

Gülüp içki içen ve yanlarından geçen garsonlara göz kırpan şişman iki yaşlı adama baktım. New Jersey adalet sisteminin kilit isimleri. Bu düşünce beni ürpertti. Polisten bahsedilmesi bile beni terletiyordu. Polislerin beni ve Lucy'yi tutuklamaya geldiği kabuslar kafamı dolduruyordu. Söylediklerime inanmış gibi görünmüyorlardı.

Daha da korkutucu olan, kaybolan uyuşturucular ve telefon düşüncesi idi. Kartel, Lucy'nin numarasını biliyordu. Gelip onu alacaklar mıydı? Uyuşturucular ya da gelirden dolayı başı belaya girecek miydi? Belki de polise her şeyi anlatmalıydık. *Hayır*. Korkuyor olabilirdim, ama bu yine de benim ilk içgüdüm olmazdı.

Polisin işleri nasıl berbat edebileceğini öğrenmiştim. Bunu ilk elden görmüştüm. Hemşirelik okuluna başladığımda, hemşire arkadaşlarımdan biri, evde kendisine şiddet uygulayan şiddet eğilimli erkek arkadaşını ihbar etmişti. Polis neredeyse hiç soruşturma yapmamıştı. Sonra, onu hastaneye yatırdıktan sonra, onu sorguya çekmişler ve saldırı suçlamasıyla yargılamışlardı. Bir ay sonra, ilk suçu olduğu için yargıç ona hafif bir ceza vermiş, o da onun peşine düşüp arabasıyla ona çarpmıştı. Onu bu vur-kaç olayına bağlayacak hiçbir kanıt yoktu, ama herkes onun yaptığını biliyordu. Kafamdaki polisin mirası buydu.

Ya da babamın ölümünü ele alalım. Birkaç ek işte çalışmış ve topluma pek bir katkısı olmayan fakir bir İrlandalı göçmen. Onu vuran faili asla bulamadılar. Aramaya bile pek zahmet etmediler. Mahallemiz polisin öncelik listesinde pek üst sıralarda değildi. Oradaki insanların ne yaptığı umurlarında değildi.

Ben o mahalleden birisiydim, Lucy de öyle. Sonuçta, polisler, önemli birine karşı kullanabilecekleri bir şeyimiz olmadığı sürece

De Sanctis ailesi önemliydi. Onlarla polis arasında bir çatışma çıkarsa, kurbanlar biz olacaktık. Bundan hiç şüphem yoktu. Kimse sana, senden başka kimse bakamazdı.

Bu iç karartıcı sözün doğruluğundan şüphe etmek için hiçbir nedenim olmamıştı.

İşten kafam allak bullak bir halde çıktım. Yakında sınavlarım vardı ve ders çalışmak için zaman ayırmam gerekiyordu. Her zamanki gibi kafamın içi arı sürüsüyle dolmuş gibiydi. Endişeler içimde acımasız ve kötü bir şekilde dolanıp duruyordu.

Kumarhanenin dışındaki otobüs durağında bekledim ve otobüs geldiğinde nadir bulunan bir koltuğa çöktüm. Gökyüzü aydınlanıyordu. Gece vardiyasında çalışmışım ve sanki çıplak kemiklerimin üzerinde yürüyormuşum gibi ayaklarım zonkluyordu. Saatlerce ayakta durmuştum, hangi ayakkabıyı giydiğimin önemi yoktu; ayaklarım sürekli ağrıyordu.

Biraz uyukladım ve otobüsün normalden daha uzun süre durduğunu beynimin bir köşesinde fark ettiğimde uyandım. Kahretsin, uyurken güzergâhın sonuna mı gelmişim? Bu ilk kez olmayacaktı.

Etrafa göz gezdirdim. Gökyüzü bulaşık suyu grisi renginden pembe tonlu soluk beyaza dönüşüyordu ama otobüsün içi karanlıktı. Sanki yeni bir tuvalin üzerine kan dökülmüş gibiydi. Ağzımı ve gözlerimi sildim. Gözlerim kumlu ve ağırdı. Eve varır varmaz kurumuş makyajımı yıkayacaktım. Bu, gecemin en önemli anlarından biriydi.

Çantamı aldım ve kendimi kaldırdım.

Otobüs, tanımadığım bir yere girmişti. Bir dinlenme tesisi gibi görünüyordu. Neden burada durduğumuzu merak ederek pencereden dışarı baktım. Uzakta, birkaç kişi otoparkta koşturuyordu. Onlardan birini daha önce otobüste gördüğümü sandım. Burada inmek zorunda mıydık?

Erkek seslerinin sessiz sesi kulağıma geldi. Şoför biriyle konuşuyordu. Öne doğru baktım, içimi bir tedirginlik kapladı ve uykumun son kalıntılarını da silip süpürdü.

Otobüsün önünde, sanki otobüsü durmaya zorlamış gibi, garip bir açıyla park etmiş kocaman siyah bir SUV vardı. Otobüs şoförü dışarıdaki biriyle konuşuyordu ve yüzü solgundu. Konuştuğu kişi dönüp omzunun üzerinden emir gibi bir şey bağırdığı anda, o da dönüp uzaklaştı. Yanında iki kişi daha vardı.

Kanım dondu. Onları tanıdım.

Depodaki De Sanctis adamları. Suçlarına tanık olduğumuz katiller.

Panik çılgılığımı yutarak koridorda geriye doğru çekildim. Arkada bir kapı vardı ve şu anda açıktı. Adamlar ön girişe doğru ilerliyorlardı; onları zar zor görebiliyordum. Arka merdivenlere ulaştım ve sessizce inmeye başladım.

Dinlenme tesisinin sert toprağına bastığımda spor ayakkabılarım neredeyse hiç ses çıkarmadı, ama bunun önemi yoktu. Orada biri beni bekliyordu.

Baştan aşağı siyah giyinmiş bir adam merdivenlerin dibinde duruyordu. Depodaki adamlardan biri değildi. Bu adam açıkça yetkiliydi.

"Bayan Burke? Ben Elio Santori. Sizinle tanışmak isteyen biri var." Derin sesi, sinirlerimi tırmalayan bir korku dalgası yarattı.

Şafak vakti giderek artan ışıktaki, keskin hatlarını ve tuhaf derecede soluk gözlerini seçebiliyordum. Eski bir asker gibi duruyordu ve diğer ikisiyle pek az ortak yanı vardı. Bu adam uzun boylu ve güçlü görünüyordu. Tamamen siyah giysileri, diğer ikisinin asla başaramayacağı ölümcül bir hava yayıyordu.

Onun isteğinin bir emir olduğu gayet açıktı, ama yine de hayatım sona ermek üzereymiş gibi davranmadım. *Bayan Burke?* Adımı bile biliyordu. Sahip olduğum her şeyi, ki

ki bu pek de fazla bir şey değildi, benim hakkımda her şeyi, iç çamaşırı bedenime kadar bildiğine bahse girebilirdim. Bu da patronunun da bildiği anlamına geliyordu.

Renato De Sanctis. AC'nin Kralı. Atlantic City'de, sadece adı bile insanların gözlerini kaçırıp başlarını eğmelerine yetiyordu. O, Bloody Mary gibi çağırabileceğiniz bir hayalet gibiydi, ama bunu gerçekten istemezsiniz. Yapanlar öldü.

Bir örgütün liderliğini yansıttığı söylenir. Eğer durum böyleyse, Renato De Sanctis Doğu Kıyısı'ndaki en korkutucu derecede güçlü, acımasızca zalim adamlardan biri olmalıydı – ve şimdi, benim hakkımda her şeyi biliyordu.

“Korkarım şu an uygun bir zaman değil. Eve gitmem gerek.” Sesim neredeyse titremiyordu. Gurur duyulacak bir şey değildi, ama şu anda elde edebileceğim her türlü zaferi elimde tutmam gerekiyordu.

Elio elinde silah tutmuyordu, ama içgüdüsel olarak bunun önemi olmadığını biliyordum. Silah olan oydu. Her an herhangi bir yöne sıçrayabilecekmiş gibi hafifçe duruyordu. Beni yanından geçmesine izin vermeyecekti.

Bir saniye sessiz kaldı, sonra içini çekti. “Patronum hayır cevabını kabul etmez.”

"Sadece eve gitmek istiyorum," dedim tekrar, sesimde panik belirliyordu.

"Bunun için çok geç, bunu sen de biliyorsun. Beni zorlamama neden olma," dedi Elio sessizce. Elleri kocaman ve yaralıydı. Eğer mecbur kalırsa, beni zorlayacaktı ve bu muhtemelen acıtacaktı. Beni burada öldürebilirdi. Beni patronuna götürmek zorunda değildi.

Belki de bu iyi bir fırsattı. Patron benimle konuşmak isterse, belki de beni ve Lucy'yi öldürme konusunda fikrini değiştirebilirdim. Şansım çok azdı, ama elimde kalan tek şey buydu.

Sonra, karar benim yerime verildi. Adamlardan biri SUV'nin arka kapısını açtı ve onu gördüm.

"Charlie? Neler oluyor?"

Lucy'yi yakalamışlardı.

Şehirden çıkıp sahil boyunca sürdük. Güneşin doğuşu suda yansıyor, yumuşak pembe ve mavi tonlarda. Manzara bir ölüm yürüyüşü için fazla güzeldi. Denizi seyrettim ve yaşayabilmeyi diledim.

Dikkatim kısa sürede Elio'ya kaydı. Onu, her an patlayabilecek bir bomba gibi izledim. O da bana bakarken, ürkütücü gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. Arabaya ilk bindiğimizde, arabanın ışığında gözlerinin açık yeşim yeşili olduğunu ve son derece rahatsız edici olduğunu görmüştüm. Diğer iki adam da oradaydı. Alaycı ve somurtkan bir şekilde, geçen gece bir genci öldürmüş olmalarının benim suçummuş gibi bana dik dik bakıyorlardı.

"Gözlerimizi kapatmadınız," diye sessizce işaret ettim. Sanki kalbim kırılıyormuş gibi hissettim.

"Burası sinema değil," dedi adamlardan biri alaycı bir

şekilde. "Ne demek istiyorsun?"

"Gerek yok," dedi Elio, başka sorulara yer bırakmayacak bir ses tonuyla

Lucy'nin elini tutmaya çalıştım ama o kendini içine kapandı, kollarını beline doladı, yüzü ifadesizdi.

Yaklaşık bir saat sonra, dışında bir nöbet kulübesi bulunan devasa metal kapılara ulaştık. Tesisin içini göremiyordum. Yoğun ağaçlar ve bitki örtüsü, devasa arazinin sınırlarını kaplıyordu. Metal kapılar kayarak açıldı ve uzun, virajlı bir yoldan yukarı doğru sürdük. Sanki başka bir dünyaya giriyormuşuz gibi hissettim. Bu dünyaya bir perde inmişti ve şimdi bir ayağım diğer tarafta duruyordu.

"Burası neresi?"

"Casa Nera, kızım. Göreceğin son yer," öndeki gorillerden biri ters bir şekilde cevap verdi. O, tetiği çekmeye meraklı olanıydı. Bana karanlık bir bakış attı. "Sorun çıkardığın için hak ettiğin cezayı alıyorsun."

"*Basta*," dedi Elio. Sesi alçaktı ama nedense bir silah atışı kadar ağırdı.

Pencereye dönüp dışarıya baktım ve nefesimin hızlanmasını engellemeye çalıştım. Tesis, erken saat olmasına rağmen devriye gezen silahlı adamlarla ağzına kadar doluydu. Karanlıkta görebildiğim kadarıyla, yüksek duvarlar tüm mülkü çevreliyordu ve duvarların üstleri kameralarla doluydu.

Her şekil ve boyutta binalar kümeler halinde toplanmıştı. Tek bir mülkten çok bir köye benziyordu. *Casa Nera*. Kara Ev. Yine de, ismin, arazinin ortasında bir taş mücevheri gibi duran ve etrafındaki her şeye hükmeden Gotik konaktan esinlendiği oldukça açıktı.

Labirentin merkezi. Labirentin kalbi. Ve tabii ki, bizim varış noktamız.

Kralın kalesi.

"İn," dedi Elio, araba durduğunda. Garson üniformamın içinde titreyerek dikkatlice indim. Elio, gömleğimdeki La Leonora armasını izledi, yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Girişe doğru döndü; heybetli taş merdivenler, zarif bir kavis çizerek devasa kapılara uzanıyordu. İsteyen biri atıyla bile içinden geçebilecek türden kapılar. Burada arka kapıdan gizlice girmeye imkan yoktu. De Sanctis ailesi benim gibi tanıklara ne yaparsa yapsın, bunu herkesin gözü önünde yapıyordu. Bu, olması gerektiği kadar içimi rahatlatmıyordu.

"Basamaklara dikkat et, sonbaharda kaygan olurlar."

Elio'nun uyarısı beni gülmekten alıkoydu. Patronu beni öldürmek üzereyken, düşmemem için mi uyarıyordu?

"Komik bir şey mi var?" diye sordu düz bir sesle, bana meraklı bir bakış atarak.

Başımı salladım, ama kafam çoktan karışmıştı. *Kendine gel, Charlie. Kendin için olmasa bile, Lucy için.*

Lucy, doğru. Lucy'yi korumalıyım. Lucy'yi kurtarmak için bir şeyler yapmalıyım. Önemli olan tek kişi Lucy'ydi.

İçeride, ev mezar kadar sessizdi. Lucy'nin eli benimkini o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarımdan kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Sadece ürkütücü bir büyükbaba saatinin tik takları sessizliği bozuyordu. Duvarlar koyu kırmızı duvar kağıdıyla kaplıydı ve zemini siyah-beyaz fayanslar kaplıyordu. Binanın labirentine doğru ilerledikçe, çevremiz daha da ihtişamlı hale geliyordu. Burası bir iş yeri değildi; burası bir kutsal mekan.

Patronun evi.

Patron.

Süslü ama bir şekilde de güçlendirilmiş devasa bir kapıya vardık. Elio kendine özgü bir vuruşla kapıyı çaldı ve açtı. Kapı ses çıkarmadan açıldı ve içe doğru sallandı. Korku içimi kapladı, kanıma adrenalin pompalandı. Hemşirelik öğrencisi olarak, gergin ve stresli durumlarda odaklanıp işi halletmek için eğitilmiştim. Ama bu farklıydı. Bu kişiseldi. Lucy ile ilgiliydi.

Eşiği geçemediğimde Elio beni ileriye doğru itmek için belime dokundu. Kapının etrafındaki duvar kağıdı, elma ve yapraklarla süslenmiş sarmaşık desenli, koyu kırmızı brokardı. Kapı eski moda, çivili ve metal takviyeli ahşaptan yapılmıştı.

Bir an için, bu eşiği geçersen başka bir aleme adım atmış olacağımı düşündüm. Bildiğim kuralların geçerli olmadığı bir dünya... İçeri girmek istemedim. Saklanmak istedim. Ama sonra Lucy'nin hafif ağırlığı yanıma bastırdı ve başka seçeneğim olmadığını anladım.

Yavaşça ilerledim ve Elio'ya o kadar sert bir bakış attım ki, elini sırtımdan çekti. Bunu bir zafer olarak kabul ettim, ancak ardından attığı sırtı, güç hayallerimi mahvetti.

"Arkamda kal. Konuşmayı bana bırak," diye Lucy'ye fısıldadım. Her şeyi başlatan haydutlar arkamızdaki odaya dolmuştu.

Ofisin içinde, o başka dünyaya ait hissi devam ediyordu. Burası bu zamana ait bir ofis değildi, orası kesindi. Ortada devasa, deri kaplı bir masa hakimdi ve odanın dört bir yanına aralıklarla yağlı boya tablolar asılmıştı. Şöminede gerçek bir ateş yanıyor ve duvarlardan biri, yüksek tavana kadar uzanan, ciltli kitaplarla tika basa dolu kitaplıklarla kaplıydı.

Güzel bir kadının portresinin üzerine tahta bir haç çakılmıştı. Portre bir yağlı boya tablosuydu ve model sakın bir ifadeyle, gözleri çeken bir özlemle ressama bakıyordu. Haçın görüntüsü rahatsız ediciydi. Elleri bu kadar çok kan bulunan bir adamdan dini bir şey beklemezdim. Belki de sayısız günahını itiraf ettiği sürece affedileceğine inanan türden biriydi. Mercy House'da böyle bir haçın önünde defalarca diz çöküp yargıyı bekleyen bir kadın olarak, hayatım tam bir döngü tamamlamıştı.

"Patron," dedi Elio sessizce, ben donakaldığımda beni bir kez daha ileri itti. Karşımdaki kişiye odaklanmaktan başka seçeneğim yoktu. Renato De Sanctis. Bedenen.

Işık loştı, ama bu, masanın arkasında oturan adamı hiç de gizlemiyordu. Hatta tam tersine, karanlıkta canlanan bir yaratık gibi görünüyordu.

"Vay, aradığımız kadın da gelmiş. Casa Nera'ya hoş geldiniz, Bayan Burke." Sesi derindi, zihnimden geçip boğazımı sisle kaplayan bir duman kokusu vardı.

Daha önce bir sesin bu kadar baş döndürücü olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama artık bunun mümkün olduğunu biliyordum. Sesinde hafif bir İtalyan aksanı vardı, sadece bir dokunuş kadar, ve kuru bir eğlence tonu vardı ki, bu saatte iki kişinin önüne getirilmesinin olağandışı bir şey olmadığını anladım.

"Le Leonora'daki vardiyasını bitiriyordu," dedi Elio soğukkanlılıkla.

"Öyle mi? Gündüz hemşire, gece garson. Sen gerçekten de çok meşgul bir kuzusun, değil mi?" Patronun sesi derin ve sıcaktı,

bana iş yerinde servis ettiğim pahalı konyağı hatırlattı. Sözleri zarif bir şekilde çok şey anlatıyordu. Benim hakkımda her şeyi biliyordu.

Bu adamların ne kadar kurt gibi olduğunu düşününce kuzu benzetmesi bana pek güven vermedi, ama masanın arkasındaki adamla göz göze geldiğimde, bunu kafamda kurcalayacak yer kalmamıştı.

Diğer tüm düşünceleri kafamdan silip attı.

Yoksulluk içinde büyümüş, iyi niyetli İrlandalı göçmenlerin çocuğu olarak, yanlış insanlarla takılıp yoksul ve fark edilmeden ölen ebeveynlerimden, güç hakkında önemli dersler almıştım. Ailemin hiç gücü olmamıştı ve öldüklerinde Lucy ve ben dışında kimse umursamamıştı. Geride bıraktıkları kalıntılar. Grup evinde de hiç gücüm olmamıştı. Hastanedeki işimde güç doktorlardaydı ve ben bir gün, bir şekilde, o konuma yükselip tıpkı onlar gibi olacağımı planlamıştım. Bir gün ben de güce sahip olacaktım. Konuştuğumda insanlar beni dinleyecekti. İnsanlar bana saygı duyacaktı.

De Sanctis ailesinin *babasının* en özel odasında dururken, şimdiye kadar gerçek gücü hiç tanımadığımı fark ettim.

Gerçek güç somuttu. Bu adam beni karanlık gözleriyle izlerken, ondan dalgalar halinde yayılıyordu. Vücudunun her çizgisinde, asil başının kibirli eğiminde ve güzel ağzının kıvrımında mevcuttu. Elio'ya doğru başını eğdiğinde ondan yayılıyordu.

"Onu yaklaştır." Bu bir rica değildi.

Elio beni masaya doğru sertçe itti, ben de onun dokunuşundan kaçtım. Eğer burada öleceksem, başımı dik tutarak ve tökezlemeden o kadere doğru yürümek istiyordum.

O alçak sesle kıkırdadı ve alaycı bir nezaketle bana ilerlemem için işaret etti. Bir adım attım ve kapı ile masa arasındaki mesafeyi aştım. Kalın bir İran halısı adımlarımı boğdu. Ateş sağ tarafımı ısıttı. Bir saat tik tak ediyordu, belki de şömine rafındaki antika saat. Hayatımın son saniyelerini geri sayıyordu.

Tik tak. Tik tak. Bir şey yap, Charlie. Tik tak. Lucy'yi kurtar. Tik tak.

Renato yaklaşmamı izledi. *Patron*. Onun patron olduğu inkar edilemezdi. Kimse o kadar güç yayıp bir başkasına hizmet edemezdi. Böyle bir şey olmazdı.

Siyah bir takım elbise giymişti, altında kırmızı bir gömlek vardı. Duvar kağıdı gibi kırmızı. Kan gibi kırmızı. Beni öldürmek üzere olmasaydı, onun ürkütücü yakışıklılığını takdir edebilirdim. Sanki podyumdan yeni inmiş gibi görünüyordu. Keskin bir görünümü vardı, manşetlerinin çizgileri kağıt kesiğı yapabilir gibiydi. Zeytin rengi teni ateşin ışığında parlak altın gibi parlıyordu. Koyu çikolata rengi dalgalı saçları, kartal burunlu ve keskin siyah kaşlı güçlü yüzünü yumuşatıyordu. Ağzı güzeldi, ama bir şekilde hüznüydü. Gülümsemekten çok kaşlarını çatmaya alışkın bir adamdı. Koyu saçlarında hafif bir gümüş rengi vardı, bu da yüzünde hiç kırısklık olmamasına rağmen onu daha da ürkütücü kılıyordu.

O da beni, benim onu incelediğim kadar yakından inceledi. Bakışları tenimde yakıcı bir sıcaklık bırakıyordu.

"Otur," diye emretti.

Korkudan boğazıma düğümlenen bir yumruyu yuttum ve itaat etme dürtüsünü bastırdım. Bu adamdan daha aşağıda olmak istemiyordum. Zaten yeterince ürkütücüydü. "Ayakta kalmayı tercih ederim."

Reddedişimin ardından sessizlik çöktü. Yavaşça, o heybetli siyah kaşlarından biri havaya kalktı. Gözleri güzeldi, kestane rengi ve rüya gibiydi, o kadar erkeksi bir yüze ait olamayacak kadar güzel kirpiklerle çevriliydi ama nedense ona yakışıyordu.

"Ben de oturmanı tercih ederim."

Bir el omzuma kondu ve beni koltuğa itti. Omzumun üzerinden Elio'ya sert bir bakış attım, sonra tekrar patrona döndüm.

"Şimdi, bu daha rahat değil mi?"

Kendine güveninde o kadar dayanılmaz bir kibir vardı ki, içimdeki çalkantılı duygular beni ele geçirdi ve ağzım

durduramadan ağzım açıldı. "İnsanlara emir vermekten zevk alıyorsun, değil mi?"

Aman Tanrım. Aferin sana, Charlie. Artık gerçekten öldün.

Patron sadece bana baktı. "Hiç bilmiyorsun. Kim olduğumu biliyor musun?"

Dilimi tuttum, birdenbire bunu itiraf etmekten korktum. Şüphesiz ki, bu tuhaf, başka dünyadan gelen ofis başka bir aleme açılan bir kapıysa, buradaki adam da onu yöneten karanlık prensdi. Onun kim olduğunu ve neler yapabileceğini tam olarak bildiğimi itiraf etmek intihar gibi geliyordu. Aklım olası cevaplar üzerinde dönüp durdu, sonra her birini birer birereledi.

Tısladı. "Aynı şeyi iki kez sormam. Bunu unutmayın, Bayan Burke." Sesi yeterince yumuşaktı, ama odadaki gerginlik bu adamı kızdırmanın akıllıca bir fikir olmadığını bana uyarıyordu.

Sesimi buldum ve konuşmaya zorladım. "Sadece Charlie." Bu cevap alışkanlıktan çıkmıştı. Gerçek adıma nefret ediyordum. Hayatımın gerçekliğine göre fazla süslü geliyordu.

"Charlie mi? O bir erkek ismi," dedi Renato. Bakışları kahverengi, dalgalı saçlarımın üzerine kaydı. "Bana erkek gibi görünmüyorsun."

"Bu bir takma ad, ama ben bunu tercih ediyorum."

"*Charlie.*" Bir an düşündü. "Hoşuma gitmedi."

Ona şaşkın şaşkın baktım; bu konuşmada kendimi tamamen çaresiz hissediyordum. Tehlikeli derecede öngörülemez biriydi. Konuşmasındaki dolambaçlı özgüven ve yavaşça her kelimeyi tartarak okur gibi konuşması, derimin iki beden dar gelmiş gibi hissettiriyordu. Bu adamla başa çıkmamın imkânı yoktu. Nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum. Tek yapabileceğim, kendi davamı savunmaktı. Lucy'nin davasını savunmaktı.

"Ben Renato De Sanctis, bilmiyorsanız diye söylüyorum." Bir an durdu, zihnimde ününün yarattığı hayaletin canlanmasına izin verdi.

Korku uyandırmaya çalışmasına gerek yoktu; sadece adı bile korku uyandırıyor. Renato De Sanctis'in düşmanlarını korkutmak için

. Onları sadece öldürürdü. Onu izledim, o da beni izledi.

"Peki, ne gördünüz Bayan Burke?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım. "Hiçbir şey görmedim. İkimiz de görmedik," diye başladım.

Tüm bunları başlatan iki adamdan yüksek sesli bir homurtu geldi. İçlerinden biri alaycı bir şekilde gülümsedi. "Her şeyi görmüş olmalılar patron, hayatta kalmak için yalan söylüyor."

Onun suçlayıcı ses tonu karşısında istemeden güldüm. Bütün gözler bana döndü. Renato, alaycı sesimi duyunca tembelce kaşlarını kaldırdı.

"Bunu anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok. Herkesin istediği bu değil mi?" diye mırıldandım.

Arkamdaki adam yine alaycı bir şekilde güldü, bu sefer patronunun önünde onu utandırdığım için sinirlenmişti. İleri adım attı, pantolonunu müstehcen bir şekilde yukarı çekti. "Bırak da bu pisliği ben temizleyeyim. Onu ve küçük kız kardeşini de hallederim, sorunu ortadan kaldırıyorum. Bu benim pisliğim, ben temizlerim... Belki de bu işin içindeyken biraz eğlenirim."

Sesi komplo kuruyormuş gibiydi, sanki tüm adamların ona katılmasını bekliyormuş gibi. *Tabii, devam et ve yürüyen ölü kızlarla eğlen, sonra da artıkları ortadan kaldır.* Muhtemelen hepsi aynı fikirdeydi. İşte bu kadardı, yolun sonu. Ölümlerimiz, temizlenmesi gereken rahatsız edici pisliklere indirgenecek, sonra affedilip unutulacaktı. Hayatlarımız, onlar için lüks arabalarının özel boyamalarından daha az anlam ifade ediyordu.

Renato tek parmağını kaldırdı ve adamı ağzını o kadar sert kapattı ki dişleri tıkırdadı. Patron yanındaki çekmeceye uzanıp bir çift siyah deri eldiven çıkardı. Onları görünce içim ürperdi. Eldivenleri yavaşça giydi, mükemmel oturması için dikkatlice ayarladı.

"Tekrar ediyorum, kendimi tekrar etmekten hoşlanmam ama bu kadar kaba bir şekilde kesintiye uğradığımıza göre, sana cevap vermek için bir şans daha vereceğim. Ne gördün, Charlotte?" diye devam etti patron.

Başımı salladım. "Hiçbir şey görmedim. İkimiz de görmedik," diye tekrarladım.

"Miguel'i öldürdünüz! Adamlarınız erkek arkadaşımı gözümüzün önünde vurdular!" Lucy'nin şiddetli patlaması havayı bir silah sesi gibi sarsmıştı. Arkamda duruyordu, kolu Elio'nun kocaman avucunda sıkıca tutunmuştu. Şimdi ise öne çıkmak için mücadele ediyordu.

Kız kardeşime susturucu bir bakış attım, ama o çok kararlıydı. Renato'ya öfkeyle baktı, o ise onu hafif bir eğlenceyle izliyordu, Lucy ileri atıldığında bile kıpırdamadı. Bu manzaradan neredeyse sıkılmış gibiydi, sanki normal insan duyguları onun yorgun kabuğunu delip geçemiyormuş gibi. O, karanlık ve çaresiz insan duygularının tüm yelpazesini görmüş ve bunu monoton bulmuş bir adamdı.

Omzunun üzerinden yardımcısına bir bakış attı ve Elio uzanıp kaslı kolunu Lucy'nin boynuna doladı. Lucy, onun acımasız tutuşunda bir oyuncak bebek gibiydi.

"Hayır!" Ayağa fırladım ve Elio'ya doğru koştum. O, Lucy'yi çoktan duvar kenarındaki kadife koltuğa indirmiş ve saniyeler içinde nefes almasını engellemişti. "Ona zarar verme!"

Elio'ya atıldım, ona tırmalayıp tekmeledim. Diğer adamlar beni çekip uzaklaştırdı, sert parmakları kollarımı ve göğsümü delip geçiyor, belimden çekiyor, beni kız kardeşimden koparıyorlardı. Dehşet dolu hıçkırıklar beni sarsıyordu ve nefes alamıyordum. Lucy'nin bir katilin elinde olması, yavaşça bayılırken yüzünün kızarması, dayanabileceğimden fazlasıydı.

"Siktir et," diye homurdandı adamlardan biri ve belinden bir silah çıkardı. Miguel'i öldüren adamdı. Silahını Lucy'ye doğrulttu. "Sakin ol, yoksa..."

"Yoksa ne, Tony?" Renato'nun granit gibi sert sesi, tırmanan gerginliği bir bıçağın ipek kumaşı kesmesi gibi kesti.

Herkes durakladı ve ben de o anı fırsat bilip beni tutan ellerden kurtulup silahın önüne geçtim.

Yakın mesafeden ateş edilecek bir silahın karşısında durmak korkutucuydu, ama o siyah namlunun küçük kız kardeşime doğrultulduğunu görmek kadar korkutucu değildi.

“Ona zarar verme. Birine zarar vermek istiyorsan bana zarar ver. Eğer ihtiyacın varsa beni öldür, ama onu bırak. O daha bir çocuk,” sesim fısıltı gibi bir yalvarışa dönüştü. Alnım, buz gibi soğuk metalden yapılmış silahın namlusuna değiyordu. Yaklaşan ölüm kadar dondurucu bir soğuktu.

Bana silah doğrultmuş olan adam da donmuş gibiydi, hareket edemiyordu, patron ise sandalyesinden yavaşça ayağa kalktı. Herkes uzun, sessiz bir an boyunca büyülenmiş gibiydi.

“O sadece bir çocuk mu? *Sen* ondan ne kadar büyüksün?” Renato sessizliği bozdu.

“Ben yirmi altı yaşındayım, o ise on dokuz yaşına yeni girdi. O daha bir çocuk. Anlamıyor...” Sesim kesildi.

Renato, bana silah doğrultmuş adamın hemen arkasına geldi. Ayağa kalktığı için ne kadar uzun ve iri olduğunu görebiliyordum.

“Neyi anlamıyor?” Ben bakışlarımı ondan ayıramadığım ve korku zihnimi uzun duraklamalara sürüklediği sırada, Renato beni dürttü.

“Senin gibi erkekleri.” Bu sözler, bir hata olup olmadığını karar veremeden ağızımdan çıkıverdi.

Renato yaklaştı ve silahı tutan adam titredi. Hareket etmek istediğini anlayabiliyordum, ama bunun akıllıca bir hareket olup olmadığını bilmiyordu.

“Peki sen anlıyor musun? Söylesene, *benim gibi erkekler* hakkında ne biliyorsun?”

“Önce silahı indirebilir misin?” diye denedim, sözleri çıkarabilmek için dudaklarımı iki kez ıslattım.

Renato kaşlarını kaldırdı. “Ama çok iyi gidiyorsun. Çoğu erkek şimdiye kadar altını ıslatmış ya da hayatları için yalvarıyor olurdu. Çoğu ise en başından beri silahın önüne çıkmazdı bile.”

Bana yaklaştı, arkamdan geçti. “Neden şimdi çekilmesini istiyorsun?”

“Bana silah doğrultmuş olan adama güvenmiyorum. Korkak gibi görünüyor,” diye tırmaladım. Adamın gözleri büyüdü ve elindeki metalden kaydı. “Titriyor,” diye ekledim.

Renato dönüp adama baktı. Kendi adamına. Hafifçe başını salladı. “Evet, titriyor, değil mi? Sonuçta pek de güvenilir bir adam değilsin, değil mi Tony? Önce kendi kararlarını veriyorsun, sonra da onlara sadık kalacak kadar güçlü olamıyorsun. Bu, De Sanctis ismine yakışır bir davranış değil. Belki babamın döneminde böyle bir zayıflık hoş görülürdü, ama bildiğin gibi o aile bu aile değil.”

Renato, Tony’nin titreyen elini tuttu, parmaklarını yavaşça kabzadan çekti ve silahı ondan aldı. Bunu yaparken, tabanca tüm bu süre boyunca göğsüne doğrultuluyordu. Dehşete kapılmış adamın onu vurmasından korkmuyordu. İşte bu güçtü.

Silahı kavradı ve bana baktı, tabancanın kabzasını bana doğru uzattı. “Sen mi yapmak istersin, yoksa ben mi yapayım?”

“Ne?” diye sordum uyuşmuş bir şekilde, beynim şok ve korkudan ne olduğunu anlayamıyordu.

“Benim huzurumda izinsiz silah çekti... ve benim fikrimi sormadan bir çocuğun kaderini belirledi. O artık ölü bir adam. Sen mi yapmak istersin, kız kardeşinin arkadaşının intikamını almak için, yoksa ben mi yapayım?”

“Ben... ben asla...” diye kekeledim.

Patlamadan önce yüzüme sıçrayan sıcak kanı hissettim. Elimi yavaşça yanağıma götürdüm ve sildim, parmaklarımdan damlayan kanı neredeyse fark etmedim. Silahı tutan adam, Miguel’i öldüren adam, yere yığılıp öldü.

Depodaki diğer adam, arkadaşını durdurmaya çalışan adam, geriye doğru sıçradı, sanki yaklaşan şeyi durdurabilecekmiş gibi ellerini kaldırdı. Kafasına giren mermi ıslak bir ses çıkardı. Kafatası olgunlaşmış bir incirmiş gibi arkadan patladı ve adam yana doğru düştü. Başım döndü ve oda eğildi. Nefes alamıyordum.

"Asla asla deme, *bambina*. Bu, sana yanıldığını kanıtlamak istememe neden oluyor."

Renato eldivenlerini çıkardı ve onları silahla birlikte yanındaki gölge olan Elio'ya uzattı. Karşılığında ona küçük bir havlu uzattı, sanki kafadan vurulan birinin kanını silmek bu ailede sıradan bir Perşembe sabahıymış gibi. Muhtemelen öyleydi. Sonra silahı geri aldı ve iliklerime kadar hissettim ki sıra bendeydi.

"Bu gece bu duruma düşmen çok yazık, Charlotte. İyi bir insana benziyordun ve iyi insanların vicdanları onları rahatsız eder. Bu iş yarım kaldı ve ben yarım kalan işleri sevmem."

Öyle mi? Bu adamın gözünde ben çoktan ölmüştüm. *Savaş, Charlie. Savaş!*

"Benim vicdanım yok. Az önce o adamı vurmuş olman umurumda değil, hak etmişti. Ben sadece kız kardeşimi düşünüyorum," diye patladım. Başım dönüyordu. İçimdeki aciliyet olmasaydı bayılabilirdim.

"Korkarım ki o da bir yük olduğunu kanıtladı," diye devam etti Renato. Hiç etkilenmemiş görünüyordu, eldivenlerin örtmediği manşetlerinde kurumuş kan vardı. Yüksek elmacık kemiklerinden birinin üzerinde hafif bir kan izi vardı. Ateşin ışığı ve dramatik ten rengiyle, o anda gerçekten de yeraltı dünyasının kralı gibi görünüyordu. İnsan kılığına girmiş bir canavar.

"Onu sessiz tutacağım. Ne dersem onu yapacak. Ona bunu anlatacağım."

"Korkarım ki sözün yeterli değil," diye devam etti Renato.

Panik içindeydim, kendimi o kadar çok özdeşleştirdiğim labirentteki fare gibi çırpınıyordum. Bir çıkış bulmaya çalışıyordum, ama sürekli engellere takılıyordum.

Göz yaşlarım yüzümden süzülüyordu, yakıcı ve çaresiz. Fazla düşünmeden kolunu tuttum. Ceketinin kolunun altında gergindi. Tutundum ve karanlık gözlerine baktım. Başının arkasında, sakın kadının portresi beni çağırıyordu ve ışık duvardaki haçtan yansıyor. Hiç düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı eğerek önünde diz çöktüm.

“Cennetteki Tanrım...” diye başladım, ama en çok ihtiyacım olduğu anda Rab’bin Duası’nın sözleri aklıma gelmedi. Bir sonraki cümleyi bulmaya çalışırken yön değiştirdim. “Tanrı’ya inanır mısın?” Sesim titriyordu. Bu canavarın ilahi intikamdan korkmasını umarak gerçekten son çareye başvuruyordum, ama her yolu deneyecektim.

Renato uzun bir süre sessiz kaldı. Ses tonumdaki ani değişiklik onu şaşırtmıştı. Bu boşuna bir çaba olabilir, ama henüz beni vurmamıştı. Dünyada kalan zamanım kalp atışları kadar azalmıştı. Kazanabileceğim her saniye bir zaferdi.

Sesi hafifçe meraklıydı. “Peki ya evet dersem?” diye düşündü.

"O zaman, bu dünyadaki ve öbür dünyadaki her şeye, Cennet'e, Cehennem'e ve aradaki tüm dünyalara yemin ederim ki, bu geceyi sır olarak saklayacağız ve bir daha asla bundan bahsetmeyeceğiz. Tanrı'ya yemin ederim."

O pozda kaldım. Çocukken, ailem beni mahallemizdeki küçük Katolik kilisesine götürmüştü. Pek bir şey anlamamıştım, ama bir şey istediğinde ya da yardıma ihtiyacın olduğunda Tanrı’ya dua etmen gerektiğini anlamıştım. Annem Lucy’yi doğururken öldüğünde, o kilisede küçük bir cenaze töreni düzenlemiştik. Tanrı’ya annemi Cennet’te kabul etmesi ve babama yardım etmesi için dua etmiştim. Babam çok üzgündü.

Sonra babam da öldü ve bir yıl boyunca her gece Mercy House’daki dar ranzamdan onun geri dönmesi için dua ettim. Rahibeler bizi saf olmayan düşüncelerimizden dolayı soğuk duşlarla ya da saatlerce süren İncil dersleriyle cezalandırdıklarında onun geri dönmesi için dua ettim. Onun bir daha asla geri dönmeyeceğini anlamam biraz zaman almıştı. Eğer biri dinliyorsa bile, Burke kardeşleri umursamadığını anladığım gecedan beri dua etmemiştim.

Ama şimdi, Lucy'nin ve benim hayatımızı kanlı ellerinde tutan adamın önünde dua ediyordum.

Yeni Tanrım.

Hareketini durdurdu, yaklaşışımından etkilenmiş gibiydi. Gözlerim kapalıydı; elinde silahla başımda durup

kaderimizi belirlerken ona bakamıyordum.

Yavaşça önümde çömeldi. “Kız kardeşini kurtarmak için ne yapardın?”

"Ne gerekiyorsa," dedim tereddüt etmeden.

Renato'nun koyu renkli gözleri, tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Korkarım ben pek inançlı biri değilim, Bayan Burke. O, annemin alanıydı."

Annesi. Resimdeki güzel kadın o olmalıydı. Aralarındaki ilişkiyi öğrendikten sonra, aralarında güçlü bir aile benzerliği olduğunu görebiliyordum.

Dikleşerek, üzerime dikildi ve kararını verdi.

“O zaman sana dua edeceğim,” diye yalvardım. “Senin yerine sana tapınacağım... sözlerini benim İncilim olarak kabul edeceğim... bize yaşama şansı verirsen. Lütfen... *lütfe*n. Ne gerekiyorsa yapacağım, ne gerekiyorsa, lütfe.”

Renato sessizdi. Gözlerimi ona kaldırırken kendimi hazırladım. O kadar yakındı ki, sıcak gözlerindeki kahverenginin ışıltılı tonlarını görebiliyordum. Gerçekten, o gözler bir canavara ait olamayacak kadar ruhlı ve gerçektir. Hiç adil değildi. Ağzı hafifçe yukarı kıvrılmıştı, sanki kendimi yere atıp merhamet dilemem onu bir şekilde eğlendiriyormuş gibi. Gururum yoktu; haysiyetim yoktu. Bunlara sahipmiş gibi davranamazdım bile. *Onun* için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Bu benim gerçeğimdi ve onun bunu görmesine izin verdim. O anda aramızda bir şey geçti. Karanlık ve çaresizlikten doğan, samimi bir şey. Bir insanın ruhunu ölçüp değerini anlayabileceğiniz bir saniyeydi. Başka bir insanla yaşadığım en samimi andı ve korkunçtu. Onun kara ruhunun karanlık köşelerinde sakladıklarını görmek istemiyordum, ama gözlerimi de ayıramıyordum. Gözümü kaçırarak, kesin ölüm anlamına geliyordu.

Renato yutkundu. Birdenbire, benim keskin bakışlarımdan onun da benim kadar rahatsız olduğunu fark ettim. Belki de insanları uzak tutan tek kişi ben değildim.

Gözleri kolyemdeki parlayan kolyeye takıldı. "Aziz Anthony. Kayıpların azizi."

Konuşmaya cesaret edemedim, sadece başımı salladım. "Kayboldun mu, *bambina*?" Sesi çok etkileyiciydi.

"Ben hep kayıp bir varlık oldum," diye itiraf ettim, bu adamın içime, ruhumun en derin ve karanlık köşelerine kadar bakmasına izin vererek.

Değerimi ölçüp kaderime karar vermek için acele etmedi. Gözlerini kaçırmadan ona baktım, göz kırpmaya cesaret edemedim.

Sonunda kararını verdi. "O halde, Bayan Burke, anlaştık. Kız kardeşinizi sessiz tutarsınız, karşılığında da..."

"Evet?"

"Ne yapman gerekiyorsa yapacaksın. Ne istersem onu yapacaksın." Bana elini uzattı.

Şeytani bir anlaşma.

Benden ne yapmamı isteyeceğini hiç bilmiyordum. Yasadışı bir şey olabilir. Muhtemelen tehlikeli bir şey olurdu. Her şey olabilirdi. Bu anlaşmayı kabul etmemeliydim. Belki de ölümü sadece bir gün daha erteliyordum.

Yine de, bir gün daha, biraz daha yaşamak için bir şans daha demekti. Elini tuttum ve sıktım.

5 RENATO

Charlotte yavaşça ayağa kalktı, eli benim elimde serindi. O kadar narindi ki, yanlış bir hareketle onu ezebilirdim, ama o çekilmeye çalışmadı. Kurtun onu çiftçiden kurtaracağını düşünen, yanlış yönlendirilmiş küçük bir kuzu gibi, sanki merhametim onu hayatının talihsiz rayından çıkmasından kurtarabilirmiş gibi bana baktı.

Bu gece, merhametimi bekleyen, kaderlerini ellerime teslim eden ve beni kurtaracağıma güvenen seçkin bir gruba katılmıştı. Aslında, sadece listeye girmemişti. O, listenin ta *kendisiydi*. Bakmak dikkat dağıtıcıydı. Kum saati vücutlu, minyon, pürüzsüz kadife tenli ve geyik gibi gözlüydü. Kalın kaşları ve güzel

yay şeklindeki dudakları, sanki 18-yüzyıl resimlerinden çıkmış gibiydi. Güzel görünmeye çalışmıyordu, ama yine de öyle görünüyordu. Onun için güzel görünmemek imkansızdı sanırım.

Onun konumundaki hiç kimse daha önce diz çöküp beni tanrısı yapmayı teklif etmemişti. Özellikle de beni iki adamı soğukkanlılıkla öldürürken görmüşken. O, çelişkilerin ilginç bir karışımıydı. İyi ve saf, ama aynı zamanda son derece çıkarıcı. Kendisini ve kız kardeşini güvende tutmak için yapmayacağı hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu ve bu ilginçti. Son zamanlarda hayatım sıkıcı ve olaysız geçiyordu. Charlotte Burke, siyah-beyaz bir arka plana karşı bir renk patlaması gibiydi. O, kaçırılmayacak kadar cazip bir fırsattı.

Şimdilik.

Charlotte'un elini bırakmaya zorladığım sırada Elio'nun telefonu çaldı. Arayanı dinledi, başını salladı ve sonra telefonu kapattı.

"Mutfakta bir olay var. Angelo ocakta yanmış," dedi Elio.

De Sanctis ailesinden biriyseniz bu şifre oldukça açıktı, ama Charlotte sadece kafası karışmıştı. Casa Nera'nın koridorlarında bile sık sık şifreli konuşurduk. Bu günlerde her yerde casuslar vardı, en yüksek teklifi verene satabilecekleri iyi bir haber bekliyordardı.

Charlotte'a baktım. *Charlie*. "Hemşirelik mi okuyorsun?" Birden irkildi; vücudunda kalan adrenalin onu gerginleştirmişti. Başını salladı.

"O zaman benimle gel. Anlaşmamıza hemen başlayabilirsin." Cevap beklemeden arkamı dönüp çalışma odasından çıktım. Charlotte'un peşimden geleceğini biliyordum, yoksa Elio onu zorlardı.

"B-bekle. Kız kardeşim," diye kekeledi Charlotte.

Lucy, iki ölü adamın arasında derin bir uykuda yatıyordu. "Merak etme. Artık ona dokunamazlar."

Mülkün bodrum katına indim. Orada hücreler ve bir ucunda derme çatma bir revir vardı. Birçok adam işkence görmek veya öldürülmek üzere burada tutulmuştu. Birkaç kişi zemin katına geri dönebilmişti, ama sayıları azdı. Burası babamın döneminde daha çok kullanılırdı, ama ben de zaman zaman işime yarıyordu.

Evin orijinal özelliklerinden biri olan bodruma inen soğuk taş merdivenlerden inerken hava gittikçe bozuluyordu.

En alt kata ulaşır ulaşmaz acı dolu inlemeler ve konuşma parçaları duyulmaya başladı. Charlotte, küfürlerle dolu, anlaşılmaz İtalyanca konuşmaların geldiği yöne merakla baktı.

"Bu taraftan. Ne yapabileceğini görmek istiyorum, *bambina*," diye fısıldadım ona, hareket etmediğinde elimi beline koyarak.

O, dokunuşumdan kaçmak için ileri atıldı ve ben de ona izin verdim. Şimdi, benim olmak ne demek olduğunu göstermenin sırası değildi. Yakında, kaderinin benim elimde olduğunu, benim malım olduğunu ve ne zaman istersem eşyalarım dokunabileceğimi anlayacaktı.

Ama onu henüz öldürmemeye ve sözlerini tutup tutamayacağını görmek için ona bir hafta kadar süre vermeye karar verdiğim için, onu şimdi korkutmanın bir anlamı yoktu.

Ŗu anda onu korkutmanın bir anlamı yoktu. O daha sonra da olabilirdi. Her zaman öyle olurdu. Bir kadın bana yakınlaŖmak için ne kadar istekli olursa olsun, ya da benimle birlikte olarak sosyal açıdan ne kadar yölseleceklerini düşünürlerse düşününler, her zaman maskelerinin düşeceği ve korkularını görecekim bir an olurdu.

Ŗu anda Charlotte Burke ile bu oyunları oynamak için vaktim yoktu ve ayrıca, yukarıdaki cesareti beni çok tahrik etmişti. Bunu Ŗimdiden mahvetmek istemedim.

Sonunda, hastane yatağı ve malzeme dolabı ile donattığımız hücreye vardık. Yatağın ortasında bir adam oturuyordu. Adı Angelo'ydu ve ailenin en uzun süredir hizmet eden üyelerinden biriydi. Bir eliyle yüzünü tutarken, diğer elinde bir Ŗişşe içki tutuyordu. Havada metal ve içki kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu.

"Renato! Birdenbire ortaya çıktılar. Castillos, tam da lokantanın önünde. Üzerime atladılar ama ben de birkaç iyi darbe indirdim," dedi yaşlı adam nefes nefese.

Angelo'yu, kan bağı olmayan herkesi sevdiğim kadar seviyordum. İyi bir adam ve sadık bir askerdi.

Elimi omzuna koyup sıktım. "*Bravo*. Adımızı iyi korudun. Hemşireye yüzünü göster. Karının hatırı için daha da çirkinleşmesini istemeyiz."

Benim alaycı sözlerime gülümsedi ve biraz rahatlayarak Charlotte'a baktı. Charlotte olduğu yerde donakalmış, ona bakıyordu.

"Hadi ama Bayan Burke, bu senin parlama Ŗansın. Bana yeteneklerini göster."

"Ben sadece bir öğrenciyim. Daha önce hiç gözetim olmadan böyle bir Ŗey yapmadım," diye çekindi.

"Ben gözetirim, nasıl olur?" diye teklif ettim.

Bana sinirli bir bakış attı, gerçek duyguları bir an için yüzüne yansıdı. "Her Ŗeyi mahvedebilirim," dedi soğuk bir sesle.

“Kendine güveninin hastayı gerçekten rahatlatıldığından eminim, ama endişelenme. Burada hastane yönetim kuruluna şikayet edilmeyecek. Eğer burada olmasaydın, yarın aile doktorumuz gelene kadar bandajla kapatırdık. Bundan daha kötüsünü yapamazsın,” diye belirttim. “Kanamayı durdur ve işe koyul.”

Yakındaki bir duvara yaslandım ve onu izledim. Elleri küçük yumruklar haline geldi, sonra gevşedi. Emir almaktan sinirlendi mi acaba diye merak ettim. Sinirlenirse daha eğlenceli olurdu. Belki o zaman, daha önce bana attığı o ateşli kıvılcımları daha fazla görebilirdim; gerçek benliğinin küçük birer yansımasını.

Tartışmak yerine, deri ceketini çıkardı. En sevdiğim kumarhanem olan La Leonora’nın amblemi, o kollarını sıvayıp ellerine dezenfektan dökerken bana göz kırptı. Bu kadın burnumun dibindeydi ve onu daha önce hiç görmemiştim. Onu hatırlayacaktım. Bundan emindim.

"Aferin kızım," diye mırıldandım.

Bana somurtkan bir bakış attı ve o bakış bir afrodisyak gibiydi. Bu kadın ateşli olmaktan öteydi, tam bir şenlik ateşiydi. Ve bunu sevdim, çalışma alanını hazırlarken fark ettim. O, çok uzun zamandır tanıştığım en ilginç insandı. Arkanıza yaslanıp onu izlemenin keyfini çıkarmaya başladım.

“Öncelikle, içki içmek yok. Kanamayı kötüleştirir,” dedi sert bir sesle, Angelo’nun elinden içki şişesini alarak. Onun itirazlarını görmezden geldi ve yüzündeki uzun kesikleri temizlemeye başladı.

Pamuk topu yaraya değdiğinde Angelo tısladı.

"Bu biraz acıtabilir," dedi uzun bir duraklamadan sonra.

"Uyarı için biraz geç kaldın, Doktor," diye homurdandı Angelo.

"Evet, neyse, izin isteme, af dile," diye mırıldandı, gözlerini kaldırıp bir anlığına benimkilerle buluşturduktan sonra hemen başka yere baktı.

Acaba benim onun varlığımdan etkilendiğim kadar o da benim varlığımdan etkileniyor muydu? Hayır, sanmıyordum. Tek renkli bir dünyada yaşayan bendim, o değil.

Dünyası dayanılmaz derecede sıkıcı hale gelen bendim.

Pamukla son bir kez daha dokunduktan sonra, dikleşti ve Angelo'ya baktı. "Şimdi yarana dikiş atmam gerekiyor. Acıtacak, üzgünüm," dedi sakın bir sesle.

Angelo içini çekerek kabullenmiş bir şekilde, ama nazikçe hareketsiz durdu. Bir an sonra konuştu. "Haklısın, önceden uyarılmak daha kötü, ama dayanabilirim."

Ben de yerimden kıpırdadım, işlerinin bitmesini ve Charlotte'un tüm dikkatini tekrar bana vermesini diledim. "Elbette dayanabilirsin," dedim. "Başka seçeneğin yok," diye ekledim, daha çok Angelo'nun değil, onun iyiliği için.

Ağzı sıkı bir çizgi oluşturdu ve işine odaklandı. Acı verici dakikalar geçti ve sonra, aniden işi bitti. Yaptığı işi incelemek için yaklaştım. Harikaydı. Sanki bir cerrah yapmış gibi düzgün ve temizdi.

"Bizi yalnız bırak," dedim Angelo'ya. O, Charlotte'a bol bol teşekkür etti ve kapıya doğru yöneldi, geçerken şişeyi de aldı.

"Peki, sözümü tutacağımı sana kanıtlamak için başka ne yapmam gerekiyor? Anlatmak istediğini anlatmak için beni böyle bir yere getirmene gerek yoktu." Kollarını kavuşturmuştu, sanki o kırılgan kemik ve etten oluşan bariyer beni ondan uzak tutabilecekmiş gibi.

"Bu tür bir yer mi? Burası benim evim," diye ekledim.

Bodrum hüccresine eleştirel bir bakış attı. "Şey, sanki Ortaçağ İşkence Odaları Aylık Dergisi'nin özel sayısından çıkmış gibi görünüyor."

Bu çirkin ve beklenmedik sözler, neredeyse beni güldürecekti.

"Dekorasyon hoşuna gitmediğine göre, burada misafir olarak kalmamak için elinden geleni yapmanı tavsiye ederim. Bu da, o akıllı ağzını ve kız kardeşinin ağzını da kapalı tutman anlamına gelir."

Yutkundu ve gözlerim bu hareketi takip etti. "Biliyorum. Anlıyorum. Merak etme. Neye razı olduğumu biliyorum."

Hayır, bambina, yanılıyorsun. Hiçbir fikrin yok.

“Beni tanrın yapmayı teklif ettin, Charlotte. Benim gibi bir adam böyle bir sözü unutmaz.”

“Senin gibi bir adam mı? O ne tür bir adam?” diye sordu, yumuşak sesi, tonundaki meydan okuma havasını gizleyemiyordu.

“Ne isterse onu elde eden bir adam,” diye açıkladım.

“Yani onu alan, değil mi?” diye ekledi.

Bu kadının küstahlığı onun sonu olacak.

Omuz silktim. “Her halükarda, sonunda benim oluyor.” Elimi uzattım ve dolgun elma yanaklarından birindeki kirli lekeyi sildim. “Sen benim olarak başladın. Bunu unutma.”

Bana uzun bir süre baktı, bakışları bana yukarıda paylaştığımız o uzun bakışı hatırlattı. Ruhunun derinliklerine işleyen, onun nasıl parladığını görebildiğim o bakışı.

“Şimdilik gidebilirsin. Ama unutma Bayan Burke, seni izleyeceğim. Her zaman izleyeceğim, o yüzden buna göre davran ve uslu bir kız ol, yoksa başladığımız yere geri döneriz.”

Cesetler ortadan kaldırılmıştı ve çalışma odam yeniden huzuruna kavuşmuştu. Ama ölüm kokusu hâlâ havada asılı duruyordu ve el dokuması İran halım ortadan kaybolmuştu.

“Onlara ne yapmak istiyorsun?” Elio, misafirlerimiz ayrılır ayrılmaz sordu; onları bundan sonra takip etmek için kullanacağım iki adam onları evlerine götürmüştü.

Hedeflerimizi çeşitli düzeylerde gözetledik. Çoğu zaman hedeflerimiz politikacılar ya da önemli kamu figürleriydi. Topladığımız bilgileri kullanarak güzel bir baskı dosyası hazırladık (şantaj ne kadar da kirli bir kelimeydi). Bu, görünmez gözlerimi kişisel bir proje için ilk kez kullanişımdı. Potansiyel

sorunları ya da tanıkları asla izlemezdik. Onlar, Casa Nera arazisinde bolca yetişen Black Baccara güllerini gübrelemekle kalırlardı. Bordo kadife güller bu yıl muhteşemdi; çok iyi beslenmişlerdi.

"Onları 24 saat gözlemleyin." Koltuğuma yaslandım. Bu, görünmez gözlerin en üst seviyesiydi. Charlotte'un beni etkilemek için zor kazanılmış bu fırsatla ne yapacağını görmek istedim. Benim yaşımdaki erkekler genellikle yeni hobiler edinirdi. Ben zaten çok okurdum ve satranç oynardım. Geriye golf kalıyordu, ama bu sporu ciddiye alamazdım çünkü golf sopasıyla çok fazla insanı öldüresiye dövmüştüm. Belki de o küçük hemşireyi takip etmek yeni hobim olabilirdi, en azından sıkılana kadar. Ki kaçınılmaz olarak sıkılacaktım.

Elio başını salladı ve çıktı. *Sottocapo'm*, rahibeleri hayatta bırakmanın bizim açımızdan büyük bir çaba gerektireceği halde, mantığımı sorgulamadı. Bu benim karakterime aykırı bir davranıştı. Ben merhametiyle tanınan bir adam değildim.

Yine de, o güzel, cesur genç kadın önümde diz çöktüğünde, içimdeki bir şeyi paramparça etmişti. Bana dua ettiğinde... ruhumda gizlenen karanlık daha fazlasını istemeye başlamıştı. Elbette, ben bir aziz değildim, ama insanlar eskiden şeytanlara da taparlardı.

Çocukken, umursamaz ya da düpedüz kötü niyetli adamlar tarafından bana zorla aşıl原因an tüm dini eğitime rağmen, bu kıza karşı içimde çarpık bir merak vardı. Üstelik annem her zaman bir Aziz Anthony kolyesi takardı. O korkunç hayatı hiç hak etmemiş olan annem. Çok genç yaşta ölene kadar her gün babamın ruhu için dua eden bir kadın. Dünyadan çalınan bir ışık.

Charlotte iyiliğini paylaşıyordu; ondan yayıldığını hissedebiliyordum. Masumiyet ve şefkat. Pek tecrübem olmayan ama merak ettiğim şeyler. İstediğim her şeyi alabilen, hayalini kurduğum her şeyi yapabilen bir adamdım ve bu tür bir hayatın ne kadar sıkıcı hale geldiğini çoktan fark etmiştim.

Charlotte'un alnını dolu bir silaha dayayıp kız kardeşinin yerine ölmek istemesi beni çok tahrik ediyordu. Daha önce hiç görmediğim bir cesaretti bu. Caravaggio'nun melekleri kadar solgun ve masum, kız kardeşini kurtarmak için silahın önüne atlayacak bir hemşire, iyilikle parlıyordu. Ben kim olduğumu çoktan kabullenmiş olsam da, onun melek gibi aurasını lekelemek için ne kadar karanlık ve ayartıcı bir şeyin gerekli olacağı beni meraklandırıyordu.

Ne kadar günah, cennetsel bir yaratığı karanlığa çevirebilirdi? Bunu öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

6 CHARLIE

Ertesi gün nöbetime geç kalmıştım, ama bitkin bir halde olduğumu düşünürsek, oraya ulaşabilmiş olmam bile bir mucizeydi. Hemşirelik programımın bu aşamasında, iş vardiyalarını kaçırmayı göze alamazdım. Profesyonelce görünmezdi ve ayrıca, daha sonra iş bulmak için iyi referanslara ihtiyacım vardı. La Leonora'da gereğinden fazla garsonluk yapmak istemiyordum. Ben hemşire olmak için doğmuştum. Beş yıllık yarı zamanlı eğitimim boyunca bazı anlarda bu, tırmanılması imkansız bir dağ gibi gelmişti, ama artık çok yakındım.

Şimdi, hayatımdaki her şey tehdit altındayken.

Başımı eğip kimse geç kaldığımı fark etmesin diye umarak işlerimi aceleyle hallettim. Doktor Dan'ın sırtışı, kesinlikle fark ettiğini gösteriyordu. Sonsuz bir günün üçüncü saatindeydim, bölüm resepsiyon masasının yanında bir şişe suyu yudumlarken adımlı duydum.

"Burke mi? Hasta mı?"

Bir adam tezgaha yaslanmıştı. Gençti ama pervasızca yaşamış birinin kendine güvenine sahipti. Düşük bel kot pantolonu neredeyse poposundan düşüyordu ve tişörtü sahte bir tasarımcı markası gibi görünüyordu. Onunla ilgili her şey bana Lucy'nin kısa süre önce ayrıldığı eski sevgilisi Miguel'i hatırlattı.

"Hayır, sanırım o bir hemşire. Hemşire Burke ya da öyle bir şey," dedi yabancı adam.

Resepsiyondaki kadın başını salladı. "Maalesef personel hakkında size bilgi veremem. Onu tanıyorsanız, onu arayın."

"Cidden mi, kaltak, böyle mi davranacaksın?" Adam alaycı bir şekilde gülümsedi.

O etrafa bakınırken ben geri çekilip kapının arkasına saklandım.

Resepsiyonist artık yeterince sabır göstermişti. Zili çaldı. "Sadece sorun çıkarmak için buraya geldiğinize göre güvenliği çağırıyorum."

Adam ona öfkeyle baktı, sonra tezgaha yaslandı ve yüzüne yaklaşmak için biraz zıpladı. Neden orada güvenlik camı yoktu?

"Dinle, anne, sana sorun neymiş göstereceğim. Sorun, senin o güzel göğsünde bir delik açtığına nasıl bir his olduğunu göstereceğim. Bang," diye fısıldadı, resepsiyonist solgunlaşırken gülerek.

Bundan sonra güvenlik geldi ve adamı yakalayıp koridordan sürükleyerek götürdü. Saklandığım yerde çöktüm. Miguel'in patronu beni bulmuştu, bu da Lucy'nin kim olduğunu ve bir şekilde benim kim olduğumu da anladıkları anlamına geliyordu. Nasıl? Lucy'nin numarası ellerindeyse, adını ve ailesinin kim olduğunu bulmak çok da zor olmazdı herhalde.

Polise gitmelisin, dedi kafamın içindeki mantıklı ses. Tamam, harika, polise gidelim, peki sonra ne olacak? Bizi güvenli bir eve mi yerleştirecekler? Tanık koruma programına mı gireceğiz? Polise gidersek, onlara tüm bu üzücü hikayeyi anlatmak zorunda kalırız ve sonra ben Renato De Sanctis ve ailesini suçlayan bir tanık haline gelirim.

Bunu atlatamazdık. O da bunu vaat etmişti.

Lucy'ye Miguel'in kartel bağlantıları onunla tekrar iletişime geçip geçmediğini sormam gerekiyordu. Sadece Miguel'in telefonunu değil, ikimizin telefonunu da atmalıydım. *Ne düşünüyordum ki?*

O geceden beri hata üstüne hata yapıyordum ve bir türlü duramıyordum.

Üstüne üstlük, bu gece uzun bir garsonluk vardiyam vardı ve spina bifida yardım etkinliğinin düzenlendiği ziyafet salonunda çalışacağımı yeni öğrenmişim – hastanenin yarısının katıldığı bir etkinlik. Ama beni bir tıp profesyoneli olarak ciddiye almasını istediğim insanlara hizmet etmek zorunda kalmak, endişelerimin en küçüğüydü.

DIŞARIDA, akşamüstü havası serindi. Egzoz dumanıyla dolu olsa da, hastanenin steril, geri dönüştürülmüş havasından daha iyiydi.

Eve vardığımda yapmam gerekenlerin listesini kafamda sıralarken otobüs durağına doğru yola çıktım. Lucy'yi kontrol etmek, bizi ve kayıp uyuşturucuları arayan o rastgele çete üyesinden kaçmak, hapse girmemek ve İtalyan mafyası tarafından öldürülmekten kaçınmak.

Bu kadar yorgun olmasaydım, ağlayabilirdim. Bunun yerine, kendimi otobüs durağına doğru sürükledim. Yaya geçidine yeni ulaşmıştım ki, adım çağrıldı. Akşam karanlığında, bana doğru caddeyi geçerken sadece silüetlerini seçebiliyordum, ama bu yeterliydi.

Dedektif Whitely ve Vane. Göğsümü saf panik kapladı ve kaçmamak için bacaklarımı sabit tutmak zorunda kaldım. Bunlar polisti; şüphe çekmeden onlardan kaçamazdım. Panikimi elimden geldiğince bastırarak, kalabalık caddeye dikkat çekmeden etrafa bakmaya çalıştım. Renato beni izleyeceği konusunda uyarmıştı. Polisle konuştuğumu ne kadar sürede öğrenecekti?

"Bayan Burke? Biraz vaktinizi alabilir miyiz?" Dedektif Whitely yaklaşırken sordu.

Geriye bir adım attım, başımı sallayarak. "Korkarım ki hayır. İşe geç kalacağım. Bir hayır etkinliğinde garsonluk yapıyorum. Gitmem gerek."

"Hayırseverlik evde başlar diye bir söz duymuş muydunuz?" Dedektif Vane, yine kötü polis rolüne bürünerek sordu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek ki küçük kız kardeşiniz geçen gece çok üzgündü. Şefkatli bir abla, onun yükünü hafifletmek isterdi elbette."

Dedektifin duygusuz sözleri karşısında boğuk bir kahkaha attım. Kendimi toparladım ve geri çekilmeyi bıraktım. Suçluymuş gibi davranıyordum ve kendime hakim olmalıydım. "Affedersiniz Dedektif, ama siz ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Buraya resmi bir görevle mi geldiniz?"

İki polis de uzun bir süre beni izledi, sonra Dedektif Whitely sert bir sesle konuştu. “Hayır. Sadece endişeliyiz.”

“Peki, sizinle konuşup vardiyama geç kalmak gibi bir yükümlülüğüm yok. Şu an uygun bir zaman değil, o yüzden gidiyorum.”

“Unutmayın Bayan Burke, biz sizin tarafınızdayız... tabii sizin tarafınız doğru taraf ise,” dedi Dedektif Vane, arkamdan ayrılırken.

Şeytana sessiz kalacağıma dair söz verdiğimi ve onunla yaptığım anlaşmayı bozamayacağımı hiç bilmiyordu.

Eve geldiğimde Lucy odasında idi, kapalı kapının arkasından yüksek sesli, öfkeli müzik sızıyordu. Şu anda onun değişken duygularıyla başa çıkamazdım.

Kendimi zorla duşa sürükledim ve çok uzun süre düşün altında durdum. Etrafımda sıcak buhar dalgaları yükseliyordu ve endişelerimi bastırmak için vücudumdan akan suyun hissine odaklandım. Uyuşturucu satıcısıyla ilgili ne yapabilirdim? *Polise söyleyemiyorsan, Renato De Sanctis'e söyle.* Bu düşünce tek başına bile akıl sağlığımdan endişe etmeme yetecek kadar çılgınca bir şeydi.

Suyu kapattım ve duştan çıkıp solmuş banyo paspasının üzerine bastım.

Aynadaki yansımam bitkin görünüyordu. Gözlerimin etrafında koyu halkalar vardı, gözlerimin akı kan çanağına dönmüştü. Korkmuş görünüyordum. Yüzümde, bir türlü atamadığım, hayalet gibi bir ifade vardı.

Karanlık ve tehlike. Polisler ve suçlularla baş belası. Bu, kendim ve Lucy için kaçınmaya çalıştığım hayattı. Bu, ebeveynlerimizin ölümünden, yoksul ve istenmeyen olarak bir grup evinde büyümeye kadar uzanan mirasımızdı. Bizi farklı bir yola sokmak, farklı bir dünyada yürümek için dişimi tırnağıma takmıştım ve şimdi, başladığımız yere geri dönmüştük.

Belki de kaderle savaşmak mümkün değildi. Belki de onu sadece bir süreliğine erteleyebilirdin. Kader her zaman seni bulur ve sahiplenirdi.

Renato'nun karanlık ve yakışıklı yüzü zihnimden geçti.

"Anlaştık. Kız kardeşini sessiz tut, karşılığında... Ne yapman gerekiyorsa yap."

Onun sözlerini hatırlamak, tüm vücudumu titretmişti. şimdiye kadar tanıştığım en tehlikeli adamın önünde diz çöküp, onu yeni tanrımmış gibi tapınacağıma, emirlerini cennetten gelmiş gibi yerine getireceğıme yemin ettiğıme inanamıyordum. Benden ne isteyeceğini hiç bilmiyordum, ama yine de kabul etmiştim. Sanki başımın üzerinde Damokles'in kılıcı asılıymış gibi hissediyordum.

Dişlerimi fırçalarken, hızla yaklaşan işe odaklandım. Bu vardiyadan hiç heyecan duymuyordum. Bütün ay boyunca hayır etkinliğinde çalışmak zorunda kalma ihtimalinden korkuyordum, ama başımdaki diğer sorunları düşününce, bu artık beni korkutmuyordu. Belki de yeni korku seviyeleri öğrenmenin bir iyi yanı vardı. En azından, günlük küçük mücadelelerimi perspektifine oturtuyordu.

Banyodan yeni çıkmıştım ki mutfaktan gelen yumuşak sesler kulağıma çarptı. Kimdi bu? Lucy ve benim ziyaretçimiz olmazdı. Dairemiz aynı anda ikiden fazla kişiyi ağırlayamazdı.

Koridordan mutfağa doğru yürüdüm. Tanıdık bir ses tonu beni dehşete düşürdü. Köşeyi döndüm ve mutfağa girdim, her şeye rağmen korktuğum kişiyi görmeyeceğimi umuyordum.

Dedektif Vane, Lucy'nin karşısındaki masada oturuyordu ve Dedektif Whitely lavabonun başında durmuş, su ısıtıcısını dolduruyordu.

"Burada ne işiniz var?" diye sordum, panik beni sertleştirmişti.

Dedektif Vane bana kaşlarını kaldırdı, aşırı alınmış kaşları benim giyinik olmamamı alaycı bir şekilde vurguluyordu. "Bayan Burke, size de iyi akşamlar. ře hazırlanmanıza engel olmayacağız. Lütfen gidin

ve hazırlanın. Lucy sadece bizimle biraz sohbet ediyordu.” O, sandalyesinin kenarında sefil bir şekilde kıvrılmış olan kız kardeşime döndü.

Uzun saçları omuzlarına dağılmıştı, gözleri kızarmıştı. Bana bir bakış attı, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. Polislerle konuşmak istiyordu. Miguel için adalet istiyordu, ama bana karşı gelmek istemiyordu. Bazen kavga etsek de, birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

“Ve birinin özel evine öylece dalmanın uygun olduğunu mu düşünüyorsun?” Aklımı toplamaya çalıştım.

“Lucy bizi içeri aldı,” dedi Whitely, su ısıtıcısını açıp tezgaha yaslanarak kollarını kavuşturdu.

“Peki, bir gencin velisinin gözetimi olmadan onunla baş başa oturup konuşmak da uygun mu?” diye başladım ama Dedektif Vane sözümü kesmeden önce fazla ilerleyemedim.

“Lucy on sekiz yaşından büyük, değil mi? Eğer kalmamızı istiyorsa, bence bunu saygıyla karşılamalıyız.”

Sinirli bir şekilde nefes verdim. *Kahretsin*. Kız kardeşime döndüm. “Onlara gitmelerini söyle, Lucy. Onlardan hiçbir şeye ihtiyacımız yok ve tüm bu olay bir yanlış anlaşılma.”

Bana bakarak dudağını ısırdı. İtiraf etmek üzere olduğunu görebiliyordum. Bunu söylemesine izin veremezdim.

“Lucy Burke! Polisin vaktini boşa harcamayı bırak ve onlara gitmelerini söyle. *Deirfiúr*,”

Sihirli kelimeyi mırıldandım.

Dedektiflerin bu İrlanda Galcesi kelimeye ne düşündüklerini bilmiyordum. Tek ilgilendiğim şey Lucy’nin tepkisiydi. Bu kelime aramızda bir mantra haline gelmişti. Babam ölmeden önce konuşmalarına İrlanda Galcesi kelimeler serpiştirirdi ve *deirfiúr*, ne olursa olsun beni dinlemesi gerektiğinde kullandığımız şifre kelimemiz olmuştu. *Deirfiúr*. Kız kardeş.

Lucy dedektiflere bakarken gözünden bir damla yaş düştü. “Kız kardeşim haklı. Ben yatmaya gidiyorum, o da dışarı çıkacak. Çay içmek için uygun bir zaman değil. Karışıklık için özür dilerim. Kafam karışık, yorgundum, ne dediğimi bile

ne dediğimi bile bilmiyorum..." Ayağa kalktı ve ince omuzlarını silkti. "Sadece bilmiyorum."

Pijamalarının üzerinde kediler vardı ve o anda o kadar genç ve çaresiz görünüyordu ki, kalbim parçalandı. Bildiğimiz şekliyle ikimizin de hayatı son kırk sekiz saat içinde sona ermişti.

"Onu duydunuz. Lütfen gidin ve ikimizi de bir daha rahatsız etmeyin," dedim sertçe ve bekleyişle ön kapıyı açtım.

Dedektifler uzun uzun birbirlerine baktılar. Görünüşe göre onların da kendi dilleri vardı. Sinir bozucu bir yavaşlıkla eşyalarını topladılar.

"Eğer eminsen, Lucy. Ama fikrini değiştirirsen aramayı unutma," dedi Dedektif Vane, yanımdan geçerken bana bakarak. "Eminim yakında görüşeceğiz, Bayan Burke."

"Görmeyeceğim." Arkalarından kapıyı kapatıp kilitledim, sonra gözetleme deliğinden koridorda duran dedektiflere baktım. Orada oyalanıyorlardı, aralarında o kadar sessiz konuşuyorlardı ki sözlerini duyamıyordum. Sonunda uzaklaştılar ve ben kapıya yaslandım, kalbim küt küt atıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Lucy'ye döndüm.

Gözyaşları içinde bir halde olmak yerine, bana öfkeyle baktı. "Gerçeği söylemeyi düşünüyorum – sen de bir ara denemelisin!"

"Şu anda ciddi misin? Ne olacağını biliyor musun?"

Lucy, benim hiç sahip olamadığım gençlik kibiriyle omuz silkti. Kendimi bildim bileli, çocukça davranma ya da sorumsuz olma lüksüne sahip olmamıştım. On üç yaşımdan beri Lucy'nin bakıcısıydım ve birdenbire çok yorgun hissettim.

"Polis o katilleri tutuklayacak ve bizi koruyacak," dedi Lucy.

Boğuk bir kahkaha attım. "Tabii. Çünkü polis her zaman tanıkları korumayı başarır ve kötü adamlar her zaman yakalanır, değil mi? Bu kadar çocukça davranma. Bundan daha güçlü olmalısın."

Lucy'nin bakışları daha da sertleşti. "Senin gibi mi? Asla senin gibi olmak istemem."

Sözleri canımı yaktı ve öfkesi benim öfkemi de ateşledi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Neşesiz, yalnız, işkolik, endişeli. Asla eğlenceli bir şey yapmazsın, asla gülmezsin, lanet olası dırdırcılıktan asla vazgeçmezsin!"

O sözlü tokat karşısında geri çekildim. İçimde gözyaşları ve öfke savaşıyordu.

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, polis bizi korumayacak. Ne sen ne de ben Renato De Sanctis'i alt edecek güce sahibiz ve o seni öldürecek. Polise gidersek bunu yapacağına söz verdi ve eminim ki sözünün eridir."

Lucy sertçe yutkundu ve başını salladı. "Sen sadece ondan korkuyorsun, ve herkes..."

"Bütün bunların olmasının sebebi sensin," diye keskin bir sesle sözünü kestim. Söylemesi korkunç bir şeydi, ama onun acımasız dürüstlüğü içimdeki bir şeyi parçalamıştı. "Bu tehlike, bu tehdit... hepsi senin yüzünden."

Küçük kız kardeşime doğru bir adım attım. O, benim hem en büyük aşkım hem de en büyük yükümdü. Ona bakmak her zaman hem bir ayrıcalık hem de bir görev olmuştu. Bu gece, bir ömür boyu biriken öfkem bir anda patladı.

"Çünkü sen beladan uzak duramadın. Çünkü hayatımıza ezik, uyuşturucu satıcısı olmak isteyen bir gangsteri soktun, bu yüzden bu karmaşanın içindeyiz. Çünkü gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun – ve belki de bu benim hatam. Neden sürekli çalıştığımı, neden hep endişeli olduğumu bilmek istiyorsan – aynaya bak. Hiç istemediğim bir çocuğum var ve o bana minnettar bile olamıyor.

Hayatım boyunca seni korudum, daha çocukken bile. Bu yüzden ben hiç çocuk olamadım. Belki de artık buna bir son vermeliyim. Kendi başının çaresine bak, istiyorsan polise git... bakalım ne kadar dayanabileceksin – ama polis ifadenizi alıp

sorgulama sırasında sana göz kulaklanmak için seni uzaklaştırdığında beni arama. Ve kesinlikle, De Sanctis ailesi seni liman kenarındaki bir depoya götürüp kafana silah dayadığında da beni arama.”

Lucy'nin yüzü, ona sert sözlerimi savurduğumda solmuştu. Onun incinmiş ifadesi hafızama kazınırken, ben topuklarımı döndüm. O ifadeyi asla unutmayacaktım.

Odama geri döndüm, haklı öfkem hızla sönüyordu. Kapıyı çarptım ve yere çöktüm, kendimi bir top gibi kıvrıldım.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez ağladım. Kalbim parçalanırcasına hıçkırarak ağladım.

İşe vardığımda başım şiddetli bir şekilde ağrıyordu. Lucy'yi tek başına bırakmaktan korkuyordum, ya polise geri dönerse diye, ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Paraya ihtiyacımız vardı ve işimden aldığım bahşişler her ay bizi kurtarıyordu. Bu kadar kısa sürede bu vardiyayı kaçırıamazdım. Sadece, karakterime hiç uymayan bu patlamamın ona biraz akıl vermiş olmasını ummak zorundaydım.

Bu yüzden saçlarımı geriye topladım, şişmiş gözlerimi soğuk suyla yıkadım, biraz makyaj yaptım ve bir yetişkin gibi davranmak için dışarı çıktım. Şu ana kadar her şey berbattı.

Hastaneden tanıdığım beş doktora göründüm, onlar da beni gördü. Onların lehine söylemek gerekirse, hepsi dostça davrandı ve beni selamladı, ama yine de kendimi küçük hissettim.

Su ikramı için odada dolaşırken, odanın diğer ucundan neşeli bir ses bana "Charlotte!" diye seslendi.

Dişlerimi sıkarak ona yaklaştım. Doktor Dan ve o lanet olası, yumruk atasım gelen gülümsemesi. Masası Princeton'dan arkadaşlarıyla doluydu.

Yanındaki koltuğu işaret etti. "Bize katılmak istemediğine emin misin?" Bana, kendi gözünde kesinlikle çekici olduğunu düşündüğü bir gülümseme attı.

"Gördüğün gibi çalışıyorum." Ağır su sürahisini kaldırdım. "Bunu sadece aksesuar olarak taşıyorum."

Arkadaşlarından bazıları kıkırdadı ve Dan'in gülümsemesi sertleşti.

"Evet, anlıyorum. Peki, fırsatın olduğunda kokteyl menüsünü alırım," dedi bana ve sonra arkadaşlarına döndü. "O hastanede stajyer, bilirsiniz o tiplerden. Asla diplomasını bitiremeyecek, berbat bir aile durumu..."

Su sürahisini sıkıca kavradım ve onu Dan'in kafasına boşaltmayı ciddi ciddi düşündüm. Bu dürtü o kadar güçlüydü ki, bir dakika boyunca ayaklarım yerinden kıpırdamadı. Bunun yerine, sanki cezalandırılmayı seven biri gibi, orada durup benim hakkımda korkunç şeyler söylemesini dinledim, sonra kendimi oradan kopardım, sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Olay çıkarmayı göze alamazdım, işimi kaybetmeyi ya da orada bulunan hastane personeli nezdindeki itibarımı zedelemek istemedim.

Oradan uzaklaşmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Parçalanmış gururum, ters yönde attığım her adımda biraz daha yırtılıyordu. Çok geçmeden, hiç onurum kalmayacaktı.

Kendimi toparlamaya çalıştım. *Hey, hâlâ Dan'in yemeğine tükürebilirdim.* Kendimi teselli etme girişimim başarısız oldu. Asla böyle bir şey yapmazdım. Ben, yumruk yese de yoluna devam eden türden bir insandım. Bu, söylemekten nefret ettiğim bir iddiaydı. Küçük yaşlardan itibaren diğer yanağımı da çevirmem öğretilmişti. Son zamanlarda, üzerimden geçen insan sayısını düşününce, sanki her iki yanağımda da lastik izleri varmış gibi hissediyordum.

Boş dans pistinden geçerken kafamda kendimi eleştiren karanlık düşünceler dolaşıyordu, ama sonra, sanki orası kendilerine aitmiş gibi ziyafet kapısından içeri süzülen birkaç geç kalmış kişiyi görünce bu düşünceler aniden kesildi.

Yolumu kesip durdum, sanki kazara kafamı vurmuş ya da bayılmışım da halüsinasyon görüyor gibi hissettim. Renato De Sanctis'in smokin giyip tüm bakışları üzerine çekerek kapıdan içeri girmiş olması imkansızdı.

Kalabalığı süzdü, klasik yakışıklılığı her zamanki gibi asil görünüyordu ve ortama yetersiz bulmuş gibiydi. Daniel gibi zenginlerin sahip olmak isteyip de asla yaklaşamadıkları doğuştan gelen bir mesafeli tavrı vardı.

Smokini, yüksek bahisçilerde gördüğüm lüks, özel dikim tarzındaydı ve çelik rengi çizgilerle süslenmiş koyu dalgalı saçları ışıkları yakalayıp parlıyordu. Zeytin rengi teni de parlıyordu. O, resmi kıyafetler giymek için doğmuş ve bunu yaparken bir tanrı gibi görünen bir adamdı. Aynı zamanda, önceki gece hayatımı tehdit etmiş ve tam yanımda iki adamı soğukkanlılıkla, kusursuz ve isabetli kafadan vuruşlarla öldürmüş bir adamdı. Kulaklarım hâlâ patlama seslerinden çınılıyordu.

Su sürahisi ellerimde terliyordu ve neredeyse kayıp düşecekti. Onu yakaladım ve dans pistinden uzaklaşmaya başladım. Bütün gece ortalıkta dolaşamazdım. Bölüm müdürüm mutfığa neden dönmediğimi merak ederdi. Masaların kenarına doğru ilerlerken, nihayet Renato'nun yanındaki kadını fark ettim.

Kadın muhteşemdi. Benimle yaklaşık aynı yaşıydı, mürekkep gibi siyah bukleleri, sanki kara kuğuya saygı duruşunda bulunuyormuş gibi görünen siyah elbisesi ve kan kırmızısı rujuyla Renato'nun yanında tam da yerindeymiş gibi görünüyordu. Tehlikeli bir adam, onun kadar tehlikeli bir kadın. Üzerime tam oturmayan garson üniformam ve alçak at kuyruğumla kendimi hiç bu kadar pasaklı hissetmemiştim.

Renato'nun gözleri benimkilerle buluştuğu an, sanki elimi elektrik prizine sokmuşum gibi oldu. Bakışları üzerimde durduğunda, tüm vücudumu bir şok sardı. Yüzünde hiçbir şaşkınlık yoktu. Sadece bana bakıyordu, ben de ona bakıyordum.

"Affedersiniz, biraz su alabilir miyim?" diye sordu yanımdaki biri, beni ürkütürcesine.

"Tabii ki," diye mırıldandım ve dağınık bir şekilde suyu doldurdum. Ellerim titriyordu.

"Renato De Sanctis'in burada olduğunu gördün mü? Bazen bu tür etkinliklere katılır." Bir grup kadın aralarında dedikodu yapıyordu.

Ben hareket et et masanın ve ve ve utanmadan kulak misafiri olmak.

“Ne görünüm ama. Acaba bu kız kim?” “Emin değilim, ama daha önce de onunla görülmüştü.”

“Eh, onun metresi olacak kadar güzel olduğu kesin. Bu otelin sahibi olduğuna inanamıyorum,” dedi içlerinden biri özlemle.

Bu otel onun mu? Midem bulandı, uzaklaştım ve derin nefesler almaya zorladım. Bütün gün etrafta dolanıp, Renato De Sanctis'in radarına nasıl girmeyeceğimizi düşünüyordum, oysa ben tam anlamıyla onun kumarhanelerinden birinde çalışıyordum. Tam da benim şansım.

Derin bir ses, kafamdaki düşünceleri böldü. “Bayan Burke. Ne tesadüf.”

Kahretsin. Renato benimle konuşmak için yanıma gelmişti. Hem de herkesin önünde.

Karafımı sıkıca kavradım ve arkamı döndüm. Oradaydı, inanmaya söz verdiğim o güçlü tanrı gibi görünüyordu, onunla özdeşleştirdiğim o yoğun bakışla bana bakıyordu.

“Bu gerçekten bir tesadüf mü?” diye sordum hemen. “Senin gibi bir adamın gerekli araştırmayı yapmasını beklerdim. Muhtemelen tampon mu ped mi tercih ettiğim dahil, hakkımda her şeyi biliyordur.”

Ne oluyor Charlie? Tamam, açıkça aklımı kaçırmıştım.

Renato hiç sarsılmamıştı. Manşetinden görünmez bir kir parçasını aldı. “Şunu söylemeliyim ki, bunu gözden kaçırmış olabilirim. Listeye eklemem gerekecek.”

Ağzımdan bir alaycı kahkaha çıktı. Bu adam hem korkutucu hem de ukala biriydi ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ona ne söylersem söyleyeyim, hiç sarsılmıyordu. “Yani, burada olacağımı biliyor muydun?”

“Bu balo salonunda, hayır. Otelimde, elbette. Bununla birlikte, tesadüflere inanmam, Bayan Burke. Kadere inanırım.”

Omzunun üzerinden, o çarpıcı kadın bize doğru geliyordu; yaklaşırken siyah balo elbisesi mürekkep gibi dalgalanıyordu.

"Ren. Yalan söyledin. Burada sevilecek tek bir erkek bile yok ve ben bunun için ağda yaptırdım," diye Renato'yu suçladı, yanına gelir gelmez. Bir elini onun pazısına doladı ve başını yana eğerek beni inceledi.

"Sen Charlotte Burke'sün. *Charlie*. Değil mi?"

Yutkundum. "Peki sen kimsin?"

Gülerek bana şeytani bir bakış attı. "Ben IT elemanıyım. Tanıştığımıza memnun oldum, Charlie." Siyah tırnaklı elini uzattı.

Bir an sonra elini tuttum ve gevşekçe sıktım.

"Ben de. İşime dönmem gerek," diye mırıldandım, gözlerim Renato'ya kayıp sonra başka yere baktı.

"Tabii ki, bu çöplüğün patronu gerçek bir ejderha, en azından öyle duydum. Onun kötü tarafına düşmek istemezsin." Gizemli kadın güldü ve benden uzaklaşarak, Renato'ya doğru giden yardım etkinliği organizatörlerini tam zamanında durdurdu.

Tabii ki öyleydiler. Adam zenginlik ve güç saçıyordu. O bir mıknatıs gibiydi ve odanın her yerinden gözler ona çevrilmişti.

Organizatörler onunla konuşurken Renato dönmedi. Bunun yerine bana bakıyordu. Geri çekildim, gruba nazik bir gülümseme attım, sonra topuklarımı döndürdüm ve mutfağa doğru koştum.

Tüm bu süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

7 RENATO

Bu geceki yardım gecesine katılmak gibi bir niyetim yoktu, ama genellikle yüzümü göstermek işe yarardı. Bu şehirdeki tüm güçlü ve zenginler kim olduğumu biliyordu. Bu tür etkinliklere katılıp onlara benim gerçek olduğumu, insanların çocuklarına anlattığı masalsı bir canavar olmadığımı hatırlatıyordum. İnsanların kurallara uyması için teşviklere ihtiyacı vardı ve korku en iyi motivasyon kaynağıydı.

Charlotte Burke ile karşılaşmak ise beklenmedik bir kazançtı.

Çalışırken bana bakmamak için çok uğraşıyordu. Garson üniforması pek yakışmamıştı, ama vücudunun klasik kum saati oranlarını gizleyemiyordu. Vücuduna oturan kıyafetlerin getireceği ilgiden hoşlanmadığı için, bilerek kendisine büyük gelen kıyafetler mi seçti diye merak ettim. Bu mümkündü. Charlotte akıllı biriydi. Üniformasının büyüklüğünü abartmamıştı. Onu şekilsiz ve biraz da dağınık gösterecek kadar büyüktü. Elini kolunu sallayan kumarhane müşterilerinden, herkesin gözü önünde saklanıyordu.

"Peki, ne zaman gidebiliriz?" Giada, altı kokteyl içmiş olmasına rağmen hâlâ sıkılmış bir şekilde sordu. "On dakika içinde girip çıkacağız demiştin."

"On dakika daha." Viski yudumlarken, odada verimli bir şekilde dolaşıp boş bardakları toplayan Charlotte'a dikkatimi verdim.

"Biliyor musun, bu sabah *Zio Sal* ile konuştum." Giada'nın konu değiştirmesi, dikkatimin dağılmasına yetti.

Ona döndüm. "Salvatore ne dedi?"

De Sanctis ailesi sadece Amerika'da değil, İtalya'da da organize suç dünyasının en güçlü ailelerinden biriydi. Amcam Salvatore,

Napoli'deki *famiglia*'yı iyi yağlanmış bir makine gibi yönetiyordu ve ben ondan gerçek babamdan öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim. O annemin kardeşiydi ve annemin ölümünü hiçbir zaman tam olarak atlatamamıştı. Babam öldüğünde Napoli'de tek bir gözyaşı bile dökülmemişti.

"Bilirsin, her zamanki gibi. Vaftizin saat kaçta olduğunu bilmek istiyor."

Artık bu rutine alışmış olduğum için iç geçirdim. "Hayali vaftiz çocuğunun vaftiz töreni mi? Her an olabilir."

Giada güldü. "Yaşlı adama hakkını vermelisin. Ona bir tane 'gerçekleştirme' kitabı ver, hemen kapılır. De Sanctis ailesinin ABD operasyonlarının varisini kollarında tutup ona şefkatle bakana kadar durmayacak. Bir noktada pes etmelisin, Ren. Artık gençleşmiyorsun. Zaman akıyor."

"Erkeklerde işler öyle yürür mü, emin değilim."

"Zio Sal'ın zamanından bahsediyorum. Eğer kendi başına bir eş bulup onu hamile bırakma görevini yerine getiremezsen, sana birini dayatması an meselesi."

Zio Sal'ın tatlı, kilise faresi kadar sessiz karısının görüntüsü zihnimi doldurdu. Uysal, sessiz ve benim zevkime göre çok kırılgan. Benim yaşımda, yaşam tarzım ve rutinlerim yerleşmişti. Şımartılması gereken bir mafya prensesine ya da ilk sert sözde ya da anneliğin yükü altında kırılacak kadar narin bir kıza yer açmayacaktım. Dayanıklı birine ihtiyacım vardı. Cesur bir kadına.

"Sal Amca'ya yardımına ihtiyacım olmadığını söyle."

"Kendin söyleyebilirsin. Ziyarete geliyor, bu yüzden aradım."

"Ne zaman?" İtalyan ailemin ziyarete geleceğini duymak hoşuma gitmemişti, ama eş ve varis konusunun daha fazla dayatılmasını da istemiyordum. Bu, zorla kabul edeceğim bir şey değildi. Sırf varis meselesini halletmek için Zio Sal'ın önerdiği biriyle evlenmeyecektim. Çocuklarımın annesi olacak kadını, hayatımdaki her şeyi seçtiğim titizlikle seçecektim.

“Yeni yılda. Senin yerinde olsam, o zamana kadar ona gösterebileceğim birini bulurdum. Tanrı aşkına, Ren. Sinir bozucu derecede yakışıklısın, Kroisos kadar zenginsin ve çok güçlüsün. Nereye gidersek gidelim kadınlar sana atlıyor, ama tabii ki birkaç aday bulmak zor.”

Gülümsemem daha da genişledi. “Demek bana hâlâ o sinir bozucu küçük bir hayranlığın var, öyle mi? Sinir bozucu derecede yakışıklı mı?”

“Siktir git,” diye homurdandı Giada ve arkasını dönüp uzaklaştı. “Tekilayı bulacağım.”

Uzaklaşırken, beni ailenin Napoli tarafından gelecek ziyaretin olasılığını düşünmek üzere yalnız bıraktı.

Sal bana bir eş bulup bir varis sahibi olmam için baskı yapardı ve haksız da değildi. Sorun şu ki, o, çocuklarımın annesi olarak tahammül edebileceğim bir kadın bulmanın kolay olduğunu düşünüyordu, ama ben bunun kolay olmadığını biliyordum.

Annemle babamın talihsiz ilişkisinin izleri hem bende hem de kız kardeşim Sofia’da derin izler bırakmıştı. Annem hayattayken Casa Nera, gerilim, kin ve gözyaşlarının kaynadığı bir tencere gibiydi. Bir daha öyle yaşamayacaktım. Çocukları da bu ortama sokmayacaktım. Kendi alışkanlıklarım ve yaşam tarzım vardı ve benim yaşımda bunların değişeceğini sanmıyordum. Çocuklarımın annesi olarak kabul edebileceğim tek bir tür kadın vardı.

Charlotte salonun ortasından geçerken gözlerim ona takıldı. Küçük kardeşini şiddetle koruma şekli, güçlü bir annelik içgüdüsünü gösteriyordu. Bir gün iyi bir anne olacaktı. Koruyucu, sadık, korkusuz.

O, sarhoş olmaya çoktan başlamış misafirlerin masasına yaklaşırken onu inceledim. Adamlardan biri ona bir şey söyledi ve bu söz, omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmasına neden oldu.

Geçen geceden ve ölüm karşısında gösterdiği mutlak cesareten sonra, Charlotte Burke gibi enerjik birinin, bir ezik adamın ilgisinden kaçması bana yanlış geldi.

Adam bileğini yakaladı ve ben kendimi onlara doğru ilerlerken buldum.

"Kibar olun, Hemşire Burke. Bu gece buradaki müşteriler biziz," dedi adam Charlotte'a, tam da elim omzuna konmadan önce.

Onun zayıf kemikleri, bileğini bırakması için yeterince sertçe sıkıldığında gıcırdadı. "Bir sorun mu var beyler?" diye sordum ipeksi bir ses tonuyla. Kadife kaplı şiddet.

Masadaki birkaç kişi solgunlaştı, beni sadece bir kumarhane sahibi olarak tanımadıkları belliydi.

Charlotte bileğini ovuşturdu ve bana doğru gözlerini kırıştırdı, kremi kaşları çatılmıştı. Boynundaki nabızı hızla atıyordu. Müdahale ederek onu daha da üzdüm mü diye merak ettim.

"Hayır, sorun yok," elim altındaki adam nefes nefese, sıkışımı gevşetmeye çalışıyordu. Ben ise daha da sıkı sıkıştırdım, gücümün ancak dörtte birini kullanıyordum ama adamın terleyen alınına bakılırsa bu fazlasıyla yeterliydi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel. Doğrudan." Bu bir istek değil, bir emirdi.

Onlar kabul etmeden önce arkanı döndüm ve ters yönde hızla uzaklaşan Charlotte'un peşinden gittim.

"Bayan Burke." Sesim bir kırbaç gibi çınladı. İsteksizce durdu. "Bir saniye."

Onun yanından geçip, tabak çanak seslerinin ve konuşmaların o kadar yüksek olmadığı tuvaletlerin dışındaki koridora doğru ilerledim.

"Evet, efendim?" Charlotte ayaklarını yerinden oynattı, gözleri uzak bir noktaya sabitlenmişti. Gözlerime bakmaması beni hemen sinirlendirdi.

"Buradaki müşterilerin seni itip kakmasına ve sana dokunmasına izin vermeyi alışkanlık haline mi getirdin?" Bu sorunun tam olarak nereden çıktığını bilmiyordum. Tek bildiğim, önümdeki bu çekingen kadının dün geceki kadınla aynı kişi olmadığıydı ve bu durum hoşuma gitmiyordu.

Yutkundu. “Özür dilerim. Bir daha olmayacak, Bay De Sanctis.” Saygılı ses tonu bile beni sinirlendiriyordu.

“Söyleyeceklerin bu kadar mı? Dün geceki başkaldırın rol müydü, yoksa cesaretini toplamak için silah zoruyla tehdit edilmen mi gerekiyor?” Sözlerim alaycı ve acımasızdı, ama içten içe hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu fark etmek tuhaf bir şeydi. Genelde insanlardan hiçbir şey beklemezdim ve bu konuda haklı çıktıklarında bu beni rahatsız etmezdi. Nedense, bu kadın, sarsılmaz cesareti ve sadakatiyle ilgimi çekmişti.

Ama onun farklı biri olduğuna dair umudumu tam kaybetmişken, elleri sıkı yumruklar haline geldi ve gözlerime baktı.

Daha doğrusu, bana öfkeyle baktı.

"Beni sarhoş bir iş arkadaşından koruduğun için sana minnettar mı olmalıyım? Tüm odanın önünde diz çöküp ayaklarını öpmeli miyim? Dün gecedan sonra beklediğin bu mu?" Gözleri bana ateş püskürüyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. *Ah, işte o da oradaydı.* “Bunu özel olarak yapmayı tercih ederim, *bambina*, ama zihnin gerçekten büyüleyici bir yer.”

Yanakları hoş bir şekilde kızardı. “Beni korumanıza ihtiyacım yok, özellikle de en büyük tehdidim olduğunuzu düşünürsek. Kendimi koruyabilirim.”

“Hmm.” Farkında olmadan ona yaklaşmıştım, o da geri çekilmişti. İkimizin de farkında olmadığı bir dans. Ama artık duvar onu kapana kısırmıştı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Elimi duvarın bir tarafına dayadım, onu hapsettim. Omuzlarını dikleştirdi ve bana öfkeyle baktı. O zengin kahverengi gözleri bana kehribar rengi bir ateş saçtığında gerçekten çok ilgi çekiciydi. Oradaki meydan okumaya bağımlı hale gelebilirdim.

Kimse bana öyle bakmazdı.

"Şu ana kadar iyi iş çıkardığını mı düşünüyorsun? Bana kalırsa sana bakacak birine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Dudaklarını kıvırdı, küçümsemesi belliydi. “On üç yaşımdan beri kendime ve kız kardeşime bakıyorum. Gelip bana bakacak bir beyaz şövalyeye ihtiyacım yok, istemiyorum da.”

Bu benzetme beni güldürdü. “Ben beyaz şövalye değilim Bayan Burke, eminim dün gece bunu fark etmişsinizdir. Ben kalede bakireyi koruyan ejderhayım ve benden kaçmaya çalışırsanız sizi bir bütün olarak yutacağım. Hayatınızın kontrolünü bana verdiniz, bunu unutmayın.”

Sessiz kaldı, boynundaki o lanet olası çekici nabız daha da hızlı atıyordu.

“Verdiğim sözün hayatımın her alanını kapsadığını fark etmemiştim,” dedi sonunda.

Tembelce başımı salladım. Koridorda arkamızdan biri geçti, bu da bana yalnız olmadığımızı hatırlattı. En azından henüz değil. Ama yakında olacaktık.

“Ve farkında olsaydın, farklı bir seçim yapar mıydın? Onun yerine ölmeyi mi tercih ederdin?” Bu sıradan sorum, yüzünde pembe bir kızarıklıkla, gözlerinin genişlemesiyle ve göğsünün daha hızlı inip kalkmasıyla karşılık buldu. Sanki bu itiraf ona çok pahalıya mal oluyormuş gibi, başını yavaşça salladı.

"Sadece bunu hatırla ve ona göre davran," diye fısıldayarak sözlerimi bitirdim. Uzun bir saç teli at kuyruğundan kaçmıştı. Kendimi durduramadan ona uzandım. Başını yana çevirdi, dokunmamdan kaçmak için vücudunu bükerek.

Bu hoşuma gitmedi. Dokunuşumdan kaçamazdı.

Bileğini çektim ve yanımızdaki tuvaletin kapısını iterek açtım. Kadınlar tuvaletiydi ve neyse ki boştu. Charlotte'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı, nabızı hızla atıyordu. Korkmuştu. Yine de gözlerimi sabit bir şekilde karşıladı. *Aferin kızım.*

İçeride onu duvara dayadım ve koridorda taktığım nezaket maskesini attım. Sonunda onu baş başa yakalamıştım ve canım ne isterse onu yapacaktım.

"Şu anda, burada bir şeyi netleştirelim, Bayan Burke. Beni yeni yüce gücün yapacağına söz vermiştin. Her acımasız ve

korkunç bir tanrı gibi, bir Şeyi istediğimde onu alırım."

O nabız noktasını tatmak ve derisinin altında kanın akışını hissetmek istedim. Onun gerçek olduğundan emin olmak için buna ihtiyacım vardı.

Başını fayanslara doğru bastırıp dudaklarımı boğazına indirdiğimde vücuğu kaskatı kesildi. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Mülkümü tadıyorum, çünkü sen benimsin, değil mi *bambina*? Sadık müridim?"

Dudaklarım cildinde dolaştı ve temas noktasında tüyleri diken diken oldu. O kadar duyarlıydı ki, vücuğu benimkinin altında enerjiyle titriyordu. Bu, başka hiçbir Şeye benzemeyen bir bağdı ve o anda Charlotte'la sevişmenin hayatımın en önemli anı olacağını anladım. Vücutlarımız hücresel düzeyde iletişim kuruyordu. Tamamen biyoloji ve hormonlardan oluşun içimdeki ilkel bir parça beni ileriye itiyor, onu almam için beni teşvik ediyordu. *Evet*, omzumdaki şeytan fısıldadı, *al onu, elinde tut, onu dölle, onu tohumunla doldur ve sonra, çocuklarını. O bizim olmalı.*

Elleri göğsüme bastırdı, ama ben onun titreyen nabzını emdiğimde beni itmedi. Cildi sıcak ve yumuşaktı. Boğazını yaladım; uzun, ıslak bir çizgi.

Okul bahçesindeki alaycı sözler kafamın içinde dönüp duruyordu. *Yaladım, artık benim. Benim.*

Kulağını buldum ve kulak memesini ısırdım, bu da onun bana doğru sarsılmasına neden oldu. Nefesi kısa nefesler halinde geliyordu ve her biri göğüslerini göğsüme daha sıkı bastırıyordu. Lanet olası, çok büyük üniforması, yumuşak tepeciklerin genel őklerinden fazlasını hissetmemi imkansız kılıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Kulağının kenarını öptüm ve ısırdım, titremelerinden zevk aldım. Dilimi narin kabuğun üzerinde gezdirdiğimde bir inilti kaçtı ağızından ve oradaki hassasiyetini not aldım.

"Bu da işin bir parçası mı?" diye fısıldadı Charlotte. Sözleri, şehvetle bulanıklaşmış beynimi süpürerek, buz gibi pençeleriyle kazındı. "Bu da benden

benden istediğın şeyın bir parçası mı?"

Geri çekildim, kendimi durduramadan elim Charlotte'un ağzına kaydı. Konuşmasını ve beni daha da lanetlemesini istemedim.

Ne halt ediyordum ben? Herkesin girebileceğı bir umumi tuvalette, ayartılmaya mı kapılıyordum? Ben ölçülü, titiz ve soğukkanlı bir adamdım. Kontrolünü kaybeden biri değildim. Asla.

"Peki ya öyle olsaydı?" diye sessizce merak ettim. Diğer elim, boynundaki parlak kolyeye indi. "Çok uslu bir kıza benziyorsunuz, Bayan Burke. Benden istediğiniz her şeyi bana verecek misiniz?"

Onu orada tuttum, elim dudaklarını kapattı, vücudum onu fayans duvara sıkıştırdı. Yine kontrolümü kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yakındım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Hiç böyle hissetmemiştim ve bu rahatsız ediciydi.

Gözlerime baktı ve soruma itaatkar bir şekilde başını salladı. Artık kızgın değildi. Gözlerinden ateş püskürmüyordu.

Bunu seviyor, diye aniden fark ettim. Emir almayı ve sert davranılmasını seviyor. Kontrolü ele almamı istiyor.

Aynen böyle, yine tüm kontrolümü kaybettim. Küçük hemşirem hakkındaki bu yeni bilgi, sertleşmiş penisimi ağrıtıyordu. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istedim.

Elimi ağzından çektim, tenime değen yumuşak hissinin tadını çıkararak, parmak uçlarımı dudaklarına dayadım. İsteksizce dudaklarını araladı, yanaklarında kırmızı halkalar halinde kızarıklıklar belirdi. Parmaklarımın ağzının sıcak boşluğuna girmesine izin verdim. Dört parmağımı da sığdırabiliyordum ve parmaklarım hiç de küçük değildi. Zamanı geldiğinde beni derine alabilecekti.

Başparmağımla çenesini kavradım, diğer dört parmağımı ağzının içinde tutarken onu orada, son derece açık ve savunmasız bir şekilde tuttum. Bana bakıyordu, gözünü kırpmadan. Cesur ve çok seksi. Onu hemen burada lavaboya eğip, zar zor yürüyebilecek hale gelene kadar defalarca sikmemek için kendimi zor tutuyordum; her adımında bacaklarından sperm damlayacaktı.

O zaman kimse onun kime ait olduğunu sorgulamazdı. Kimse gözlerine bakmaya cesaret edemezdi, bırakın bileğini tutmayı.

Dudaklarının köşelerinden, genişçe açılmış ağzından tükürük sızıyordu. Eğildim ve onu yaladım, göğsümden derin bir homurtu çıktı. Charlotte'un nefesi kesildi. Bu hareket karşısında şok olmuştu, ama biliyordum ki şu anda külotunun içine elimi sokarsam, her yer ıslak olacaktı.

Charlotte Burke, iki kişinin hayatından sorumlu, dünyasındaki her şeyden sorumlu, yorgun, bunalmış ve yalnız. *Artık değil.*

Dili parmak uçlarımı okşayarak sıyırdı. Vücudu benim ahlaksız kontrolümü memnuniyetle karşıladı.

Ah, tatlı küçük Charlie, sana kontrolünü kaybetmeyi öğreteceğim. Sana, karanlığın dokunduğu iyi bir kızın yapabileceği gibi, melekleri ağılatacak şekilde günah işlemeyi öğreteceğim.

“Lezzetli. Teslimiyetinin tadı ne kadar da tatlı, Bayan Burke. Daha fazlasını sabırsızlıkla bekliyorum. Ve bunun ne zaman, nasıl, nerede olacağını merak ediyorsan... zahmet etme. Ne kadar uğraşırsan uğraş, bu senin kontrol edebileceğin bir şey değil. Bana söz verdin ve sözünü tutacaksın. Anladın mı?”

Boğazından düşük bir ses çıkardı, ağzı kelimeleri telaffuz edemeyecek kadar açıktı. Nazikçe elimi çektim. Kendi sesinden tatlı teslimiyetini duymak istedim.

Elimi çektiğimde alt dudağı şişmişti ve dudaklarını sıkıca kapattı. Olanlara şok olmuş gibiydi, gözleri bana suçlayıcı bir bakışla parlıyordu.

“Bu seni tahrik etmedi mi? Devam et, sana yanıldığını kanıtlayayım.” Elim karnına koyup aşağı doğru işaret ettim. “Buna ne dersin, *bambina*? Bana yalancı de, ben de elimi külotunun içine sokup kontrol edeyim. Eğer sıırıslıkam değilsen, sana bir daha asla dokunmayacağım. Hatta, tüm anlaşmamızı iptal edeceğim... hem sen hem de Lucy özgür kalacaksınız. Beni bir daha asla görmeyeceksiniz.”

Hızla gözlerini kırptırdı. Teklifimi düşünmeye ve kendi lehine çevirmeye çalışıyordu. “Yani polise konuşmayacağıma

diye mi?"

"Hiç de bile."

"O zaman neden teklif ediyorsun ki?"

"Çünkü kazanacağımı biliyorum. Amının ıslak ve istekli olacağını, külotunu ıslatacağını biliyorum. Eminim pamuklu giysileri tercih ediyorsundur, değil mi? Mantıklı, nefes alabilen ve şimdi... bana olan arzunla sırılsıklam."

"Yanılıyorsun. Seni istemiyorum."

"O zaman bunu test edip görelim. Eğer haklıysan, özgür ve temiz bir şekilde çekip gideceksin. Ama ben haklıysam, bana bir daha asla yalan söylemeyeceksin."

Seçeneklerini değerlendirirken dudaklarını yaladı. Elim aşağıya kaymak için kaşınıyordu. Islak kıvrımlarını hissetmem gerekiyordu. Bu kadınla ilk tanışmamızdan sadece yirmi dört saat sonra, onunla uğraşmaya bağımlı hale gelme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Bir hafta sonra nasıl olacağımı hiç bilmiyordum. O zamana kadar Casa Nera'daki yatağıma zincirlenmemiş olursa şanslı sayılırdı.

Bu olasılığı göz ardı edemezdim.

Ona oyalanması için bir an daha zaman vermedim. Haklı olduğumu biliyordum. Dün gece bana ruhunun derinliklerini göstermişti ve artık onu okuyabiliyordum. Parmaklarım pantolonunun bel bandının altına kaydı ve yavaşça aşağı doğru süzüldü. Nemli külotuna ulaştığımda yanaklarında alevler yükseldi. Hayır, sadece nemli değildi.

Sırılsıklamdı.

Külotunu yana çekip parmağımı kremse ıslaklığıyla kaydırdım, sonra hafifçe yarık ve kapüşonlu klitorisini okşadım. Nefesini tuttu, ağzı açık kaldı.

"Beni istemiyorsan, nedenini açıklayabilir misin?" Sıkılmış ses tonum, içimdeki şiddetli arzuyu gizliyordu.

Siktir, amcığı sıcak ve kaygandı. Kasıklarındaki yumuşak kıvrımlar parmaklarıma değdi. Kılıklı bir kadını sikmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Lanet olsun, genel olarak sikmeyeli de çok uzun zaman olmuştu.

GörünüŖe göre, yüzler tekdüze bir kütleyle dönüŖtüğünde ve parlak, ağda yapılmıŖ, süslenmiŖ vücut parçaları o kadar birbirinin yerine geçebiliyordu ki, hayatım buna bağılı olsa bile, sikiŖtiğim kadını arkadaŖ grubundan seçemezdim.

Beni para, güç ya da sadece ailemle ittifak kurarak babasını mutlu etmek için peŖine düşen kadınlar, kendilerinden nefret ediyormuŖ gibi ağda yaptırıyorlardı. Her Ŗey çok monotondur. Tahta gibi zayıf olmak için diyet, tüysüz kalana kadar ağda, cımbız, boyama, estetik.

Charlotte'un vücudu öyle değıldi. Salonlarda çok zaman geçiremeyecek kadar çok çalışıyordu ve estetik ameliyat için yeterli parası yoktu. Bahse girerim ki randevuya hazırlanmak için yaptığı listede tam olarak iki madde vardı: duŖ almak ve bacaklarını tıraŖ etmek.

Parmaklarım, amını kaplayan kıvrıcık tüylerle oynuyordu. Onu görmek istedim. Onu, benim spermimden oluŖan beyaz incilerle süslenmiŖ olarak görmek istedim.

"Bu hiçbir Ŗey ifade etmiyor. Sadece biyoloji," Charlotte, çaresiz öfke dolu sesiyle hayallerimden beni kopardı.

Onun duygularını yalayıp yuttum. O kadar parlak bir Ŗekilde yanıyordu ki. Karanlıkta bir ışık ve tüm gececi yaratıklar gibi, ben de onun çekimine karşı koyamadım.

"Yani bir erkek seninle konuŖtuğunda hep böyle ıslanıyor musun? KiŖisel bir Ŗey değıl mi?" Gözlerindeki öfkeyi zevkle izleyerek ısrar ettim.

Yalancı olduğunun kanıtlanmasını istemiyordu. Vücudunun tepkisinden utanıyordu. Kaba davranılmasından ve emir almaktan hoşlanmasının bir sorun olduğunu düşünüyordu. Hasta olduğunu sanıyordu. AteŖin ikimizi de sarmıŖ olduğundan haberi yoktu. Ben sadece bunu daha iyi yönetebiliyordum.

"Hayır! Ben... bu sadece feromonlar ve kimyasallar," dedi, ben onun kasıklarındaki o lezzetli kılları, nefesini kesecek kadar sertçe çekerken, sesi giderek azaldı.

"Eğer daha iyi bilmesem, çok basit bir Ŗeyi açıklamak için bilimsel jargon kullanmaya çalıştığımı düşünürdüm." Elimi dikkatlice pantolonundan çektim, vücudunun sıcaklığını hemen özledim.

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm. Gözleri dehşet, tahrik ve korkuyla büyüdü. Artık kim bilebilirdi ki? Önemli değildi. Başını başka yöne çevirmeye çalıştığı anda, bir elimle çenesini kavradım, diğer elimle ıslak parmaklarımı ağızına kaydırdım.

“Benden hoşlanıyorsun. Bu konuda her yalan söylediğinde, sana kendi tadını tattıracağım.”

Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde asılı kaldı. Nefesinden misk kokusunu alabiliyordum. Tadına bakmam gerekiyordu. Parmaklarımı ağızından çekip dilimi dudaklarında gezdirdim ve o, en yumuşak iniltiyi çıkardı. Hemen daha fazlasını istedim. Her şeyden sıkılmış olan ben. Bu bir aydınlanmaydı.

Tam o anda, onu öpmeyi dilediği gibi, onu düzgünce öpmeden, yanımdaki kapı açıldı. Gözümün ucuyla, dört kadından oluşan bir grubun içeri girdiğini ve bizi görünce durduğunu gördüm. Charlotte'u kalçalarımınla duvara sıkıştırmıştım, sikim onu yerinde tutan bir arzu iğnesi gibiydi. Ellerim yüzünü kavradı, dudaklarım onunkilere değdi.

"Bay De Sanctis!" Organizatörlerden birinin sesini tanıdım, böylesine samimi bir anı yakalamış olmaktan dehşete düşmüştü.

Dik durdum ve Charlotte'u bıraktım. O kaçtı, sanki kıcı yanıyormuş gibi aceleyle uzaklaştı, ben ise kadınlara profesyonelce mesafeli bir gülümseme attım.

Tuvaletten çıktığımda, Charlotte dans pistinin ortasına kadar gelmişti. Yüzü kızarmış bir şekilde bana bir bakış attı.

Giada onun yanından geçti ve bana yaklaşırken kaşlarını kaldırdı. “Yemeğinle mi oynuyorsun, Ren? Seni onunla izlerken, onu öldürecek misin yoksa evlenecek misin karar veremiyorum. Bu sana göre bir şey değil.”

“Ne diyebilirim ki? O farklı.”

Giada gülümsedi. El çantasından telefonunu çıkardı ve ekranı açarken başını salladı. “Kesinlikle farklı.”

Bana telefonunu uzattı ve ben görüntüyü sindirmek için bir an durdum. Aylardır peşimde olan iki piç kurusu, Dedektif Whitely ve Vane, daracık bir mutfaktaki küçük bir masada oturuyorlardı. Fotoğraf, açıkça komşu dairenin penceresinden uzun bir lensle çekilmişti. Buna rağmen, polisleri ve karşılarında sadece bir havluyla duran kadını kolayca ayırt edebilirdim.

Charlotte Burke.

“O sürtük ölmek istiyor,” dedi Giada gülerek.

Cep telefonunu geri verdim. *Ne küçük bir yaramaz.* Orada, tatlı, yalancı dudaklarını parmaklarıma dolayarak, o kadar masum ve baştan çıkarıcı görünebilirken, arkamdan polislere gidiyor olması mı? Kanım damarlarımda kaynıyordu, heyecan damarlarımdan akıyordu. Uzun zamandır karşılaşmadığım, çatışmaya değer bir ortak. Bu benim en sevdiğim oyunlardan biri olan satranç olsaydı, Charlotte az önce kendini ve kraliçesini, yani kız kardeşini, şah mat etmişti. Bu durumdan yararlanmakta tereddüt etmeyecektim.

"Gidip onu yakalayalım mı? Oynamak için sabırsızlandığım yeni bir tatar yayı var." Giada'nın kedi gibi sırtışı kan kırmızıydı. "Belki de aptal bir kaltak olmanın sonuçlarını hatırlatmak yeterlidir."

Başımı salladım. “O hatırlatmayı alacaktır. Arbaletini Castillo’ları avlamak için sakla. Bilirsin, senin işin bu.”

Charlotte’un masaların arasında dolaşırken bize gergin bakışlar attığını izledim. Hatırlatmam bu gece olmayacaktı, parmak izlerim hâlâ dilinde iz bırakmışken. Yarın ona, sadece karanlıkta ya da kendi bölgemde ona ulaşamayacağımı gösterecektim. Onu istediğim zaman, istediğim yerde yakalayabileceğimi bilmesi gerekiyordu. Burası benim şehrimdi ve burada kimse onu benden koruyamazdı. Öfkeli ve intikamcı tanrısından.

Uzun zamandır beklediğim bir şeydi bu.

CHARLOTTE, AC şehir merkezindeki Camden Community Hastanesi'nde çalışıyordu. Günün bu saatinde, öğleden sonra erken saatlerde, yer zaten tıklım tıklımdı. Havada, bir kavgadan sonraki atmosfere benzeyen kaotik bir vızıltı vardı. Belki de doktorlar ve hemşireler bütün gün bunu yapıyordu; ölümle savaşmak, kaçınılmazı bir gün daha ertelemek. Burası boktan, yetersiz bütçeli bir hastaneydi ve lekeli duvarları, bulanık pencereleri ve genel olarak kıyamet sonrası kaos havasıyla bunu açıkça gösteriyordu.

Adamlarım benden önce binaya girdi ve resepsiyonda Charlotte'u sordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış resepsiyonist, sistemini kontrol ederken bizi ihtiyatla izledi.

"Buradaki hemşire adayı Burke şu anda acil serviste çalışıyor," dedi, sinirli bir şekilde dudağını ısırarak, belki de bizim gibi adamlara Charlotte'u nerede bulabileceklerini söylemenin akıllıca olup olmadığını yeniden düşünürken, ama aynı zamanda bize karşı gelmek de istemiyordu.

Acil servise doğru döndüm ve adamlarım yanımda, koridorda yürümeye başladım. O lanet yerde o kadar çok beyaz vardı ki gözlerimi kamaştırıyordu. Ben karanlığın yaratığıydım ve Casa Nera'daki karanlık evim, bu koridorun yaptığı gibi gözlerimi acıtmazdı. Parlayan floresan ışıklar ve beyaz fayanslar. Yanımızdan geçen personel bile beyaz giyinmişti. Sanki cennetin bir parodisi gibiydi ve ben ve adamlarım siyah giyinmiş şeytanlardık.

Acil serviste Charlotte'u hemen gördüm. Perdelere ayrılmış kabinlerin arasında verimli bir şekilde yürüyordu, etrafındaki kaosa rağmen yüzü güzel ve sakindi.

"Onu bana getir," dedim gölgem Elio'ya. O da başını salladı ve uzaklaştı.

ON DAKİKA SONRA, bir perdenin arkasına oturdum, beklerken zihnimde Burkes'lerin polislerle konuşma fikrini düşünüyordum, bir bıçakla oynuyordum. Sanırım bu, pratik Charlotte değil, daha genç ve idealist olan Lucy'ydi. Polislerin bana bir şey yapabileceği yoktu.

Bu şehirde istediğim her şeyi yapabilmek için polis şefi üzerinde yeterince baskı gücüm vardı. Yine de, bu cezasız kalamayacak bir suçtu.

Perde keskin bir sesle açıldı ve Charlotte odaya girdi. Sanki onu benden koruyacak bir kalkanmış gibi, üzerine bir kağıt yapıştırılmış bir klipboardu sıkıca tutuyordu. Gözlerimiz birbirine takılır takılmaz, o kadar şiddetle irkildi ki, elinden düşürdü.

"Burada ne işin var..." diye başladı ama Elio'nun sessiz gölgesi üzerine çökünce neredeyse öne atladı ve perde arkasına daha da sıkıştı.

Onu perdeyle kaplı odaya sertçe itti, o kadar yakındı ki, elimi uzatsam bacağını kavrayabilirdim. Bu düşünce hiç de itici değildi. Sonra Elio geri çekildi ve odadan çıktı, arkamızdan perdeyi kapattı.

"Neden buradasın?" diye tekrarladı Charlotte, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Sözleri sertçeydi, ama gözleri korkuyla parlıyordu. Gözleri elimdeki bıçağa kaydı. Bu, genç yaşta ustalaştığım küçük bir numaraydı; ince bıçağı parmaklarımın arasında kolayca döndürüyordum. Bıçakları severdim; daha çocukken Sicilya'nın bıçak dövüşü sanatı olan *paranza corta*'yı öğrendiğimden beri bıçaklarla rahat hissediyordum.

Charlotte'un bakışları bıçağa sabitlendi ve yüzü soldu, benim varlığım karşısında itiraz etmek istediği sözleri yutmuş gibiydi.

"Konuşmamız gerek, Bayan

Burke." Bana sessizce baktı.

"Oturun lütfen." Bıçağımı sandalyemin yanındaki muayene yatağına doğrulttum.

"Yaralanmadıysanız burada kalamam. İş saatlerinde – samimi davranışlarda bulunduğum için başım belaya girecek," dedi sessizce.

"Samimi davranmak mı?" Sözlerine hafifçe eğlenerek kaşlarımı kaldırdım. Tanrım, bu kadın ilginç bir şekilde tahmin edilemezdi. Bu özelliğini sevmiştim.

Bıçağı avucuma dayadım, ters çevirip bıçak kısmından yakaladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, burada seninle kalabilmem için hasta olman gerekiyor," dedi, saçma sapan planına güven kazanarak.

Charlotte gibi yasalara saygılı vatandaşların her zaman yaptığı hata, kendilerini güvende tutacak kurallar olduğunu düşünmeleri idi. Her şeyin üzerinde bir otorite olan daha yüksek bir gücün düzeni sağlayacağını düşünüyorlardı.

O, artık hayatındaki her şeyin otoritesinin *ben* olduğumu anlamamıştı.

"İşte, şimdi nasıl?" diye sordum umursamazca, bıçağımı yakalayıp avucumun üzerinde gezdirdim. Kan fışkırıp yere damlarken, kesik hafifçe yandı.

Charlotte bana dehşet dolu bir bakış attı. Benim onun üstlerinden ya da polisten korkmadığımı anlaması gerekiyordu. Acıdan, hatta işkenceden bile korkmuyordum.

"Ne yaptın sen?" diye mırıldandı, o lanet olası bir yük olan şefkatli tarafı devreye girmişti. Yanıma geldi ve elimi eline aldı. Cildi günahkar derecede yumuşaktı.

Omuz silktim, o yanıma yaklaşınca kesik artık aklımdan çıkmıştı. Onu yeterli ışık altında inceleme fırsatım hiç olmamıştı. Ateş ışığında görüldüğünden bile daha güzeldi. Fındık kahvesi saçları, bir su samuru derisi kadar pürüzsüz, alçak bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Boynunda iki, narin kulak kepçesinde bir tane güzellik lekesi vardı. Biri bu kadının portresini yaptırmalıydı. Tuval üzerine yağlı boya, belki Casa Nera'daki limonlukta ya da kütüphanede otururken.

Elime tıslayarak, muayene masasının yanındaki küçük dolaptan gazlı bez aldı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

diye sordum. Yanakları hafifçe kızardı. *Evet, biliyordu.*

Kendini topladı, ama o muhteşem yüzünün en sevdiğim kitap kadar kolay okunabilir olduğunun farkında değildi.

"Sadece sıradan bir cumartesi öğleden sonra acil servisin nasıl bir yer olduğunu görmek mi istedin?"

Gerginliği gidermek için yaptığı cesur girişim beni gülümsetti. Kafamı salladım. "Tekrar dene."

Derin bir nefes aldı ve küçük bir tekerlekli masayı bize doğru çekti, elimi masanın üzerine koydu. Doğrusu, elimin sarılması umurumda bile değildi, ama onun istekli dokunuşu hoşuma gitti.

"Günahlarını itiraf et, Charlotte. Sen itiraf edince kendini daha iyi hissedecek türden birisin," diye tavsiye ettim.

Yutkundu ve gözleri bir saniye benimkilere kayd, sonra başka yere baktı. "Ne demek istediğini anlamadım."

Yaralı elim bir anda onun elini sıktı. "Bana yalan söyleme. Sakın. Asla. Bana. Yalan. Söyleme." Ses tonum ölümcül bir hal almıştı.

Yüzü soldu. Parmaklarım bileğindeki nabzına bastırdım ve narin derisinin altında nabız çılgınca atıyordu. "Sen miydin yoksa Lucy mi?"

Yüzünün kızarması, bilmem gereken her şeyi bana anlattı.

"İtiraf et ve tövbe et," emrettim ona. "Bana bir daha asla böyle bir şey olmayacağına söz ver, eğer o yine oraya gitmeye çalışırsa onu kilitleyeceğine, onu durdurmak için kapıya zincirleyeceğine söz ver. Beni buna inandır," diye ısrar ettim.

Charlotte birleşmiş ellerimize baktı. "Ve?" diye sordu. "Ve sana son bir şans vereceğim... kendi hayatını kurtarmak için."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Onun zarif yüz hatlarındaki mücadelenin tadını çıkardım. Gururu, pratik zekasıyla savaşıyordu. Ruhundaki iyi kız, hayatta kalmak için her şeyi yapmaya hazır olanla tartışıyordu. Omzundaki şeytana karşı kaybettiği anı gördüm.

Ağzını açtığı anda sözünü kestim. "Diz çök, günahkarlar affedilmeyi böyle istemez mi?"

Gözleri bana ateş püskürdü, rol yaptığı uysal küçük kuzu olamayacak kadar öfkeliydi, ama yine de talimatlarımı yerine getirdi. Yüzü dizlerimin hizasına geldi. Elimi at kuyruğunun üzerinden gezdirip boynundan geriye ittim, gözlerimle beni durdurması için ona meydan okudum.

Durdurmadı. Korkusunu mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu. O kontrolü paramparça edip altında ne olduğunu görmek hoşuma giderdi. Elim, dövmeli bir kolye gibi boynunu sardı, gözlerini kocaman açmaya yetecek kadar yanlarından bastırdı. Kızardı, dudakları aralandı ve kızardı, sanki boğazına değil de klitorisine dokunmuşum gibi. Çok duyarlı ve sevimli. Çok kötü ve ahlaksız.

"Korkuyor musun yoksa heyecanlı mısın, anlayamıyorum," itiraf ettim.

Etrafımızdaki oda kaybolmuştu ve geriye sadece Charlotte ve avucumun altında çaresizce akan kanının hissi kalmıştı.

Dudaklarını ıslattı ve kalbim bir an durdu. "Gerçekten umurunda mı?" diye sordu.

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Hayır. Tecrübelerime göre, ikisi birbirine çok benziyor. Bana benim gibi erkekleri anladığını söylemiştin... Neyi anlıyorsun?"

Cevap vermek için dudaklarını araladı ama hiçbir kelime çıkmadı. İradeli ve sadıktı. Benim hiç olmadığım bir şekilde, çocukken bile, içten içe iyiydi; benim kanım buna izin vermiyordu. Ayrıca gerçek çekiciliğinin de farkında değildi. Bayan Charlotte Burke'ün erkeklerle pek fazla deneyimi olmadığına hayatım üzerine bahse girerdim. Bu düşünce hoşuma gitti. Hem de çok hoşuma gitti.

"Hiç düzgün bir şekilde sevişmiş miydin?"

Gözleri komik bir şekilde büyüdüğüne göre, bu soruyu beklemiyordu belli ki.

Hızla toparlandı ve alaycı bir şekilde güldü. "Bana bakire miyim diye mi soruyorsun? Yirmi altı yaşımdayım."

"Ben o küçük, rahatsız edici deriden bahsetmiyorum. Senin ağırlığından çok daha üstün bir salak tarafından elle taciz edilip edilmediğini sormadım

. Benim demek istediğim, hiç düzgün bir şekilde sikildin mi... Şanslı bir piç içine boşalırken gözlerinin arkasında yıldızlar gördün mü hiç? Hiç o kadar sert boşaldın mı ki, nasıl konuşacağını... nasıl nefes alacağını unuttun mu?"

Elim hâlâ boğazını sıkıyordu ve nabızı bir kademe daha yükseldi. "Buna cevap vermemi bekleyemezsin," diye mırıldandı.

"Cevap vermeni beklemiyorum, *bambina*; bu çok açık. Ama merak etme." Eğildim ve alnımı alnına dayadım. Sadece ten ten temas etmek bile yatıştırıcı geliyordu. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde. "Bunu yakında düzelteceğiz."

Bir öksürük sesi Charlie'yi geriye sıçratmış, yüzünde suçluluk dolu bir ifade belirdi. Geriye yaslandı ve dönme isteğiyle neredeyse düşüyordu. Oturduğum yerden onu dengeledim ve iyi olduğundan emin olmak için biraz zaman harcadım, sonra başımı davetsiz misafire doğru çevirdim.

"Patron." Elio perdeyi açıp içeri girdi. "Dikkatinizi gerektiren bir iş var."

"*Geliyorum.*" Charlotte'a baktım. "Ama önce, benim şehrimde gözümün önünden kaçamayacağını hatırlatayım." Yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi ensesini kavradım ve yüzünü öne doğru ittim.

Arkamda Elio bir şırınga çıkardı ve bana uzattı. Onun içine izleyici yerleştirmesine izin vermeyecektim. Onun kremi tenini benden başka kimse delemezdi. Bu benim ayrıcalığımdı.

İğneyi derisinin altına sokarken, elleri birdenbire kalkıp uyluklarıma dayandı, nefesini tutarken tırnakları bacaklarıma batıyordu. Küçük takip cihazını, hareket etmeyeceği şekilde ensesinin arkasına enjekte ettim. Onun düzgün ve yetenekli becerileriyle de onu kolayca kesip çıkaramayacaktı.

"Bana ne verdin?" diye sordu, sesi sakindi. O kusursuz kontrol yine oradaydı.

"Yeni bir tasma. Sınırlarını zorlama; sandığından daha kısadır. Bu konuşmaya daha sonra devam ederiz, Bayan Burke."

Şıringayı Elio'ya geri verdim ve boynunu bıraktım. Hemen bana baktı. Melek gibi yüzünü iki elimle kavradım. Eğilip alnına iffetli bir öpücük kondurdum. Şimdilik günahlarının affı.

"Aradığımda telefona cevap ver, *bambina*, ve en iyi davranışını sergile. Lucy de öyle, yoksa sinirlenirim. Sinirlendiğimde beni sevmezsin."

8 RENATO

İşlerim Clements Drive'daki depoda beni bekliyordu.

Elio yol boyunca bana durumu anlattı. "Castillo kartelinden bir temsilci. Kim olduğunu bilmiyorum ama ortalığı karıştırmaya yetecek kadar adamı var."

Bu yüzleşme uzun zamandır beklenen bir şeydi. Kartelin başının, kaç adamını öldürdüğümle hiç ilgilenmediğini düşünmeye başlamıştım, çünkü neredeyse bir yıldır onları tek tek öldürüyorduk ve bunun hiçbir yankısı olmamıştı.

Sonunda onları dışarı çıkarmak için kafeslerini yeterince sarsan bir şey olması neredeyse bir rahatlamaydı. İktidardakiler gizli kaldığı sürece onları ortadan kaldırmak mümkün olmayacaktı.

Adam, örgütün alt kademelerindekilerin aksine takım elbise giyyordu ve açıkça rakip bir ailenin bölgesine öylece girmeyecek bir adamdı. Yaklaşık elli kişilik güvenlik ekibi, onun bu gerçeğin farkında olduğunu gösteriyordu.

"Ne beklenmedik bir sürpriz," dedim, depoya girerken. Benim maiyetim sadece Elio'dan ibaretti, ama depoda konuşlanmış adamlarım Castillo'nun haydutlarını kuşattı ve gerginlik doruk noktasına ulaştı.

"Renato De Sanctis, nihayet yüz yüze tanışıyoruz. Hakkında çok şey duydum." Castillo'nun sözcüsü geniş bir gülümsemeye karşılıdı. Kendine güvenen bir herifti, ama buraya bu şekilde gelmek için öyle olması gerekiyordu. "Ben Juan Ruiz Eduardo Castillo."

"Şey, Juan, korkarım senin hakkında hiçbir şey duymadım."

"Hepimiz büyük bir operasyonu yönetmenin getirdiği kötü şöhreti sevmiyoruz."

“Peki, buraya neden geldin?”

Havada sözsüz bir şiddet vardı, her iki tarafın adamları da birbirlerini süzüyor, rakibin savunmasını ölçüyorlardı. Benim ve Juan gibi adamlar arasında gerçekleşebilecek tek tür konuşma, bu tür bir ortamda olabilirdi. Bir tarafın agresif bir hareketine, diğer tarafın da aynı şekilde karşılık vereceği kesin olan bir ortamda. Karşılıklı yıkım garantimiz, kırılğan ve geçici bir ateşkes oluşturdu.

“Castillo ailesi için önemli biri misin?” diye merak ettim.

Juan güldü. “Alnıma bir hedef işareti koymayı tercih etmediğim için beni bağışla. Ben sadece tarafsız biriyim. Bir elçi. Sen zeki bir adamsın, De Sanctis, ve bir kuralların var. Sana bilgi almak için geldim, sadece bunun için. Şu anda, bu görüşmede sana karşı hiçbir saldırgan hareket yapmayacağım.”

“O zaman sorunu sor, Castillo.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bekledim. Ne için geldiğini tahmin edebiliyordum, ama kartelin, aileye kabul edilmeye çalışan rastgele bir acemiye neden bu kadar önem verdiğini hiç bilmiyordum. Ama bunu öğrenmeye niyetliydim.

Castillo başını salladı. “Küçük bir kuş bana, geçen gece senin bölgede yeni bir üyenin kaybolduğunu söyledi... genç bir adam, bu işe yeni başlamış.”

Umursamazca omuz silktim. “Yanlış bölgeye giren insanlar, genç olsun ya da olmasın, kendilerine dikkat etmeliler.”

Castillo karanlık bir kahkaha attı. “Belki öyle, ama bu adam şu anda kayıp olan yirmi beş bin dolarlık üründen sorumluydu.”

“Bana göre bu, işe alım masrafı gibi geliyor. Çocuk muhtemelen malı alıp kaçmıştır. Bu kesinlikle senin ilgini çekecek bir mesele değil.”

Castillo, benimle aynı fikirdeymiş gibi göründü ve asil başını eğdi. “Patronun akrabası olmasaydı ben de öyle düşünürdüm. Anne tarafından kuzeniymiş. Küçük bir bağlantı, ama sonuçta aile ailedir.”

Adi herif. Bu açıklamaya yüzümde hiçbir değişiklik olmadı. Gergin müzakerelerde sahip olabileceğiniz en büyük varlık poker suratıdır ve benimki

sektördeki en iyilerden biriydi.

Juan, bir zayıflık bulmak için beni uzun bir süre inceledi. Bulamayınca tekrar kıkırdadı. “Aile baş belası olabilir ve ben o çocuğu pek tanımıyorum, ama bu onun hayatının değersiz olduğu anlamına gelmez. Bildiğin gibi, kan bağı kan bağıdır.”

Başımı salladım. Meksikalılar ve İtalyanlar bu inançta birleşiyorlardı. *La famiglia prima di tutto*. Her şeyden önce aile.

"Keşke sana yardım edebilseydim, ama çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Juan'ın yüzündeki ifade bir an için okunamazdı, sonra içini çekti. “Peki, mesleki nezaketen benim için gözünü dört açar mısın? Bir kız arkadaşı vardı, küçük bir sokak faresi. O bir şeyler biliyor olabilir. Bir de kız kardeşi var, çok güzel bir kız.” Juan'ın gözleri anlamlı bir şekilde elimdeki bandaja kaydı.

Tehdidi açıktı. Lucy ve Charlotte'u biliyordu.

O aptal çocuğun öldüğünü biliyordu ve bu konuda bir şeyler yapacaktı, muhtemelen önce Burke kardeşlere, sonra da onların itiraflarını kullanarak bana bir şeyler yapacaktı. Belki de ortadan kaybolmadan önce onları polise gitmeye zorlayacaktı.

“Tabii ki, New Jersey’in ‘*capo dei capi*’si için başka ne olabilir ki?” Alaycı ve soğuk ses tonu sinirlerimi bozdu, ama ben bu noktaya gelene kadar önemsiz kavgalara girerek gelmemiştim. O, etrafını diken diken silahlarla çevrili adamlarıyla birlikte kapılara doğru ilerlerken, ben sadece ayakta durup ona başımı salladım.

Elio yanımda durdu ve Meksikalıların ayrılmasını izledik. Adamlarım huzursuzca kıpırdanıyordu, havada asılı kalan gerginlik ortalığı zehirliyordu.

“Sence patron o mu?”

“Olabilir.”

Belki, belki de değil. Bunu söylemek imkansızdı ve çok erken harekete geçmek onları ürkütürdü. Castillo'ları eyaletten

ve bu da sabırlı olmamı gerektiriyordu. Burkes'lere yönelik hiç de ince olmayan tehdidi açıktı.

"Bu bir sorun olacak," diye Elio'ya mırıldandım. Charlotte ve az önce boğazını kavradığımdaki his içimi sardı.

Omuz silkti. "Sadece hemşireye ve kız kardeşine ne olacağı umurunda ise."

Haklıydı.

Elio beni her zaman herkesten daha iyi anlayabilirdi. "Aslında bu en iyisi. Kızları temizleyebilirler. Bizim bu konuda hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Herkes kazanır."

Ne demek istediği belliydi: Bırak da kartel, Burkes'lerden intikamını alsın.

Castilloların, adamlarımın küçük hırsızlarını öldürdüğünü bilmeleri umurumda değildi. Zaten savaştaydık; sadece bunu kabul etmiyorlardı. Zaten hepsini ortadan kaldırmayı planlamıştım. Belki onlarla açık bir savaşa girmek, hedefe daha çabuk ulaşmamızı ve liderleri ortaya çıkarmamızı sağlayabilirdi. Üstelik Charlotte, ertesi gün polislerle konuşmuş ve anlaşmamızı bozmuştu. Ona güvenilmezdi. Gerçekten de herkes için kazançlı bir durumdu. Yine de, başımı sallarken bile, bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyordum.

Yıllardır sıkılıyordum. On yıllık tek renkli bir hayatın ardından, son birkaç gün renkli geçmişti. Hayatım tatsız ve sıkıcı hale gelmişse, biriktirdiğim tüm bu servet ve gücün ne anlamı vardı ki?

Boşluğa bakarken Giada'nın sözleri aklıma geldi. "*Seni onunla izlerken, onu öldürecek misin yoksa evlenecek misin karar veremiyorum.*"

Onunla evlenmek.

Elbette.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Elio, sesinde özenle duygusallıktan arındırılmış bir tonla.

Ben sormadıkça asla fikrini söylemezdi. Okunması zor ve stoik biriydi, fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da güçlüydü, ama sonunda onu şok edebilecek miyim diye merak ettim.

“Onunla evleneceğim,” dedim ona. Bu sözleri söyler söylemez, sanki uzun zamandır aradığım eksik yapboz parçası gibi içime oturdu.

Onun şerefine, *yardımcım* bu açıklamaya sadece hafifçe şaşırdı.

Elio omzumda, arabaya doğru yürümeye başladım. “Bir eşe ve bir varise ihtiyacım var. O yaşamak istiyor. Bu basit bir çözüm.”

Elio başını salladı. “Onu almaya birini göndereceğim.”

“Hayır.” Bu kelime, sorgulayamadan ağızımdan çıkıverdi. “Ben kendim gideceğim, sen de kız kardeşini al.” *Başka kimsenin ona dokunmasını istemiyorum.*

“Peki, patron,” dedi Elio.

“Bir işin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yap. Bu durum hassas bir hal aldı ve bu konuda başka kimseye güvenmiyorum.” Bunlar tamamen yalandı, ama Elio kendi iyiliği için bana karşı çıkmayacaktı. “Gidelim.”

Zırlı SUV’ye binip kapıyı kapattığımda karnımda karanlık ve çarpık bir his vardı. Kaynayan ve sıcak bir şey. Yeni bir şey.

Heyecana çok benziyordu.

CHARLIE

Renato gittikten sonra işimi sersemlemiş bir halde yaptım. Sanki bir ölümden dönmüş gibiydim. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Polisler dairemize geldi ve birkaç saat sonra Renato da haberi aldı. Ondan hiçbir şey saklayamazdım ve cinayetle ilgili polise gitmek güvenliğimizin garantisi olmayacaktı.

Bana takip cihazını enjekte ettiği yerden boynum zonkluyordu. Cildimin hemen altında gizlenmiş, ona her an nerede olduğumu bildiren o cihazı hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Onun önünde diz çöküp "günahlarımı itiraf etmek" de beni sarsmıştı. Adam sapkındı. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde tehlikeliydi. Mercy House'daki rahibelerin bizi uyardığı her şeyin canlı bir örneğiydi. Günah işlemeye yönelik karanlık ve güçlü bir cazibe. Ve benim aptal bedenim bundan nefret etmiyordu. Utanç beni kapladı, kalın ve yapışkan bir şekilde. Belki de artık kendi kirli düşüncelerimi kontrol edecek yaşa geldiğime göre, kendime soğuk bir duş vermeliydim.

Vardiyamın sonunda kendimi eve sürükledim ve mutfak masasına yığıldım. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım.

Lucy odasından çıktı. Renato ile olan karşılaşma, kafamdaki diğer her şeyi silip süpürmüştü. Kız kardeşimin yüzündeki temkinli ifade, kavgamızı hatırlattı bana.

Mutfak tezgahına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Ona baktım, ne söyleyeceğini merak ediyordum. Sanki bir şey söylemek istemiş gibi ağzını açtı, sonra kapattı. Sonunda derin bir nefes aldı ve konuştu.

"Sanırım o adam bugün buraya geldi... Miguel'in arkadaşı."

Aniden, kavgamızdan sonra barışmak artık o kadar da önemli gelmemeye başladı. Kalbim bir an durdu. "Anlat."

"Biri kapıyı çaldı. Yataktaydım, o yüzden hemen gidemedim. Ben açamadan kapıyı yumruklamaya başladılar. Çok korkutucuydu. Bir saat, belki daha fazla bekledikten sonra gittiler. Sanırım geri gelecek."

"Kesinlikle geri gelecek," diye mırıldandım, dudağımı ısırarak. "Peki, ne yapmalıyız? Polise mi gidelim?"

"Ve onlara ne diyeceğiz? Bir adam kapımızı çalmaya devam ediyor mu? Her şeyi itiraf etmeden ve kendimizi De Sanctis'in hedef tahtasına koymadan bunun ne tür bir tehdit olduğunu onlara anlatmanın bir yolu yok."

Lucy gözlerini devirdi. "Peki, ne yapacağız o zaman?"

Onu inceledim. Bizim için bu hayatı kurmak için çok çalışmışım. Okulu bitirmek üzereydim ve gerçek bir hastanede bağlantılarım vardı. Yakında bir iş bulup daha fazla para kazanmaya başlamam için iyi bir şans vardı. Lucy'nin tüm arkadaşları buradaydı; tüm hayatı buradaydı. Ama Renato De Sanctis, karşısına çıkılmayacak bir adamdı ve Miguel'in patronu parasını arıyordu. Polis bizi izliyordu ve bu, yürümekten yorulduğum bir ip yürüyüşüydü.

Buradaki hayatımız çok tehlikeli hale gelmişti ve sonuçta başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

"Her birimiz küçük bir çanta hazırlayıp gidiyoruz. Bu gece. Ortam sakinleşir sakinleşmez. Buradan ayrılıyoruz, arkamıza bakmıyoruz ve aramızda bin mil mesafe olana kadar durmuyoruz."

"Kaçıyor muyuz?" Lucy'nin gözleri kısıldı.

Bu fikri önerdiğimde benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum ve artık umursamıyordum. Yaşamak istiyordum. Diğer her şeyi sonra düşünürdüm.

Başımı salladım. Plan kafamda şekillenirken göğsümdeki panik biraz azalmıştı.

"Kaçıyoruz ve bu gece gidiyoruz." Gümüş çatal bıçak çekmecesine uzandım ve onu çekip çıkardım, bulabildiğim en küçük ve en keskin bıçağı seçtim. Dezenfekte edilmesi gerekiyordu, sonra kullanıma hazır olacaktı. İdeal değildi, ama elimizdeki en iyi şeydi. Takip cihazı derimin altında kaşınıyordu, ama uzun sürmedi.

"Önce benim için bir şey yapmanı istiyorum."

SONUNDA, tüm hayatımızı toparlayıp son beş yıldır evimiz olarak adlandırdığımız daireyi terk etmemiz sadece bir saat sürdü.

Üst üste giysiler giydik. Yakında hava gerçekten soğuyacaktı ve ne kadar uzağa kaçacağımızı bilmesem de, kolayca taşıyabileceğimiz kadar çok giysi almamız iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Evden çıktık ve minibüs durağına gitmeden önce mahallede uzun, dolambaçlı bir yol izledik.

Otobüs terminaline varmak için sadece birkaç durak kalmıştı. Şapkam başımda, yüzümün alt kısmını gizleyen maskemle gişenin önünde duruyordum. Cerrahi maske takmanın artık daha yaygın hale gelmiş olmasına minnettardım. Bu, kimliklerimizi gizlemeyi kesinlikle kolaylaştırıyordu.

Küçük kasaba mı, büyük şehir mi? Direkt bir rota mı, yoksa çok duraklı bir rota mı? Aklımda her alternatifin artıları ve eksileri dolaşıyordu.

Sonunda, çok sayıda durağı olan ve diğer büyük destinasyonlara giden otobüslerin mola verdiği rastgele bir küçük kasabayı seçtim. Umduğum tek şey, eğer biri bizi takip ederse, izimizi kaybedebilmesiydi. Biletleri nakit ödedim ve Lucy ile birlikte oturup otobüse binmeyi endişeyle bekledik.

İçeride, uzun bir yolculuk için dar koltuklara yerleştik. İkimizin de artık telefonu yoktu. Onları şehirde dolaşan minibüste bırakmıştık.

Otobüs hareket ederken otobüs terminaline bakıyordum, her yeni yüze bakıyor, her karanlık açıklığa göz atıyordum.

Otobüs her durduğunda, durup bizi avlayan birinin bineceğinden endişelendim. Ama böyle bir şey olmadı. Yavaş yavaş şehirden uzaklaştık.

Uyukladım, gözlerimi açtığımda koridorda bize doğru yürüyen karanlık bir gölge göreceğime dair rüyalar gördüm. Renato De Sanctis, ben yapmadan önce her hareketimi biliyordu.

Bu anlamsız. O her zaman izliyor. Derimin altına minik bir mikroçip enjekte etmeden önce bile, hakkımızda her şeyi biliyordu. Renato De Sanctis'in bizi izleyen tek gözü o çip değildi.

Bunu bilmeme rağmen, ne yapacağım konusunda başka parlak bir fikrim yoktu. Gerçekten kapana kısılmıştım.

Pencereden dışarı bakmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığı için, Lucy çabucak yoruldu ve omzumda uykuya daldı. O daha çocukken yaptığım gibi saçlarını okşadım. Bir haftadan kısa bir sürede gerçekliğimin ne kadar korkunç bir hale geldiğinden dikkatimi dağıtacak, pencerenin dışında geçen geceden başka bir şeyim yoktu. Uğruna çalıştığım her şey gitmişti, özenle kurduğum planlarımı paramparça eden bir yangının külleri gibi. Fazla mesai yaptığım tüm geceler, kendimi zorlayarak katlandığım tüm dersler, ölecek kadar yorgun olduğum anlar, hepsi boşa gitmişti. Lucy'ye gerçek bir hayat sunmak için tüm hayatım boyunca çalışmıştım ve şimdi elimde hiçbir şey kalmamıştı. Sanki o, yaptığım tüm fedakarlıkları takdir etmemiş gibi. Çirkin bir kin ve umutsuz bir hayal kırıklığı beni boğmak üzereydi.

Kıydan uzaklaşarak New Jersey'in içlerine doğru ilerlerken yol tanıdık geliyordu. Bu, önceki gece kullandığımız yolun aynısıydı. Casa Nera'nın yanından geçecektik. Bu düşünce bile tüylerimi diken diken etti.

Lucy'ye daha da sokuldum, üzerime bakan heybetli tabloların bulunduğu kan kırmızısı koridorları ya da hücre benzeri odalardan oluşan koridorun bulunduğu karanlık ve korkunç bodrum katını hayal etmemeye çalışıyordum.

Bir saat sonra bir dinlenme tesisine girdik. "Lucy." Koluna nazikçe dokundum. Onu uyandırmak istemiyordum, ama tuvalete gitme fırsatını kaçıramazdım.

Yavaşça uyandı ve sersemlemiş bir şekilde etrafına baktı. Bir an için, tıpkı eski Lucy gibi sakin ve kaygısız görünüyordu. Ama sonra içinde bulunduğumuz durumu hatırlamış gibi göründü ve yüz hatları endişeyle gerildi. "Vardık mı?"

"Tanrım, hayır. Sadece tuvalete gitmemiz gerekiyor. Bir sonraki mola çok uzun sürmeyebilir."

"Tamam," diye mırıldandı ve benden sonra koltuktan kayarak indi.

Gece havası soğuktu ve otoparkı geçip tuvaletlere doğru ilerlerken giydiğimiz kat kat giysiler için şükrettim. Sırada beklerken, etrafımızdaki diğer insanları izlemekten kendimi alamadım. Onlar da bir şeyden kaçıyor muydular? Yoksa sadece indirimli bir seyahate mi çıkmışlardı?

"Acıktım," dedi Lucy, sırada yavaşça ilerlerken. "Dükkanın sana bir şey getireyim mi?"

Bir an düşündü. "Cips?"

"Tamam, olur. Sıramı koru," dedim ona, etrafa bakınarak.

Dükkan hemen oradaydı ve Lucy, yaklaşık yirmi kişiyle birlikte sırada bekliyordu. Şu anda en güvenli yer, herkesin görebileceği bir yerdi.

Dükkana girdim, başımın üstündeki sert floresan ışıkları bana geceleri hastaneyi hatırlattı.

Hastane. Bunu düşününce kalbim sıkıştı. Mezuniyetime çok az kalmıştı. Hayallerime dokunacak kadar yakındım. Şimdi ise rüzgarda uçup giden küllerden ibarettiler. Biri bizi arıyorsa, hastaneyi arayıp kredilerimin aktarılmasını istemek çok aptalca bir hareket olurdu.

Birkaç paket cips ve birkaç şişe su aldım, nakit ödedim ve dışarı ıktım. Kuyruk biraz ilerlemişti ve Lucy ortalıkta yoktu. Dışarıda durup onu bekledim. Sanki asırlar geçmiş gibi hissettikten sonra, kadınlar tuvaletinin kapısı açıldı ve biri ıktı. O kişi kız kardeşim değildi.

O burada değildi. Ne sırada ne de tuvaletteydi.

Sıradan ıktım ve onu aramak için etrafa bakındım.

"Lucy?" diye seslendim, endişe nefesimi kesecek gibiydi. "Affedersiniz, kız kardeşimin nereye gittiğini gördünüz mü? Sırada tam önünüzdeydi," diye arkamda duran yaşlı bayana sordum.

"Üzgünüm, mesajlarımı kontrol ediyordum," dedi ve telefonunu salladı.

Tamam, harika. Sıradan biraz daha uzaklaştım ve etrafıma bakındım. Belki de otobüse geri dönmüştü? İçimde kötü bir hisle otobüse doğru yürümeye başladım. Tabii ki dönmemişti. Neden dönsün ki? Onu bulamadığımda panikleyeceğimi biliyordu. Bir şeylerin olduğunu haykıran mantığımı görmezden gelerek otobüsü kontrol ettim. Birkaç kişi koltuklarına geri dönmüştü ama Lucy onlardan biri değildi.

Otobüsten indim ve otoparkta koşmaya başladım. Uzakta kamyonlar park etmişti, diğer yönde ise arabaların hızla geçtiği otoyol vardı.

Parlak ışıkları ve insanlarıyla mola yeri binası, yine seyircilerle dolu benzin istasyonu ve ardından gece boyunca bekleyen kamyonların bulunduğu alan vardı. Devasa araçların arasındaki gölgeler beni çağırıyordu. Bakacak başka yer yoktu.

Park alanını geçerken ince bir çiseleyen yağmur yağıyordu. Benzin istasyonunun ışığı, park alanının uzak köşesindeki karanlığı tam olarak delemiyordu ve ben kendimi gölgelere adım atmaya hazırladım. Lucy'yi bulmam gerekiyordu. İçeri doğru büyük adımlarla yürüdüm. Ortam sessizdi. Kenarda park etmiş uzak bir kamyonun kabin ışığı parlıyordu ve şoför direksiyon simidinde bir şeyle uğraşıyordu. Diğerleri karanlıktı, şoförleri gece uykusuna dalmıştı.

İki kamyonun oluşturduğu uzun bir koridordan ilerledim. Her şeyden bu kadar uzakta sessizlik hakimdi. O kadar sessizdi ki, ilk olarak ayak seslerini duydum. Gizlenmeye bile çalışmıyorlardı. Biri benimle paralel yürüyordu, adımları benimkilerle neredeyse senkronizeydi. Ben durduğumda, o durmadı.

O karanlık geçidin ortasında korkudan donakalmıştım ki, o yukarıda belirdi. Virajı dönünce bana doğru döndü ve durdu. Yakası dikilmiş uzun siyah yün bir palto giyiyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve kaçınılmaz biriydi.

Renato De Sanctis. Tabii ki o olacaktı. Kabuslarımdaki iblis ve itaat edeceğime söz verdiğim adam.

Seni bulacağımı biliyordun, değil mi? Evet.

"Şu anda benden kaçarsan, pişman olursun, *bambina*." Renato'nun sesi, sesini yükseltmeden bile bana kristal kadar net bir şekilde ulaşıyordu.

Korku ve adrenalin karışımıyla başımı salladım. "Seninle gitmekten daha çok pişman olacağımı düşünüyorum."

"Başka seçeneğin yok. Bunu şimdi kabul et," dedi, bana doğru yavaşça ilerlerken. Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi ağır ağır yürüyordu.

Yine başımı salladım. Son kırık, çaresiz bir ipin ucundaki bir kukla gibiydim. "Sanırım mücadele etmediğim için daha çok pişman olacağım," diye fısıldadım.

Renato'nun ağzı, yıkıcı derecede yakışıklı bir yarım gülümsemeye büründü. "Kadere karşı savaşılamazsın, Charlotte. O seni her seferinde bulur. *Ben* seni her seferinde bulurum."

Kadere karşı koyamazsın. Sözleri, daha önce binlerce kez kendi kendime düşündüklerime o kadar benziyordu ki, bir an için kafam karıştı.

"İzleyiciyi çıkardım."

"Elbette çıkardın. Ama seni izleyen adamları da ortadan kaldırdın mı?"

O yaklaşırken ben geri çekildim. “Çığlık atacağım. Otobüstekiler duyacak ve beni aramaya gelecekler – kamyon şoförleri, herkes.”

Omuz silkti. “İstediğın kadar bağıır. Canın istediğı kadar bağıır. şunu bil ki, o sesi kontrol etmeye cesaret eden herkesi öldürebilirim... ve kimse beni buradan çıkmamı engelleyemez.” Koyu renkli gözleri tekrar benimkilere kaydđ. “Adamlarıma otobüsteki herkesi vartırırdım ve avukatım gün doğana kadar beni serbest bırakırdı.”

Konuşamadım. Sözlery ciğerlerimi delip geçmişti.

“Onların kanı ellerine bulaşsın mı istiyorsun?” Bana doğıru bir adım attđ.

"Blöf yapıyorsun. Böyle bir ilgiyi istemezsin."

"Eh, her zaman istediğimizi elde edemeyiz. Bu, zor yoldan öğreneceğın bir ders. Dikkat çekmek ideal değıil, ama ben bunu göze alabilirim. Onlar seni kurtaramaz."

"Kız kardeşim nerede?" Sözlery beni çok fazla korkutmadan konuyu saptırdım.

Gölümsedi ve gülümsemesinde şeytani bir hava vardı. “Eminim buralarda bir yerlerde. Merak etme. Elio bununla ilgileniyor.”

Paralı infazcının acımasız ellerinin kız kardeşime dokunacağı düşüncesi bile, beni dönüp kaçmaya yetmişti.

CHARLIE

Kaçmamalıydık. Polise gitmeliydik.

Hayır. Bir önemi olmazdı. Bunun başka bir sonucu olamazdı. Miguel öldüğü andan itibaren, her şeyin bu noktaya geleceği belliydi.

Geri dönüş yoktu.

Otobüsün olduğu yöne doğru koştum; onun uyarısına rağmen, blöf yaptığından emindim. New Jersey'in *capo dei capi*'si Renato De Sanctis, masum yoldan geçenleri vurarak bu konuma gelmemişti. Bana ve Lucy'ye sessiz kalma şansı vermiş olması bile, benim anlayabileceğim bir şey olmasa da, bir tür kuralları olduğunu kanıtlıyordu.

Park edilmiş kamyonların arasından elimden geldiğince hızlı koştum. Son kamyonu geçtikten sonra, otobüse sadece kısa bir sprint mesafesi kalmıştı.

Çok yakındım.

Neredeyse başarmıştım.

Yaklaşan kamyonların gölgelerinden kaçmadan bir saniye önce, eli kolumu yakaladı. İvmem beni döndürdü ve doğrudan kollarına doğru savurdu. Renato'nun eli ağzımı kapattı, çığlığımı içeride hapsedti. Beni karanlığın derinliklerine taşıırken parmaklarını ısırdım ve hareket sesleri ile olası tanıkların sesleri kayboldu. Dişlerim, normal bir cilt olamayacak kadar pürüzsüz ve kalın bir şeye değdi.

Eldivenler. Adam eldiven giyyordu. Şu

anda durumum çok kötüydü.

Beni hiç zorlanmadan gölgelere, kamyon durağının daha derinliklerine sürüklerken, göğsümde yeni bir panik dalgası yükseldi. Ne kadar tekmelersem tekmeleyeyim

belimi saran elik gibi kolunu yerinden oynatamıyordu. Tamamen gszdm. Yenilmiştim.

"Sana kaçma demiştim, Charlotte. Sadece işini zorlaştırıyorsun," diye kulağıma fısıldadı.

Kızgın korkumu yatıştırmak için mücadele ettim. *Düşün, Charlie.* Açıkça, benim mücadeleye devam etmemi bekliyordu. Belki bunu kullanabilirdim. Kalamda sert bir nesne vardı. Renato'nun kemerine tutturulmuş bir şey. Bir silah.

Beni son kamyonun arkasına taşıdı. Orada bir otoyol giriş rampası vardı ve farları açık bir araba park etmişti, bizi aydınlatıyordu. Bana ve Lucy'yi Renato'nun evine götüren siyah, acı verici derecede pahalı araba gibi görünüyordu. Yalnız değildi. Büyük sürpriz.

Başım beladaydı. Tek bir şansım vardı ve şansımı bildiğim için işe yaramayacağını biliyordum, ama denemeden pes etmeyecektim.

Vücudumu gevşettim, Renato'nun beklemediği bir ağırlık haline geldim. Ben yere düştüğümde İtalyanca küfretti ve beni kollarında tutmak için eğildi. O eğilirken, elimi arkamda kıpırdatıp silahını yakaladım. O doğrulduğunda, silah elimdeydi. Ondan uzaklaştım ve o da ne yaptığımı açıkça anlayarak beni bıraktı.

Birkaç adım geri çekildim ve tabancayı ona doğrulttum.

Birkaç metre uzakta duruyordu ve hiç sarsılmamış gibi görünüyordu. Pi sırttı. "Zeki kız. Tam bir hayatta kalma ustasısn, değil mi Bayan Burke?"

"Kapa eneni! Silah bende ve şimdi konuşacak olan benim."

Tembelce kaşını kaldırdı, sonra başını sallayarak devam etmemi işaret etti. Kıvrık dudağı, bunu sadece eğlendiği için yaptığını, beni ldreceğimden korktuğu için değil, hissettirdi.

"Lucy'yi ve beni rahat bırakacaksın. Kasabadan ayrılacağız ve bizi bir daha asla görmeyeceksin... Peşimize dşmeyeceksin, polisler nereye gittiğimizi bilmeyecek – ortadan kaybolacağız."

Renato, planımı değerlendiriyormuş gibi dudaklarını bzştrd. “Peki bu ortadan kaybolma numarasını hangi kaynaklarla gerekleştireceksin? şu ana kadar pek inandırıcı gelmiyor.”

“Parayı bulurum. Bana yardım edebilecek arkadaşlarım var,” dedim çabucak. Doğrusu, bunu deneyebilecek tek bir iyi arkadaşım vardı, Michigan’da yaşayan hemşirelik okulundan bir arkadaşım. Lucy’den sonra beni gerçekten tanıyan tek kişi oydu.

Renato başını salladı. “Korkarım bu denkleme başka bir kişinin girmesine izin veremem. Aslında, tam tersinin gerçekleşmesi gerekiyor.”

Gözümden bir damla yaş süzüldü. “O daha on dokuz yaşında,” diye mırıldandım. “Hiç kardeşin yok mu?”

Renato başını salladı. “Evet, aslında var. Bir kız kardeşim var.”

“O zaman onları korumak zorunda olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun.” Renato i geçirdi. “Charlotte, bu iş bu gece bitecek.”

Bana doğru bir adım attı, ben de alıntı silahı hâlâ ona doğrultmuş halde geriye sıçradım. “Yaklaşma! Seni vururum, yemin ederim,” diye uyardım onu.

“Bunu yapabilir misin sence? Ellerin titriyor.”

“Yapabilirim,” diye hırladım. “Lucy için... Her şeyi yapabilirim.”

Renato yavaşça yaklaşmayı bıraktı ve başını yana eğerek beni dikkatle izledi. “Her şeyi mi? Bunu daha önce de duymuştum. Gerçekten her şeyi yapabilir misin, yoksa kavga edip çığlık atarak, zaten yapacağına söz verdiğin şeyi reddedecek misin?” Renato’nun gülümsemesi sinir bozucu derecede kaygısızdı. O iğrenç piç keyifleniyordu.

“Bu senin için eğlenceli mi? Kurbanlarını öldürmeden önce onlarla oynamak? Bundan zevk mi alıyorsun?”

Kıkırdadı. “Diz çöküp hayatımı bağışlamam için bana yalvardığın zamanları tercih ettiğimi itiraf ediyorum... ama bunun da kendine özgü bir çekiciliği var.” Saatine baktı. “Ama bütün gece vaktimiz yok.”

“Dur! Ateş edeceğim, yemin ederim,” diye çılgınca geveledim, o bana doğru ilerlerken. Emniyeti açtım, parmaklarım metale ter izleri bıraktı.

“Devam et, *bambina*. Soğukkanlılıkla bir adamın canını al ve karanlığa bat... bırak bu, kalbinde büyüsün. Cennete gitme şansını feda et ve düş,” diye alay etti, artık korkusuzca bana doğru ilerliyordu.

Silahı elimden kapacak kadar yaklaştı. Zamanım dolmuştu. İçgüdülerim devreye girdi ve parmağım sarsıldı. Gözleri benimkilere kilitlendi ve o saniyede aramızda bir şey geçti. Gerçek ve dürüst bir şey. Korkunç bir gerçeklik anı. İyi bir insan olabilirdim, hayatını insanlara yardım etmeye adanmış biri, ama yine de doğru bir neden için öldürebilirdim. O çizgiyi aşar ve o günahı kendi ruhuma yüklerdim.

Silah tıkırdadı. Tetiği tekrar çektim, namlu artık Renato'nun göğsüne yapışık durumdaydı. Bir tıkırtı daha. Renato, bakışlarım boş silaha, sonra da tekrar onun yüzüne düşerken bekledi.

"Boş olduğunu biliyor muydun?" diye patladım, o silahı benden nazıkçe alırken. İşim bitmişti. Kaçamazdım. Beni bir daha kaçmasına izin vermeyecekti. "Boş bir silahla mı dolaşıyorsun?" Bu adamın kibri sinir bozucuydu. Şimdi bile, son anda, bu beni çileden çıkarıyordu.

Silahı, ateşli silahlara alışkın birinin rahatlığıyla tuttu. Silahı arkamdaki yere doğrulttu ve arka arkaya iki kez tetiği çekti. Bir boş tıklama sesi, ardından bir patlama. O atış, hayatımda duyduğum en korkunç şeydi. İrkilip belimden eğildim, savaş ya da kaç tepkim bana tekrar kaçmamı haykırıyordu.

"Tabii ki hayır," diye cevapladı sakın bir şekilde, sanki az önce ona dolu bir silah doğrultup tetiği çekmemişim gibi. "Ama ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim."

Yutkundum. Emniyeti taktı ve silahı cebine soktu. Silahı bir daha elime alabileceğimi sanmıyordum. Siyah eldivenleri başımın üstündeki ay ışığında parlıyordu.

"Peki şimdi?" diye sordum, aniden yorgun hissederek. O kadar uzun süredir mücadele ediyordum ki – günler, haftalar, on yıllar – ve artık bitti. Sonunda bitmişti.

"Ve şimdi, biliyorum," dedi Renato.

Bana bakakaldı; gözlerinde, ne anlama geldiğini çözemediğim yeni bir ifade vardı. Onun gibi bir adamın aklından ne geçtiğini kim bilebilirdi ki? Onu tahmin etmek imkânsızdı ve ben de denemeyi bıraktım. Bu iş bana göre değildi.

"Beni vurmayacak mısın? Eldivenler ne için? Boğmak için mi?" diye gevezelik ettim. Tiz bir kahkaha attım, sonra bir tane daha. Deli gibi geliyordum ama şu anda bununla ilgili hiçbir şey yapamazdım.

Renato, yanaklarımdan yeni gözyaşları süzülürken benim kıkırdamamı izledi. Ellerine baktı. "Eldivenler mi? Bu gece hava soğuk."

Ona göz kırptım ve tekrar kıkırdadım, sonra kahkaha krizine kapıldım. Histerinin kenarı zihnimi ele geçirmek üzereydi ve ben mücadeleyi bırakmıştım.

"Peki, şimdi ne olacak? Dövülerek mi öldürüleceğim? Bir köprüden mi düşeceğim, yoksa otelin çatısından mı? Belki de aşırı dozda uyuşturucu alırım, bu güzel ve temiz bir ölüm olur, değil mi? Ne yazık ki uyuşturucu kullanma geçmişim yok..." Artık kesinlikle saçmalıyordum ve sonunda çenemi kapattığımda Renato iç geçirdi.

"Oldukça karanlık bir hayal gücün var."

"Bana bir şans daha veriyordun, hatırladın mı? Bana takip cihazını verdin ve sözümü tutup tutmayacağımı görmek için bekliyordun."

"Ve açıkça bunu yapmaya niyetliydin. Ne kadar oldu, birkaç saat mi? Ve sen onu çoktan atıp eyaletten kaçmaya çalışıyorsun." Onaylamayan bir şekilde tıkırdadı. "Hayal kırıklığına uğradım diyebilirim, ama dürüst olmak gerekirse, önemi yok. Sonunda seninle ne yapacağıma karar verdim, küçük hemşire."

Tam o anda, bekleyen arabanın yolcu kapısı açıldı ve loş iç mekana ışık doldu. Elio açık kapının önünde durmuş bizi izliyordu. Onun arkasından arabanın içini gördüm ve kalbim sıkıştı.

Lucy arka koltukta uyuyordu – ya da uyuşturulmuştu, bilmiyordum. Beyaz kedi pijamaları bu karanlık, korkutucu sahnede çok yersiz görünüyordu.

"Benimle geliyorsunuz Bayan Burke, iyi günde kötü günde, ölüm bizi ayırana kadar."

Ren'e doğru başımı salladım, sözlerini anlayamıyordum. "Bir eşe ve çocuklarıma bir anneye ihtiyacım var."

Bana doğru bir adım attı, ama şoktan donakalmıştım, kıpırdıyamıyordum. Deri eldivenli elleri omuzlarımı kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"Ve?" diye fısıldadım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ve... sen ikisi de olacaksın."

RENATO

Charlotte şoktan sessizce duruyordu. Uslu bir kız gibi arabaya bindi. Arka koltukta kız kardeşi huzur içinde uyuduğu için başka bir şey beklemiyordum. Charlotte, o kızı hayatta tutmak için her şeyi yapacağını çoktan kanıtlamıştı ve yakında her şey, benim karım olmak anlamına gelecekti.

Bu fikir artık bana gerçekten cazip geliyordu. Bir kez içime yerleşti mi, varis sorunuma daha iyi bir çözüm düşünemiyordum.

“Bizi nereye götürüyorsun?” diye sordu Charlotte, arka koltukta benden olabildiğince uzak durmaya çalışarak. St. Anthony madalyonunu, sanki beni uzak tutabilecek kutsal bir nesneymiş gibi sıkıca tutuyordu; sanki ben bir gençlik filmindeki vampirmişim gibi.

“Eve. Başka nereye olabilir ki?”

Bana baktı. “Bunu gerçekten yapmak istemiyorsun. Başka bir seçenek olmalı.”

“Olsa bile, ben bunu seçtim. Ben istediğini elde eden ya da alan bir adamım – hatırladın mı, *bambina*?”

Keskin dişleriyle dudağını ısırdı, zihni olası itirazları öfkeyle tarayıp bir kenara atıyordu. Sonunda bir tanesine takıldı, gözlerinde boş bir umut ışığı parladı. “Ama sen mafya soylususun. Sana bağlantılar ya da daha fazla güç getirecek bir kadınla evlenmelisin – öyle bir şey, değil mi?”

“Bana bağlantılar ya da güç kazandıracak bir eşe ihtiyacım yok. Kendi paramı kazanırım ve kendi ittifaklarımı kurarım,” diye yanıtladım sakın bir sesle.

Charlotte’un elleri kucağında yumruk haline gelmişti, sakın görünüşünün altında dürtüsel öfkesi kaynıyordu. “Anlamıyorum...” diye başladı, ses tonu bir talebin eşliğindeydi.

“Anlamana gerek yok. Kabul etmene gerek yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedim ona, o patlamanın gerçekleşmesini bekleyerek.

“Benimle evlenmemi mi istiyorsun?” diye sordu, sesinde inanamama tonu vardı. “Ve mirasıllarımı doğurmanı. Evet.”

"Sanki seninle hiç ocuk yapabilirmişim gibi," diye burun kıvırdı.

"Korkarım ki evlilik ve çocuklar bir paket anlaşma. Birini diğerinden ayrı dşünemezsin."

Bana öfkeyle baktı. “Tabii, peki ben ne arasında seçim yapacağım? Senin minik diktatörlerini doğuracak kadar uzun yaşamak mı, yoksa hemen şimdi ölmek mi?”

Başımı eğdim, kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdim. Hayal kırıklığı öfkeye dönüştü ve tıpkı tanıştığımız gece Elio'ya saldırdığı gibi bana da saldırmak üzere olduğunu anladım.

Kendini kontrol edemediği an ve bana saldırdığı anda, ben hazırdım. Uyum ve nezaketin perdesi düştü ve tam da o, güçsüz öfkesini dışa vurmak için ağzını açtığı anda, elimi uzattım ve onu kucağıma çektim.

Dizimin üzerine düştüğünde şaşkınlıkla homurdandı, dolgun kalçaları uyluklarıma mükemmel bir şekilde oturdu. Bir kolumu beline dolayarak onu sabit tuttum, diğer elimi ise zeki, inatçı ağzına bastırarak suçlamalarını içeride hapsettim.

Bir an için direnmeye çalıştı, ama tutuşumda neredeyse hiç esneme yoktu. Parmaklarıyla elimi tırmalayarak ağzından çekmeye çalıştı, ama kısa, kesilmiş tırnakları eldivenlerime karşı hiçbir işe yaramadı.

"şşş, *anima mia*, direnmenin bir anlamı yok," dedim ona.

Sıkı kalçaları sikime baskı yapıyordu ve bu kadının karım olacağına karar verdiğim andan beri sertleşmiştim. Bu düşünce bile kanın sikime hücum etmesine neden oluyordu. Peki ya onu hamile bırakma düşüncesi? Bu hayatımın en büyük tahrik edici unsuruydu. Benim yaşımda yeni bir fantezi keşfetmek alışılmadık bir şeydi, özellikle de

. Yine de, bu kadının, sadece onun, benim varisimle şişmiş olması fikri – bu zaten benim yeni favori fantezim olmuştu.

"Bu sana hiçbir şey kazandırmayacak, sadece beni tatmin edecek," diye ekledim.

Hareketsiz kaldı, inip kalkan göğsü koluma baskı yapıyordu, kısa tırnakları koluma batıyordu. Kalçalarımı ona doğru itip sertleşmiş sikimi kıçının kıvrımına sürtünce, nefesini sıcak nefesler halinde üfledi. İhtiyacımın içgüdüsel kanıtı karşısında şokla kaskatı kesildi.

"Aynen öyle, Bayan Burke. Mücadele etmeni seviyorum. Benimle tartışmanı ve bana meydan okumanı seviyorum. O muhteşem, ateşli haklılığıyla bana karşı savaşmanı, sonra da teslim olduğunda ellerimin arasında tereyağı gibi erimenizi seviyorum." Eldivenle kaplı orta parmağımı dudaklarının arasına bastırdım, açmaktan başka seçeneği kalmayana kadar.

Deri kaplı parmağım ağzının içine girdi ve dişleri derinin kalınlığını test etti. Kıkırdandım. "Beni ısırmanın ağzına başka bir şey sokmamı engelleyeceğini sanıyorsan, yanılıyorsun," diye mırıldandım.

Bir an donakaldı, sonra tekrar kıvrandı, benden uzaklaşmaya çalıştı. O tekrar sakinleşene kadar onu sıkıca tuttum, parmağım dilinin üzerinde duruyordu.

"Karımdan sır saklamayı düşünmediğim için şunu bilmelisin ki, bu artık Lucy ya da gördüklerinle pek alakalı değil."

Parmaklarımı nazikçe ağzından çıkardım ve sonra tekrar içine soktum, parmağımla ağzını yavaşça sikiyordum.

"Artık bu bizimle ilgili. Benim hakkımda öğreneceğin bir şey var: Ben her zaman sözümü tutarım. Her zaman. Kendimi tekrar etmekten hoşlanmam ve bir şeyi istediğime karar verdiğimde, elde edene kadar durmam. Bunun senin için anlamı, şu andan itibaren benim olman... kalıcı olarak. Benim karım ve çocuklarımın annesi olacaksın. Hiçbir şey ve hiç kimse seni bu kaderden kurtaramaz. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, yeni hayatına o kadar çabuk alışırın. Yaşayabildiğin için şükret."

Bana karşı direnmekten yoruluyordu, ağırlığı uyluklarıma daha da bastırıyordu, sikim acı verecek kadar ağrıyordu. Pazar okulundan sonra kilise sırasının arkasında kız arkadaşına sürtünen bir ergen gibi boşalana kadar o masum kıcına vurmak istedim. Ama artık çocuk değildim. Bir erkek olmuştum. Dürtülerimi kontrol edebiliyordum. En azından şimdilik.

Bunun yerine, müstakbel karımı kollarımla daha sıkı sarmaladım ve onu salladım. O çok gergindi, aşırı gerilmiş bir keman teli kadar gergindi. Ben ise sakindim. Neredeyse huzurluydum; devam eden varis sorunumu çözen bir gelecek rotası çizmiştim – ve ilk kez, beni gerçekten heyecanlandıran bir rotadaydım. Ayrıca, takıntımın nesnesini kollarımda tutuyordum. Bu kadına şimdiden takıntılı mıydım? Evet, şüphesiz öyleydim. Onu gördüğüm andan itibaren takıntılıydım.

"Ee, ne olacak, *bambina*? Ölüm mü, yoksa ben ve şeytani dölüm mü?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, her iki seçeneği de eşit olarak değerlendirdiğini düşündüm. Sonra başını bana doğru çevirdi ve ben de ağzını elimden bıraktım.

"Seni seçiyorum," diye fısıldadı. "Yaşamamızı istiyorum, o yüzden seni seçiyorum."

"Aferin kızım," diye mırıldandım ve o teslimiyetinin tatlı anını mahvetmeden önce parmağımı tekrar dudaklarının arasına kaydırıp onu sıkıca tuttum.

İlk başta neredeyse fark edilmezdi, ama Charlotte'un direnişi azaldı. Bu kadar sıkı kısıtlanmaktan hoşlanıyordu; giderek gevşediğinden bunu anlayabiliyordum. Sallanmaktan hoşlanıyordu. Yorgun düşmüş olmalıydı. Korku ve uykusuzluktan bitkin düşmüştü. Son üç gün içinde çalıştığı saatleri sayarsam, uyanık kalabilmesi bile insanüstü bir durumdu. Başka herhangi biri şimdiye kadar bayılmış olurdu, ama Charlotte sırf inatçılığı sayesinde bilincini zorla elinde tutuyordu. Yakında karım olacak bu kadın cesurdu. Ve bu çok seksi bir şeydi.

O bana yaslanırken onu biraz daha salladım. Dili parmağımı okşadı ve ben de aralık dudaklarının arasına bir parmak daha soktum. Bu

, bana neredeyse hiç direnmedi. Bu kadının ağızına bir şeyler sokmaya karşı oldukça büyük bir hayranlık geliştiriordum. Yakalanıp bağlandığından beri uykusu onu sarmaya başlamıştı ve giderek sakinleşiyordu. Her şeyin kaçınılmazlığı ikimizi de sardı.

Ağız parmaklarımı daha sıkı kavradı. Tereddütle, dili derinin üzerinde hareket etti ve emdi. Muhtemelen eldivenli parmaklarımı emziği gibi emdiğinin farkında değildi. Bir psikolog bu bilinçsiz hareketle çok eğlenirdi. Ama Charlotte artık başkalarının ne düşüneceğinden endişelenmek zorunda değildi. Yargılanma korkusu onun için geçmişte kalmıştı. Endişelenmesi gereken tek görüş benimkiydi.

Onu kendime doğru çektim, onu rahatlatmak için parmaklarımı ağızda tutarak uyumasına izin verdim. Ucuz şampuanının kokusu duyularımı doldurdu. Kırılgan bir noktaya itilmişti, yetersiz besleniyordu, aşırı çalışıyordu, minicik bir ayakkabı kutusunda yaşıyordu ve boktan işlenmiş gıdalarla besleniyordu. Artık değil. Onun için tüm bunları değiştirecektim. Karım olarak, çoğu insanın sadece hayal edebileceği türden bir lüks içinde yaşayacaktı.

Eğer karım olarak özgürlüğünün sınırları içinde başarılı olmayı öğrenen iyi bir kız olursa, o zaman gayet iyi anlaşırdık. Ya olmazsa? O zaman ona öğretirdim. Ve her günahkar anın tadını çıkarırdım.

CHARLIE

Yüzüme çarpan serin gece havasının hissiyle birdenbire uyandım. Bir arabanın arka koltuğunda yatıyordum ve Elio açık kapının yanında duruyordu. "Uyandın. Gidelim."

Son birkaç saat bir anda aklıma geldi. Mola yeri ve Lucy'nin ortadan kaybolması. Renato'nun, ruhumu almaya gelen bir azrail gibi gölgelerden çıkması. Arabada otururken beni o kadar sıkı tutuyordu ki, onu itmek için son gücümü harcadım. Bir milim bile kıpırdamadı.

Uyuyakalmış mıydım? Eh, insan vücudunun da sınırları vardı; bunu bilmem gerekirdi. Yakalandığımız için şimdi garip bir adrenalin patlaması yaşıyordum. En kötüsü olmuştu. Artık uyanık kalmaya gerek yoktu.

CASA NERA karanlıkta daha da ürkütücüydü. Elio uyuyan Lucy'yi kucağına aldı ve bizi içeriye götürdü. Silahlı adamlar bahçede dolaşıyordu. Bizi garaj yolundan izliyorlardı, içeri girerken meraklı gözlerle bize bakıyorlardı. Etrafıma bakındım, bu evin dışını son kez görüyor muyum diye merak ettim. Renato ortalıkta yoktu.

Eğer bu sadece bir kabus olsaydı, şimdi uyanmak isterdim.

İçeride Elio, tek kelime etmeden bizi karanlık bir şekilde dekore edilmiş ve 1700'lerden kalma görkemli bir evi andıran koridorlar labirentinde yönlendirdi. Onu takip ederek, yürürken bizi yakut kırmızısı bir ışığa boğan vitray pencerelerle çevrili etkileyici bir merdivenden yukarı çıktık. Merdivenler yukarı doğru devam ediyordu, ama Elio birinci katın sahanlığına çıktı ve koridordan ilerledi. Koridorun sonuna yakın devasa bir kapının önünde durdu.

"Bu gece burada uyuyabilirsiniz. Hizmetçi Carmella, yerleşmenize yardımcı olacaktır." *Yerleşmek mi?* En azından bodrumdaki zindanda uyumayacaktık.

Devasa kapıyı açtı ve kız kardeşimin saçlarının bir tutamı bile heybetli ahşap kapı çerçevesine değmeden onu hiç zorlanmadan içeriye geçirdi.

"Sen de burada mı yaşıyorsun?" diye sordum, onları içeriye doğru takip ederken.

Elio kısa bir süre başını salladı. "Bu kompleks, on yıllardır De Sanctis ailesine ev sahipliği yapıyor."

Aile. Beynim bu kelimeyi duyunca takıldı.

Elio tepkimi gördü. "Yakında sen ve kız kardeşin de öyle olacaksınız. *Aile.*"

"Evet, tabii. *Aile* olmak için bir kağıt parçası ve kafana dayalı bir silahtan fazlasına ihtiyacın var," diye mırıldandım, kurşun camlı pencereye gidip mülkün ötesindeki karanlık ormana baktım.

"La famiglia prima di tutto. Her şeyden önce aile. Renato bu sözleri hayat felsefesi olarak benimsemiştir."

"Kendi babasını öldürmedi mi? En azından söylentiler öyle." Kollarımı göğsüme doladım.

Elio omuz silkti. "Aile, sadece bir isimden ibaret değildir. Onunla aranı bozmamayı tavsiye ederim."

"İyi bir tarafı mı var?"

Elio kapıya doğru ilerlerken durdu ve bana bir bakış attı. "Burada duruyor olman bunun kanıtı."

"Ne demek istiyorsun?" Kollarımı kavuşturdum, patronunun aksine bana zarar vermeye izni olmadığına emin olduğum biriyle kavga etmeye hazırlandım. Duygularım göğsümde bir girdap gibi dönüyordu ve dışarı çıkmaları gerekiyordu.

Elio bir an durdu. "Ölmek mi istiyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı ve alaycı bir şekilde güldüm. “Buna evet diyen var mı ki?”

“Şaşıırırsın. Şimdiye kadar tanıdığım en acımasız adamdan af aldın. Bunun için minnettar olmalısın.”

“Af mı? Bir canavarın damızlık atı olmak af mı? Gerçekten çok boktan ilkelerin var.”

O başını salladı. “Belki de öyledir, ama ne var biliyor musun? Artık bizim dünyamızda yaşıyorsun. Doğru ve yanlış, iyi ve kötü kavramlarını yeniden gözden geçirmelisin. Ren’i çocukluğumdan beri tanıyorum ve o her zaman titiz, acımasız, kurnaz ve soğukkanlı olmuştur. Bu ise...” Elio sözünü kesti, derin sesi kendi kafasındaki karışıklığı ele veriyordu.

“Bu ne?” diye ısrar ettim. Ne söyleyeceğini bilememekten dayanamıyordum.

“Bu farklı. Sen bir istisnasın.” Elio da benim kadar şaşkın görünüyordu, sanki kendi sözlerine gerçekten inanamıyormuş gibi. Acımasız, merhametsizliğiyle ünlü patronu, *benim için* kendi kurallarını çiğniyordu. Elio’nun bakışları üzerimde dolaştı, patronunu beni bağışlamaya iten şeyin tam olarak ne olduğunu arıyordu. Omuz silkip kapıya döndüğünde, açıkça bir sonuca varamamıştı.

"Ama neden? Neden ben?" Bir adım öne çıktım, sözler ağzımdan fışkırdı. Aniden, nefes almaktan daha çok bu sorunun cevabını bilmem gerekti.

Elio ağır kapıyı açtı ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Kendin sor ona."

SABAH, her zamanki gibi saat altıda uyandım. Lucy hâlâ yanımda hafifçe horluyordu. Özenle işlenmiş kornişli tavana bakarak, bir an için nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Doğru.

New Jersey'nin ortasında, ıssız bir yerde bulunan şeytanın kalesi.

Çocuklarıma bir eş ve anne lazım. Sen ikisi de olacaksın.

Yüzümü çevirip rüyaların arkasına saklanarak tekrar uyumaya çalışmak için duyduğum dürtüye direndim. Lucy uyanıp paniğe kapılmadan önce durumun tam olarak ne olduğunu anlamam gerekiyordu. Kız kardeşim genellikle geç saatlere kadar uyurdu ve Miguel'in cinayeti ile ona verilen uyuşturucu yüzünden her gece normal rutinini bozduğunu düşünürsek, bugün daha da uzun süre uyuyacağına bahse girerdim. \

Yataktan kalktım, çabucak giyindim ve odadan sessizce çıktım. Kapı kilitli değildi. Renato güvenliğinden emindi. Dışarı çıkar çıkmaz nedenini anladım. Koridorda siyah takım elbiseli iki adam duruyordu. Ortaya çıkar çıkmaz bakışları bana yöneldi.

"Günaydın, Bayan Burke. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Bir saniye düşündüm. "Kahve."

"Sizi mutfağa götüreyim. Bu arada, ben Sonny."

"Charlie," diye mırıldandım, Lucy'yi gözetlemek için kapının dışında kalacak gibi görünen diğer korumaya bakarak.

"Vinny için endişelenmeyin. Onun görevi, kız kardeşinizin güvende olduğundan emin olmak. Tanıştığımıza memnun oldum. Casa Nera'ya hoş geldiniz."

Kız kardeşimin güvende olduğundan emin olmak. *Güvende* mi? Sonny, bizim burada istemediğimiz halde bulunduğumuzu gerçekten bilmiyor muydu? Öyle görünüyordu, çünkü koridorda neşeyle yürürken, hepsi birbirine benzeyen köşeleri dönerek beni yönlendiriyordu. Tamamen neşeliydi, ki bu, Renato'nun bizim hakkımızdaki fikrini değiştirip bizi yine de öldüreceğini umduğum için kaba bir davranış gibi geldi.

Birinci kata indiğimizde, Sonny evin planını açıkladı ve sonra beni mutfağa götürdü. Orası hemen en sevdiğim oda oldu. Rahattı ve yaşanmış bir havası vardı. Sıcak okra rengi duvarlar terrakotta fayanslara uzanıyordu ve narin damarları olan beyaz Carrara mermeri, uzun tezgahları ve adayı süslüyordu. Otlar içeren saksı bitkileri ve farklı yağların bulunduğu şişeler

ve havada hafif bir limon kokusu vardı. Ada mutfağın üzerinde, özenle parlatılmış ve iyi bakılmış tencereler asılıydı. Biri bu odada çok zaman geçiriyordu ve bununla gurur duyuyordu. O kişi, ben içeri girdiğimde lavabonun yanında duruyordu.

"Carmella, bu Charlie. Patronun sevgilisi."

Yani Sonny, benim onun zorba patronuyla evlenmek *istediğimi* mi sanıyordu?

"Bunun kendi isteğimle olmadığını biliyorsun, değil mi? Yani, hepimiz burada durup bunun kutlanacak bir olay olduğunu ve ömür boyu hapis cezasının başlangıcı olmadığını mı iddia edeceğiz?"

Sert sözlerime sessizlikle karşılık verildi. Sonny gözlerini benden lavabonun yanındaki yaşlı kadına, hizmetçi Carmella'ya çevirdi. Uzun bir sessizlikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Patronun seninle başı dertte olacak. Ama merak etme, zorlu kadınlarla başa çıkmaya alışkındır." Bunun üzerine Sonny bir sandalye çekip oturdu, tam da Carmella'nın üzerine bol tereyağlı, kalın bir hamur işi koyduğu tabağı ona uzattığı sırada.

O yanımdan geçerken elini tuttum. "Kız kardeşim ve ben burada olmak istemiyoruz. Bize yardım eder misin?"

Bana döndü ve eleştirel bir bakış attı. "İyi beslenmenizi sağlayacağım."

"Benim bahsettiğim yardım bu değil."

"Ama benden alabileceğin tek yardım bu, *ragazza*. Renato'ya karşı gelmem ve ona karşı gelen kimseyi desteklemem," dedi ve uzaklaştı; yüzünde benimle etkileşim kurmak zorunda kalmanın ne kadar acı verici olduğu belliydi.

Görünüşe göre, buradan yardım bekliyorsam, bunun gerçekleşmesi uzun zaman alacaktı. Renato, kendisi kadar deli insanlarla etrafını nasıl saracağını çok iyi biliyordu.

Carmella, Sonny'ye verdiği türden bir hamur işini içeren bir tabağı önüme koydu. Çikolata ve tereyağı kokusu burnuma

, midem yüksek sesle guruldadı. Protesto etmek için yemeyi reddetmenin akıllıca olup olmadığını düşündüm. Düşüncelerim açıkça okunabiliyordu.

Carmella başını salladı. "Neden bu aralar kadınlar hiç yemek yemek istemiyor?" diye mırıldandı.

Karnım boşluktan guruldadı.

Dün geceki galada pek bir şey yemediğimi ve tüm bunları atlatmak için güce ihtiyacım olacağını düşünerek, lanet şeyi yersem iyi olur diye karar verdim. Bir sandalye çekip oturdum ve pastadan bir ısırık aldım. Hâlâ sıcaktı ve dilimde eridi.

Sonny kıkırdadı. "Zayıflık moda, Carm, duymadın mı?"

"Dergilerde belki, ama gerçek hayatta değil, erkekler için de değil," diye cevapladı kendinden emin bir şekilde.

Keşke erkekler konusunda ben de o kadar kendime güvenebilseydim. Karşı cins benim için çoğu zaman bir gizem olarak kalıyordu.

"Belki de tüm kadınlar erkeklerin ne istediğini o kadar önemsemiyordur," diye devam etti Sonny, bana bir bakış atarak beni şaşırttı. "Charlotte hemşire, değil mi? Duyduğuma göre işine kendini adanmış biriymiş."

Ağzım pasta dolu olduğu için konuşmaya aniden dahil olmuş, onlara göz kırptım.

Ağzımda yemek varken ayrıntılara giremediğim için başımı salladım, ama o yeterince haklıydı. Hemşire olmak istiyordum ve tanıdığım herkesten daha fazla saat çalışıyordum. Bu adanmışlık değilse de en azından çaresizlikti, ama bunu iki yabancıyla konuşmaya gerek yoktu.

Carmella'nın gözleri kısıldı ve yüzündeki ifade değişti. Sıkı dudakları biraz gevşedi ve alnındaki kırışıklıklar düzeldi. Kendi kendine hafifçe başını salladı.

"*Va bene.*"

Carmella'nın sessiz sözleri ve yumuşayan ifadesi, sanki bir tür sınavı geçmişim gibi hissettirdi.

yüzündeki ifade, temkinli bir küçümsemeden saygıya yakın bir şeye dönüşmüştü. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim.

“Güzel, değil mi?” diye sordu Sonny, hızla yok olan hamur işime bakarak sırıtarak. O, üç büyük ısırıkta kendininkini bitirmiş ve şimdi kahvesini yudumluyordu.

İsteksizce başımı salladım.

Carmella önüme bir fincan kahve koydu. “Dur tahmin edeyim, sade kahve mi seversin?”

Ona kaşlarımı kaldırdım. “Sakın bana, birine bakarak neyi sevdiğini anlayabilen bir tür kahve medyummuysan söyleme.”

Bana bir göz attı ve aniden onun dikkatini çekmemiş olmayı diledim. Yüzümü yıkamamıştım ve dün gece sürdüğüm makyajın izleri her yerdeydi. Saçlarım karışmış ve kabarmıştı. Gözlerim kumlu gibiydi. Tam bir harabe halindeyim.

“Kendine bakacak vakti olmayan birine benziyorsun. Çok fazla çalışan, burada orada artanlarla beslenen ve ayakta kalmak için bolca kafein tüketen birine.” Carmella’nın sesinden, haklı olduğunu bildiği anlaşılıyordu.

Tam isabet.

Sonny burnunu çektirdi. “Napoli’den döndüğünde patronun aynısı, değil mi?” diye Carmella’ya seslendi.

Carmella başını salladı.

Renato da bir zamanlar benim her zamanki halim gibi yorgun ve gergin miydi? Hayal bile edemiyordum. Adam çok sakin görünüyordu. Etrafındaki her şeyi ve herkesi çok iyi kontrol ediyordu.

“Kız kardeşine göz kulak oluyorsun, değil mi?” diye devam etti Sonny, yine benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğini merak etmeme neden oldu. “Çocuklar zordur.”

“O çocuk değil. Yani, neredeyse değil. On dokuz yaşında.”

“On dokuz yaş, bazı açılardan çocukluk, bazı açılardan değil. Sakıncası yoksa, sen de o kadar büyük görünmüyorsun.”

"Yirmi altı yaşımdayım," diye mırıldandım ve kahvemi yudumladım.

Bu konuşma kendimi iyi hissettirmiyordu. Genelde stresli hayatım ve Lucy'ye bakmak yüzünden zamanından önce bitkin ve yaşlı görünmekten endişe ederdim. Şimdi ise, yaşam tarzımın endişelendiğim kadar yaşlandırıcı olmadığı anlaşılıyordu. Bu tuhaf bir rahatlamaydı. Ama neden umursuyordum ki? Hayatımın kendi kendini atamış diktatörü Renato De Sanctis'in beni güzel bulup bulmadığını umursadığım gün, çatıdan atlayacağım gün olurdu. Bu, bedenimin ele geçirildiğinin açık bir işareti olurdu.

"*Buongiorno tutti*," kapıdan gelen derin bir ses, içimi gerginlikle doldurdu.

Renato mutfığa girdi, tezgâhın arkasından geçerek Carmella'yı yanağından öptü. Sanki bir kaplan, ne bir bakıcı ne de tasma izi olmadan odaya girmiş gibiydi. Bu çok fazlaydı. O çok fazlaydı.

Yaşlı kadın ona gülümsedi, elini okşadı ve İtalyanca sohbet ettiler. Ben de beni esir alan adamı inceleme fırsatını kaçırmadım. Casa Nera'da açıkça bir spor salonu vardı, çünkü spor kıyafetlerine ve çıplak kollarındaki ter damlalarına bakılırsa spor yapıyordu.

O kollar bambaşkaydı. Onlara bakmaktan kendimi alamıyordum. Vücudu, şimdiye kadar tasarımcı takım elbiselerinin altında gizli kalmış bir güç ve güzellik anıtıydı. Kollarını hareket ettirdiğinde kasları şişiyordu. Beni bir çocukmuşum gibi oradan oraya savurabilmesine şaşmamalı. Onun boyutu ve gücüyle karşılaştırıldığında, ben pratikte bir çocuktum.

"Günaydın, Charlotte."

Renato'nun sözleri beni inceleme halimden çıkardı ve onun sıcak, koyu renkli gözlerine baktım. "Neden bana öyle sesleniyorsun? Senin için Bayan Burke olduğumu sanıyordum?"

Dirseklerini tezgaha dayayıp yüzünü benimkine yaklaştırırken neredeyse sırtıyordu. "Artık aileden olacağına göre, formaliteleri bir kenara bırakmanın zamanı geldi diyebilirim."

Konuşma yüzünden ağzım kuruduğu için dudaklarımı ıslattım. “Belki de formaliteleri seviyordum.”

Renato, kaslı omuzlarını kayıtsızca silkti. “Çok yazık. Ben sevmiyorum. Bu ev ve bu aile hakkında öğreneceğin şey, *bambina*, kuralları benim koyduğumdur. Benim sözüm kanundur ve burada yargıç, jüri ve cellat benim. Bunu unutma ve ona göre davran.”

Başımı salladım. “Tamam, kendime not: Diktatörü kızdırma, yoksa dün gece neredeyse yaptığı gibi, seni soğukkanlılıkla öldürme konusunda fikrini değiştirebilir.” Sözler, durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

Mutfakta uzun bir süre sessizlik hakim oldu. Sonny tezgâha vurup kahkahayı patlatarak gerginliği bozdu. “Patron, burada neşeli biri var! Eminim yeni karına nasıl davranması gerektiğini öğretmekten keyif alacaksın.”

Renato, kahvesine tüküren Sonny’ye sert bir bakış attı. “Tabii ki saygısızlık etmek istemedim,” diye aceleyle ekledi.

Bu alaycı sözler yüzümü kızarttı. Ayağa kalktım, sandalyem fayans üzerinde gürültüyle sürtündü. Arkanı döndüm ve bir adım attım, ama Renato’nun sert sesi beni yerinde tuttu. “Sana gitme izni vermedim Charlotte, sen de istemedin.”

Acı verici bir sessizlik uzadı. Eğer şimdi istediğim gibi gidersem, Renato’nun açık emrine karşı gelmiş olacaktım. Benden izin istememi istiyordu, ama ben kendimi buna ikna edemiyordum. Ama aynı zamanda olay çıkarmak ve sonra kaybetmek de istemiyordum. Burada bana ne isterse yapabilirdi ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Muhtemelen bana *her yerde* ne isterse yapabilir ve paçayı sıyrabilirdi. Bu düşünce beni güçsüz ve zayıf hissettiriyordu ve bundan nefret ediyordum.

“Lucy yakında uyanacak ve korkacak. Kendine geldiğinde yalnız kalmasını istemiyorum.” Sesim gururla doluydu ve dönüp o zorbanın gözlerine bakmaya cesaret edemedim. Omuzlarımin arasındaki

, tam da Renato'nun gözlerinin sabitlendiğini hayal ettiğim yerde.

“Çok düşüncelisin. Sonny, kal ve kahveni bitir. Charlotte’u odasına ben götürürüm.”

Neredeyse fikrimi değiştirip tekrar oturuyordum. Dün gecedен sonra, Renato ile baş başa kalmak hiç istemiyordum. Her şey zihnime kazınmıştı, ama bir yandan da bulanıktı. Belki de tüm travmalar sonunda böyle hissettiriyordu – ve bir otoparkta öleceğini düşünmek ya da birine yakın mesafeden ateş etmek kesinlikle travma sayılırdı.

Mutfaktan çıkıp Renato’dan önde kalmaya çalışarak hızlıca yürüdüm. İlk yanlış dönüşümde kıkırdadı. “Bu taraftan,” dedi.

Durup geriye döndüm. Az önce döndüğüm virajda beni bekliyordu . Ona ulaştığımda, başka bir koridoru işaret etti ve ben de ilerlemeye başladım. Bu sefer Renato elini bileğime doladı ve beni kendine doğru çekerek hızımı kesmemi sağladı.

"O kadar acele etme. Koşmaya gerek yok. Eminim kız kardeşin biraz daha uyuyacaktır."

“Dün gece sen ve adamların ona ne verdiniz?” diye sordum. Lucy’nin hayati fonksiyonları normal görünse de, bütün gece ona ne ilaç verdiklerini merak ediyordum.

"Onun durumundaki birine sorumlu bir doktorun vereceğinden fazlasını vermedik."

"Durumu mu?" Ona kaşlarımı kaldırdım.

“Aşırı gergin... düzgün düzgün Sen biliyorsun tam
ne ne

“Tabii ki, çünkü erkek arkadaşın gözünün önünde vurulup öldürüldüğünde ve hayatın tehdit altında olduğunda çıldırmak çok mantıksız bir şey.”

Burun buruna durduk. Aslında tam olarak öyle sayılmazdı, çünkü onun burnu benimkinden çok yüksek benimkinden . O
bana aşağı bana banagözleriyle anlaşılmaz

anlaşılmaz bir duygu ile bana doğru eğildi. Bu benim tarzım değildi. Otorite figürlerine karşı gelmezdim ya da ortalığı karıştırmazdım. Asla insanların yüzüne karşı çıkmazdım, ama bu adamda bir şey, olmak için o kadar uğraştığım kadını unutturdu bana. Mantıklı, çalışkan ve dikkat çekmekten kaçınmada uzman.

Kimse bana bu kadar yakından ilgi göstermemiştii. Renato'ya kadar.

Bu tehlikeli katil.

Renato'nun çarpıcı yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Dikkatli ol, küçük hemşire. Artık benim evimdesin ve az önce de söylediğim gibi, kuralları ben koyarım. Öfke nöbetlerine ya da suçlamalara tahammül etmem. Bana söz verdin ve bu sözü tutmanı bekliyorum."

"Yoksa?" Sanki ölüm arzusuna kapılmış biri ağzımı ele geçirmiş ve şimdi ipleri elinde tutuyordu. Beynim öfkem ve hayal kırıklığımı bastıramıyor gibiydi.

"Yoksa sonuçları olur."

"Yani, ne zaman bir şey yapsam ya da Lucy hoşuna gitmeyen bir şey söylese, garaja götürölüp köpekler gibi öldürölmekten korkmamız mı gerekiyor?" İşte oradaydı. Görmezden gelinemeyecek temel bir korku. Ölüm baltası ne kadar süre daha başımızın üzerinde asılı kalacaktı? Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Renato beni uzun bir süre inceledi, bakışları yüzümde dolaştı, lekeli eski makyajımdan dudaklarıma, orada biraz durdu, sonra gözlerime geri döndü. "Sen gerçekten hiçbir şeyden korkmuyorsun, değil mi Charlotte?"

Dudaklarımı ıslattım, ağzım yine kurumuştı. Bu adam, bulunduğu her odadaki tüm alanı nasıl kaplıyordu? "Doğru değil. Senden korkuyorum. Sadece ne bekleyeceğimi bilmek istiyorum. Bilmem *gerek*."

"Bilmene gerek var ki kontrol etmeye çalışabilesin. Kendini daha güvende hissedebilmek için durum üzerinde bir tür güç kullanman gerekiyor, çünkü kontrolün sende olması gerekiyor, değil mi?"

Renato'nun sözleri üzerimden kayıp gitti, sinirlerimi diken diken etti. Beni psikanalize etmesinden hoşlanmıyordum. Benim tüm yumuşak, korumasız yanlarımı görmesinden hoşlanmıyordum.

“Anlaman gereken şey – ki yakında anlayacaksın – hayatının kontrolünün bir daha asla eskisi gibi sende olmayacağıdır. Artık kurallara uymadan bir yere gidemeyecek ya da bir şey yapamayacaksın. Artık seni ve kız kardeşini sokaklardan uzak tutan kişi sen olmayacaksın. Artık devasa öğrenci kredilerini ödeyen ve masaya yemek koymak için mücadele eden kişi sen olmayacaksın. Artık tüm yükleri omuzlarında taşıyan kişi sen olmayacaksın... istemediklerin bile. Yakında bu, kocanın işi olacak. *Benim* işim.”

Sözleri taşlar gibi içime işledi, tuhaf bir vuruşla kalbimin derinliklerine çarptı. Hem öfkeliendirdiler hem de kafamı karıştırdılar. O sözleri nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Ben modern bir kadındım. Bana bakacak ve benim adıma kararlar verecek bir kocaya ihtiyacım yoktu.

Siktir et onu.

Renato elini uzattı ve saçımın önünden sarkan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Artık yalnız değilsin, Charlotte. Artık odadaki tek yetişkin sen değilsin. Yetişkinler artık burada ve bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Artık bırakmanın zamanı geldi, *bambina*. Her şey hakkında endişelenmeyi bırakabilirsin. Burada başka seçeneğin yok. Teslim oldun... bitti.”

Eli aniden saçımdan çekildi ve çenemi kavradı, nabzım hızlandı, damarlarımdan güm güm atıyordu. Neden bu tehlikeli adamı kızdırmaya devam ediyordum? Benim neyim vardı ki? *Seni çoktan öldürebilirdi; bunu yapmamasının bir nedeni var.* Stres, hayatta kalma içgüdülerimi yok etmişti ve artık ben, köpekbalıklarıyla yüzmeyi umursamayan ya da New Jersey'in *capo dei capi'sine* karşılık vermek kadar tehlikeli başka bir şeyi umursamayan çılgın bir insandım.

"Lucy için endişelenmekten asla vazgeçmeyeceğim ve hayatımızla ilgili her kararı sana karşı çıkmadan almanıza asla izin vermeyeceğim." Yumuşak bir şekilde burnumu çektim.

Başparmağı dudaklarımı okşadı ve yüzüm onun sıkı tutuşunda sıkıştı. Gözlerimi başka yere çeviremedim. Bir milim bile kıpırdayamadım. Dün gece ve parmakları ağızımdayken uykuya dalmanın tuhaf bir şekilde rahatlatıcı hissi bana geri döndü.

"Biliyor musun, *anima mia*, Sonny haklıydı. Eğer başa çıkılamayacak kadar zorlu çıkarsan, bunu düzeltmemiz gerekecek."

Parmağı yine dudaklarımı okşadı. Bu çok iyi hissettirdi, günahkar bir şekilde. Hatırlayabildiğim kadarıyla, ne yaptığını gerçekten bilen bir erkek tarafından dokunulmamıştım. Ta ki bu adam La Leonora'da bana ilk kez dokunana kadar.

Aşk hayatım, hayatımın en sıkıcı, en hayal kırıklığı yaratan kısımlarından biriydi. Sorunun bende olduğunu düşünmeye başlamıştım. Mükemmel derecede iyi erkeklerle çıktığım tüm randevularda ortak nokta bendim. İçimde tamir edilemeyecek bir şey kırılmıştı, ya da belki de bu benim genlerimde yoktu. Biri bana mesaj attığında tüylerim diken diken olmuyordu ya da uzun süre ayrı kaldıktan sonra erkek arkadaşımı görecektim olmanın heyecanı içimde büyüyüyor. Hiçbir erkeğin kollarında kendimi kaybetmemiştim ve bu deneyimi onunla tekrarlamak istiyordum. Yirmi altı yıl boyunca toplamda üç erkekle seks yapmıştım ve her biri bir öncekinden daha az akılda kalıcıydı. Hiçbiriyle orgazma yaklaşmamıştım ve son zamanlarda mastürbasyon yapmaya bile pek zahmet etmiyordum.

Belki de içimdeki hemşire yüzündendi, ama sinir yoğunluğunun yüksek olduğu belirli bölgeleri uyarmanın mekanizmasını ve bunun neden zevkli olduğunu anlamak, işin tadını kaçırıyordu. Ya da bir yabancı dokunuşunda tenimi kaplayan utanç tabakası – Mercy House'da bana aşılana utanç – yıkamak için çok kalındı.

Yine de, Renato başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde, o kadar iyi hissettiriyordu ki sanki klitorisime dokunuyormuş gibi. Yarım yumruğunu ağızıma soktuğunda içimdeki o sıcaklığı hatırladım. Ağızımda parmakları varken, konuşma yeteneğimi kontrol ederken hiç bu kadar ıslanmamıştım. Bu anı beni utançla doldurdu.

"Bana bırak gitsin diyorsun, faturaları ödemek konusunda endişelenmeme gerek yok. Bunun beni gerçekten rahatlatacağını mı sanıyorsun?"

bağımsız ve özgür olmak için tüm hayatı boyunca çalışmış bir kadın? Sence ben sadece senin gibi bir adamın gelip beni kurtarmasını mı bekliyordum?"

"Sana daha önce de söyledim, ben beyaz şövalye değilim, Charlotte. Ben senin hikayendeki kötü adamım ve kimse gelip seni bu canavarın karnından kurtarmayacak. Kimse."

Parmağı hâlâ dudaklarıma değiyordu ve içimden gelen bir dürtüyle ağzımı açıp dişlerimi parmağına dayadım, onu ısırmanın akıllıca olup olmadığını düşünüyordum. Artık beni durduracak bir eldiven yoktu.

"Bu hafta oturabilmeyi önemsiyorsan, ısırmam."

Uyarısı içimi bir sıcaklık dalgasıyla kapladı. *Aslında* beni ne konusunda uyarıyordu?

"Ben sert bir disiplin adamıyım," diye ekledi, benim telaşlı ifademi görünce dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi. Sadece bu düşünce bile beni kıvrandırılıyordu ve kibirli yüzündeki memnun bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, o da bunu biliyordu.

"İstediğin kadar karşı koy, ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Sen ve kız kardeşin bana aitsiniz ve sizinle ne istersem yapabilirim. Sizi hayatta bırakmak zorunda değildim. Bunun bana ne kadar aykırı olduğunu anlasaydın, dizlerinin üzerine çöküp bu ukala ağzını bambaşka bir şey için açardın."

Başparmağını dişlerimin arasına koydu, kanatmayacağımı biliyordu.

"Bir dahaki sefere bugünkü gibi bir patlama duyarsam, bunu bekleyeceğim. Yakında, kendi rızanla, benim karım olacaksın ve bu sahte bir evlilik olmayacak. Senden bundan daha fazlasını istiyorum."

Parmağını bıraktım, blöf yaptığımı sessizce kabul ederek.

"Ne kadar daha fazlası?" diye fısıldayarak sordum, o eğilip alnını alnıma dayadığında paniğim artıyordu. Kokusunu alabiliyordum. Deri, kehribar ve vetiver, biraz da temiz, erkeksi ter kokusu. Vücudum bu kokuya titriyordu.

Burnunu yanağımdan aşağı kaydırđı. Artık beni yerinde tutmuyordu bile; kendi vücudum onun yerine bunu yapıyordu. Denesem bile kaçamazdım. Büyülenmişim. Artık kontrol bende değildi, bedenimdeydi ve bu adamın dokunmasını istiyordu. Bu, inkar edemeyeceğim acı gerçektir. Ses evin içinden geliyordu. Kendi bedenini seni esir alan adama karşı arzuluyken kime düşman gerekir ki? Tepkimin utancı beni felç ediyordu.

Renato'nun bakışları yüzümde dolaştı, sanki oradaki çelişkiyi fark etmiş gibiydi. Direnişimi gördü, aynı zamanda arzusun da farkındaydı. Ondan hiçbir şey saklayamazdım. Hiç bu kadar savunmasız hissetmemişim. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, bu da onu bir an için göz kamaştırıcı derecede yakışıklı yaptı, ve dudakları benimkilere değdi.

"Her şeyi."

Fısıltısı içimde bir sıcaklık dalgası yarattı ve dudaklarımı ateşli bir öpücükle ele geçirip dilini dudaklarımın arasına kaydırđığında, düşünme yeteneğimi tamamen yitirdim.

Benim için randevudan sonraki öpücükler, yanaklara konan kuru öpücüklerdi. Gerçek öpüşme, ışıklar kapalı, kapı kilitli bir yatak odasında yapılır ve ardından duş alınırđı. *Günahlarını yıka*. Kahvaltıdan hemen sonra, koridorda, yanından geçenlerin gözü önünde değildi. La Leonora'nın banyosunda beynimi bulanıklaştıran aynı sıcaklık beni vurdu ve erimekten başka çarem yoktu. Sonuçta, buna direnmenin ne anlamı vardı? Ona söz vermişim ve şimdi benden istediğini alabilirdi. Bundan bu kadar heyecanlanmamalıydım.

Dudakları benimkilere değdi, dili sıcak, ıslak ve şehvetli bir şekilde yavaşça içeri girip çıkıyordu. Sanki dilini kullanarak ağzımı sikiyormuş gibi öpüyordu. Zevk yoğundu; günahkârdı. Gençliğimde bana aşıl原因an öğretiler kafamın içinde sonsuz bir döngü halinde yankılanıyordu. Bunu kafamdan atmaya defalarca çalışmışım, yaşıtılarım gibi bir hayat sürmeye çalışmışım, ama bir türlü başaramamışım. Düzenli olarak kiliseye gidenler bile, beni takip eden utanç ve suçluluk duygusu olmadan mutlu, işleyen evlilik öncesi ilişkiler yaşıyorlardı. Onları kıskanıyordum. Günahlarımın listesine eklenecek bir günah daha.

Renato alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırđı. İnledim, içimden dalgalar halinde ısı yayıldı. Vücudumu onun vücuduna sürttüm. Elimde değildi; kontrol edemediğim bir içgüdü beni yönlendiriyordu. Kaybolmuştum. Güçsüzdüm. Kontrolsüzdüm. *Özgürdüm*.

O geri çekildiğinde ve serin hava aşırı ısınmış tenimde dans ettiğinde, istem dışı bir inilti çıktı ağızımdan. Onun dokunuşuna kendimi nasıl kaptırdığımı görünce, kendinden emin bir tatmin hissettim. Ahlaksızdım. Utanmazdım. Delicesine ıslaktım.

"Bir şeyi yanlış anladın," diye nefes nefese söyledim, kendime kalkan gibi tutunabileceğim bir parça haysiyet geri kazanmaya çalışarak. "Tüm bunlar başladığında, seninle evlenmeyi asla kabul etmedim," diye tırmaladım.

"Hayır, kabul etmedin. Beni tapınmayı kabul ettin. Bana dua etmeyi. Her emrimi yerine getirmeyi." Kızarmış alnımdan sarkan saçlarımı eliyle kenara itti.

Hâlâ dünkü makyajım vardı ve bu sabah saçımı yıkamamıştım. Parlak ve dağınık bir haldeydim, öyleyse neden bana bu kadar aç bir bakışla bakıyordu?

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, kendini Şeytan'a kurban edilecek bir gelin olarak düşün... Beyaz ipeklere sarılı, krallığımda tutsak, sonsuza kadar benim."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Sadece dehşet içinde ona bakakaldım.

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu ve içimi bir sıcaklık kapladı.

"Bana ruhunu vereceğine söz vermiştin. Bunu sakın unutma. Elinle birkaç varis yetineceğim. Hadi şimdi yukarı çık da kız kardeşini gör, yoksa seni odamıza sürükleyip ilk çocuğumuzu yapmaya karar vermeden önce."

Yüzümde ateş basarken, vücudum haince ısınmış ve arzuyla dolmuş halde odamızın dışındaki koridora geri döndüğümde, kapının önündeki muhafız Vinny omzuna takılı gizli telsizine konuşurken, kulaklarıma yüksek bir çarpma sesi geldi. Keskin bir çığlık havayı doldurdu; kalın duvar ve kapı sesini boğsa da, bu sesin ne olduğu belliydi. Hem ben hem de Vinny dönüp ahşap yüzeye baktık.

"Sanırım kız kardeşin uyandı," dedi Vinny alaycı bir şekilde.

"Öyle mi dersin?" diye mırıldandım kapıya yaklaşırken. "Onu sakınleştireyim." Kapı kolunu çevirdim ama kapı açılmadı.

"Daha önce kilitli değildi."

"Bu, ikiniz birlikteyseniz geçerli. Eğer tek başına kalırsa, patron onun... yeni durumuyla başa çıkmakta zorlanacağından endişeleniyor." Vinny'nin sesinde özenle duygusallık yoktu.

Gözlerine baktım. Fena görünüşlü bir adam değildi ve yaşını benimle aynı civarda tahmin ediyordum. Kum sarısı saçları ve soluk mavi gözleri vardı. Gözlerimi hiç kaçırmadan karşıladı. Bu, on dokuz yaşındaki bir kızı odaya kilitleyip kapının önünde nöbet tutan bir adamdı. İkimizin de burada istemeden bulunduğumuzu bilen bir adam. Bir insan nasıl böyle olurdu? Böylesine acımasız olabilecek bir insan? Gerçekten de başka bir dünyaya adım atmıştım, yukarının aşağı, doğrunun yanlış olduğu bir dünyaya.

"Vay canına, görünüşe göre patron masum kadınları rehin almakta oldukça deneyimli. Tanrıya şükür, onun kirli işlerini yapıp onları hizada tutacak senin gibi iyi adamları var," diye Vinny'ye sertçe söyledim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Lucy? Benim," dedim, aynı anda kapıyı çaldım.

"Charlie?" Lucy'nin sesi boğuk geliyordu.

Kahretsin. Keşfe çıkmamalıydım, Lucy'yi kendi başına uyanmaya bırakmamalıydım.

"Beni içeri al," dedim Vinny'ye ve şaşırtıcı bir şekilde, tartışmadan itaat etti.

Görünüşe göre De Sanctis erkekleri Lucy'ye ne yapacaklarını gerçekten bilmiyorlardı. Sonuçta, sinirleri bozuk kadınlar onların uzmanlık alanı değildi. Belki de genellikle onları öldürüyorlardı. Bu düşünce hiç de rahatlatıcı değildi.

Odanın içinde, kız kardeşim sihrini konuşturmuş ve ortalığı tamamen mahvetmişti. Dağınıklık yaratma konusunda eşsiz bir yeteneği vardı, bu yüzden tam da kendi elementindeydi. Her yüzeyi boşaltmış ve aynayı kırmıştı. Yastıklardaki tüyleri ezip çıkarmıştı. Perdeleri bile yırtıp atmıştı. Carmella ve Lucy'nin ilişkisi gerçekten de iyi bir başlangıç yapmayacaktı.

Beni görür görmez gözleri yaşlarla doldu. Kavgamız zihnimde yeniden canlandı ve kalbimi bir kez daha kırdı. Ona söylediklerim yüzünden hâlâ kızgın mıydı? Ben de onun acımasız sözlerine hâlâ kızgın mıydım? Belki biraz, ama artık önemi yoktu. Kız kardeşler arasında işler böyleydi. Her söz, kalbinde yeni bir yara açabilirdi, ama birbirine ihtiyaç duyduğunda, kimse onun yerini tutamazdı.

"Charlie!" diye bağırdı Lucy, yerdeki enkazın üzerinden atlayıp kollarıma atladı. "Sana bir şey yaptıklarını sandım. Öldüğünü sandım."

Onun duygusal tepkisi beni şaşırttı ve bu manzara, yaralı kalbimi ısıttı. Farklılıklarımız olmasına rağmen, biz kardeşiz. Her şeyi aşabiliriz.

"Yani en sinir bozucu misafir olarak onları biraz daha kızdıracağını mı düşündün?" Ortamı yumuşatmak için alay etmeye çalışıyordum. Belki ben de aklımı kaçırmıştım. Bu noktada bunu kesinlikle hak etmiştim.

"Hiç komik değil. Neredeyiz?" diye sordu Lucy. Gözleri birdenbire büyüdü. "Dur, polise mi gittik? Burası bir sığınma evi mi?"

"Sana bunu söylemek istemezdim ama güvenli evler beş yıldızlı otellerle boy ölçüşemez."

İkimiz de harap olmuş odaya baktık.

"Burası De Sanctis ailesinin malikanesi."

Lucy'nin yüzü soldu, gerçeklik onu vurunca öfkeli kızarıklığı kayboldu. "Neden?"

Derin bir nefes verip, yerdeki yatak takımlarına döndüm ve onları toplamaya başladım. İçinde bulunduğumuz durumu ona anlatırken yüzüne bakamıyordum.

"Çünkü bir süre burada kalacağız, polislerin ilgisi azalana kadar ve..."

"Bizi öldüreceklerini söylemiştin. Neden bizi buraya getirdiler?" Lucy sözümü kesti.

"Neden mi? Ölmeyi o kadar mı istiyorsun?" Bunun yerine ona meydan okudum, kaçınılmaz sonu sadece erteliyordum.

Gerçekte utanç verici bir şey vardı ve Renato'nun şartlarını kız kardeşime anlatmaktan neden utandığımı anlayamıyordum. Neden bunu yaptığını tam olarak açıklamamıştı, sadece beni seçtiğini söylemişti. Romantik bir tip gibi görünmüyordu, bu yüzden belki de bunun polislerle bir ilgisi vardı. Kendi kafamda bile bunu anlayamıyordum.

"Tabii ki değilim. Ama neden buradayız, söyle bana?"

"Şey, pek fazla seçenek yoktu, ben de en az acı verici olanı seçtim. Polisler aile üyelerini ifade vermeye zorlayamaz, o yüzden biz aile olacağız. Haftaya bu saatlerde, De Sanctis ailesinden biriyle evlenmiş olacağım ve o zaman tüm bunlar sadece uzak, tatsız bir anı olacak." Bu açıklama daha mantıklı geldi, ben de buna inanmaya karar verdim. Usta stratejist mafya babasının beni gelini olarak seçmesinin somut bir nedeni olduğunu hayal etmek daha iyi hissettiriyordu. Nedense, çok derinlemesine düşünemediğim nedenlerden dolayı kendimi daha güvende hissettim.

Parlak, neşeli ses tonumun ardından bir sessizlik çöktü; o kadar kırılğan ve sahte bir sessizlikti ki, tek bir yanlış hareket onu paramparça edebilirdi.

"Bir De Sanctis erkeğiyle mi evleneceksin?"

Evlenecek misin? "Evet, evleneceğim."

"Hangisiyle?" Lucy'nin sesi temkinliydi. Ses tonundan, cevabımdan korktuğunu anlayabiliyordum.

Sadece gözlerine baktım ve o başını sallamaya başladı.

"Hayır. Şaka mı yapıyorsun?"

Yüzümden ne düşündüğüm kolayca okunabiliyordu.

"Evleneceğim ve ikimiz de hayatta olacağız. Zaman makinen yoksa, bu konuda söylenecek başka bir şey yok. Temizlememe yardım et."

CHARLIE

Odayı toplarken Lucy sakinleşti ve huzursuz, somurtkan bir sessizliğe büründü. Onun için endişeleniyordum ama yanında olmak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu. Günün çoğunu odada geçirdik, televizyon izleyip kitap okuduk. Kötü bir alışkanlığım olan tırnaklarımı ısıırıyordum ve çaresiz zihnimin aklına gelen her şey hakkında endişeleniyordum.

Renato'yu ne zaman tekrar görmek zorunda kalacaktım? Hastane benim ani yokluğum hakkında ne düşünecekti? Peki ya Dedektif Whitely ve Vane? Garip bir şeyler döndüğünü şüpheleneceklerdi. Belki de Lucy ve benim öldüğümüzü düşüneceklerdi. Bu, De Sanctis iş kurallarına kesinlikle daha uygun olurdu. Renato bana dokunduğunda kafamı nasıl toparlayacaktım?

Duş aldım ve tam kuruluyordum ki kapı çalındı.

Kapının dışında Elio duruyordu. "Benimle gel, Renato'nun sana ihtiyacı var." Arkasını döndü.

"Bekle!" Havlumu işaret ettim. "Giyinmem lazım." "Çabuk ol," dedi Elio.

Kapıyı kapattım, kıyafetlerimi alıp hızla giyindim.

Sadece birkaç dakika sürmesine rağmen, tekrar dışarı çıktığımda Elio saatine sabırsızca bakıyordu.

Hızlı adımlarla yola çıktık. Onun yanında kalabilmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. Beni en alt kata götürdü. Merdivenlerin başında durup tereddüt ettim.

"Buraya inmek istemiyorum," diye Elio'nun uzaklaşan sırtına seslendim. *Kahretsin*. İşte buradaydım, Renato'yu zorluyor ve sanki ilişkimizde bir gücüm varmış gibi ona karşılık veriyordum, onu çok kızdırırsam bana neler yapabileceğini neşeyle unutmuşum.

"Gel hadi," diye seslendi Elio.

Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Geri gelip beni alırdı. Karanlığa doğru ilerledim.

Aşağıda hava nemli ve boğucuydu; De Sanctis'in infazcısını takip ederek karanlığın içinden, ışıkların parıldadığı en sondaki odaya doğru ilerledim. Daha önce de bulunduğum odaydı. Derme çatma bir revir. Koridorun karanlığından sonra parlak ışıklara adım atmış olmaktan rahatlamaş olmam gerekirdi, ama gözlerimin karşısına çıkan manzara buna izin vermedi. Oda erkeklerle doluydu. Tehlikeli, dövme, takım elbiseli ve sert bakışlı erkekler. Hiç bu kadar çok De Sanctis adamını bir arada görmemiştim. Çok etkileyiciydi.

Daha da dikkat çekici olan ise kan manzarasıydı. Zemin her yer kanla kaplıydı, sanki aşırı hevesli bir sanat öğrencisi beton bir tuval üzerinde resim yapmış gibi. Ortada, bir battaniyeyle kısmen örtülmüş bir adam oturuyordu. Elio'nun ardından içeri girdiğimde tüm gözler bana çevrildi, ama Renato'nun gözleri benimkilerle buluştuğunda hepsi başka yöne döndü.

Orada, sert suçlulardan oluşan neşeli çetesinin arasında bir kral gibi duruyordu ve doğrudan bana bakıyordu.

Koyu, çekici gözlerinin dokunuşu bir okşama gibiydi. Bakışları beni sardı ve boğazımı saran kocaman bir el kadar etkili bir şekilde beni olduğum yere sabitledi.

"Charlotte, seni bekliyorduk," dedi Renato, derin sesi ani felç halimi biraz olsun gevşetiyordu.

Sanki güvenlik camının arkasında oturan vahşi güzellikteki bir panteri izlemeye dalmış gibiydim. Düşük ve samimi sesi, o camın aniden etrafında paramparça olmuş gibi hissettirdi, ya da daha kötüsü, yırtıcı hayvanla aynı kafesteymişsin gibi. Artık onda bir keskinlik vardı. Elio'ya bir bakış attı ve ben onu kolayca okudum. Gelmemiz çok uzun sürmüştü

. Gergindi, belki de yaralı askerini merak ediyordu. Acımasız patron Renato'nun, rastgele bir adamının sağlığını önemseyen bir yönü olması tuhaftı. Belki de onu korktuğum kadar iyi tanıımıyordum.

Bir adım öne çıktım, kurmalı bir oyuncak bebek gibi hareket ederek, aniden hayata dönmüş gibi. "Burada ne oldu?"

"Adamım yaralandı," diye cevapladı Renato sakın bir sesle, ürkütücü boyuna kadar dikilip bana doğru ilerlerken. "Ona yardım etmen gerekiyor."

"Nasıl yaralandı?" diye sordum.

"Bir araba kazası geçirdi. Ona yardım et."

Onun emredici ses tonuyla tartışacak yer yoktu, ayrıca kanayan adamı ilk gördüğüm andan itibaren içimdeki bakıcı ruhu dikkatimi dağıttı, yanına yaklaşp durumu değerlendirmek için sabırsızlanıyordum.

"Neden ambulans çağırmadın?" "Sen daha yakındın, küçük hemşire."

"Tabii, sanki ben bir hastaneymişim gibi," diye mırıldandım, metal malzeme arabasını kendime doğru çekip içindekileri inceledim. Dezenfektanı aldım ve eldivenleri giymeden önce ellerimi bolca ıslattım. Oda, iç içe geçmiş, kasvetli ve ürkütücü bedenlerle doluydu ve çok sıcaktı.

"Bu ne zaman oldu?"

"Kısa bir süre önce. Buradan arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ve hemen buraya getirildi."

Başımı salladım ve elimizdeki işe odaklandım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Renato, omzumun hemen arkasında durup beni yakından izlerken sordu.

"Biraz yer açsanız iyi olur," diye tersledim ve hemşire moduna geçtim. Bunun, iyi niyetli ailesi etrafında dolaşan sıradan bir hasta olduğunu varsaymak daha kolaydı.

Renato tek kelime etmedi ve görünüşe göre bir bakış, adamlarına ne istediğini anlatmaya yetti, çünkü onlar da alçak sesle konuşarak odadan çıktılar. Elio kaldı, duvara dayalı bir sandığın kenarında uzanıp sigara yaktı.

"Ciddi misin?" diye sordum ona omzumun üzerinden.

Omuz silkti ve Renato'ya, tahminimce İtalyanca olan bir dilde konuştu. Fazla bir şey anlayamadım ama lisedeki İspanyolca derslerim sayesinde durumun ana hatlarını kavrayabildim. Rakip bir aileyle olan bir bölge savaşı.

Kanayan adam inledi ve ben ona odaklandım, kirli zeminde ileriye doğru sürünerek ceketimi altıma serdim ve ellerimi olabildiğince temiz tutmaya çalıştım.

"Adın ne?" diye sordum.

"P-Paolo... Ben Paolo," diye mırıldandı adam.

Yakından bakınca, benim yaşlarımda, yirmili yaşların sonlarında olduğunu anladım. Acıyla bulanıklaşmış mavi gözleri vardı ve ben yaklaştıkça gözleri bana kilitlendi.

"Ö-Ölmek istemiyorum. Lütfen," diye fısıldadı sessizce.

"Biliyorum. Sorun yok... Bir bakayım da burada ne var," dedim yatıştırıcı bir sesle, sakinleştirmek ama söz vermemek için denenmiş ve test edilmiş cümlelere başvurarak. Sözler her zaman başını belaya sokar.

Başından bolca kan akıyordu. Konuşabiliyor olmasına şaşırmıştım. Yüzümdeki acı ifadesini gizleyerek başının arkasını kontrol ettim. Adamın kafa travması geçirdiği şüphe götürmezdi ve bu durum her zaman farklı şekillerde ortaya çıkardı. O anda bunun sonucunu bilemezdim, bu yüzden vücudunun ortasına geçtim.

Battaniyeyi kaldırdığımda, bu hırpalanmış gövdeyi görünce nefesimi tutmak için kendimi zor tuttum. Bu adamın nasıl hala bilinci yerinde olduğunu anlayamıyordum.

"Bu adamın hemen hastaneye gitmesi gerekiyor!" diye arkamdan seslendim. "Çok fazla kan kaybetmesine dakikalar kaldı. Göğsünde künt travma ve iç kanama var.

. Ameliyat ve kan nakli gerekiyor, ve açıkçası, bir mucize.”

Paolo nefes nefese kalmış ve kolumu sıkıca tutmuştu. “Orada ölmek istemiyorum... Ölmemeliyim.”

“Ama seni burada kurtaramam,” diye itiraz ettim, paniğin beni boğduğu bir anda. Doğrusu, kimse onu kurtaramazdı. Vücudu harap olmuştu. Kaç organının kanadığını ve onarılamayacak kadar parçalandığını bilmiyordum. O zaten ölmüştü. Bu, içimi burkan bir farkındalıktı.

“Lütfen, hayır...” Paolo başını salladı, gözleri odaklanamıyordu.

Döndüm ve olayı duygusuzca izleyen Renato'ya baktım.

“Kurtarılabilir mi?” diye mırıldandı Renato.

Hayır. Çok geç. İçimi bir dehşet kapladı. Dürüst olmak gerekirse, kaza yerine ambulans hemen gelip onu doğrudan hastaneye götürse bile, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kırık yerler çok fazlaydı ve onları düzeltmek için yeterli zaman yoktu. Kendisine ne olduğunu anlayacak kadar uyanık ve akli başında olması, kaderin acımasız bir cilvesiydi.

Bu adam ölecekti ve burada bu konuda bir şey yapabilecek tek kişi bendim, ama çaresizdim. Hastanede insanlar her zaman ölüyordu, ama bu hissi hiç yaşamamıştım. Onlarla asla yalnız kalmazdım. Yükü omuzlarında taşıyan tek kişi ben olmazdım. Orada her şey klinik ve profesyoneldi. Burada ise, havasız karanlıkta, Paolo'nun korkusunun odayı doldurduğu bu ortamda, onun ölümünde içimi parçalayan bir samimiyet vardı.

Renato yüzümdeki ifadeyi anlamış olmalıydı ki, sadece başını salladı ve ceketini çıkardı. Kollarını sıvadı. Kollarında dövme vardı, ama ne olduğunu anlayamadım.

Elio'ya başını salladı ve yaklaştı. Ölmek üzere olan adamın kanının içinde diz çöktüm, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek.

"Nefes al, Charlotte," dedi Renato, yanıma çömelerek.

Sıcak bir his beni sardı. Renato'nun ceketiydi, omuzlarıma atmıştı.

"Şimdi nefes al," diye emretti ve çenemi sıkıca kavrayarak beni dalgınlığımdan çıkardı.

Renato'nun ceketinin sıcaklığı beni sarmalayıncaya kadar titrediğimin farkında değildim. Ciğerlerime zorla bir nefes çektim, sonra bir tane daha, gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

"Aferin kızım." Eğildi ve bulanık bakışlarımı kendininkilerle buluşturdu. "Senin suçun değil."

Renato'nun derin sesi, üşümüş tenimi ısıttı. Elleri omuzlarıma dolandı ve sonra ayağa kalktım. Benimle evlenmeyi planlayan adama baktım. Kan gölünün içinde duruyordu, koyu renkli gözleri bana sabitlenmişti.

"Elinden geleni yaptın, *bambina*. Senin suçun değil," diye tekrarladı.

Elio beni Paolo ve Renato'dan uzaklaştırdı ve oturduğu sandığa götürdü. Tütün kokuyordu ve bu koku, zemini kaplayan Paolo'nun kanının keskin metalik kokusuyla karışmıştı.

Sandığın üzerine oturdum ve Elio yanımda durdu, beni ayakta tutmak için sessiz bir destek duvarı gibi.

Renato şimdi ölmek üzere olan adamının yanında oturuyordu. Beyaz gömleği ve cildi kırmızıya boyanmıştı. Kan gölünün içinde hiç kıpırdamadan oturdu, elini Paolo'nun omzuna koydu ve onu görebildiğinden emin olmak için eğildi. Paolo, elini tutanın kim olduğunu fark edince, sersemliğinden biraz uyanmış gibi görünüyordu.

"Elisia ve bebek..." diye mırıldandı. Yüzü her saniye daha da soluyordu. Artık fazla zaman kalmamıştı.

"Aile oldular. İkisi de hayatta olduğu sürece, ihtiyaç duydukları ve istedikleri her şeye sahip olacaklar. Hiçbir şeyden mahrum kalmayacaklar, *kardeşim*."

Paolo başını salladı, kanı çekilmiş dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sonra titredi. "Burası çok soğuk – güneşi özlüyorum. Cildimize vuran güneşi,

tıpkı eskiden Capri’de yüzerken olduğu gibi.” Sözünü kesip yine titredi.

Renato omzuna hafifçe vurdu ve alnını Paolo’nun alnına dayadı. “Şu anda oradayız, değil mi? Cildimde hissedebiliyorum; Torre Saracena’daki bahçeden gelen portakal kokusunu alabiliyorum.”

Paolo gözlerini kapattı ve dudaklarında o hafif gülümseme belirdi. Bu, onun son ifadesi olacaktı.

O öldükten sonra, Renato uzun bir süre öylece oturdu, başı hâlâ ölen adamın başına yaslanmıştı. Gözlerimi o manzaradan ayıramıyordum. Kanlı mafya babası, adamlarından birinin kaybını yas tutuyordu.

Renato ayağa kalktığında, Paolo’yu dikkatlice yere yatırdı ve Elio yardım etmek için yanına giderek merhumun gözlerini kapattı.

Kanlı ellerimle Renato’nun ceketinin kenarlarını sıkıca tutarak, hüznle ayakta durdum. Ceketı çıkarmak için uzandım. O bana doğru geldi, gömleği Pollock’un tablolarındaki gibi kan lekeleriyle kaplıydı.

"Sende kalsın." Islak saçlarıma anlamlı bir bakış attı. "Hastalanma."

"Yani, şimdi benim sağlığıım için endişelendiğini mi düşünmem gerekiyor?" Sözler, durduramadan ağzımdan fırladı. Az önce olanlardan sarsılmıştım ve çaresizce sözler sarf ediyordum. Az önce ölmek üzere olan bir askeri teselli eden adamı, iki kadını rehin alıp birini kendisiyle evlenmeye zorlayan adamlarla bir türlü bağdaştıramıyordum.

Bakışları yüzümde dolaştı, koyu renkli gözleri beni yutuyormuş gibi görünüyordu. Onun yoğun incelemesine dayanamıyordum. Odanın içindeki tüm havayı tüketmişti.

"Onun ailesine bakacağına söz verdin. Gerçekten bakacak mısın?" Kendimi bu soruyu sorarken duydum, beynim aramızdaki gerginliği kırmanın bir yolunu arıyordu.

"Benim hakkımda öğreneceğin bir şey var, küçük hemşire, o da benim her zaman sözümü tuttuğumdur. Her zaman."

Eğildi, dudaklarını benimkilerden sadece birkaç santim uzağa getirdi, o kadar yakındı ki nefesi üst dudağımı nazikçe okşadı. O pozda kalırken, beni tekrar öpecek mi diye çılgınca merak ediyordum. Bu, gangsterlerin seni öldürmeden önce öptüğü öpücüklerden biri miydi? Bir sürü mafya filmi izlemem gerekiyordu. Bu adamdan ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve kalbim bu konuda endişelenmekten durmayabilirdi.

“Sözüm senettir, seninki de öyle olacak... Bana verdiğin sözünü unutma, Charlotte. Mutlu bir gelin olman gerektiğini hiç söylemedim, sadece sözünü tutman gerektiğini söyledim.”

Sonra benden uzaklaştı ve ben, rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğumdan emin olamadan sarkıverdim. Hayal kırıklığının aklımdan bile geçmesi, akıl sağlığımı yitirmeye başladığımın kanıtıydı.

“Elio seni yukarı çıkaracak.”

Elio’yu sessizce odadan takip ettim, Renato’yu arkamızdaki gölgelerin içinde bıraktım. Dışarıdaki adamlar, kanlı tişörtümle bir ölüm meleği gibi hissettiğim için yanlarından geçerken morbid bir şekilde haç işareti yaptılar. Sonra Paolo ile birlikte odaya geri döndüler.

“Ne yapıyorlar?”

“Paolo’ya uygun bir veda töreni düzenliyorlar, sonra patron gidip haberi dul eşine verecek. Kadın birkaç ay önce bir bebek doğurmuştu,” diye devam etti Elio sessizce.

Ani ve şiddetli bir ağlama dürtüsünü yuttum. “Bu korkunç.”

Elio sadece başını salladı, merdivenlere ulaştık ve yukarı çıkmaya başladık. “Hayat böyle.”

RENATO

Birkaç saat sonra, Casa Nera'daki odamdaki duş kabinine girdim ve Paolo'nun kanını lavaboya akıtarak yıkadım. Ölen kocasının kanı giysilerimde kurumuş halde bir dul kadını ziyaret etmek ürkütücü olabilir, ama benim dünyamda bu bir saygı göstergesi ve sorumluluk kabulüydü. Patron olarak onun kanı ellerimdeydi ve bundan sonra ailesine destek olacaktım. Dul eşi Elisia, teselli edilemez bir haldeydi. Onunla konuşmak için Carmella'yı da yanımda getirmiştım. Carmella, en iyi yaptığı şey olan teselli edici bir kucaklamayla onu sarmalamıştı ve ben de gerçeklere sadık kalmıştım. Kocasını ölmüştü, görev başında, onurlu bir şekilde öldürülmüştü. Bu nedenle, istediği sürece tesiste kalacak ve ihtiyaçları karşılanacaktı.

Saçıma su döktüm ve duş jeli aldım. Kan kokusu ve Casa Nera'nın en alt katının pis kokusu burnuma takılmıştı.

Jeli ellerimde köpürttüğümde, hafif bir yasemin kokusu burnuma geldi. Bu koku bana Charlotte'u hatırlattı.

Charlotte Burke. Benim çok büyük ceketimin içinde duran hali, solgun yüzü, ölen adamın görüntüsüyle sönmüş olan her zamanki küstahlığı ve meydan okumasını düşününce kafam doldu. Sıradan, şekilsiz giysiler giymişti, uzun kahverengi saçları topuz yapmıştı, yüzünde makyaj yoktu, ama yine de o, hayatımda gördüğüm en etkileyici manzaraydı.

Onun gibi sade, bozulmamış bir güzellik yaygın değildi. Son derece nadirdi ve ben daha fazlasını görmek istiyordum. Bu bir lüksüydü; dikkatim dağılmamalıydım. Yapılması gereken işler vardı. Komiser Reynolds ve onun sümüklü arkadaşı Yargıç Ellens, La Leonora'da bana sorunlar çıkarmışlardı ve Castillolar hâlâ

beni alt etmeye ve müşterilerimi çalmaya çalışıyorlardı. Düşünmem gereken çok şey vardı, ama her zaman klasikleri takdir etmiş bir adam olarak, zihnimi Charlotte'a odaklamak direnemeyeceğim kadar güçlü bir cazibeydi. Vücudumdan köpüğü akıtırken, sikimi avuçlayarak onun yumuşak kıvrımlarını hayal etmeme izin verdim.

Tarihin bize anlattığına göre, ölümden sonra erkekler hayatta olduklarını hatırlamak için sevişmek isterlermiş. Benim durumumda, Charlotte'un içine girip, o benim adımları haykırana kadar onu sikmekten daha iyi bir şekilde hayatta olduğumu kutlayamazdım.

Tanıştığımız ilk gecenin anıları zihnimi ele geçirdi. Yine ayaklarımın dibinde diz çöküp yalvararak, ne istersem yapacağına söz vermesi düşüncesi, uçumdan ön sıvı sızmasına neden oldu. Onu başımın etrafına yaydım ve kendimi pompaladım, uzun vuruşlarla yukarı aşağı, onun tatlı, yukarı dönük yüzünü hayal ederek. Onu ve kız kardeşini beladan uzak tutmak için ilk görevi olarak dudaklarının arasına girmeyi hayal ettim.

En karanlık fantezilerimi gerçeğe dönüştürmüştüm ve yakında, onu Casa Nera'nın koridorlarında, kolayca kenara itilebilen ince ipek elbiselerle dolaştırıyor olacaktım; kucağıma oturmaya, yemek masamda bacaklarını açmaya ya da masamın altına sürünerek, ne zaman evdeysem ve ona aç olsam dolgun dudaklarını ardına kadar açmaya hazır olacaktı. Ben dikkatli, titiz bir adamdım. Hesaplı ve ölçülüydüm. *Ailemi* bugün sahip olduğu güce bu şekilde ulaştırmıştım ve o adam olmak için duygularımın kararımı gölgelemesine asla izin vermedim. Kendime nadiren bir şey isteme izni verirdim.

Ama onu istiyordum ve onu alacaktım, istediğim her şekilde, her zaman, her yerde, ikimiz de yaşadığımız sürece. Elbette ilk başta bana karşı koyacaktı; o kadın uysal olmayı bilmiyordu. Yakında aramızdaki gerginliğin sıradan bir şey olmadığını anlayacak ve pes edip zihni, bedeni ve ruhuyla benim olacaktı. Birkaç şişman, mutlu bebek, onun benden çok fazla nefret etmesini engelleyecekti.

Charlotte'a dalıp, ben çalışırken kucağımda zıplamasını emretme düşüncesi, testislerimde spermimin kaynamasına neden oluyordu. Ama yakında karım olacak kadının, karnında bebeğimle, meme uçları iri

ve göğüsleri sütle dolu, beni duvara doğru boşaltan, beyaz şeritler halinde fışkıran, o kadar sert boşaldım ki sonrasında testislerim biraz ağrıdı.

Duşu aldım, nefesim Paolo'nun ölümünden sonra vicdanım kadar ağırdı ve duştan çıktım.

Bizim için bir yatak odasının yenilenmesini, bir bebek odasının hazırlanmasını ve tabii ki, hamile kalmaya hazır olduğundan emin olmak için sağlık kontrollerinin yapılmasını istiyordum. Her türlü doğum kontrol yöntemini bıraktığından emin olmak en önemli önceliğimdi.

Yıllardır ilk kez, yorgun nihilizmden başka bir şeyle özel hayatımı ilgilendiren planlar yapıyordum. O hayatıma girmişti ve artık onsuz bir hayatı hatırlayamıyordum. Onu tanımak için hep beklemiştim ve şimdi, kaçma ihtimali olmayan, güvenli bir şekilde içeride kilitli tutulan gelinimle, hiç olmadığım kadar mutluydum. Onun eşlik etmesinden memnun ya da ona sahip olmaya takıntılı.

Benim gibi bir adam için ikisi de aynı anlama geliyordu.

CHARLIE

"Lucy? Hiçbir şey yemedin." Yorganın altında bir topak gibi yatan kız kardeşimi dürttüm. O kadar çok uyuyordu ki, derin bir depresyona girmiş olmalıydı, ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Beni görmezden geldi, ama uyanık olduğunu anlayabiliyordum. Sanırım benden hayal kırıklığına uğramıştı. Hayatı boyunca ona bakmış, ihtiyaçlarını karşılamıştım ve onun gözünde bir ebeveyn figürü gibi, olağanüstü bir varlık olmuştum. Şimdi ise benim de onun gibi sıradan bir insan olduğumu ve her şeyi düzeltecek sihirli güçlerim olmadığını görmüştü. Aslında, benim çözümüm berbattı: Hayatta kalabilmemiz için bir mafya ailesine gelin gitmek. Lucy'nin dünyanın güvenliği ve bizim bu dünyadaki yerimiz hakkındaki hayalleri suya düşüyordu ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

"Aşağıya inmem gerek. Birazdan dönerim," dedim ona.

Cevap vermedi. Kendisi için hayal ettiği hayatı kaybetmenin yasını tutuyordu ve ben bunu anlıyordum. Son günlerde ikimiz de çok şey kaybetmiştik.

Casa Nera'nın alt katına indim, bir kez olsun koridordaki her virajı doğru dönerek ikinci misafir odasına vardım; Elio'nun kafayı yemiş kız kardeşi Giada beni oraya çağırmıştı. Hayır etkinliğindeki kadının, Renato'nun yakın çevresinden biri olduğu ve kız arkadaşı olmadığı ortaya çıkmıştı. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim. Kadın başa çıkması zor biriydi.

Kapıyı çaldım ve içeri girdim, sonra donakaldım. Güzel koyu mavi ve altın rengi oda farklı görünüyordu. Kadife kanepeler ve sehpa kenara itilmişti ve ortada yükseltilmiş bir podyumun etrafına devasa bir ayna dizisi kurulmuştu.

"Nihayet geldin. Seni beklerken şampanyayı neredeyse bitiriyordum," dedi Giada öfkeyle. Kanepeye yaslanmış, ağır botları

parlak, cilalı maun masanın üzerine koymuştu. Ağır şişeyi bana doğru uzattı. "Al, biraz iç."

Ona temkinli bir şekilde yaklaştım. "Ne kutluyoruz? Bu bir gelinlik provası mı?"

Giada burnunu çektirdi. "Neden anladın?"

"Bu fiyasko için gerçekten de süslü bir gelinliğe ihtiyacım yok. Beni bir çuvalın içine sokun ve üzerine 'rehine' yazın gitsin. Zaten bana bakan herkesin göreceği tek şey bu olacak," diye mırıldandım ve şişeyi aldım. Hızla yaklaşan gerçekliğimle yüzleşmek için cesaret verici bir içkiye ihtiyacım vardı.

Giada güldü ve bacağıma sertçe vurdu, bu da beni irkiltti. "Kızım, beni çok güldürüyorsun. Ben, şahsen, evliliğinin vereceği havai fişek gösterisini sabırsızlıkla bekliyorum." Kapıya doğru bir göz attı. "Şşş, tasarımcı geliyor. Bu tavrını bırakıp uslu dursan iyi olur, yoksa babama söylerim."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Babam mı?"

"Renato," diye açıkladı.

Yüzüm kızardı. Bu kıskançlık mıydı? *Kesinlikle hayır.*

"Ona babacık mı diyorsun? İkinizin ilişkisi ne tür bir şey?"

"Kardeş rekabeti... O *benim* babam değil." Bana sıırttı, yüzümdeki keskin kötülük yüzüme daha fazla sıcaklık yaydı. "O senin."

"Tabii, ne demezsin," diye mırıldandım, ayağa kalkıp yüzümü başka yöne çevirdim ki tepkimi görmesin. Vücudum lanet bir haindi ve bundan nefret ediyordum. Bir yudum daha içki içtim ve arkamda birinin boğazını temizlediğini duyunca suçlulukla irkildim.

"İyi günler. Sanırım siz gelirsiniz? Lütfen kıyafetlerinizi çıkarın, başlayalım."

Tasarımcı, yetmişli yaşlarında görünen, küçük, çelik saçlı bir adamdı. Güçlü bir İtalyan aksanı vardı ve saygı görmeyi bekleyen birinin havası vardı

saygı görmeyi bekleyen bir havası vardı.

İçimdeki insanları memnun etme arzusu, hemen itaat etmeye yöneldi.

On dakika sonra, kürsüde duruyordum; üzerimde ham ipek, şifon ve günahkar derecede pürüzsüz satenden yapılmış, yarı bitmiş bir gelinlik asılı duruyordu.

“Vay canına! Vito, o elbise çok seksi,” dedi Giada, telefonundan gözlerini ayırıp yüksek sesle ıslık çalacak kadar uzun bir süre bana baktı. “Şu anda bakire kurbanı gibi görünüyorsun ve bu işe yarıyor.”

Öfkeli bir tanrı için bir bakire kurbanı.

"Operadaki Hayalet havası var. Bayıldım. Düğün gecenizde yırtılıp yere düştüğünde bile seksi olacak."

Kendime baktım. Yansıمامı zar zor tanıyabiliyordum. Hiç bu kadar göz alıcı olmamıştım. Elbise büyüleyici derecede zarifti. Giada haklıydı. Beni büyüleyen sihirli bir özelliği vardı.

Ben güzel elbiseler giyen biri değildim. Ben önlük ve Crocs giyen biriydim. Giada'nın kışkırtıcı sözleri şüphesiz beni korkutmak için tasarlanmıştı. Boşuna uğraşıyordu. Zaten yeterince korkmuştum. Beni korkutan sadece Renato De Sanctis'in evlilik haklarını talep etmesi düşüncesi değildi, onun elinde neye dönüşeceğimdi. Onun yanında vücuduma güvenemezdim.

Vito etrafımda dolaştı, belimi sabitleyip kıvrımlarımı vurguladı. Hiç bu kadar güzel görünmemiştim. Sırt kısmı tamamen açıktı, henüz sabitlenmemiş dekolte de öyle. Bitince nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Bunu düşünür düşünmez utançla dolmuştum.

Aferin sana, Charlie. Kasabın bıçağının nasıl bir his olduğunu görmek için sabırsızlanan kuzu gibisin. Bu bir gelinlik değil, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış biri için yapılmış inci ve dantelli bir tulum. Sadece turuncu yerine beyaz. Kendine gel lan.

Sonra Giada konuştu ve tüm o kabarık, romantik düşünceler zihnimden silindi. “Hey, e-posta gönderirken Charlie mi yazıyorsun, yoksa

Charlotte?"

"Charlotte. Neden?"

Giada başını salladı ve dizüstü bilgisayarına dokundu; kısa süre sonra bir e-postanın hiperuzaya fırladığı sesi duyuldu.

"Az önce ne gönderdin?" diye sordum ve Vito'nun elini itip, ona bakmak için döndüm.

"Hastaneden istifan ve lisans programından ayrılma dilekçen." "Ne?"

Bu, aniden karnıma yediğim bir yumruk gibiydi. "Neden?"

Giada, bu konu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkti. "Patronun emri."

"Patronun emri mi?" diye tekrarladım, sesim tizleşmişti. "*Patronun emri mi?!*" diye bağırmak üzereydim.

Giada başını salladı. "Hoşuna gitmediyse, Ren'le konuş."

İçimde bir şey koptu. Bu, ihtiyat ve kendini koruma içgüdümdü. Meğer birini, kırılma noktasına gelene kadar zorlayabiliyormuşsun. Ben de az önce kendiminkini bulmuştum.

"Peki. Öyle yapacağım," dedim, dişlerimi o kadar sıkı sıkı kenetledim ki ağzımda metal tadı hissettim.

Sonra topuklarımı döndürdüm, içimde öfke ve hayal kırıklığı patlamak üzere olan bir volkan gibi birikiyordu ve odadan fırladım.

SONNY, ben evin içinde büyük adımlarla ilerlerken bana yetişmekte zorlanıyordu.

"Patron toplantıda," diye uyardı beni, evdeki tek yasak oda olan Renato'nun çalışma odasına yaklaşırken.

"Umurumda değil," diye öfkeyle bağırdım.

Kapının önüne geçti.

"Ne? Majestelerini rahatsız etmeye çalışırsam beni götürmen için talimat mı aldın?"

Sonny burnunu çekti. "Hayır, tabii ki. Hiçbir koşulda sana dokunmamam gerekiyor."

"Oh, gerçekten mi? Bunu bilmek güzel." Ona doğru ilerledim ve o bana dokunmamak için geri atladı. Zaferle kapılara uzandım ve onları iterek açtım.

"İyi şanslar," diye mırıldandı Sonny ve arkamdan çekildi.

Yedi adam, Renato'nun başını çektiği uzun dikdörtgen bir masanın etrafında oturuyordu.

Bazıları kapıların gürültüyle açılma sesine irkildi, biri silahına uzandı ama sonra kendini durdurdu. Elbette, Renato'nun huzurunda kimse onun izni olmadan silah çekemezdi. Adam başkalarını kontrol etmekten gerçekten zevk alıyordu.

"Charlotte. Bu şerefi neye borçluyuz?" diye mırıldandı Renato. Ani girişimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve bakışları göğsüme indi. Aniden öfke parladı ve hafif şaşkınlığı bir anda öfkeye dönüştü. "Bizi yalnız bırak."

Bu söz dudaklarından daha yeni çıkmıştı ki, orada bulunan adamlar odadan çıkmak için aceleyle kıpırdanmaya başladılar. Oda boşalırken, sandalyelerin sürtünme sesleri ve genel telaş havası içinde onun ateşli bakışlarıyla göz göze geldim.

Son adamın ardından kapı kapandı ve yalnız kaldık. Renato'nun karanlık bakışları omurgamda bir ürperti yarattı. Haklı öfkeden doğan cesaretim, en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ediyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, elini koyu renkli dalgalı saçlarının üzerinden geçirdi, güçlü ön kolundaki damarlar belirginleşti. Neden kollarını sıvamıştı? Bunun masum seyircilere ne yaptığını bilmiyor muydu? Muhtemelen biliyordu ve bundan zevk alıyordu. Açıkça bir sadistti.

"Durumunla ilgili son sorun hakkında uzun bir nutuk atmaya başlamadan önce, bir şeyi açıklığa kavuşturayım." Bana doğru yürüdü ve elini uzatıp

yarı dikilmiş korsajıma uzattı.

Parmağı göğsümün kıvrımına değdiğinde şaşkınlıkla irkildim. Elbisenin kumaşına değil, tenime.

Nefes nefese, aşağıya baktım. Dikkatsiz hareketlerim elbisenin kenarlarını açmıştı ve göğüslerim dışarı çıkmak üzereydi. Meme uçlarım zar zor örtülmüştü, her iki göğsümün iç kıvrımları ortadaydı, geri kalanı ise tehlikeli bir şekilde dışarı çıkmak üzereydi.

Renato'nun bronzlaşmış eli kocaman ve göğsümün soluk kıvrımına karşı şok ediciydi. O kadar erkeksiydi ki ve o kadar bastırılmış bir şiddet havası taşıyordu ki, gözlerimi ayıramadım. Parmağı dolgun şişkinliğin üzerinde gezindi, kıvrımın altına kayd, bir şekilde tek parmağıyla beni yoğuruyordu. Daha önce hissettiğim her şeyden daha iyiydi.

Sonra eli, açıkta kalan tenimin üzerini kapatacak şekilde kumaşı çekti, parmakları gergin meme uçlarımı okşadı. *Kahretsin*, meme uçlarım onun tesadüfi dokunuşunun altında sert küçük taşlar gibiydi. İhtiyacı olan, şehvetli ve bu adamdan tahrik olmamam gerektiği gerçeğinden neşeyle habersiz. *Bu canavar*, zihnim bana hatırlattı. Ama bedenim için artık çok geçti. Daha fazlasını istiyordu.

"Bu evde bu kadar çıplak dolaşmayacaksın. Benim, kocan dışında hiçbir erkeğin kıyafetlerinin altında ne olduğunu görmesine izin vermeyeceksin, yoksa sonuçlarına katlanacaksın."

Ağzım kurumuştı. "Ne sonuçları?"

"Uyarıma kulak asmazsan öğrenirsin, *bambina*. Benim huzurumda tehditlere izin vermem, buna tüm bunlar da dahil." Elini elbisemin yakasından belime doğru kaydırdı.

"Vücudum mu? O ölümcül bir silah sayılmaz," diye mırıldandım, yerinde kıpırdanarak. Bacaklarımı çaprazlamam ya da aralarında biriken ısıyı dindirecek bir yol bulmam gerekiyordu. Beni ıslatıyordu ve bana neredeyse dokunmuyordu bile. Bu ne tür bir kara büyüydü?

"Buna ben karar veririm. Unutma, benim evim, benim kurallarım. Şimdi, seni buraya yarı çıplak ve öldürmeye hazır halde getiren nedir?"

Elbisemden elini çekti ve ben aceleyle açık kalan korsajı bir araya getirdim, sırtımı düzelttim ve akli başında bir düşünce bulmaya çalıştım.

“İşim. Senin için çalışan o psikopat az önce bana, görünüşe göre işimden ve hemşirelik programından ayrıldığımı söyledi?”

Renato masasının yanındaki pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı, yüzünü benden saklayarak. “Evet, elbette öyle. Sorun ne?”

Onun duygusuz ses tonunun yarattığı acıyı yuttum. “Hemşire olmak için yıllarca çalıştım. Hayatım boyunca tek istediğim buydu.”

“Bence hayatın seni şu ana kadar istediğin şeyden çok uzaklara götürdü, değil mi? Herhalde şafaktan gün batımına kadar evden uzak kalmak için her gün sahile gitmene izin vereceğimi düşünmüyorsundur herhalde. Sana merhamet göstermiş olabilirim Charlotte, ama haddini aşma.”

“Ne olmuş yani? Sürekli bu evde oturup, tembellik edip... bir gün ölmeyi mi beklemem gerekiyor?”

“Yaralı De Sanctis adamlarını tedavi edebilirsin. Seni temin ederim ki, sürekli yeni hastalar geliyor.”

“Bunun aynı şey olduğunu düşünmüyor olamazsın, değil mi? Hastanede çalışıp insanlara yardım etmekle, bir zindanda gangsterleri tedavi etmek aynı şey mi?”

“Onların hayatları diğer insanlarınkinden daha mı değersiz?” Renato, tepkimi görmek için bana dönerek meydan okudu. “Onların acı ve ıstırapı daha mı az geçerli? Ölürlerse aileleri daha mı az umursar?”

“Sözlerimi çarpıtıyorsun,” diye çıkardım.

“Belki de yanlış kelimeler kullanıyorsun,” diye yanıtladı Renato sessizce.

Derin bir nefes aldım. “Tamam, peki. Hemşire olmak ve büyük bir hastanede çalışmak her zaman hayalim olmuştur. Sen benim hayalimi yok ediyorsun. Bu sana daha mantıklı geliyor mu?”

Renato bir saniye düşündü, kaşlarını çatarak. *Tanrım*, bu adam ne kadar yakışıklıydı.

Acı verici bir sessizlikten sonra konuştu. “Bir keresinde bana Tanrı’ya inanıp inanmadığımı sormuştun. Sen inanıyor musun?”

Duvardaki haç bize bakıyor, düşüncelerimi yargılıyordu. “Mesele Tanrı’ya inanıp inanmamam değil. Tanrı bana hiç inanmadı,” onun bakışları dayanılmaz hale gelince sonunda söyledim.

“Şiirsel bir ifade.” Bana takdirle başını salladıktan sonra devam etti. “Ama bence farkında olduğundan daha fazla inancın var. Bana bu şekilde meydan okumanın seni öldürmeyeceğine inanıyorsun. Bana hayallerini anlatmanın ve onları öldürmemem için yalvarmamın beni etkileyeceğine inanıyorsun...”

“Yalvarmıyorum.”

“Öyle değil mi?” Bana doğru yürüdü.

Geri çekilme dürtüsüyle mücadele ettim.

“Sen çelişkilerle dolu bir ateş topusun, *anima mia*. Ne yapacağını tahmin edemiyorum. Farkında olmasan da, çok fazla inancın var.”

“Ben...” diye başladım.

Elini uzattı ve yanağıma dokundu, sözlerimi benden çaldı. Parmağının arkası elmacık kemiğimi okşadı. “Benim, şimdiye kadar kendimi kanıtladığımdan daha iyi bir adam olabileceğime inanıyorsun ve hangimizin daha büyük bir aptal olduğunu bilmiyorum... sen, inandığın için mi, yoksa ben... bunu düşündüğüm için mi.”

Gözlerimin içine baktı, o kadar yoğun ki, tek bir yanlış hareket ikimizi de paramparça edebilirdi. Biz, birbiriyle buluşmaya can atan bir barut fıçısı ve bir kibrit gibiydik.

Parmakları yanağımdan yukarı kaydı ve saçımı kulağımın arkasına itti. “Eğer Tanrı’ya inanıyorsan, ki eminim ki içten içe inanıyorsundur, o zaman şunu bil...” Konuşurken bana doğru eğildi, dudaklarını kulağıma dayadı. Sıcak nefesi tenimde titremeler yarattı. “O seni bana verdi. Tanışmamız kaderimizde vardı. Kader bizi birbirimize bağladı ve bu bağlar asla çözülemez. Tanrın seni bana vermesini istedi... ve şimdi sen benimsin, seni asla geri vermeyeceğim.”

Sallandım, dizlerim aniden titremeye başladı. Beni saran bu sıcaklık dalgasını ve ardından gelen buz gibi titremeyi yaratan korku muydu? Vücudumun her yeri karıncalanıyordu, bu his onun derin mırıldanması ve sözlerinin tam anlamıyla küfür niteliğindeki içeriği ile daha da yoğunlaşıyordu. O deliydi, ama yine de kulağıma fısıldayan sesi, başıma gelen en ateşli şeydi.

Belki de sandığımdan çok daha kırılmıştım.

Uzun bir süre orada kaldı, dudakları tenime değiyordu. Başımı çevirirsem, ağzım onunkiyle buluşacaktı.

Bekledim

.

O bekledi.

Hareket etmedim.

Yavaş yavaş geri çekildi. "Senin argümanlarını düşüneneceğim, sen de neden buna izin vermem gerektiğini düşün." Dayanılmaz derecede yakışıklı dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Belki beni ikna edebilirsin."

Kuru ses tonunda alaycılık vardı, sanki benim acım ve ıstırabım ona eğlence kaynağıymış gibi. Peki onun bu alaycı tavrı bende ne gibi bir tepki yarattı? Islak külot ve çarpan bir kalp. Dişlerinin arasına almasını dilediğim sert meme uçları.

"Senden nefret ediyorum, bunu biliyor musun?"

"Hayır, küçük hemşire, bence nefret etmiyorsun ve bu seni her şeyden daha çok rahatsız ediyor."

Ondan uzaklaştım ve o da bana izin verdi.

"Senden nefret ediyorum ve bir gün hak ettiğin her şeyi alacaksın. Tanrı ile karmaşık bir ilişkim olabilir, ama karmaya inanırım. Sonunda günahların için cehennemde yanacaksın," dedim sessizce ama tam bir inançla.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra başını salladı. "Amin. Şimdi, gitmene izin verme konusunda fikrimi değiştirmeden buradan git."

Cesaretim tamamen tükenmişti, onun tavsiyesine uydum ve gittim, yol boyunca çıplak sırtımda onun bakışlarını hissederek.

CHARLIE

"Mahkumun bugün dışarı çıkacağına inanamıyorum. Ne heyecan verici," diye mırıldandım, şu anda AC şeridinde ilerleyen ve La Leonora'daki Vito'nun elbise dükkânına doğru giden kurşun geçirmez SUV'nin penceresinden dışarı bakarak. Alaycı bir tavır takınıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, temiz havada olmak ve Casa Nera'nın sınırları dışına çıkmak oldukça heyecan vericiydi.

Giada güldü. Arka koltukta yanımda oturuyordu. Kardeşi sürüyordu ve Sonny yolcu koltuğunda oturuyordu.

"Eğer kaçmaya kalkışırsan, kız kardeşine onu terk ettiğini bizzat ben söyleyeceğim," diye mırıldandı Giada.

Sanki ben buradayken Lucy'nin Casa Nera'da kilitli olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Kaçabilsem bile, Lucy'yi oradan çıkarmamın imkanı yoktu, yani bu imkansızdı.

Yağmur camlara çarpıyordu ve silecek camı sıyırıyordu. Sonbahar kışa doğru kayıyordu ve normalde, asılmaya başlayan süslemelerin ve havayı dolduran heyecanın tadını çıkarırdım. Ne de olsa Noel neşesi bedavaydı ve ben onu seviyordum.

"Bu çok aptalca. Tasarımcı elbisesine ihtiyacım yok. Bu saçmalığa kim katılıyor ki? Ne zaman kaydı."

"Düğünler konusunda seninle aynı fikirdeyim ama şikayetlerini dinlemekten bıktım, o yüzden kapa çenen," diye tersledi Giada. "Her nefesinde bunun senin isteğin dışında olduğunu herkese hatırlatmana gerek yok. Kimi ikna etmeye çalıştığını merak etmeye başladım."

Ona gözlerimi devirdim ama konuyu kapattım. Ben de şikayet etmekten bıkmıştım. Bunun bana bir faydası olmayacağı açıktı.

Kumarhanenin arka kapısından çıkıp içeri girdik. Giada kolunu koluma taktı, Sonny ve Elio da hemen arkamızdan geldi.

Vito'nun dükkanı lüks ve son derece süslü, abartılı elbiselerle doluydu. Tarzı, tasarımda "ne kadar çok o kadar iyi" ilkesine dayanıyor gibiydi.

Asistanı beni uzun bir koridordan geçerek giyinme odasına götürdü, bu sırada şüpheli görünümlü maiyetim bekleme odasında oturuyordu. Vito onların elbiselere çok yaklaşmasına izin vermezdi.

Odaya girdim ve asistanı perdeyi açtı; ortaya çıkan yarı bitmiş elbise ve iç çamaşırı seti gözlerimi yuvalarından fırlatacak kadar etkileyiciydi.

Söz konusu iç çamaşırı, korseti andıran beyaz bir bodysuit'ten oluşuyordu; belimi sıkılaştıran zarif balenleri, alt kenarından sarkan jartiyer kemeri ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan şeffaf dantelleri vardı. Her şey el dikişi danteller, saten askılar ve nakışlardan oluşan örümcek ağları gibiydi. Muhtemelen eski dairemın aylık kirasından daha pahalıydı.

Asistan çıktı ve ben pembe kadife şezlonga çöktüm. Uzun süre aynadaki yansımama baktım. St. Anthony madalyonum, soyunma odasının ışıklarında parlıyordu.

"Kaybolmuş bir şey misin,
bambina?" "Ben hep
kaybolmuşumdur."

Hâlâ kaybolmuş mu hissediyordum? Kendim için inşa ettiğim her şey yıkılmıştı ve ben sadece bu durumdan kurtulmaya ve bir şekilde diğer tarafa geçmeye çalışıyordum. *Kimi ikna etmeye çalıştığımı merak etmeye başlıyorum.*

Yumuşak bir tıkırtı sesi, dönen düşüncelerimden dikkatimi dağıttı.

Etrafa göz gezdirdim. Ses kapıdan gelmiyor gibiydi. Ses devam etti. Sinirlerim gerginleşirken yavaşça ayağa kalktım.

Duvarlardan birinin üzerinde tül bir perde vardı, diğerleri ise yumurta kabuğu beyazı renkte boyanmıştı ve tıkırdamak için bir pencere bile yoktu. Perdelerin yanına gidip onu çektim.

Şoktan olduğum yerde donakaldım.

Orada sadece bir pencere değil, bir sandalye ve masanın bulunduğu küçük bir avluya açılan bir dizi Fransız kapısı olan bir cam duvar vardı. Avlu, bir otopark ve bir sıra çöp kutusuna bitişikti. Daha da şok edici olan, avluda durup beni izleyen iki kişiydi.

Dedektif Vane ve Whitely. Kalbim ağzıma kadar çıktı ve zihnim tamamen boşaldı.

Whitely kapı kolunu işaret etti. Benim tarafımdaki kilidin içinde bir anahtar vardı. Titreyen ellerimle anahtarı çevirdim. Kapıyı itip açtığımda yüzüme soğuk hava çarptı.

"Bayan Burke. İyi misiniz?" diye sordu Whitely.

"Ne demek istediğinizi anlamadım," diye yavaşça başladım.

Dedektif Vane tısladı ve elini bileğime koyarak beni yağmurun altına çekti. "Goldfish gibi ağzınız açık kalacak vaktimiz yok. Size yardım edebiliriz, ama şimdi bizi dinlemeniz gerekiyor."

"Yardım etmek mi?" diye tekrarlardım. Bir yanım onlara her şeyi anlatıp koruyucu kollarına atılmak için çığlık atıyordu. Belki bizi kurtarabilirlerdi. Belki Renato ve adamlarını hapse gönderip Lucy ve benim eve dönmemizi sağlayabilirlerdi.

Belki... Belki de olmaz.

Daha büyük olasılıkla, Casa Nera'nın karanlık ve kötü niyetli kralı beni ellerinden koparır ve sözlerimi yine tutmadığım için beni daha da fazla cezalandırırdı.

"Evet, sana yardım edeceğiz. Ama önce sen bize yardım et, sonra biz sana yardım ederiz."

"Anlamıyorum. Neler oluyor?" Beynimin olan biten her şeyi kavramaya çalışıyordum.

"De Sanctis'in sana ulaştığını biliyoruz. Seni ne yapmaya zorladığını biliyoruz."

"Beni ve Lucy'yi ondan kurtarmayı mı teklif ediyorsunuz?"

Dedektif Vane alaycı bir şekilde güldü. "Bunu yapabileceğimizi düşünmen beni gururlandırdı. Hayır, aslında tüm bu durum bir fırsat ve bu fırsatı kaçıramayız."

Whitely sözü kesti. "Patronla çok yakın ve samimi olacaksın. Onun evinde, en güvendiği adamların arasında. Bizim gözümüz ve kulağımız olabilirsin. Onu alt edebilirsin."

"Ne? Benden onu gözetlememi mi istiyorsunuz?"

"Aynen öyle. İçerideki adamımız ol, büyük patrona erişimi olan kişi, karşılığında o düştüğünde sana ya da kız kardeşine kötü bir şey olmamasını sağlayacağız." Whitely konuşurken ciddi görünüyordu.

"Bunu nasıl garanti edeceksiniz?"

"Bunu dert etme. Sen sadece, seni ve Lucy'yi güvende tutacağımızı bil." Whitely buna inanıyor gibi konuşuyordu, ama iş De Sanctis ailesinin gücüyle ya da polislerle ilgili olduğunda, kime inanacağını biliyordum.

"Size güvenmiyorum," dedim bir süre sonra. "Bu işin içinde olmak istemiyorum."

Dedektif Vane bana ürpertici bir gülümseme attı. "Gerçekten başka seçeneğin yok, Charlie. Kız kardeşinin hapse girmemesini istiyorsan, bunu yapacaksın."

"Anlamadım?" diye sordum.

"Küçük erkek arkadaşı Miguel'in ortaya çıktığını biliyor muydun? Yani, cesedi çıktı. İdam edilmiş ve en son görüldüğü kişi kız kardeşindi."

"On dokuz yaşındaki kız kardeşimin birini infaz ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan jürinin ne düşüneceği. Ceset elimizde, onları bir arada gören bir tanık var ve duyduğuma göre ailesi onu arıyor, ya da en azından ona zarar veren kişiyi... Onu kim bulursa bulsun, polisler mi yoksa Castillolar mı, fark etmez. Başı büyük belada."

“İnanılmazsınız! Bana yardım etmek için burada değilsiniz, değil mi? Sizler sadece talihsiz bir kurbanın kanını emmek isteyen vampirlersiniz.”

“Bu şehirde iyilik ve kötülük arasındaki çizgiyi biz koruyoruz, Bayan Burke. Ya da belki de sadakatiniz çoktan değişmiştir. Kötü adama aşık oldunuz, değil mi? Ne kadar da tahmin edilebilir,” dedi Dedektif Vane alaycı bir şekilde.

“Dolores, lütfen!” Whitely ortağına sertçe seslendi. Bana döndü. “Kız kardeşinle ilgili bunları sana bir tehdit olarak değil, bir uyarı olarak söylüyoruz. Senin bilmediğin şeyler oluyor. Yapabiliyorken bunu yapmalısın. Kanıtları topla, Casa Nera’nın içine kendi gözümüz ve kulağımızı yerleştir, sonra da güvenliğini garanti edelim.”

Başımı şiddetle salladım. “Hayır. Yapmayacağım. Sizin davanız için kendimi ve kız kardeşimi daha fazla tehlikeye atmayacağım. Renato gibi bir adamı kolayca alt edebilseydiniz, bunu çoktan yapardınız.”

“Senin yardımınla yapacağız. Senden rica etmiyoruz, Charlie. Tabii kız kardeşinin önümüzdeki birkaç saat içinde tutuklanmasını istemiyorsan... bunu yapacaksın.” Dedektif Vane elime bir zarf tutuşturdu. “Bunu yarın öğle yemeğinden önce Renato’nun ofisine yerleştir, yoksa yardım etmeyeceğini ve bu da bizim düşmanımız olduğunu kabul edeceğiz.”

“Yarın mı?” diye itiraz ettim ve zarfı ona geri itmeye çalıştım.

O almayı reddetti. “Yarın, ve unutma ki Lucy’yi tutuklamak için Casa Nera’ya ne zaman istersek uğrayabiliriz ve Renato’ya bizimle işbirliği yaptığını söyleriz. Bakalım kime inanacak.”

Sözlerinin etkisini göstermesi için bir an bekledi, sonra beni kapıdan geri itti ve başını bekleme odası yönüne doğru salladı.

“Şimdi, dışarıdaki psikopatlar çok uzun sürdüğünü fark etmeden önce o elbiseyi giy.”

Casa Nera'ya geri döndüğümde, hissizleşmişim. Her yönden tehdit edilmeye artık dayanma sınıırına gelmişim. Lucy, Carmella ile birlikte oturma odasında televizyon izliyordu. Carmella ile geçirdiği akşamlar, odasından kendi isteğiyle çıktığı tek zamanlardı. Sert mizaçlı hizmetçiye karşı bir zaafı var gibiydi.

Mutfağa gidip stres atmak için bir şeyler aradım. Sonny, bir kutu lüks çikolata ve bir kase artık makarna aldığımında sessizce beni izledi. Aldıklarımı yukarı çıkardım, kederimi yemekle unutmak için odamıza doğru giderken Carmella ve Lucy'ye el salladım.

Yalnız kalınca, sütyenimden Dedektif Vane'in verdiği zarfı çıkardım ve açtım. Küçük parmağımın tırnağı büyüklüğünde minik bir elektronik cihaz bana bakıyordu. Tıpkı filmlerdeki gibi bir dinleme cihazı.

Gözyaşlarıma boğulmak üzere olmasaydım gülebilirdim. Renato'nun yakınlarına bunu yerleştirip onu gözetlememi istiyorlardı. Değişken Renato'nun böyle bir ihaneti öğreneneğini düşününce içimden histerik bir kahkaha çıktı. "Bana Asla Yalan Söyleme" Bayı. "Kurallarımı Çiğneme Yoksa Pişman Olursun" Bayı. Polisler, öfkeli mafya patronu yüzünden intihar etmemi istiyorlardı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Carmella'nın benim için bulduğu ipeksi kaşkorse ve minik pijama şortunu giydim. Talihsiz kaçış girişimimizin olduğu gece çantalarımızı otobüste bıraktığımız için hâlâ giyecek pek bir şeyim yoktu.

Casa Nera'nın hizmetçisinin zevki benim zevkime göre biraz fazla romantik ve açık saçık olsa da, dilencilerin seçme şansı yoktu.

Farkına varmadan çikolata bitmiş, makarna da bitmişti. Karnım dolmuştu ve hareket etmem gerekiyordu. Bu odadan çıkmam gerekiyordu. Kapı kolunu denedim ve yine kolayca döndü. Lucy geri gelmemişti. Bazen alt kattaki çalışma odasında uykuya daldardı ve Vinny orada ona göz kulak olurdu. Renato'nun esir güvenliği esnekti, bunu kabul etmeliyim.

Yatak odasının dışında, benim gardiyanım Sonny katlanır bir sandalyeye oturmuş, başını duvara yaslamış, derin uykudaydı. Saat geç olmuştu ve

ev uyuyordu. Demek ki Renato'nun güvenlik sistemlerinde de bazı açıklar vardı.

Kapıyı kapattım ve parmak uçlarında Sonny'den uzaklaştım.

Malikanenin içi sıcaktı. Yağmur, merdiven sahanlığındaki pencere camlarına vuruyordu, rüzgârda panjurlar şiddetle sallanıyordu. Casa Nera'nın içi ise sıcacıktı. Atlantic City'deki dairemizde, dışarıdaki hava içerdeki iklimle aynıydı. Kışın su sızıntıları ve cereyan vardı, yazın ise nemli, cehennem gibi bir sıcaklık. Bu, kliması olmayan ve ısıtması bozuk beş katlı bir binada yaşamamanın gerçeğiydi.

Çıplak ayaklarım, koridorda sessizce ilerlerken kalın, koyu renkli halıya gömüldü.

Aşağıya indim. Ana koridorda bir büyükbaba saati yüksek sesle tik tak ediyordu. Mutfaktan diğer yöne gitmeye karar verdim. Evin geri kalanını pek keşfetmemiştim ama bir spor salonu ve bir havuz olduğunu biliyordum. Bu düşünceyle, tüm vücudum temiz, serin suya dalmak için can atıyordu. Aslında pek iyi yüzemiyordum ama dibe değebildiğim sürece sudan korkmuyordum.

Gece ortalıkta dolaşıp birinin havuzunda çıplak yüzmek tuhaf mıydı? Belki. Ama tüm bu olay tuhaftı. Normalin bir anlamı kalmamıştı. Artık önemi yoktu. Sadece gerçek olan vardı ve Casa Nera acı verici derecede gerçektir.

Bir merdiveni takip ederek bir alt kata indim. Aşağıda, iyi aydınlatılmış bir koridor ve hafif bir klor kokusu beni karşıladı. İlerlerken, loş ışıklar yolumu aydınlatıyordu.

Bir tarafta, cam duvarın arkasında bir spor salonu vardı. Etkileyici bir manzaraydı. Sanırım dünyadaki tüm paraya sahipseniz, onu başka neye harcayabilirsiniz ki? Malikanenizde tam donanımlı bir spor salonu olsa ne olur ki? Ortada tam boy bir boks ringi de vardı. Burası ıssızdı, bu saatte kimsenin buraya gelmeyeceğine dair bana güven verdi.

Sağa, kimyasalların hafif kokusuna doğru yöneldim. Her zaman yüzmeyi öğrenmek istemiştim, ama bu hem zaman alıcı hem de pahalıydı. Lucy, önceki geceki sert suçlamalarında tam isabet etmişti. Tek yaptığım çalışmaktı ve neşesiz bir insandım. Hayatta kalmayı öğrenmiş ve başka hiçbir şeye yer bırakmamış biriydim.

Bir köşeyi döndüm, çift kapıyı itip geçtim ve onu buldum. Bir yüzme havuzu. Evin geri kalanı kadar güzel tasarlanmıştı, ama Renato De Sanctis'ten daha azını beklememin bir nedeni yoktu. Adam kusursuz bir zevke sahip olduğunu göstermişti. Her zaman, hiç çaba harcamadan kontrolü elinde tutan, çok seyahat etmiş, deneyimli bir adam havası vardı. Dengeli, soğukkanlı ve sakindi, ve onu gördüğüm her durumda içgüdüsel olarak baskındı.

O çok etkileyici biriydi, evi de öyle. Ev, kendine güvenen bu yaşlı adamın bir uzantısı gibiydi; sadece etrafta dolaşmam bile, aklımda onun düşüncesini canlı tutmaya yetiyordu. Gerçekten de, altüst olmuş beynim her fırsatı değerlendirip onu düşüncelerimin ön saflarına itiyordu.

Oda soluk kumtaşı rengindeydi ve duvarların etrafına narenciye bitkileri yerleştirilmişti. Burası basit bir havuzdan çok bir limonluk gibiydi. Mavi suyun altında, zemine sanatsal bir mozaik işlenmişti ve odanın en ucunda bir çeşme akıyordu.

Bunu sorgulamadan merdivenlere doğru yürüdüm. Kendime, sadece bir saniye ayaklarımın suyun tadını hissetmem gerektiğini söyledim.

Merdivenler, turkuaz mavisini suya doğru hafifçe iniyordu. İlk dokunuşumda suyun tam olarak doğru sıcaklıkta olduğunu anladım.

Bir basamak daha indim ve suyun ayak bileklerimin etrafında dönmesinden keyif aldım. Daha da içeri doğru ilerledim. İç çamaşırlarıma kadar soyunup tamamen suya dalmaktan başka bir şey istemiyordum, ama bu havuza kimin gelebileceğini bilmediğim için bu kötü bir fikir olurdu. Bu ev, ailenin alt kademedeki üyelerine kapalı mıydı ve sadece patrona en yakın olanlara mı açıktı? Elio, kendisinin ve kız kardeşinin burada yaşadığını söylemişti, ama başkaları da var mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası, bu noktada, karşımda duran

karşılaşmayı tercih ederdim. O adam akıl sağlığım için bir tehlikeydi.

Limon ve portakal kokulu hava nemliydi, at kuyruğumdan kaçan ince saç telleri boynuma ve alıma yapışuyordu.

Gözümün ucunda bulanık bir şekil hareket etti ve dikkatimi çekti. Koridoru havuzdan ayıran buzlu cam duvar, yanından hızla hareket eden uzun boylu bir figürü, tam da havuzun girişine doğru, ayırt edebileceğim kadar yarı saydamdı. Huzur dolu anım bir balon gibi patladı.

Kahretsin! Sonuçta biri geliyordu. Kimdi bu? Lütfen beni arayan Sonny olsun. Lütfen gece yarısı yüzmeye gelen Elio olsun. Lütfen o dışında herhangi biri olsun.

Hızla döndüm ve bir adım yukarı çıktım. Belki dışarı çıkıp, kim gelirse gelsin o gidene kadar saksıdaki limon ağacının arkasına saklanabilirdim? Saçma bir plandı, ama o anın heyecanıyla ve yasak bir şey yapıyormuşum gibi hissederek, mantıklı geliyordu.

Kapı açılmaya başladığında, sadece bir basamak daha kalmıştı, başımı kaldırıp yukarı baktım.

Ve bu benim sonum oldu. Kelimenin tam anlamıyla.

Ayağım pürüzsüz, kavisli mermer basamaktan kaydı ve geriye doğru düştüm. Geriye doğru uçup suya sert bir şekilde çarptığım anda, kapılardan gelen karanlık bir silueti fark ettim. Soğuk su başımın üstünden akıp gitti, burnumu ve açık ağzımı doldurdu.

Su ciğerlerime girdi ve kasılmaya başladım. *Lanet olsun.* Panik içinde, ölüm arzusuna kapılmış biri gibi suyu yuttum.

Suda çırpınıp debelenirken kollar beni sardı, uzuvlarım su altında çılgınca çırpınıyordu.

"Bana karşı koyma, Charlotte! Lanet olsun, sana yardım etmeye çalışıyorum." Renato'nun sesi derin bir hırıltı gibiydi. Tabii ki o olacaktı. Şeytanın ta kendisi. *Elbette.*

Beni vücuduna sıkıca sarıp, kollarını belime doladı. Durmadan öksürdüm, yuttuğum tüm suyu dışarı çıkardım. Tek teselli edici yanı, ağız ağıza solunum yapmasına gerek kalmamasıydı.

Beni havuzun kenarına taşıdı ve ben ellerimi kavisli kenara dayadım, ciğerlerim son damla suyu da dışarı atmaya çalışırken nefesim hırıltılıydı.

Renato bir kolunu bana dolamış, diğer elini saçlarıma götürerek ıslak saçlarımı okşadı. Bu çok rahatlatıcıydı. "İyisin, *bambina*. Ben yanıdayım," diye fısıldadı.

Boğazımı yuttum ve dümdüz önüne baktım. Vücudu suda benimkine doğru sürüklendi.

"Buradan sonra ben idare ederim, teşekkürler." Sesim kısılmıştı.

"Öyle mi?" diye sordu ve bir an sonra kolunu çekti.

Buna hazır değildim ve hemen suya battım. Çırpınmam bizi havuzun derin kısmına sürüklemişti. Dibe ulaşamıyordum ve ellerim kenarı tutamıyordu.

Bir taş gibi battım, vücudum Renato'nun vücuduna kayarken, tam o anda elleri kollarımın altına girdi ve beni yukarı çekti.

"*Cristo*, yüzmeyi bilmiyor musun?" diye sordu, ben su yüzüne çıkıp bu sefer daha sıkı bir şekilde kenara tutunduğumda.

Renato beni kendisine doğru çevirdi ve beni su üstünde tutmak için vücudunu benimkine bastırdı. Adam beyaz bir gömlek giymişti ve gömlek tamamen şeffaftı. Yarı saydam kumaştan dövmelerini görebiliyordum. Koyu renkli dalgalı saçları suyla geriye doğru yapışmıştı ve zeytin rengi teninde ve koyu renkli kirpiklerinde berrak su damlacıkları parıldıyordu. Bu kadar yakışıklı olması suç sayılırdı, ki bu da uygun bir durumdu sanırım.

Yavaşça başımı salladım, çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Yüzme bilmiyorsan, neden gece tek başına buradaydın? Ben gelmeseydim..." diye başladı.

"Sen gelmeseydin, düşmezdim," diye öfkeyle itiraz ettim.

Bana uzun bir süre baktı ve sonra başını salladı. “*Ora sai come ci si sente.*”

"Bu ne demek?"

Sadece omuz silkti. “Kocanı anlamak istiyorsan İtalyanca öğrenmen iyi olur.”

Son kelimeyi söyleme şekli içimde bir şeyler uyandırdı.
Koca. Neredeyse bir hırıltı gibiydi ve içim kıpır kıpır oldu.

“Ve senin beni anlamamı istediğine inanmam mı gerekiyor?”

"Herkes birileri tarafından anlaşılmak ister. Herkes birileri tarafından görülmek ister, değil mi Charlotte? Sen bile."

Yüzü ıslakken o kadar güzeldi ki, dikkatimi çok dağıttı.

İnatla başımı salladım. “Senin tarafından görülmek istemiyorum.”

"O zaman neden gece vakti burada dolaşıyorsun? Kiminle karşılaşmayı umuyordun?"

"Kimseyi!" Sesim neredeyse ciyaklamaya dönüşmüştü. Vücudu beni havuz duvarına sıkıştırmışken bu konuşmayı yapmak tuhaf gelse de, bunu unuttum. Onun varlığında sakinleştirici bir şey vardı. Sanki o oradayken bana kötü bir şey olamazmış gibi. *Tabii ki, çünkü o zaten oldu*, bilinçaltım bana bunu hatırlattı.

Ağzı kibirli bir sırıtışa dönüştü. “Kimse. Elbette ki. Yarı çıplak bir şekilde toplantıma dalıyorsun, yasak meyve gibi görünüyorsun ve seni masamın üzerine yatırıp sana kötü şeyler yapmayacağıma güveniyorsun. Uslu bir kız gibi parmaklarımı yutuyorsun ve ne kadar ıslak olduğunu söylediğimde güceniyorsun. Bana karşılık veriyorsun, benimle aynı fikirde değilsin, benden nefret ettiğini söylüyorsun ve sonra seni öptüğümde bana yapışıyorsun.”

Açıklama yapmak için ağzımı açtım ama içimden hiçbir kelime çıkmadı. Karışıklığımı hissetmiş gibi görünüyordu, dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirdi.

“Sen benim tarafımdan görölmek istiyorsun. Sana korkman öğretilen tüm sınırları aşığımda hissettiğin duyguyu seviyorsun. Sana dokunduğumda hissettiğin duyguyu seviyorsun. Bana ne kadar daha direneceksin, küçük hemşire?”

Sonra eğildi ve beni öptü. Öpüşüşünde yumuşak ya da nazik hiçbir şey yoktu. Tereddütlü ya da kararsız da değildi. O, ne isterse onu alan bir adamdı ve şu anda beni nefesim kesilene kadar öpmek istiyordu – ve tam da bunu yaptı.

Dudakları benimkilere çarptı, dili dudaklarımlın kenarını okşadıktan sonra acımasızca içeri daldı. Bir an için, sanki bir kaplan aniden elini yalamış ve seni yiyecek mi yemeyecek mi emin olamadığın gibi, saf içgüdüyle onu geri itmeye çalıştım.

Mücadelem hiçbir işe yaramadı ve kısa sürede beni yemeyeceğini anladım. Ama içten içe yemesini diledim.

Onunla mücadele etmeyi bıraktım ve onu kendime doğru çektim. Süzülen bacaklarımı beline doladı ve beni arkamdaki fayansa itti, kalçalarını benimkilere sürüyordu. Uzun, kalın bir kemer merkezime doğru itildi, amıma baskı uyguladı. İnce pijama şortumun üzerinden kalçalarının her hareketini ve sikinin her dokunuşunu hissedebiliyordum.

Dili benim dilimle birlikte hareket etti, beni titretmeye başladı. O kadar ateşliydi ki, dokunduğu her yerimi yakıyordu. Ağzı sıcak ve ıslaktı, sırlıslıklam gömleğinin içinden teni benimkine değiyordu. Sertleşmiş penisini açık bacaklarımlın arasında, klitorisime doğru daireler çizerek sürttü ve zevk beni sardı. Bir eli kıkımın altından beni tutarken, diğeri boğazıma uzandı. Beni boynumdan kavradı, başımı geriye eğdi, böylece beni daha iyice yutabilecekti, dili uzun, başımı döndüren, sarhoş edici öpücüklerle ağzıma girip çıkıyordu.

Kalçalarını her sallayışında zevk dalgaları içimden fıskırıyordu. İçimde bir doruk yükseliyordu. Tanrım, bu adamın kuru sevişmesiyle boşalacaktım.

"Dur... Yapamam. Boşalacağım..." diye fısıldayarak nefes nefese kaldım. Sözlerim, ona ne kadar sıkı sarıldığımla çelişiyordu.

"Boşalacaksın ve bununla ilgili yapabileceğin hiçbir şey yok, *anima mia*," diye kulağıma homurdandı, sonra kulak mememi ağzına alıp emdi; bu his, bacaklarımın arasına doğrudan, sıvı bir zevk dalgası gönderdi.

"Kocan için boşalmanın yanlış bir yanı yok. Hissettiklerinde yanlış bir şey yok. Benim için boşalacaksın ve bu sürekli olacak, o yüzden bu fikre alış."

Başım öne eğilip omzuna yaslanırken eli boynumdan kaydı. Haklıydı; kesinlikle boşalacaktım ve bunu durdurabilecek hiçbir şey yoktu. O kadar hassastım ki, uçurumun kenarında titriyordum ve kaçış yoktu.

Islak at kuyruğunu eline aldı ve başımı geriye çekti, böylece donuk gözlerim onun gözleriyle buluştu.

"Boşalacaksın ve bunu bana göstereceksin. Senin her bir parçanın çözülüşünü görmek istiyorum, *bambina*," diye emretti, yüzüme dik dik bakarak, koyu renkli gözleri yüzümdeki zevki içlerine çekiyordu. "Saklanmaya çalışma... Seni bulacağım. Bunu zaten biliyorsun."

Vücudum kaskatı kesildi, şişmiş klitorisime sertçe vuran şişmiş penisi tam da doğru noktaya isabet etti. *Bunlar sadece sinir uçları, hatırladın mı Charlotte?*

Renato beni dizlerimin titrediği bir orgazma doğru sürüklerken, seksi bu şekilde düşünmek gülünç geliyordu. Bu sadece sinir uçları ve hormonlar değildi; çok daha fazlasıydı.

Şiddetli bir şekilde orgazm oldum, tüm vücudum öne doğru çöktü ve o kadar şiddetli kasılmalar yaşadım ki lanet dilimi ısırdım. Dudaklarım aralandığında ve kontrolsüz bir iniltiyle onun adını haykırdığımda Renato bana bakakaldı. Ağzımdan çıkan inilti hiç bana benzemiyordu. Tamamen yabancıydı. Aniden, kendimde görmezden geldiğim ve inkar ettiğim bir tarafım olduğunu, özgür kalmak için can atan bir parçam olduğunu fark ettim.

Bu adam, ben istesem de istemesem de onu serbest bıraktı.

Renato, orgazm olurken beni izledi, tek bir ayrıntıyı bile kaçırmadı. Bana karşı hareket etmeyi hiç bırakmadı, su göğüslerimize öfkeyle çarpıyordu, ta ki onun amansız sertliğinin baskısı dayanılmaz hale gelip, kendimi tutma çabalarım tamamen yok olana kadar.

"*Brava*, Charlotte. Çok iyiydin. Mükemmelsin, tam anlamıyla mükemmelsin," diye mırıldandı, çeneme öpücükler kondurarak.

Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da süzülüyordum, ta ki o boynumu öpüp Aziz Anthony madalyonumun zincirini ısırana kadar. "Artık kaybolmadın, *bambina*. Seni buldum ve seni saklayacağım," diye fısıldadı tenime.

Gerçeklik yüzüme çarptığında kaskatı kesildim. *Ne halt ediyordum ben?*

Ondan uzaklaştım ve neredeyse tekrar suya batıyordum. Kenara tutunarak havuzun kenarından kendimi çekerek ilerledim, kuru toprağa ulaşmak için çaresizce çabalayan perişan bir kedi gibi hissediyordum.

Renato, ben merdivenleri tırmanmaya çalışırken sadece beni izledi. Saten pijamalarım ikinci bir deri gibi bana yapışmıştı, şortum yukarı sıyrılmış, kalçalarımı ortaya çıkarmıştı. Merdivenleri tırmanırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Sana gitmen için izin vermedim hiç, küçük hemşire, sen de istemedin."

"Lucy'nin yanına dönmem gerek," diye kekeledim – bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Sıcak fayansların üzerinde donakaldım. Onun izni olmadan gitmeye kalkışırsam bu adamın beni geri sürükleyip sürüklemeyeceğini gerçekten bilmiyordum. Daha da kötüsü, onun bundan sonra ne yapacağını merak eden içimdeki o sesdi. Aklım başımda değildi. Bende bir sorun vardı.

Gitmeme izin vermedi ama konuyu değiştirdi. "Kız kardeşin nasıl?"

Aniden sorduğu soru beni şaşırttı ve ona dönerek baktım. "İyi. Sessiz. Üzgün, hayır, düğün haberine yıkılmış durumda. Yani, oldukça normal bir tepki." Islak ellerimi yanan yanaklarıma koydum.

"Oysa senin tepkin bu tanıma göre normalden çok uzak," dedi Renato. O kadar yakındı ki, zengin kahverengi gözlerinde altın rengi benekler görebiliyordum.

Kahkaham acı bir tonda çıktı. "Bunu sadece beni gerçekten tanımadığın için düşünüyorsun," diye başladım.

"Öyle mi? Charlotte Elizabeth Burke, ikisi de vefat etmiş olan Mary ve John Burke'ün kızı, on üç ile on sekiz yaşları arasında Mercy House Çocuk Yurdu'nda büyüdü. Tek kardeşi Lucy Elizabeth Burke."

"Dur! Yapma." O benim geçmişimdeki trajedileri sayarken nefesim kesilmişti.

"Neyi yapma?"

"Beni senden daha da çok korkutma."

Renato'nun gözleri, sanki bir zayıflığımı yakalamış gibi, bana keskin bir şekilde odaklandı. "Benden gerçekten korkuyor musun, Charlotte? Bana söylediklerin, davranışların... bu duyguyla uyuşmuyor."

"Peki bunu sana ne düşündürüyor? Sen benim kocam olmayacaksın, sadece gardiyanım olacaksın..."

"Eğer senin gardiyanım olsaydım, seni bodrumdaki duvara bağlardım. Ben merhametli bir adam değilim. Aramızdaki hiçbir şey normal değil – benim için değil, eminim senin için de değil. Bunu sonsuza kadar hissetmediğini iddia edemezsin, küçük hemşire. Buna izin vermeyeceğim."

Islak bluzumun üzerine kollarımı kavuşturdum. "Korkmamam için deli olmam gerekirdi, değil mi?" Ses tonum çok kararsızdı.

"Bana soruyor musun, yoksa söylüyor musun?" Renato, ıslak saçlarını eliyle düzeltirken, sudan bana bakarak sordu.

"Y-yatağa gitmem gerek. Buraya hiç gelmemeliydim. Seninle karşılaşmak istememiştim," dedim, saçlarımı sıkarak ve gergin bir şekilde etrafa bakınarak, içimden panik dalgaları yükseliyordu.

"Buraya gelmeden önce odana baktım, yani benimle karşılaşmaktan başka seçeneğin yoktu," dedi Renato sessizce.

"Neden?" diye sordum, ağzım kuruyarak.

"Çünkü senden uzak duramıyorum."

Bu sözler, zaten hızla atan kalbimi daha da hızlandırdı. Neden onun bu yumuşak itirafı kalbimi bu kadar hızlı attırıyordu? Sanki onun için önemli biriymişim gibi bana bakıyordu.

Özel biriymişim gibi.

Hiç kimse bana daha önce öyle bakmamıştı.

Sonra yukarıdaki zarftaki böceği hatırladım. Ne yapmayı planladığımı bilseydi bana o şekilde bakmazdı.

"Bizi bırakmalısın. Bırak gidelim. Bu herkes için en iyi sonuç," diye mırıldandım, tüm enerjim bir anda beni terk etti. O kadar yorgundum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Yükselen duygularım bir anda söndü, başkasının eliyle yaşadığım ilk orgazmın damarlarımda yarattığı heyecan aniden sönüverdi.

Tek kelime daha dinlemeye kalmadım. Topuklarımı döndüm ve odama koştum, bir kez bile geriye bakmaya cesaret edemedim.

RENATO

“Paolo’nun geçirdiği araba kazasının ayrıntıları,” dedi Elio, ertesi sabah erkenden.

Geceyi havuzdaki o anı tekrar tekrar yaşıyarak geçirmiştim. Özellikle de Charlotte’un kollarımda orgazm olduğu o anı, amcığı sikimin üzerinde durmaksızın sürtünürken, ben ayakta durup azalan irademi korumak için elimden geleni yaparken. O anda, onu havuzun kenarına oturtup saatlerce o tatlı amcığını yalamak istemiştim. O havuzdan çıkmadan önce ona doğru düzgün sikişmeyi öğretmek ve ıslak fayansların üzerinde onu becermek istemiştim. Bir melek parçasını parçalayan, onu kendine ait olarak işaretleleyen bir hayvan gibi.

Bunun yerine, arzuyu içimde kaynatıp ruhuma işlettim. Çaresizce sertleşmiş ve taşaklarım ağrıyacak kadar dolmuş olsa da, mastürbasyon bile yapmadım.

Charlotte o baştan çıkarıcı gözleriyle bana bakıp adımı inleyerek söylediğinde, o anda karımın dokunuşunu bekleyeceğime karar vermiştim. Bir dahaki sefere boşaldığımda, bu onun bir vücut parçasıyla sarılmış olacaktı, eliyle, ağızıyla, amıyla ya da kıcıyla. Bundan daha azını kabul etmeyecektim.

Elio’nun çıkardığı siyah-beyaz CCTV görüntülerini inceledim. Sonra önüme bir tablet koydu ve oynat düğmesine bastı. Paolo’nun arabası görüldü. Casa Nera’ya doğru gidiyordu.

Aniden, sol taraftan bir araba ortaya çıktı ve ona çarptı.

Çarpışmanın etkisiyle her iki araba da döndü. Bir an sonra, Paolo’nun arabanın kapısı açıldı ve o dışarı düştü. Ayağa kalktı ve diğer hurda arabanın yanında duran, benim ayırt edemediğim birkaç karanlık gölgeye ateş etti. Bir gölge düştü ve ayakta kalan

onu ekranın dışına sürükledi. Ardından lastiklerin çıgılık sesi duyuldu. Başka bir araç.

"Adamlarını aldılar," dedi Elio duygusuzca.

"Ve benimkini, yol kenarında ezilmiş bir hayvan gibi, tek başına ölmeye terk ettiler," diye karamsar bir şekilde mırıldandım. Castilloları ne kadar çabuk ortadan kaldırırsam o kadar iyi. Onlara çok fazla müsamaha göstermişim, benim burnumun dibinde, benim kasabamda işlerine devam etmenin ne kadar aptalca olduğunu anlayacaklarını ummuştum, ama görünüşe göre bunun için fazla aptaldılar.

"Burke kardeşleri arıyorlar. Oğlanın hesabını görmek istiyorlar."

"Gerçekten tek istedikleri bu mu? Bundan daha fazlasını istediklerini düşünmeden edemiyorum. Bizi kışkırtmak istiyorlar ve asıl soru şu: neden şimdi? Aylardır onları öldürüyoruz. Neden şimdi tırmandırıyorlar?"

"Belki bir fırsat kokusu almışlardır. Bir ceset var ve aileyi suçlayabilecek bir tanık."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Görünüşe göre Castillo operasyonlarını daha zeki biri devralmış. Gerçek bir tehdit haline gelmiş olabilirler ve biz gerçek tehditleri hafife almayız."

"Onların bölgelerindeki gözetimi artıracığım. Belki bu yeni beyni yüzünü görebiliriz."

"Bunu yaptığımızda, artık çekinmeyeceğiz. Diğer planlar nasıl gidiyor?"

Elio iç geçirdi. "Nişanlının gelinlik provasını nasıl idare ettiğini soruyorsan, cevabım 'kötü' olur. Yarın gülümseyen, yüzü kızaran bir gelin görmeyeceksin sanırım. O kadar çok önemli kişiyi davet etmek iyi bir fikir değildi galiba."

"Ailenin reisi evleniyorsa, herkes bunu bilmeli. Salvatore'nin Napoli'de çerçeveletmesi için bol bol fotoğraf çek."

Elio kıkırdadı. "Uzun düğün konuşmaları yapmayı planlıyorsan, biraz azaltmanı öneririm. Seni bıçaklayabilir."

Başımı salladım. “Bunu yapabilir, ama o zaman beni tedavi etmekle yükümlü olan da o olur, bu yüzden çok kötü bir şey yapmayacağından eminim. İnsan hayatına çok değer veriyor.”

“Seninkine bile mi?”

“Buna hayatımı bahse girerim.”

Elio sırtıttı. “Bu durumda, kelimenin tam anlamıyla.” “Tadilat nasıl gidiyor?”

Elio yüzünü buruşturdu. “Çocuk odası zorlu geçiyor. Bir kadının dokunuşuna dokunuşu gerekebilir. Bu ev, bebek renklerine pek uygun değil.” “Carmella’dan yardım iste. Peki ya ebeveyn yatak odası?”

“Giyinme odası ve banyo bitti.”

“Çok iyi. Biliyorsun, bu gangster işi yolunda gitmezse, her zaman inşaatçı olarak ek iş yapabilirsin.”

“Saygısızlık etmek istemem ama siktir git.”

“Özür dilerim. Asla ek iş yapmana izin vermeyeceğimi biliyorsun. Bunun için çok yaşıyoruz. Peki ya diğer konu? Üniversite meselesi?”

Elio derin bir nefes verdi. “Giada sordu. Anlaşılan, bu geç aşamada bile programını tam zamanlı bir programa çevirebilir ve kısa sürede bitirebilir. Ondan sonra bir hastaneye yerleştirilecek. Giada, buradan çok uzak olmayan St. Roberta Hastanesi’ne yerleştirilmesini sağlayabilir. En fazla yirmi dakika sürer.”

“Tamam. Gidebilirsin.” Dizüstü bilgisayarına döndüm ve kapağını açtım.

Elio kapıya doğru yöneldi. Eşiğinde durdu. “Bugün keyfin yerinde,” dedi.

“Öyle mi?”

Bir an sessiz kaldı ve sessizliği bozduğunda ses tonunda merak vardı. “Gerçekten okulunu bitirmesine izin verecek misin?”

Omuz silktim. “Neden olmasın? O yetenekli, zeki bir kadın. Neden dünyadan bunu esirgeyeyim ki? Bana eve döndüğü sürece umurumda değil. Ve hastanede koruma ekibiyle çalıştığı sürece, ne zararı var ki?”

Aklımdan annemin yüzü geçti. Verecek çok şeyi vardı, ama bunun yerine eriyip gitmişti. Onun ışığı olmadan dünya daha karanlıktı. Hayatım daha karanlıktı. Kız kardeşim de öyle, babamın Casa Nera’da yarattığı hapishane benzeri ortamda neredeyse yok olup giden bir sanatçı. Kanatları kesilmiş küçük bir kuş, kafesinde çırpınıyordu ama asla özgür olamıyordu, ta ki onu özgür bırakmak için canını verecek bir adamla tanışana kadar. Onu kurtarmak için var olan her kuralı çiğneyen bir adam. Kayınbiraderim pek çok şeydi, ama akli başında hiç kimse onun bağlılığını inkar edemezdi. Onu babamı anladığımdan çok daha iyi anlıyordum.

Bir şey değerliyse ona özen gösterirdin ve insanlar en değerli, yeri doldurulamaz şeylerdi.

Elio bana kaşlarını çattı. “Eğer seni tanımıyorsam, sadece bir sorunu çözmekle kalmayıp, bu kadına gerçekten aşık olduğunu düşünürdüm.”

"Beni analiz etmek istiyorsan, boş vaktinde yap. İşine dön."

CHARLIE

Başım şiddetli bir ağrıya ve içimde karnımı kemiren bir korkuyla uyandım.

Böcek.

Onu bugün yerleştirmeliydim. Uzun bir süre yatakta uzandım. Bir ara Lucy odamıza geri dönmüştü. Bana dönük olarak yorganın altına kıvrılmıştı. Uyuyan yüzünü inceledim. Ne yapacaktım? Bu aileye zorla evlendirilmek yeterince kötüydü, ama şimdi polis de beni onlara ihanet etmeye zorluyordu.

Yakında sırtımda uzaydan bile görülebilecek kadar büyük bir hedef işareti olacaktı. Her zaman olduğum gibi labirentteki bir fare gibiydim, duvarlar sonunda üzerime kapanıyordu ve çıkışlar kapatılmıştı.

Dedektif Vane açık konuşmuştu. Bugün öğle yemeğinden önce dinleme cihazını yerleştir, yoksa gelip Lucy'yi tutuklayacaklardı. Sorgu sırasında sessiz kalacak kadar dengeli değildi. Kırılacaktı; zaten patlamak üzereydi, her şeyi zar zor içinde tutuyordu. Kırılacak ve gerçeği söyleyecekti, Renato da onu ortadan kaldıracaktı.

Babamın tespihi, Lucy'nin yumruğuna sarılmıştı. Yuvarlak boncuklara baktım ve parmağımın ucuyla birine dokundum. Lucy kıpırdadı ve tüm zincir elime düştü.

Sessizce kalktım, yüzümü yıkadım ve ödünç aldığım bol bir kazak ile tayt giydim. Şans getirmesi için tespihi bileğime sardım. Sonra zarftan minik böceği çıkardım, avucumda dikkatlice tuttum ve kapıya doğru yöneldim.

Sonny'yi mutfağa iğne ve iplik almaya göndererek peşimden atmıştım. O anda başka bir şey aklıma gelmemişti. Carmella'nın hemen peşime düşeceğinden emindim, bu yüzden hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Kütüphaneye bağlanan Renato'nun ofisinin önünde durdum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Kütüphaneye serbestçe girebildiğim için, orada yakalanmak ofiste yakalanmaktan çok daha az sorun yaratacaktı. İçeride kitap arayan kimse olmamasını umarak sessizce kapıyı çaldım.

Kimse cevap vermedi. Bir kez olsun şans benim yanımdaydı. Kapıyı itip açtım ve yan taraftan içeriye göz attım. Uzun oda boştu. İçeri girdim ve kapıyı kapattım.

Renato'nun çalışma odasına açılan çift kapı açıktı. Odayı görmek bile beni De Sanctis ailesinin patronuyla tanıştığım ilk geceye geri götürdü. Artık orada farklı bir halı vardı ve orada ölen adamlardan hiçbir iz kalmamıştı. Onlar için hiçbir üzüntü duymuyordum ve belki bu beni Renato kadar canavar yapıyordu, ama bizi bu duruma kısmen sokan onların düşüncesiz eylemleriydi. Onlar için asla yas tutmayacaktım.

Bağlantı kapılarından geçerek çalışma odasına girdim. Dinleme cihazını nereye yerleştirmeliydim? Belki telefonun yanına, ya da insanların konuşacağı bir yere. En iyi yeri bulmak umurumda mıydı ki? Hayır. Umurumda değildi. Dedektif Vane'in tek söylediği, onu yerleştirmem gerektiği idi. Nereye yerleştireceğimi söylememişti.

Renato'nun masasına doğru yürüdüm. Üzerinde pek bir şey yoktu ve dinleme cihazını göze çarpmayacak bir yere yerleştirmek kolay değildi. Masanın köşesinde bir saksı duruyordu ve fazla düşünmeden dinleme cihazını toprağa attım. Toprağın içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

İşte. Yaptım.

"Charlotte?" Renato'nun sesi hemen arkamdan geldi.

Hızla döndüm ve kığım masasına çarptı.

Kahretsin. Aceleyle, kütüphaneden dışarıdaki veranda alanına açılan tavandan tabana kapının aralık olduğunu fark etmemiştim. Bütün bu süre boyunca dışarıda olmalıydı. Bir şey görmüş müydü?

"S-seni arıyordum," dedim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Burada olduğumu nasıl açıklayabilirdim?

"Öyle mi?" diye sordu Renato, yaklaşarak. Üzerinde kaşmir bir kazak vardı ve V yakası, köprücük kemiklerinin altın rengi tenini ortaya çıkarmıştı. Alnından geriye itilmiş koyu renkli dalgalı saçları ve dirseklerine kadar kıvrılmış kazak kollarıyla, ölümcül bir havaya sahip, doğal bir zarafet örneğiydi. Sabahın bu saatinde başa çıkmak için çok fazlaydı.

"Evet, ben..."

O masaya ulaşır, beni eğilmiş halde yakaladığı yere bakınca sözlerim kesildi. Lanet olası bitki. Böceği görecekti.

"Dün geceyi düşünüyordum," diye patladım.

Meraklı görünüyordu, ama bu onun görevinden dikkatini dağıtmaya yetmedi. Masanın diğer tarafına doğru ilerleyerek dinleme cihazına yaklaştı.

Panikledim ve elimi uzatıp yüzüne dokundum. Hemen hareketsiz kaldı. Yanağı avucumun altında keskin hatlıydı ve parmaklarımı sakal izleri üzerinde gezdirme lüksüne kendimi kaptırdım. O pürüzlü his, karnımın derinliklerinde sıvı bir ısı birikmesine neden oldu.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve bakışları alev alev yanıyordu. "Öyle mi?" Yanağını okşayan elimi o samimi konumdan çekmek için hiçbir çaba göstermedi. Kollarını masanın iki yanına uzatarak beni kafese hapsetti.

Kızartma tavaından ateşe atlamış olabileceğim, belirsiz bir şekilde aklıma geldi, ama artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Peki tam olarak ne düşünüyordun?"

"Hemşirelik programım. Beni bitirmeme izin vermen için seni ikna etmemi söylemiştin, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Zengin hayal gücünle eminim bir şeyler bulursun," dedi, bakışları gözlerimle dudaklarım arasında gidip geliyordu

dudaklarım arasında gidip geliyordu.

Dün geceki anılarla vücudum ısındı.

"Düşün, küçük hemşire. Senden ne istiyorum?" Derin sesi içimi altüst etti.

"Seks mi?" diye mırıldandım.

Renato sıırttı. "Sanırım kimse seni romantik olmakla suçlayamaz, değil mi?"

Yüzünü benimkine o kadar yaklaştırdı ki başım dönmeye başladı. Beni kendi yörüngesine daha da çekiyordu ve bu kafa karıştırıcıydı. "Seks, onu yapacağız. Senden başka ne istiyorum?"

Dudaklarımı ıslattım, ağzım birdenbire kurumuştı. "Bilmiyorum. Çocuklar mı?"

"Çocuk da yapacağız. Bir daha dene..." Bir an beni inceledi, sonra iç geçirdi. Geri çekilmeye başladı, dikkati benden masaya kaydı.

Lanet olsun. Böcek. *Bir şey yap, Charlie. Herhangi bir şey!*

Düşünmeden elimi çenesine sıkıca doladım ve kendimi ona doğru ittim. Dudaklarına masum bir öpücük kondurduğumda birdenbire durdu, benim kadar şaşırmış görünüyordu. Dudaklarımı onun dudaklarının üzerine kaydardım, ne yapmaya çalıştığımı fark etmemesi için çaresizce dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyordum.

Onun dikkatini başka yöne çekmek için yaptığım panik içindeki girişim, umduğumdan çok daha iyi sonuç verdi.

Dokunuşumun beceriksizliğine ve çekingen öpücüğümün masumiyetine rağmen, dudaklarıma yaslanarak inledi ve beni kendine doğru çekti. Beni yutmak istercesine öptü ve ben kollarında yanıp tutuştum. Başka seçeneğim yoktu, kendimi böyle teselli ettim. Dikkatini başka yöne çekmem gerekiyordu. Yakma ateşine tırmanıp kendimi ateşe vermemin tek nedeni buydu.

Yalancı. Kafamdaki sesi görmezden geldim ve kendimi onun dokunuşuna kaptırdım, sanki içimde bir ateş yakmış gibi her yerim yanıyordu.

"İşte bu, *anima mia*, senden istediğim şey bu," dedi, dudakları boynuma iniyordu. "Kesin teslimiyetin."

Kollarında eriyip gittim, içimde beni korkutan bir sıcaklık oluşuyordu. Kendimi boş ve muhtaç hissediyordum ve sadece onun dokunuşunu daha fazla istiyordum. Hayatta olduğuma dair güvence ve kanıt istiyordum. Sadece bir saniye olsun kendimi güvende hissetmek istiyordum ve bu adamın kollarından daha güvenli bir yerin dünyada olmadığına emindim.

"Pantolonunu çıkar," diye emretti Renato, elleri kığımında dolaşırken.

Donakaldım, ona bakakaldım.

"Pantolonunu çıkar dedim. Güzel amını görmek istiyorum, tam burada, masamın üzerinde."

Hâlâ şoktan donakalmış durumdayken, o içini çekip taytımı aşağı çekti, külotumu da beraberinde. Açık veranda kapılarından süzülen serin hava tenime değdi ve titredim.

Beni masanın üzerine yönlendirdi. Ne haltlar dönüyordu? Bir şeyler yapmalıydım. Bunu durdurmalıydım. Mantıklı düşünceler kafamdan geçip gitti ama neredeyse hiç durmadılar. Ama sonra masanın üzerinde çıplak kalçalarım ile duruyordum ve tüm hayatımı ele geçirmiş olan adam bacaklarımın arasında duruyordu.

"Şimdi, bir bakayım," dedi sert bir sesle, dizlerimi ayırarak.

Yüzüm bembeyaz oldu. Gün ışığı altındaydık ve daha önce hiç bu kadar açıkta kalmamıştım. Benim beceriksiz cinsel deneyimlerim karanlıkta, yorganın altında ve utanç ve çekingenliğin kalın bir örtüsü altında gerçekleşmişti.

Sorun yok. Sadece onun böceği bulmasını engelliyorsun. Yapman gereken bu, diye yatıştırıcı bir ses kafamın içinde konuştu. Evet, tamam, ve bu yüzden de bu konuda bu kadar heyecanlıydım herhalde. Tabii.

Renato bacaklarımı ayırdı ve yarı benim adım, yarı hırıltı gibi bir ses çıkardı. "Ne kadar ıslak olduğunun farkında mısın?" diye sordu, sesi garip bir şekilde saygılıydı. "Bu muhteşem."

Siktir. Kırık gururumu yatıştırmak için bana en ufak bir inkar imkânı bile bırakamaz mıydı?

Geriye uzandım ve tavana baktım, utanç beni sarmıştı. Onun dikkatini dağıtıp böceği bulmasını engellemem gerekiyordu. O dikkat dağıtma çabası beni o kadar tahrik etmemeliydi ki, masasını ıslak bir karmaşaya çevirmemeliydim.

Elini iç uyluklarımdan aşağı kaydırды, beni irkiltti. "Ne kadar güzelsin, Charlotte. Öyle olacağını biliyordum, ama yine de hazırlıksız yakalandım."

Sözlerini duyunca bir gözümü araladım. Güzel mi? Ona bir bakış attım. Bana bakmıyordu, açılmış bacaklarımdan arasına bakıyordu, parmakları ıslak kıvrımlarımı okşuyordu. "Bakalım seni daha da ıslatabilecek miyiz," diye mırıldandı, gözleri amımdan hiç ayrılmadan eğilip beni yaladı.

Neredeyse masadan fırlayacaktım. Bana oral seks yapan erkeklerin listesi o kadar kısaydı ki, bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Ama daha önce oral seks yapılmış olsam da, bundan hiç boşalmamıştım. Bu imkansız bir başarı gibi görünüyordu. Çok garip ve dengesizdi. Bu kadar tek taraflı bir şey yapmak çok zorlayıcıydı. Bencilce.

Dirsekleriyle dizlerimi ayırdı, beni çaresizce önünde açtı. Sıvı bir sıcaklık içimden geçti, omurgamdan aşağı süzüldü. Dilini klitorisimden kıcıma ve geriye doğru, yarık boyunca yukarı aşağı gezdirirken, ben ona hayretle ve tahrik olmuş bir şekilde bakıyordum.

Dili uzun ve sıcaktı, içime dalıp sonra tekrar çıkarak klitorisimin etrafında daireler çiziyordu. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra, ben gittikçe ıslanırken ve bacak kaslarım jöleye dönerken, o doğruldu, gözleri hiç amımdan ayrılmadan. Sanki ellerini kirletmeye hazırlanıyormuş gibi, düşmüş olan kollarını sıvadı ve işaret parmağını ve orta parmağını ağzına götürdü. Onları içeri itip ıslattı, sonra eğilip küt parmak uçlarını girişime dayadı.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordum.

"Bu güzel vücudun ne için yaratıldığını gösteriyorum," diye cevapladı Renato, parmaklarını içime sokarken gözlerini benimkilere dikmiş bir halde.

Parmakları sonsuz ve kalındı. Renato bir küfür yuttu. "Parmaklarımı bu kadar sıkı sarıyorsan, sikimi de mükemmel bir şekilde kavrayacaksın."

Parmaklarını içime sokup çıkardı, iç duvarımdaki süngerimsi noktaya sıkıca bastırdı. Yakalanması zor ve bazen de efsanevi gibi görünen G noktası. Islaklığım parmaklarını kapladı ve havayı dolduran ses son derece utanç vericiydi. Islak, emici bir şapırtı. Geriye düştüm ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"Bunu yapma, küçük hemşire."

"Elimde değil. Bu sadece biyoloji, hatırladın mı?" İç uyluklarıma verdiği ısırik beni inletti. Geriye yaslandım ve ona öfkeyle baktım.

"Hayır, *bambina*. Gözlerini kapatıp utançtan kıvrınma. Vücudunun dokunuşuma nasıl tepki verdiğinden utanarak bir saniye bile harcamayın. Bu çok tahrik edici," diye homurdandı, sonra eğilip parmaklarıyla beni sikmeye devam ederken amımı yaladı.

Dili klitorisimi buldu ve acımasızca etrafında daireler çizdi, parmakları beni doruğa doğru sürükledi.

Parmaklarım saçlarına gömüldü ve onu çekerek uzaklaştırmaya çalıştım. Bu çok fazlaydı. Aniden, onun körüklediği ateş korkutucu gelmeye başladı. Kontrolümü kaybetmiştim. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Hayatımın en şiddetli orgazmına doğru hızla ilerliyordum ve Renato'nun bana merhamet edip duracak türde biri olduğunu sanmıyordum. Bunu istiyordum ama aynı zamanda korkuyordum.

Saçını çektim, ama o daha da sertleşti. Dili inanılmaz bir hızda hareket ederken ve parmakları içimdeki o gizli noktayı okşarken, gözümün önünden yıldızlar geçti. Vücudum gerildi ve zevk, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir dalga halinde üzerime çöktü.

İçimden ıslaklık fışkırdı, bacaklarıma ve masanın deri kaplamasına sıçradı. Amım parmaklarını sıkıca kavradı, elini içime daha derine çekti. Dizlerim başını sardı, istem dışı bir şekilde sıkıştı.

Renato tüm bunlar boyunca durmadı. Bir saniye bile. Beni doruğa taşıdı ve her sinirimi titreten, hiç bitmeyen sarmal dalgalar halinde zevki yaydı.

"Aynen öyle, Charlotte. Ne kadar güzelsin, benim mükemmel, mükemmel *bambina'm*."

Onun etrafında kıvrandım, vücudum ısıltılarla doluydu. Sözleri kalbime işledi ve derinlere yerleşti. O kadar derine ki, benim bir parçam oldular.

Kaslarım gevşedi ve dizlerim açıldı. Renato amımı yaladı ve ben bu hisle kıvrandım. Merkezimi yaladı ve sonra uyluklarıma geçti, cildimi nazikçe yaladı, dilimle beni temizledi. Bu nazik bakımın ardından öpücükler yağdırdı.

"Bundan böyle, Charlotte Burke, utancını ve suçluluk duygunu bir kenara bırak, sana ve kız kardeşine bakmama izin ver ve aramızdaki bu şeyin elektriksel olmadığını iddia etmeyi bırak. Seni her zaman güvende tutacağım, kendim hariç herkesten."

Beni kaldırdı, böylece masanın kenarına oturdum, kolları beni destekliyordu. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve orada kendimin tadını aldım.

"*Brava, bambina. Brava.*"

RENATO

Keyfim yerindeydi. Yaptığım işte, mutluluk hissetmem nadirdi. Kârımızdan memnun olabilirdim, adamlarımın ve ailelerinin geçimlerinin sağlandığını bilmek beni rahatlatırdı. Bir gün daha yaşadığım ya da kanlı bir iktidar mücadelesinden sağ çıktığım için tatmin olabilirdim. Beni tehdit edenleri ortadan kaldırmaktan karanlık bir zevk alabilirdim.

Ama mutluluk nadirdi.

Benim için mutluluk, ağızımda kalan Charlotte'un tatlı amının tadı haline gelmişti. Onu öptüğümde kollarımda erimesi, dokunduğumuzda içindeki mücadele ruhunun kaybolması haline gelmişti.

Ofisimdeki küçük etkileşimimizden sonra onu dinlenmeye bıraktım, ama daha sonra onu tekrar avlayacağımı zaten biliyordum. Artık tadını aldığım için bağımlı olmuştum. Onun için deliye dönmek için bir kez yetmişti. Yine de yapılacak işler vardı ve eminim ki küçük hemşirem, kendisini esir alan adamın kollarında parçalanmanın ahlaki boyutuyla mücadele ediyordu.

Onu bir kez daha mahvetmeden önce, bununla başa çıkmasına izin verecektim.

O sırada Casa Nera'nın bodrumunda, işimi hallediyordum. Çakmağımı açıp kapattım; önümdeki sandalyeye bağlanmış adam ağızındaki tıkaçtan inleyerek ses çıkardı. Gözleri alevin yansımada parlıyordu. Konuşabilmesi için tıkaçını biraz aşağı çektim.

"Ormanın derinliklerinde, mülkümün yakınındaydın. Rahatsız edici derecede yakındın ve orası pek de popüler bir yürüyüş parkuru sayılmaz. Orada ne işin vardı? Yalan söylemeye kalkışma. Anlarım."

"Yemin ederim, sadece kayboldum. Orasının senin arazin olduğunu bilmiyordum. Kim olduğunu bile bilmiyorum!" Gözlerindeki korku onu hemen ele verdi.

"Ouch, bu egoma oldukça büyük bir darbe, değil mi? Sanırım kendimi tanıtmalıyım." Ayağa kalktım ve ceketimi çıkardım.

Kapı çalındı ve Elio, bir kovada şık bir hazineyle içeri girdi. Parlayan sıcak kömürler. Kokusu odayı doldurdu.

Sandalyeye oturan adam onları görünce yüzü bembeyaz oldu. Yalan söylediğini biliyordum. O, Castillo kartelinden biriydi ve o aptal herifler Casa Nera'yı gözetlemenin akıllıca bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi.

Belki de kale duvarlarında parçalanmış vücut parçalarını sergilemek yeniden standart hale gelmelidir. Asılmak, parçalanmak ve dörde bölünmenin eğlenceli bir şey olmadığını hatırlatmak kadar etkili bir mesaj yoktu.

Kovadan bir kömürü maşayla aldım ve bağlı adamın boynuna yaklaştırdım. Sanki bu onu kurtaracakmış gibi kıvranmaya başladı.

"Seni buraya kim gönderdi? İsimleri istiyorum." "Kimse, yemin ederim," diye fısıldadı adam.

Aptal. "Peki. Seçimini yaptın," dedim soğukkanlılıkla ve ağzındaki tıkaçları tekrar taktım. Sonra tişörtünün yakasını açtım ve içine kızgın kömürü attım.

Adam çığlık attı, kavurucu kömür vücudunda aşağı kayarken acı içinde kıvranıyordu, kömür ilerledikçe eti eriyordu ve karnının yakınlarında bir yerde durdu. Gözleri acıdan şişti. Kömür tişörtünü yeterince çabuk yaktı ve ben de maşayla onu dışarı attım.

"Tekrar soruyorum, seni kim gönderdi? Bana adını söyle."

"Bilmiyorum dedim! Bunu yapmam için doğrudan emir almadım. Juan Castillo olabilir, bilmiyorum."

"Tamam, şimdi bir yerlere varıyoruz. Bu seni çok motive ettiğine göre, egzersizi tekrarlayacağız, ama bu sefer onu pantolonunun içine

," diye uyardım.

"Hayır! Hayır, ciddi hiçbir şey bilmiyorum dostum. Bana sadece yaklaşıp düzeninizi kontrol etmem, kadınların burada olup olmadığını görmem söylendi."

"Kadınlar mı?"

"Miguel'i öldüren o sürtükler." *Sürtükler mi?*

Ah evlat, bu gerçekten canını yakacak.

"Juan onları neden bu kadar çok istiyor?"

"Yani, ödeşmek istiyor ve seni ortadan kaldırmak istiyor. Ama ona yardım eden başka biri daha var, sahil boyunca ürünümüzü getirmemize izin veren ve polislerin görmezden gelmesini sağlayan yaşlı beyaz bir adam."

Bu ilginçti. "Ayrıntılı anlat."

"Başka bir şey bilmiyorum, yemin ederim. Sana her şeyi anlattım, söz veriyorum." Adam şimdi ağlıyor ve titriyordu. Yanmış et kokusu midemi bulandırmaya yetiyordu ve ben bu tür şeylere karşı oldukça dayanıklıydım.

"Tamam, sakın ol. İyi iş çıkardın. Aferin," diye ağlayıp sızlanan adama güven verdim. Hayatının sonuna gelmiş haliyle gerçekten çok acınası bir durumdaydı. Bana verdiği bilgi karşılığında işini çabucak halledip onu ödüllendirebilirdim; ölmek üzere olan bir adama son bir hediye. Ama o bu şansı mahvetmişti.

Charlotte'a orospu dediğinde o şansı kaybetmişti.

Elio'ya bir göz attım; adamın arkasına geçip başını acımasızca sıkıca tutmuştu. Maşayla bir parça daha kızgın kömür alıp, çığlık atan ağzına soktum. Elio çenesini zorla kapattı ve dilindeki ateşli kömüre karşı sıkıca tuttu. Adam, yüzünü *sottocapo'mun* elinden kurtaramadan, kelimelere sığmayacak bir çığlık attı.

Charlotte'a orospu dediği için, değersiz ağzındaki dili yakılarak yok edilecekti. Casa Nera'yı ve ailemi gözetlemeye çalıştığı için, bedeni Charlotte'un buketinde taşıyacağı gülleri gübreleyecekti.

Yaşam döngüsü ne kadar da güzeldi.

Omzuna hafifçe vurdum ve bodrumdan çıkarken ona gülümsedim.

"ISLIK MI ÇALIYORSUN?" Giada, daha sonra ofisine girdiğimde beni suçladı. Ofisi, onun kişiliği kadar kaotikti ve orada gerekenden bir dakika bile fazla kalmaktan nefret ediyordum.

"Bilmiyorum. Öyle miydin?"

Giada gözlerini kısarak bana baktı. "Görünüşe göre, bizim ev doktoruna fena vurulmuşsun. Ne ilginç. Onu öldürmek yerine evlenmeye karar vermen iyi olmuş."

"Onu asla öldürmeyecektim," diye itiraf ettim. Başlangıçta Charlie'ye kendini kanıtlaması için bir hafta süre vermeyi planlamıştım, ama aramızdaki alev alev yanan aşk o planı çabucak kül etti. Ve bunu gerçekleştirmiş olsam bile, artık o deneme süresinin sonucu ne olursa olsun, onu asla öldüremeyeceğimi biliyordum.

Giada bana kaşlarını kaldırdı. "O zaman büyük planın neydi?" "O gitmek istemeyene kadar onu burada tutacaktım," dedim.

O burun kıvırdı. "Ah, Stockholm Sendromu yedek planı mı? Güzel. Her neyse, bu şerefi neye borçluyum?"

"Castillo'nun kalesini bulabildin mi? O boktan planlarını yapmak için bir yerlere saklandıklarına inanmıyorum."

"Bu adamlar paranoyak. Senin de sağda solda, her yerde saflarında delikler açman pek yardımcı olmuyor."

Bu suçlamaya omuz silktim. "Her neyse, şu anda elimde hiçbir şey yok."

"Onları bulmam lazım," diye hatırlattım. Aylardır Atlantic City'den Castillo'ları silip süpürmek istiyordum. Daha önce onları ortaya çıkarmak için bir nedenim olmamıştı.

. Artık vardı. Mülkümü, yani müstakbel karımı tehdit etmişlerdi. Yaşamalarına izin vermeyecektim.

“Üzerindeyim. Diğer bir haber olarak, az önce ilginç bir şeye rastladım.”

“Nedir?”

“Mülkten gelen olağan trafiği izlerken bir şey buldum. Aslında, üç küçük şey buldum. Bunların izleri çok küçük. Eğer aramıyor olsaydın, endişelenecek bir şey olarak görünmezdi. Ama... en son biri buraya dinleme cihazı yerleştirmeye çalıştığında nasıl görüldüğünü hala hatırlıyorum.”

“Biri buraya dinleme cihazı mı getirmiş?”

“Evet, aynen öyle. Muhtemelen dün. Tam yerini bulmak için tarama yapmam gerekiyor.”

Charlotte ve onun ani, karakterine hiç uymayan öpücüğü aklımı doldurdu. O küçük yaramaz, gergin ve tedirgindi. Ayrıca sebepsiz yere ofisimde dolaşıp duruyordu.

“Çalışma odamda bir tane var, belki saksı bitkisinin içinde,” dedim, doğru söylediğimi hemen anladım. Ofisime gizlice girip, amını yalatarak dikkatimi dağıtıp, en ufak bir suçluluk duygusu göstermeden çıkabiliyorsa, isteksiz gelinimi tamamen hafife almışım demektir. Endişelenmeli miyim yoksa etkilenmeli miyim, emin değildim.

Ancak bir şeyden emindim, o da öfkeli olduğumdu.

Dedektif Vane ve Whitely aylardır başımın belasıydılar ve şimdi de Charlotte'u bana karşı kullanabileceklerini mi sanıyorlardı? Karımı manipüle etmeye mi cüret ediyorlardı?

Bu oyunun sona erip başka bir oyunun başlamasının zamanı gelmişti. Bu sefer oyun *benim* olacaktı ve kaybetmeyi düşünmüyordum.

CHARLIE

La Leonora'ya adımımı attığımda hoparlörlerden "The Boy I'm Going to Marry" çalıyordu. Ses çok yüksekti ve güzel binada yankılanıyordu. Neşeli şarkı, küçük grubumuzun üzerindeki gergin havayla keskin bir tezat oluştıruyordu. Müzik, pastanın üzerindeki krema gibiydi. Renato benimle dalga mı geçiyordu?

Bugün kumarhane son derece ihtişamlı bir şekilde süslenmişti. Anlaşılan De Sanctis düğünleri pek de mütevazı etkinlikler değildi; caddede sıraya dizilmiş tank gibi arabalar ve etrafta dolaşan ölümcül görünümlü koruma gruplarından anlaşıldığı kadarıyla, konuk listesinde Doğu Kıyısı'nın en kötü şöhretli mafya babalarından bazıları yer alıyordu.

Atmosferdeki genel şiddet havasına rağmen, kendimi güvende hissettiğimi fark etmek tuhaftı. Renato De Sanctis'in korumalarıyla çevrili, onun mülkünde, bana kimse dokunamazdı. Bu, bizi Casa Nera'ya götürmeden önceki günlere, gölgelerden korkup Castillo kartelinden kaçtığım günlere kıyasla keskin bir tezat oluştıruyordu.

Muhafızlardan oluşan bir maiyetle binaya girdim, Lucy'nin elini sıkıca tutuyordum. Giada onun diğer yanında duruyordu ve ara sıra elini uzatıp omzunu sıkıyordu. Bu, arbalet kullanan bir psikopatın onun bakıcısı olduğunu dostça hatırlatıyordu.

La Leonora'nın arazisinde bir şapel vardı. Ne tür bir düğün olduğunu düşününce, bir kilisede evlenmek fikri beni dehşete düşürdü, ama kimse itirazlarımı umursamadı.

"Şimdi, güzel bir *geline* dönüşmek ve o somurtkan yüzünü güldürmek için birkaç saatin var. Şöminenin üzerinde uzun suratlı bir gelinin düğün fotoğraflarını görmek istemiyorum," diye espri yapan Giada, beni ve Lucy'yi asansörlere doğru yönlendirdi.

Her tarafımız Sonny, Vinny ve birkaç başka erkekle çevriliydi.

Kaçış yoktu.

Bir çatı katı dairesinde hazırlanıyorduk. Vito'nun her emrini yerine getirmek için koşturan bir yardımcı ordusu vardı. Lucy pencerenin kenarında oturmuş şehri seyrediyordu. Sonny ve Vinny gülüp şakalaşıyor, neşeli görünüyordlardı. Giada ise şahin gibi kurnaz bir bakışla hepimizi izliyor, bir yandan şeftaliyi jilet gibi ince dilimler halinde kesiyor, bir yandan da bıçakla kan kırmızısı tırnaklarını keskinleştiriyordu.

"Biri müziği kapatabilir mi?" diye sordum, yanımdan geçen bir şampanya kadehine neredeyse atlayacak gibiydim.

Kadehi yakaladım ve içindekini bir dikişte içtim. Köpüğü hoştu, ama endişem hiç azalmadı. Giada'nın tören öncesinde sarhoş olmamamı sağlamak için talimat almış olabileceğinden, gizlice bir tane daha aramaya başladım.

Bana sıırttı. "İstediğin kadar iç. Alkolsüz. Damat pasif sarhoşluğa tahammül edemez. Hiç eğlenceli olmaz."

"Sen bir canavarsın, patronun da öyle. Hepiniz lanet olası delilersiniz," diye mırıldandım, bardağı bırakıp aynaya döndüm. Bir şekilde, dönüşmüştüm. Elbiseyi üzerime giydirmek için üç kişi gerekmişti ve onunla tuvalete nasıl gideceğimi hiç bilmiyordum. Sadece özel bir standı asılı duran duvak kalmıştı. O kadar uzundu ki, törenden kaçsam bile damadın beni yakalamak için uzun bir ip olurdu.

Hayatımda hiç bu kadar güzel olduğumu bilmiyordum. Elmacık kemiklerim belirginleşmişti ve gözlerim kocaman görünüyordu. Dudaklarım bile normalden daha belirgin ve büyüktü. Kendime benzemiyordum. Belki bugünden sonra, eskiden olduğum kişiye asla geri dönmeyecektim. Belki de sertifikalı bir katilin soyadını aldığımda eski ben sonsuza dek ölecekti. Başka biri olarak yeniden doğacaktım, tanıyamayacağım biri.

Lucy, stilistler giydiğim köpüklü karışımı hayranlıkla incelerken aynadan beni izliyordu. Gözleri yüzüme ulaştığında küçümseyen bakışı, düpedüz tiksintiye dönüştü. Sanki beni ısırılmış gibi irkildim. Ayağa kalktı ve yanındaki masaya tekme attı,

bardağı her yere saçtı. Birden dönüp yatak odasına doğru yöneldi, arkasındaki kapıyı o kadar sert kapattı ki duvardan bir resim düşüp yere parçalandı. Sonny, sanki Lucy'nin ruhu ele geçirilmiş gibi haç işareti yaptı.

"Onun senin küçük kardeşin olduğunu biliyorum, ama... onu senin için öldürmemi ister misin?" Giada, tırnaklarını inceleyerek düşündü. "Sana bir nezaket olarak, işini çabucak hallederim."

Lucy'yi bu kadar üzgün görmekten duyduğum keskin acıyı yutkundum ve yatak odasına doğru yürüdüm.

"Sadece üzgün. Onunla konuşurum."

"Konuşmaktan daha fazlasına ihtiyacı var, Charlie. O nankör bir velet ve tüm bunlardan neredeyse hiç etkilenmiyor. Seni bu karmaşaya o soktu, şimdi de onu bu durumdan kurtaran sensin, ama sana karşı nazik bile davranamıyor. O çocuğun kafasına bir tekme atılması lazım," diye mırıldandı Giada. "Tekme atacak gönüllü var mı?"

O da Sonny gibi elini kaldırdı.

Derin bir nefes aldım ve yatak odasının kapısını iterek açtım. Lucy yatakta uzanmış, tavana bakıyordu.

"Ne haber?" diye sordum, onun fırtınalı ruh haline nasıl yaklaşacağımı bilemeden.

"Ne var? Aynaya bak ve kendi soruna kendin cevap ver." Lucy'nin sesi sert ve kin doluydu. "Aslında mutlu görünüyorsun, biliyor musun? Bu çok acınası bir durum."

"Mutlu mu? Mutlu değilim," diye itiraz ettim.

"Emin misin? Az önce öyle görünüyordun. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını anlamıyor musun? Renato muhtemelen arkandan sana gülüyor."

"Bu saldırıyı hak edecek ne yaptım ben sana?" diye sordum, sabrım taşmıştı.

"Ne mi yaptım? Görünüşe göre taraf değiştirdin." "Taraf mı değiştirdim? Seni korumak için Renato ile evleniyorum."

“Belki başlangıçta öyleydi, ama şimdi, bence sen sadece bunu istiyorsun.” Lucy yataktan kalkıp bana öfkeyle baktı. “Kabul et. Onun lüks hapisanesinde yaşamayı ve işe gitmek zorunda kalmayıp, sadece oturup şeflerin sana pişirdiği yemekleri yemeyi seviyorsun.” Kollarını kavuşturdu ve çenesini bana doğru kaldırdı. “Eminim ki, seni köşeye sıkıştırıp öpen o büyük, kötü mafya patronunu bile seviyorsundur. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?” Lucy’nin dudakları daha da kıvrıldı. “Bana yalan söyleme, ikinizi zaten gördüm.”

"Bizi mi gördün?" diye tekrarladım, utanç büyük, sıcak bir dalga gibi vücudumu kapladı.

“Evet, gördüm. Ne kadar da iyi bir esir olmuşsun. Ne kadar sürdü? Seni esir alan adamın çaresiz ev hanımı haline gelmen bir haftadan az mı sürdü?”

“Çaresiz bir ev hanımı mı?” Durduramadan bir kahkaha kaçtı ağzımdan. Sonra bir tane daha. Ağlama isteğimi bastırarak, acı bir kahkaha patladı içimden. O kadar şiddetliydi ki, beni ikiye katladı.

“Neyin var senin? Sonunda kafayı mı yedin?” Lucy beni ihtiyatla izledi.

"Belki de," diye nefes nefese söyledim. Bu elbise, kahkahalarla gülmek için pek yer bırakmıyordu. "Belki de gerçekten öyleyim." Ciddileştim, içimdeki utanç başka bir şeye dönüştü.

Öfke.

Hayır, sadece öfke

değil. Ateş gibi bir

öfke.

"Belki de tüm bunlara bir çözüm olması, ikimizin de yaşamasına izin veren bir çözüm olması nedeniyle rahatlamış olmak gerçekten delilik. Belki de bir kez olsun para konusunda endişelenmemek ya da kendin pişirmek zorunda olmadığın sıcak bir yemek yiyebilmek nedeniyle rahatlamış hissetmek delilik."

Lucy gözlerini kısarak bana baktı. “Yüce ahlakın ve iyi insan olman buraya kadarmış, değil mi? Bizi bu duruma sokan adama minnettar olduğunu farkında mısın? Acınası.”

Alaycı bir şekilde güldüm ve yanına yaklaştım. “Şunu netleştirelim. Bizi bu duruma sokan sensin. Sen ve erkek arkadaşın. Renato De Sanctis, depolarına girip uyuşturucularını çalmaya çalışmanı istemedi. Ayrıca iki goriline Miguel’i vurmalarını da istemedi, hatta isteklerine karşı geldikleri için onları hemen cezalandırdı, hem de gözümün önünde. Bizi bu duruma sen soktun. *Sen.*” Onun önünde durdum. “Ne cüretle beni yargılıyorsun?” Lucy’nin çirkin alaycı gülümsemesini ve kızarmış gözlerini inceledim. Onu anlayamıyordum. Son birkaç gün içinde duygusal kapasitem daralmıştı. Kendi endişelerimle hepsini tüketmiştim.

“Suçluluk.”

Renato yatak odasının kapısında duruyordu. İçeri girdiğini duymamıştım.

Nefesim kesildi. Smokin giymişti. Midnight couture, vücut hatlarına mükemmel bir şekilde uyan, onun vücut ölçülerine göre tasarlanmış bir kıyafetti. Lüks yaşamaya alışkın bir adam olarak, onu kusursuz bir şekilde giyiyordu. Odaya girdi ve gözleri bana takıldı.

“Seni bu duruma soktuğu için suçluluk duyuyor ve öfkesini dışa vuruyor, seni uzaklaştırmaya çalışırken aynı zamanda bu zorla evliliğin senin için görüldüğü kadar kötü olmayabileceğine dair bir parça umut arıyor. Öyle değil mi, Lucy?”

Lucy’nin yüzüne bir bakış, Renato’nun sözlerini doğruladı. Somurtkan ifadesi suçlulukla değişti.

“Kız kardeşinin henüz anlamadığı şey, onun tek yaptığı şeyin bizi tanıştırmak olduğu. Gerisi, şu anki halimiz ve gelecekte ne olacağımız, sadece bizim aramızda.”

Renato odayı geçip elini belime koydu. Bu, çok yakından incelemek istemediğim bir şekilde içimi ısıttı. Onun sakinliği karşısında öfkem azaldı. Zahmetsiz hakimiyeti bir şekilde beni rahatlattı ve kız kardeşime karşı olan saldırganlığımı bıraktım. Haklıydı, değil mi?

Döndüm ve hayatıma fırtına gibi girip her şeyi altüst eden adama baktım. Bu adam tarafından yargılandığımı hiç hissetmedim.

Onun ellerindeyken hiç utanç duymadım. Renato'nun yanında kendimle ilgili hiçbir zaman kötü hissetmedim. Bundan hoşlanmak o kadar yanlış mıydı?

Her şey eğlenceli ve keyifli gider, ta ki o senin onu aldattığını öğrenip anlaşmayı iptal etmeye karar verene kadar.

Kız kardeşim açıkça suçluluk duyuyordu ve öfkesini dışa vuruyordu, ama sözlerinde de bir gerçeklik yok muydu? Belki de en çok canımı yakan da buydu.

"Şimdi kız kardeşinle konuşacağım," dedi Renato, Lucy'ye, bizi süitin oturma odasına doğru yönlendirerek.

Oda hâlâ Vito ve asistanlarıyla doluydu. "Bizi yalnız bırakın," dedi Renato sessizce, ama sözleri etkileyiciydi.

Aniden süit boşaldı ve Giada, Lucy'yi dışarıya çıkardı. Ben pencere duvarının önünde duruyordum, kışın başındaki günün parlak güneşi, saf beyaz ışığını üzerime saçıyordu. Renato sabah ışığında bana baktı ve kaşlarını çatı.

"Makyajı kim yaptı?" Sözleri bir kırbaç gibiydi.

Vito, kapıdan çıkmak üzereyken durdu. "Kızım, Elena."

"On dakika sonra onu geri gönder," diye talimat verdi Renato ve başını asil bir hareketle sallayarak Vito'yu gönderdi.

Kapı klik sesiyle kapandı ve yalnız kaldık. Renato'yu dün gecedan beri görmemiştim, o gece onun kollarında boşalmıştım, onun şeytani dili tarafından acımasızca uçuruma itilmiştim. Bunu düşündüğümde tüm vücudum kızardı.

"Makyajımı mahvedecek ne yapacaksın?" diye merakla sordum. Onun ne yapacağını asla tahmin edemezdin. Aklım hemen kötüye gitti.

Kaşını kaldırdı. "Aklının gittiği yön hoşuma gitse de, o kadar makyajla kendin gibi görünmüyorsun." Bana doğru yaklaştı, makyaj masasının önünden geçerken plastik bir ıslak mendil paketi aldı. Bir tane çıkardı ve bana uzattı. "Yüzünü görmek istiyorum. Gerçek yüzünü."

Ben homurdandım. "Neden umurunda ki? Sahte olsun ya da olmasın, düğün günümde kendimi güzel hissetmeliyim."

"Makyajsız daha güzelsin. Kendin gibi görünmeni istiyorum."

Islak mendili aldım, sözlerinin göğsümde uyandırdığı duyguyu inkar ederek. Cildim çoktan kaşınmaya başlamıştı ve makyaj ağır bir maske gibi geliyordu. Parlak ışıklar altında bütün gün bunu takmayı hayal edemiyordum.

Islak mendille yanağımı sildim ve yaklaşık bir buçuk kilo makyaj çıktı. Yüzümün yarısı makyajlı halde nasıl görüneceğimi düşününce birden utandım ve geri kalanını da silmeye başladım. Renato sabırla bekledi, hatta bana yeni mendiller uzattı ve kullanılmış olanları attı.

Sonunda paketi masaya bıraktı ve başını salladı. "Çok daha iyi." "Yani, buraya sadece yüzümü yıkamamı sağlamak için mi geldin?"

"Sana bunu vermek için geldim," diye düzeltti ve smokin cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı.

Kutuyu bana uzattı, ben de dikkatlice açtım ve ağzım açık kaldı. İçinde, devasa kırmızı taşların etrafı elmaslarla çevrili, göz kamaştırıcı bir yakut kolye vardı. Üstünde de ona uyan küpeler duruyordu.

"Bunlar *büyükannemindi* ve nesillerdir ailemizdeydi."

"Vay canına," taşlara dokundum, ışıltısına hayran kaldım. "O zaman sen hep zengin miydin?"

Renato'nun ağzı yarı gülümsemeyle kenara çekildi ve sonra mücevherleri kutudan çıkardı. "Bunları bir düğün hediyesi olarak düşün."

La Leonora'da hizmet ettiğim şık galalarda bile bu kadar güzel mücevherler görmemiştim.

"*Büyükbabam* güçlü bir adamdı. Zengin bir aileden gelmiyordu. Napoli'de De Sanctis ailesinin gücüne doğru ilk adımları o attı. O zamanlar şehri yöneten adamın adı Stromboli'ydi. Hikayeye göre, *büyükbabam* bir gün Stromboli'nin kızını evlerinin bahçesinde yürürken görmüş

. O şofördü. O yirmi beş, kız ise on sekiz yaşındaydı. İlk görüşte aşık oldu.

On yıl sonra, kızı babası öldüğünde, üç oğlu olmasına rağmen *dedemi* halefi olarak atadı. Ölmek üzere olan adam ile şoförü arasında neler geçtiğini kimse bilmiyor, ama bir hafta içinde *dedem* Stromboli'nin kızıyla evlendi ve iktidarı ele geçirdi. Gücü arttıkça, gelininin güvenliği konusunda giderek daha paranoyak hale geldiğini söylüyorlar. Onu hediyelerle şımarttı ve sadece bir kraliçenin hayal edebileceği bir ev inşa etti, ama onu dışarı çıkarmadı.”

“Senin tarzın bir ilişkiye benziyor.”

Renato gülümsedi, ama gülümsemesi nedense hüzünlüydü. “Babam da *dedemle* aynı zihniyete sahipti. Uçamayan kuşlar için altın kafes. Arkanı dön.”

Boynumun arkasındaki sıcak nefesini fazlasıyla hissederek yavaşça itaat ettim. Elleri beni sardı ve kolyeyi yerine taktı.

“Neden bunları bana veriyorsun? Ben de *nonna'nın* kaderini tekrar yaşamaya mahkum muyum?” Toka'yı kapattı ve gümüş tenime soğuk bir his verdi.

“O bunları hiç takmadı. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Hayatının bu hale gelmesine karşı sessiz bir protesto idi bu. Hediyeleri kabul etti ama hiçbirini takmadı.”

Bu beklenmedik samimi anda ne diyeceğimi bilemedim. Onun aile sırlarına karşılık verecek hiçbir şeyim yoktu. Annem Lucy'yi doğururken ölmüştü ve geçen her gün onu daha az hatırlıyordum.

“Bunları sana veriyorum çünkü bunları vermek isteyeceğim başka kimseyi tanımadım,” diye mırıldandı. “Ve bunları *takmanı* istiyorum, küçük hemşire, sadece bugün değil.”

Dokunuşu cildimi yakıyordu. Vücudum nasıl böyle davranabilirdi? Bu adamın parmaklarının en ufak bir dokunuşunu bile sanki

Çölde su gibi mi? Büyükbabasının büyükannesine yaptığı gibi, beni lüks bir kafeste kilitli tutmayacağını mı kastetti?

"Sana çok yakışıyor. Eşsiz bir kadın için paha biçilmez mücevherler."

Başparmağı enseme okşadı, omuzlarımda dalgalar halinde karıncalanmalar yarattı. İkimiz de hissedebiliyorduk. Aramızdaki gerilim, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Vücudum onunla uyum içindeydi. Gözlerim kapalıyken bile nerede olduğunu anlayabiliyordum. Sanki o yanımdayken vücudum parlıyor, o gittiğinde karanlığa gömülüyordu.

Ve ben onu gözetliyordum.

"Bunu yapmak zorunda olduğumuzdan emin misin?" Soru, durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Şu anda Renato'nun ofisindeki saksı bitkisinin içinde duran dinleme cihazı düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Onu ihanet etmenin haksızlık olduğu için değil, bunun ne benim ne de Lucy için iyi sonuçlanmayacağından emindim. Biz sadece devler arasında oynanan bir oyunda ikincil hasardık.

"Eminim. Bugün, sen benim karım olacaksın. Peki ya biri seni benden almaya çalışırsa?" diye ekledi. "Kimse seni geri almamı engelleyemez. Ne polisler, ne alevli kılıcı olan bir koruyucu melek, ne de Cennet Kapıları bile beni durduramaz. Bunu unutma."

Polisler bile mi? Sözleri beni korkuya boğdu. Genel olarak mı konuşuyordu, yoksa zaten biliyor muydu? Ne göreceğimden korktuğum için gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

"Küpeleri sen hallet," dedi ve geri çekildi.

Boğazımda takılan kuru bir garip hissi yutkundum ve sadece başımı salladım.

Kapı çalındı ve makyöz Elena içeri girdi.

"Onu doğal tut. Kendisi gibi görünmesini istiyorum," dedi Renato kıza sert bir sesle, sonra kapıya doğru yürüdü.

"Ama fotoğraflar..." diye başladı Elena.

"Mükemmel olacak."

Tam o anda arkamı döndüm ve onun arkasına bakmadan ortadan kaybolduğunu gördüm.

Parmağımdaki yüzüğe baktım, ağırlığına hayran kaldım.

Tören bir çırpıda geçmişti ve şimdi de resepsiyon hızla ilerliyordu; bizi düğün gecesine gittikçe yaklaşıtıyordu. O kadar gergindim ki kusacak gibiydim.

Bu gerginlik miydi yoksa heyecan mı?

Kafamdaki hain sesi görmezden gelerek, resepsiyonun yapıldığı devasa balo salonuna göz gezdirdim. O kadar çok çiçek ve ışıltılı ışık vardı ki, bakmak bile gözlerimi acıtıyordu. Her hareketim izleniyordu. Arkamdan fısıldanan sorular duyuluyordu.

Kim bu?

Neden o?

Renato, zamanının yarısını silahlı korumaları olan tehlikeli görünümlü adamlarla konuşarak geçiriyordu. Giada ve Lucy benimle oturuyorlardı.

"Bu kadar kısa sürede bu kadar insan nasıl geldi?"

"Renato De Sanctis seni bir düğüne davet ederse, gelirsın. Bunun için ülkene geri dönmen gerekse bile fark etmez. Yurt dışında oldukları için bu yükümlölükten muaf olan tek kişiler, kız kardeşı ve ailesi. Onlar kan bağı sayesinde muaf tutuluyorlar. Diğer herkes için ise gelmemek en büyük saygısızlık olur."

Yüzümü buruşturdum ve Giada güldü. "Dur tahmin edeyim, sen insanlar gelmezse diye asla parti düzenlemeyen türden birisin, değil mi?"

Ding, ding, ding.

Ona sert bir bakış attım, o da yine güldü.

“İyi tarafından bak – bundan sonra gelmeleri iyi olur, yoksa kocanla uğraşmak zorunda kalırlar.”

Lucy somurtkan bir sessizliğe bürünmüştü. Konukların yarısı gibi o da siyah giyinmişti, ama kardeşim kıyafetini Doc Martens ve yırtık file çoraplarla süslemeyi tercih etmişti. Genç isyanının simgesi olacak bir çocuk varsa, o da şu anda Lucy’ydi. Masa örtüsüne dökülmüş şekerin izlerini takip ederken birden dik oturdu ve birine el salladı.

“Burada tanıdığın biri mi var?” diye haykırdım. Söyleyebileceğimden fazlası buydu. Oturup kalabalığa, ellerime ve parmağımdaki son derece gösterişli yüzüğe bakarak zaman geçiriyordum. Yüzük, kolye ve küpelerle mükemmel uyum içindeydi. *Büyükannesinin mücevherleri*. Onları takmak tuhaf geliyordu ve bana neden güvendiğini hiç anlamıyordum. Aramızdaki ilişkiyi düşünürsek, onları özenle saklamaktansa tuvalete gidip klozete atmam daha olasıydı. Bunu düşünürken bile, bunu asla yapmayacağımı biliyordum.

Belki de beni sandığımdan daha iyi tanıyordu.

"Quinn," dedi Lucy ve tekrar el salladı. "Bu yazdan. Cankurtaranlık yapıyordum."

Ah, evet, Lucy'nin şimdiye kadar yaptığı ilk ve tek iş, bu yaz plajda çalışmaktı.

Lucy ile yaklaşık aynı yaşlarda, hafif kızıl saçlı bir kız koşarak yanımıza geldi. "Aman Tanrım, burada olduğuna inanamıyorum!" Kız, küçük kız kardeşime gülümsedi ve kucaklaşmak için kollarını açtı. Şaşırtıcı bir şekilde, huysuz kız kardeşim de ona sarıldı.

"Gelmek zorundaydım... bu kız kardeşimin düğünü." Lucy güldü ve bizi tanıştırdı. "Quinn, bu kız kardeşim Charlie."

Havada alçak bir ısıklık sesi yankılandı ve sinirlerimi gerginleştirdi. Quinn'in arkasında biri belirdi ve kolunu onun omuzlarına doladı. Uzun boylu, iri yapılı, her tarafı dövme ve her halinden belalı olduğu belli olan biriydi. Siyah ceket ve beyaz gömlek giymişti ve kravatı

açık yakasının etrafında gevşekçe sallanıyordu. Elini uzatırken yeşil gözleri bana parladı.

“Ren’in bir gün evleneceğini hiç düşünmemiştim, ve kesinlikle bu kadar genç ve sevimli biriyle olacağını hiç beklemiyordum. Ben Brandon O’Connor, ama bana Bran diyebilirsin.” Yaklaştı, yakışıklı yüzünde çekici bir gülümseme yayıldı. “Kurtarılmaya ihtiyacın olursa, iki kez göz kırp yeter, güzelim.”

“Evet, Charlie, İtalyan mafyası yerine İrlandalı mafyayla yaşamak için Hell’s Kitchen’a götürülmek istiyorsan iki kez göz kırp.” Giada’nın tatlı sesi zehirliydi.

Bran benden uzaklaştı ve hemen arkamda oturan, kıvrımlı vücutlu, ateşli İtalyan kadına döndü. Giada saçlarını savurdu ve kırmızı uçlu pençelerini salladı. “Birini kurtarmak istiyorsan İrlandalı, evine savaş getirmeyecek birini seçmeye çalış.”

Bran’ın gözleri Giada’ya takıldı ve şeytani bir sırıtış attı. “Senin gibi mi, tatlı yanaklı?”

Giada güldü. “Benden asla kurtulamazsın.”

"Ama itiraf etmeliyim ki, ölmek için eğlenceli bir yol gibi geliyor," dedi Bran. Giada'ya attığı bakış, kendimi bir davetsiz misafir gibi hissettirdi.

“Sanırım tanıştırmadık, güzelim. Ben Bran.” Dövmeli elini ona uzattı. “Peki sen kimsin?”

Giada ona sırtıarak baktı ve parmakları arasında bıçağını çevirdi. “Senin liginin dışında,” diye onun yerine cümleyi tamamladı.

Sırıtışı, kızın aşağılayıcı sözlerinden hiç de etkilenmediğini gösteriyordu.

Gerginliği kırmak için boğazımı temizledim. “Ben tuvalete gidiyorum.”

"Yine elbiseni tutmamı ister misin?" Giada tembelce sordu, yine taşımayı sevdiği küçük bıçağına odaklanmıştı.

"Hayır!" Yüzüm kızardı ve ayağa kalktım, dönerken Renato'ya çarptım ve neredeyse düşüyordum. Gözleri Bran ve Quinn'e sabitlenmişti.

“Tebrikler, Ren. İtiraf etmeliyim ki, Niko evleneceğini söylediğinde bunu hayal edememiştim, ama işte karşımızda, ve çok güzel. Senin için fazla güzel,” Bran, iltifatın üzerine mırıldandı.

Renato elimi tuttu, tuzağa düşmedi. “Öyle değil mi? İzninizle, karımla dans edeceğim,” dedi basitçe ve beni dans pistine sürükledi.

Orkestra çaldığı parçayı kesip, dans pistinin ortasına varır varmaz bir vals çalmaya başladı.

“Böyle dans etmeyi bilmiyorum,” diye endişelendim, Renato beni kendine doğru çekerken.

“Önemli değil. Ben yön vereceğim, sen de takip edeceksin, tıpkı hayatta olduğu gibi,” dedi ve ona ters ters baktığımda sırtıttı. “Ah, işte orada. Bütün gün bu kızgın bakışını özlemişim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Beni kolaylıkla döndürdü ve haklı olduğunu anladım. Onun yönlendirdiği yöne gitmekten başka bir şey yapmam gerekmiyordu.

“Demek istediğim, bana başkalarına pek göstermediğin bir yanını gösteriyorsun.” Beni kolunun altında döndürdü ve uzun elbisem yüzünden neredeyse tökezleyecektim. Elleri oradaydı, belime indi ve tökezlememi engelledi. “Hoşuma gitti.”

“Ne diyebilirim ki? Sanırım sen içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyorsun,” dişlerimi sıkarak mırıldandım.

“Bu bir yetenek,” diye onayladı, suçlamamı kolayca kabul ederek beni gülümsetmişti.

Dans etmeye devam ettik ve yüzlerce gözün beni izlediği hissi devam etti. Herkes izliyor, yargılıyor, bizi buraya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

“Ne oldu?” Renato, ruh halimdeki değişikliği fark ederek sordu.

"Dikkatlerin odağı olmaktan nefret ediyorum. Bugün benim için bir kabus, herkes bizi izliyor."

"Benimle evlendiğin için kabus gibi olduğunu sanıyordum?"

Gözlerimi kırpıştıtararak ona ve kendini beğenmiş sırtışına baktım. "Hâlâ listenin en başında sen varsın, merak etme."

Bir süre sessizce dans ettik ve sırtımda hissettiğim ellerinin sıcaklığının beni nasıl titrettiklerinin yavaş yavaş farkına vardım. Kokusu ve o geri çekilir çekilmez onu özlemem, aklımdan çıkmıyordu. Her şey çok fazlaydı. Tam da yeterliydi. Hayattan beklediğimden çok daha fazlasıydı. Asla başıma gelmemesini umduğum her şeydi. Polisler ve Lucy hakkındaki düşünceler bir anlığına kayboldu ve ben, kalbini altüst eden bir adamla evlenen ve bunun ne anlama geldiğini hiç bilmeyen bir kadındım. Ondan hem korkuyordum hem de onu istiyordum.

En önemlisi, o samimi ışıkların altında durup, bu adamın kollarında dans ederken, kaderimin sonunda beni yakaladığı hissine kapıldım. Aslında hepsi kaçınılmazdı.

Bu, o kadar da rahatlatıcı olmamalıydı.

CHARLIE

Hayatımın en uzun günü olmasına rağmen, Casa Nera'ya giden uzun, virajlı yolu tırmanırken, her şeyin henüz bitmediğini gördüm. Ev, karanlıkta bir Noel ağacı gibi ışıltılı parlıyordu.

"Neler oluyor?" diye merak ettim. Ön avluda çok sayıda erkek toplanmıştı.

"Aile, taziyelerini sunmak için buraya geldi," diye yanıtladı Renato. Hiç de yorgun görünmüyordu. Aksine, sanki o gün ona yetmemiş gibi, içinde durmak bilmeyen bir enerji vardı. Anlaşılan, onu yormak için sıradan bir düğünden fazlası gerekiyordu.

Elio evin yanında durdu ve arabadan inerken yüzün üzerinde kişi bize doğru döndü. Renato, yüksek topuklu ayakkabılarım ve hareketimi kısıtlayan elbisem yüzünden sendelediğim için elimi tutup arabadan inmeme yardım etti.

Ay ışığı altında birlikte dururken, toplanan erkekler arasında bir alkış başladı ve tüm gruba yayıldı. Kalabalığa baktım. Gülümsüyor, tezahürat yapıyor ve tebrikler haykırıyorlardı.

Başımızın üstünde yüksek bir patlama sesi duyuldu. Gangsterler bunu açıkça bekliyorlardı, çünkü kimse silahını çekmedi. Kalbim ağzıma geldi ve Renato kolunu bana doladı. O kadar sağlam ve sıcaktı ki. Yukarı baktım ve gökyüzünde patlayan havai fişeklere gülümsedim, bu gösteriden gözlerim kamaştı.

"Ne düşünüyorsun, *bambina*?" diye sordu Renato. Gözleri mücevher rengi ışıkları yansıtıyordu ve bakışlarımı ondan ayırmak zordu.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

"Evet, öyle, değil mi?" Renato, gözlerini benden ayırmadan onayladı.

Çan çalana kadar havai fişekleri izledik. "İçeri girme zamanı." Renato kolumu koluna doladı ve beni eve doğru çevirdi.

"Şimdi nereye? Bu gün hiç bitmeyecek mi?" diye sordum. "Ayaklarımın daha fazla dayanabileceğinden emin değilim."

"Sorun değil," dedi ve tek kelime etmeden beni kollarının arasına alıp eşikten geçti.

Kalbim ağzıma kadar çıkacak gibiydi. Şu anda içimde çok fazla duygu dolaşıyordu. Şok, kafa karışıklığı, korku ve başka bir şey. Bu, büyük ölçüde rahatlama gibi hissettiriyordu. *Harika, beni de en az kendileri kadar çılgın hale getirdiler.*

"Artık beni yere indirebilirsin," diye mırıldandım, o beni evin içinden geçirirken.

"Belki, ama bırakmayacağım." Sesi sakın ve derindi.

Kendinden emin tutuşu bir şekilde beni rahatlattı. Bu adamdan korkmam gerekirdi, ama beni tutuşu bana asla düşmeyecekmişim gibi hissettirdi.

"Neden?" diye merak ettim, kolasının bronzlaşmış boynuyla birleştiği yeri inceleyerek. Kesinlikle yenilebilir görünüyordu. O kadar çekiciydi ki; bu gerçekten adil değildi.

"İstemiyorum," diye cevapladı.

Sonra Casa Nera'nın en büyük odasına doğru ilerledik. Burasının bir zamanlar balo salonu olup olmadığını hep merak etmiştim. Bu gece, oda taze çiçeklerle ve şık ama zarif ziyafet masalarıyla cömertçe süslenmişti. İçine girebilecek kadar büyük bir şöminede ateş hırıldıyordu.

İçeri girdiğimizde bir alkış daha koptu. Casa Nera personeli duvarlara yaslanmış, coşkuyla alkışlıyordu.

Renato beni ortadaki masaya götürüp yumuşak kadife bir sandalyeye oturttuğunda, odanın her yerinde şampanya şişeleri patladı.

Dışarıdan gelen erkekler odaya girip yüksek sesle konuşuyorlardı. Omuzlara vurmalar ve gülümsemeler bolca vardı. Hiç de ölümcül bir mafya ailesinin havası yoktu.

Sonra sıra oluştu. Koltuğum ortadaydı ve oradan başlayarak sıra odanın dışına kadar uzanıyordu, o kadar uzundu ki.

Renato koltuğumun arkasında durdu ve elini omzuma koydu.

İlk sırada Elio vardı. *Sottocapo* yanıma yaklaştı. Bana hafifçe gülümsedi, başını eğdi ve elini uzattı.

"Sorun yok Charlotte, bu yüzden buradalar," dedi Renato, hiç telaşlanmadan.

Elimi Elio'nun eline koydum ve ölümcül paralı asker elimi dudaklarına götürüp arkasına hafifçe öptü. "*Non ti deluderò, sangue del mio sangue.*" İtalyanca sözcükler dilinden kolayca döküldü, bana gülümsedi ve uzaklaştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye Renato'ya omzumun üzerinden sordum.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, kanımdan kanım," dedi Renato, kocaman ellerinden biriyle omzumu kaplayarak içime sıcak bir ürperti gönderdi.

Başka bir üye yaklaşıp saygıyla elimi tutmaya çalıştığı için daha fazlasını sormaya vaktim olmadı.

Gelenler bitmek bilmiyordu. Başlarını eğip bana sadakat yemini eden yabancılar. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bu ritüelde eski çağlardan kalma bir şeyler vardı ve bu resmiyet Renato'ya yakışıyordu. Onunla ilgili her şeyde tarih ve gelenek kokuyordu, ancak istediği zaman kuralları açıkça çiğniyordu.

Tören, çünkü bana öyle gelmişti, neredeyse bir saat sürdü.

"O da neydi?" diye sordum Renato'ya daha sonra, adamlar korkusuz liderlerinin düğününü kutlamak için şampanya içtiğinde ve nihayet yeni kocamla baş başa kalabildiğimde. *Kocam mı?*

Sadece bu fikir bile gülünçtü, ama yine de gerçekleşmişti.

Renato masanın üzerinde bir şeyle uğraşıyordu. Ellerini dezenfektana batırmıştı; sert kimyasal kokusu, sanki başka bir çağdan çıkmış gibi görünen balo salonunda yersiz duruyordu.

Ellerimi ellerine aldı ve güçlü parmaklarının benim parmaklarımın üzerinde kaymasının verdiği şok, ayak parmaklarıma kadar indi. Dezenfektanı ellerime titizlikle sürdü.

"Sakın bana gizlice mikrop fobisi olduğunu söyleme?" diye merak ettim.

O sadece sırıttı. "Henüz bitmedi, *anima mia*. Ve bu bir yemin töreniydi... eski şövalyeler gibi, tek diz çöküp hayatlarını hükümdarlarına adadılar."

"Hükümdarlar mı?" diye tekrarladım.

Renato onaylayarak mırıldandı ve beni ayağa kaldırdı. Toplanan adamlar arasında bir sessizlik çöktü.

"Artık benim ailem senin ailen, Charlotte De Sanctis, ve her biri son nefesini verene kadar seni ve kız kardeşini koruyacak. Bir daha asla aç kalmayacak ya da bir şeye ihtiyaç duymayacaksın. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Artık çok güçlü bir kadınsın, Charlotte. Senin için ölecek bir erkek ordusuna komuta ediyorsun. Bu gece sana saygılarını sunmak için geldiler."

Başım dönüyordu; sözlerini kavrayamıyordum. Ama elindeki bıçağı görünce zihnimdeki sis bir anda dağıldı. "O ne?" diye sordum gergin bir sesle.

Yeni dezenfekte edilmiş elimi tuttu ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. Yakut ve pırlanta yüzük dördüncü parmağımda duruyordu. Renato yüzüğü birkaç santim yukarı kaydırıp ve bıçağın ucunu altındaki cilde dayadı.

"Benim etimden, benim kanımdan," diye mırıldandı Renato.

O pislik, herkesin gözü önünde, sanki bir barbar gibi beni kesecekti. "Sadece bu yüzük – bizim birliğimiz – içindeki kanı tutar. Sadece bu yüzük seni güvende tutar. Asla kıramayacağın bir pranga," dedi sessizce ve sonra bıçağı derime bastırdı.

Yara izi bırakma konusunda usta bir adamın becerisiyle bıçağı çevirdi. Çıglık atmamak için dilimi ısırdım. Kesik yanıyordu ve Renato yüzükümü kanayan yaraya bastırıp kanamayı durdururken elimden kan damlıyordu. Bir yara izi kalacaktı. Asla çıkaramayacağım bir yüzük. Sonsuza kadar, onun olarak işaretlenmiş.

Bıçağı ters çevirip sapını bana doğru tuttu. Onu yavaşça elinden aldım. O yüzüğünü kurcalarken bıçağın ucu göğsünün üzerinde duruyordu. Kimse beni durduramadan, onu tam burada, şu anda öldürebilirdim.

Hayır. Yapamazdın. Adamları beni hemen öldürürdü ve zaten onun bir saniyede beni etkisiz hale getirebileceğinden emindim. Ama o çok kendinden emindi. Bunu denemeyeceğimi biliyordu. Bana yaptığı büyüü ve elindeki gücü biliyordu.

Artık çok güçlü bir kadınsın, Charlotte.

Bana çıplak yüzük parmağını uzattı ve ben de onun beni kestiği gibi onu kestim. Tıpkı benimkine yaptığı gibi evlilik yüzüğünü parmağına taktı ve kanayan ellerimizi birbirine bastırdı. Yüzüğe uyan yakut damlaları beyaz elbisemin eteğine dağıldı. Bir şekilde uygun görünüyordu. Elbette, şeytanla yapılan bir anlaşma ve cehennemde doğan bir evlilik kanla mühürlenirdi.

Ben şeytanın geliniydim ve öyle de görünüyordum, elbisemin üzerine kan sıçramış, elim kırmızı bir tutuşla sıkılmış halde orada duruyordum. Alkışlar kulakları sağır ediyordu ve sonra bağırışlar başladı.

"Baccì!"

"Öp onu,

patron!" "Öp!

Öp!"

Renato öne eğilmeden önce onu uyarmak için zar zor zaman buldum.

"Yapma." Aniden, herkesin önünde onu öpme düşüncesi ve gürültülü tezahüratlar bana fazla geldi. Fazla ilgi, fazla beklenti, bundan zevk alacağım için duyduğum fazla suçluluk, bunun ne anlama geldiğine dair fazla korku.

“Beni durdur,” diye fısıldadı dudaklarıma, elini enseme dolayarak ve sonra beni sertçe öptü.

Dili dudaklarıma arasına girdi ve içimde bir ateş fırtınası estirdi. Beni yutmak istermişçesine acımasızca öptü, ben de göğsüne yaslandım ve ona izin verdim.

Hayır, sadece ona izin vermedim. Ben de onu öptüm. Ağzım onun ağzının üzerinde hareket etti ve sıcak teninin dokunuşu sıvı ateş gibi yaktı. Dilimi onun diline sürttüm ve o takdirle derin bir homurtu çıkardı. Geri çekildiğinde neredeyse sendeledim, ama o hemen oradaydı, beni tutuyordu.

Ben ne halt ettim böyle? Onu öpmemeli ya da ona yaslanmamalıydım. Lucy ve ben onun tutsaklarıydık. Aklımı kaçıırıyordum ve kimin iyi kimin kötü olduğunu unutuyordum.

Renato kötü adamdı, beni kendisiyle evlenmeye zorlayan kalpsiz mafya patronuydu, ama ben onun istenmeyen öpücüklerinden dizlerimin titremesine neden oluyordu. *Peki, bunlar gerçekten istenmeyen öpücükler miydi?* Bu düşünceyi kafamdan şiddetle uzaklaştırdım.

Odanın geri kalanında, benim yaşadığım suçluluk ve utanç duygusunun farkında olmayanlar için müzik başladı ve parti başladı.

Düğüne davet edilmeyen De Sanctis erkekleri – sayıları o kadar fazlaydı ki davet etmek imkansızdı – *patronlarının* yeni gelinini kutlamak için buradaydılar.

Renato bana konuşmak için eğildi. “Burada görünmen için on dakikan var.”

“Sonra ne olacak?” diye merak ettim, ama içimi saran sıcaklık, onun ne söyleyeceğini bana haber veriyordu.

“Sonra yukarı çıkacağız, *bambina*, ve sen tamamen benim olacaksın.”

RENATO

Charlotte'un eli, onu balo salonundan çıkarırken elimde soğuktu. Casa Nera'nın dolambaçlı labirentinden geçerken müzik ve kutlama gürültüsü geride kaldı.

Adımlarımda yorgunluk yoktu. Bütün hafta bu anı beklemiştim.

Bu gece, gelinim olarak seçtiğim kadını sikecektim; bana karşı koyacak kadar güçlü, De Sanctis mirasını ve varislerini zarafetle taşıyacak kadını. Charlotte, zorluklar karşısında yıkılmayacaktı. Bu, onun karakterinde yoktu. Ne zaman pes edeceğini bilmiyordu. Bu, onda hayran olduğum birçok şeyden biriydi.

Merdivenlere vardığımızda elini tuttum ve yukarı çıkmaya başladık. Eğilip ağır eteğinden bir avuç dolusu tuttum ve onun için kaldırdım, uyluk hizasındaki jartiyerini bir an gördüm. Gelin ve damat partisinin hazırlandığı çatı katı süitine girdiğim andan itibaren, sikim bütün gün boyunca sertleşmişti.

Pencerenin önünde durmuş, kış güneşi üzerine parılıyordu, sanki kutsal bir varlık gibi görünüyordu. O manzaradan belki de hiç kurtulamayacaktım. Zaten bir kıymık gibi derimin altına girmişti ve hiçbir şey onu oradan çıkaramazdı. Beni gözetlediğini keşfetmem bile.

Polislerden bana kendisinin bahsetmesini

istedim. Bana güvenmesini istedim.

Eğer bu kadın, onun azizine karşı bir günahkar olan bana güvenebilirse, o zaman tamamen bana ait olacaktı.

Ana süite vardık. Orada uyumuyordum. On yıllardır kullanılmayan bir dizi odaydı. Annemin odalarıydı. Elio onları tamamen yenilemişti. Artık hayaletlerle yaşamak istemiyordum.

Charlotte gergindi; bunu ince omuzlarının hafifçe kamburlaşmasından ve kirpiklerinin arasından bana bakıp durmasından anlayabiliyordum.

Odaya girdik. Carmella'nın odayı hazırladığını görmekten memnun oldum. Mumlar yakılmıştı, yatağın üzerine kırmızı gül yaprakları serpilmişti. Kocaman dört direkli yatağın ayak ucuna dört parça ipek kumaş bırakılmasını istemiştım ve onları orada gördüm.

Esirlerini bekliyorlardı.

Charlotte hayranlıkla etrafına bakındı. Ben smokin ceketimi çıkarıp askıya asarken o odanın çevresinde dolaştı. Kol düğmelerimin sedef tepsiye çarpma sesini duyunca Charlotte odayı incelemeyi bırakıp bana baktı. İpek papyonumu çıkarıp ceketimin cebine sıkıştırdım. Gözleri beni taradı ve yanakları pembeleştı.

Ne kadar hoş bir çelişki idi o. Bazen adamlarım kadar cesur ve atılgan, bazen ise kızaran bir masum kız. Yanakları pembeye dönüp gözleri benden kaçtığında, yaş farkımızı hiç bu kadar hissetmemiştim. Onu köşeye sıkıştırıp dizime oturtmak, çenesini kaldırıp sırlarını öğrenmek istedim.

Ofisimde bir dinleme cihazı saklamak gibi sırlar.

Derin bir nefes aldım ve Dedektif Vane ile Whitely'e duyduğum öfkeyi zihnimden uzaklaştırdım. Charlotte *benimdi*. Sahiplenmişim, evlenmişim ve yakında çocuk yapacaktık. Ne cüretle benim kadınıma karışıyorlardı? Ne düşündüklerini biliyordum. Dar zihinlerini okumak acınacak derecede kolaydı. Charlotte güçsüzdü, ne nüfuzu ne de bağlantıları vardı – tam da baskı altında çökerse, onlara yaslanıp hiçbir sonuçla karşılaşmayacakları türden biriydi.

Ama artık onun gücü, bağlantıları ve milyarlarca doları vardı. Bakalım şimdi, ben onun arkasındayken onu nasıl kıracaklar.

"Bu oda çok güzel. Daha önce hiç görmemiştim," diye gevezelik etti Charlotte.

Bu taktiği biliyordum. Oyalıyordu. G mleğimin düğmelerine uzandım. Hızla düğmeleri açtım ve gömleğim diğer giysilerimin yanına katıldı.

"Gergin olduğunda çok konuşuyorsun, *anima mia*. Bunu biliyor muydun? Bu senin ele veren işaretin."

"Poker oynamayı pek sevmem."

"İşaretler her türlü oyunda işe yarar." Tıpkı şu anda, onun haberi olmadan oynadığımız cesaret oyunu gibi. O beni gözetlemeye devam edecek, ben de suçluluk duygusunun onu ele geçirip ne zaman duracağını bekleyip görecektim. Bana itiraf ettiği gün, yeni gerçekliğini kabul ettiğini anladığım gün olacaktı. Bu, polislere göre bana daha çok güvendiğini gösterecekti. Onun benim sinirlerime dokunduğu kadar benim de onun sinirlerine dokunduğumu ve oyun sahasının yeniden eşitleneceğini gösterecekti.

"Soyun."

Emrim  zerine olduğu yerde durdu ve arkasını döndü. Kızarıklığı dekoltesine de yayılmıştı. Cennet gibi bir g l rengi.

"Yani, yeni evlendiğimizi biliyorum, ama sen böyle d ş nemezsin..."

"Yeni evlendiğimiz için sevişmeyeceğiz," diye sözünü kestim, banyoya kaçıp beni dışarıda bırakmasın diye yavaşça ona yaklaştım. Bu odayı yeni yaptırmıştım. Kapıyı tekmelemek can sıkıcı olurdu.

"Sikişmek üzereyiz çünkü d nden beri amının tadını düşünmeden duramıyorum. Artık o benim ve tadını çıkarmadan bir saniye bile boşa harcamayacağım."

Elimi elbisesine uzattım, o da ellerini benimkilerin üzerine koydu.

"Bekle. Bu çok fazla," diye fısıldadı. Gözleri benimkilere yükseldi.

"Sanırım panik yapıyorum."

"Bana tamamen sakın görünüyorsun."

“O zaman belki de gerçekten poker suratım vardır.” Bakışları göğsüme takıldı.

Onun önünde ilk kez gömleksizdim. Kalbimin üzerinde düzgün sıralar halinde dövme yapılmış çizgilere kaşlarını çattı.

Konuşabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldı. “Bunlar senin öldürdüğün insanlar mı...” diye sordu, ama sözünü bitiremedi, zorlanıyordu. “Yani, öldürdüğün insan sayısı mı?”

Eli havada, tenimin üzerinde süzüldü ve aniden tek istediğim, onun tenini tenime değdirmeyi hissetmek oldu. Parmaklarını tutup izlerin üzerine götürdüm, onlara dokunması için onu cesaretlendirdim.

“Öldürülenlerin sayısı değil. Kaybedilenlerin sayısı,” diye düzelttim. “Benim komutam altında hayatını kaybeden her bir De Sanctis adamı burada.”

“Tanıştığımız gece ikisini de sen öldürdün,” diye hatırlattı bana.

“Ben *iyi* De Sanctis adamları dedim. Onurlu, bu ismi hak eden adamlar. Onları yanımda taşıyorum, böylece adamlarımın hayatlarının benim ellerimde olduğunu ve ailelerinin de öyle olduğunu asla unutmuyorum.”

Yutkundu. “Ben de Lucy’den sorumlu olmanın zor olduğunu sanıyordum,” diye şaka yaptı.

“Birinden ya da yüz kişiden sorumlu olmak aynı şey. Hem bir yük hem de bir lütuf.”

Gözlerini bana kaldırdı. Başını salladı, güzel dudaklarında inanılmaz bir gülümseme belirdi. “O sözleri ne kadar sık düşündüğümü bilemezsin. Ama hiç yüksek sesle söylemedim. Onlar ‘mezara götüreceğimiz sırlar’ yığınınına giriyor... en azından benim için.”

“Bana her şeyi anlatabilirsin, Charlotte. Sırlarını itiraf et, ben saklayacağım. Artık sen benim karımsın.”

“Kağıt üzerinde, değil mi? Yani, başka nasıl olabilir ki?” diye sordu, konuşurken nefesi hızlandı.

“Başka nasıl olduğunu göstereceğim.” Elimi yine elbisesine uzattım, parmaklarım yan taraftaki minik düğmelerin sırasına gitti. Düğmeler can sıkıcıydı ama ben sabırlı bir adamdım ve evlenmek istediğim kadını bulmak için hayatım boyunca beklemiştim. *Bu* kadını. Artık hiçbir şey beni acele ettiremezdi.

Elbisemi yavaşça açarken gerginlik doruğa ulaşmıştı, Charlotte’a olacakları düşünmesi için bolca zaman veriyordum. Karım, vücudu dokunuşuma her tepki verdiğiğinde bir tür utanç duyuyor gibiydi. Ne kadar ıslandığından utanıyordu. Meme uçlarının emilmeyi dilemesinden ve çaresiz ve kontrolünü kaybetmiş bir şekilde tutulani sevmesinden utanıyordu.

Ona zevkinden gurur duymasını öğretmeyi planlıyordum. Onu talep etmesini.

Son düğme çözülür çözülmez elbise sarktı ve ben onu omuzlarından ittim. Elbise, şifon, ipek, dantel ve incilerden oluşan bir şelale gibi ayaklarının dibinde birikmişti.

Korsaj tarzı bir iç çamaşırı giyiyordu, jartiyerleri şeffaf çorapları tutuyordu. Her şey kremsi, bakire beyazıydı.

Elbiseden çıkmasına yardım ettim ve onu yatağın karşısındaki dev aynaya doğru çektim.

Arkasında durarak, uzun saçlarını yumruğuma doladım, başını sabit tuttum ve gözleri yansımda benimkilerle buluşana kadar bekledim.

"Ne görüyorsun?" diye sordum, bir elim saçlarında, diğer elim vücudunun ön tarafında dolaşırken.

Bronzlaşmış, dövmeli elim, beyaz iç çamaşırlarıyla keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Dikkatini elimin arkasına verdi. Önce boynuna doğru ilerledim, avucumla boynunu daireler çizerek okşadım. Nabızı düzenli atıyordu. Gergin olabilir, ama korkmuyordu.

Charlotte, kendisi için bir şey istemediği sürece korku nedir bilmezdi.

Hafifçe bastırdım ve çenesi yukarı doğru eğildi, içgüdüsel olarak bana daha iyi erişim sağladı. Evet, benim küçük hemşirem mükemmeldi.

"Ne görüyorsun, Charlotte?" diye tekrarladım.

Elimi şimdi aşağıya doğru kaydardım, göğüslerine doğru. Korse, narin, örümcek ağı kadar ince dantelle kaplı, yarım kaplı bir tasarıma sahipti. Dantelin arkasından meme uçlarını görebiliyordum. Parmaklarımı birinin etrafına doladım ve hafifçe çimdikledim.

Dudakları aralandı, son derece duyarlıydı.

"Cevap ver," diye emrettim.

"Sen ve ben," diye patladı. "Sen ve beni görüyorum."

"Hmm, öyle mi?" *Ben sadece onu görüyorum. Hiçbir şey dikkatimi ondan başka bir şeye çekemez.*

"Peki sen kimsin?"

"Ben senin karınım," diye mırıldandı Charlotte, meme uçlarını parmaklarıma yaklaştırmak için sırtını hafifçe kavisledi.

Lanet olsun, evet. Bu sesin kulağa hoş gelmesine bayıldım.

"Hmm, evet, öylesin. Karım. Tamamen benim."

Elimi karnından aşağı doğru gezdirdim. "Aynı zamanda çok güzel bir kadınsın. Sadık, zeki ve cesur..." Korse kenarına ulaştığımda sözlerim kesildi. Birkaç santimlik bir et parçası vardı ve sonra külotu. Korseyle aynı dantelden yapılmıştı ve tamamen şeffaftı. Beyaz kıvrımlı desenin arasından kıllarını görebiliyordum.

Elimi bacaklarının arasına kaydardım ve o irkildi. Tamamen gergindi; kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Uyluklarını birleştirip bana erişimimi engellemeye çalıştığında kulağına tısladım. Genelde ela rengi olan gözleri koyulaşmış ve arzu doluydu. Neler yapabileceğinin farkında değildi. Hiç farkında değildi. Ona gösterecektim.

Parmaklarımı amının üzerinde gezdirdim, dantelin üzerinden onu parmakladım. Kumaşın engeline rağmen ıslaklığı parmaklarımı kapladı. "Sana başka ne olduğunu söyleyeyim mi, *mia moglie*?"

Bakışları, bacaklarının arasında hareket eden elime sabitlendi ve kalçaları, kendisinin bile farkında olmadığını düşündüğüm ince hareketlerle bana doğru kıvrıldı. Yüzümü omzuna yasladım ve yansımasına seslendim.

"Mükemmelsin, Charlie. Mükemmel. Odayı aydınlatıyorsun."

Nefesi kesildi ve titremeye başladı.

"Beni büyülüyorsun." Boynunu öptüm.

Dokunuşuma eridi, direnci azaldı.

Onu kollarımda döndürdüm ve öptüm. Dudakları hemen aralandı ve dilim içeri kaydı. Dilimle uzun, tembel vuruşlarla onu öptüm; bu, yakında amına ne yapacağımı ima ediyordu. Onu belinden kaldırdım ve kendimle birlikte yatağa çektim. Kan damarlarımda çarpıyordu, sonunda bu kadını almamı, onu doldurmamı, onu benim olarak işaretlememi, sonsuza kadar saklamamı istiyordu. Kendimi inkar etmekten bıkmıştım. Bir saniye daha dayanamazdım.

O kollarımda canlı bir tel gibi kıvrılırken, dudaklarımı bir an bile onunkilerden ayırmadan, o lanet korseyi bağlayan bağları aradım. Beni kendine çekti, parmakları derime batarak beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Aynen öyle, *bambina*, herkese kime ait olduğumu göster," diye kulağına homurdandım.

Titredi ve beni daha sert öptü, göğüslerini göğsüme bastırdı, onları tatmazsam delireceğimi düşünene kadar. Kalçalarını bana doğru kıvrandırdı, sıcak amcığı daha fazla sürtünme için açgözlüydü ve önümüzdeki on saniye içinde iç çamaşırını çıkarmazsam, onu paramparça edecektim.

"Bu iç çamaşırı mı yoksa iffet kemeri mi?" diye mırıldandım, ellerim sadece dantel ve file bulmaya devam ederken.

Charlotte ani ve beklenmedik bir kahkaha attı ve sonra dondu. Kahkaha gürültülü ve kaba bir kahkahaydı. Gerçektir. Kendimi gülümserken buldum ve bu çok iyi hissettirdi.

Sıcak alnından saçlarını geriye doğru okşadım ve yatağın yanında sakladığım bıçaklardan birine uzandım. "Bunu seviyorsan özür dilerim. Sana yenisini alırım."

Geri çekilip, aklıma gelen tek şeyi yaptım ve bıçağı dikkatlice kupanın danteline yerleştirdim. "Kıpırdama, küçük hemşire."

Ben her iki taraftaki danteli kesip külotunun yanlarını da kestiğimde nefesini tuttu. Bıçağı bir kenara atıp sertleşmiş meme ucunu ağzıma aldım ve inledim. Lanet olsun, bu tam anlamıyla mükemmellikti. Korsenin kesilmiş kupaları göğüslerini yukarı doğru kaldırıyordu ve kesikler meme uçlarının dışarı çıkması için tam da yeterli boşluk bırakmıştı. Parmağımla onu okşarken, şişkin tomurcukları yalamak ve emmek için acele etmedim, üç parmağımı içine soktum. Bu gece benim sikimi alması gerekiyordu ve o kadar dardı ki, acıtabilir bile. Genişletilmesi gerekiyordu.

Parmaklarımla onu siktim, orgazm olana kadar başparmağımı klitorisine sürttüm. Kasları üzerimde gerildi ve sonra zevk dalgalarının zirvesine ulaştığında her zamankinden daha fazla gevşedi. Bu fırsatı değerlendirip bacaklarını ayırdım ve aralarına girdim.

Elleri omuzlarımı kavradı ve ben ıslak girişine sikimi sokarken kollarımda titredi.

"Az önce boşaldım," diye mırıldandı sersemlemiş bir halde.

Çok sevimliydi. Boşalmanın nadir bir olay olmasına o kadar alışmıştı ki, tek seferin düzgün bir sikiş için yeterli olmaktan çok uzak olduğunu bilmiyordu.

"Ve tekrar boşalacaksın, tekrar ve tekrar, ta ki ağzından sadece benim adım çıkana kadar." İçine bastırdım ve kaygan kasları benim için güzelce açıldı. "Sen benim sikime, benim de senin amının tadına bağımlı olduğum kadar bağımlı olana kadar seni sikeceğim." *Senin gülümsemene bağımlı olduğum kadar.* Bu düşüncüyü kendime sakladım. Bir şekilde daha samimi geliyordu.

Onun içindeki son noktaya ulaştığımda ikimiz de durakladık; kalçalarım onunkilere sıkıca yapışmıştı. Onun içinde olmak dayanılmaz derecede güzeldi. İlk harekete geçen oydu; penisimin üzerinde kıvrılarak beni daha derine girmeye teşvik etti.

Hareket ederken kıkırdandım. Küçük hemşirem, neyi bastırığının farkında değildi. Yatakta vahşi bir kedi olacaktı, bunu anlayabiliyordum. Birlikte yaptığımız şeylerden zevk aldığı için kendini utandırmayı bıraktığında, durdurulamaz olacaktı. Ben şanslı bir piçtim.

Hayır, şanslı değil.

Onu biraz daha sert sikmeye başladım ve o, beni daha da tahrik eden nefesli bir sesle inledi.

Kendi şansımı kendim yaratıyordum. Charlotte bunun mükemmel bir örneği. Onu görmüştüm ve yanımda tutmuştum. O lanet yüzüğü parmağına takmıştı ve şimdi, bunu başarır başaramaz, onu hamile bırakacaktım. Sonsuza kadar benim olacaktı.

Onu daha sert sikerken bana sarıldı. Bir koluma yaslanıp sikimi derinlere gömdüm, diğer elimle aramıza uzanıp klitorisini okşadım. O çığlık attı.

"Utanacak hiçbir şeyin yok, küçük hemşire. Tanrı ve şahitlerin huzurunda sen benim karımsın. Birlikte yaptığımız hiçbir şey yanlış değil."

Başta onu yavaşça sikiyordum, sonra acımasız bir tempoya çıktım. Bana sarıldı, nefes nefese adımları haykırıyordu. Yeni bir favori müziğim vardı ve o, bu kadının dudaklarından çıkan ismimdi. Bir çığlık atarak etrafımda kasıldığında, ben de hemen arkasından geldim. Beni o kadar isteyerek tuttu ve sikimi o kadar sıkı kavradı ki, kendimi tutmam imkansızdı. İçinde nabız gibi atıyordum, sikimi ıslak amının sıcaklığına gömüyordum.

Sonuna kadar içeri girip, terli yüzünü avuçladım ve ağzını yakıcı bir öpücükle ele geçirdim. Bulanık gözleri benimkilere baktı. Bir başkasıyla bu kadar samimi olmanın mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Bir ruhun içini gerçekten görebilmenin. Bu kadınla tanışana kadar.

Fısıltım boğuk çıkmıştı. "Her dokunduğumuzda, bu kutsaldır ve ne düşünürsen ya da ne hissedersen hisset, bunu değiştiremezsin. Benim mükemmel, mükemmel karım."

Ben günahkar olarak doğmuştum ve günahkar olarak  lecektim. Kurtuluş umudunu çoktan yitirmiştim, ama karımın içine boşalmak cenneti bir an için görmüş gibi hissettirdi. Hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve bu benim için yeterliydi.

CHARLIE

Derin uykumdan koluma hafif bir çimdikle uyandım. Son birkaç saat bir anda aklıma geldi. Düşün, resepsiyon, Renato'nun parmağımı kesmesi ve sonra beni yukarıya çıkarması. O kadar şiddetli bir orgazm yaşamıştım ki gözümün önü kararmıştı. Vücudum sıcaktı ve gevşekti, zevkten bitkin düşmüştüm.

"Uygun çok derin, *bambina*," diye mırıldandı Renato yanımdan.

Ona bakmak için döndüm. Gördüğüm manzara kesinlikle korkunçtu. Steril bir eldiven giymişti ve komodinin üzerinde bir kutu tıbbi alet duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye panikledim.

"Zaten beklediğin bir şey," dedi ve metal bir kaba bir şey attı. Çınlayarak yere düştü.

Beni uyandıran o keskin batmayı, dirseğimin hemen üstündeki acıyı düşündüm. Orada tek bir şey olabilirdi.

"Doğum kontrol implantım," tahmin ettim. "Onu çıkardın."

"Tabii ki çıkardım." Eldiveni çıkarıp top haline getirdi. Sonra kolumun üst kısmına esnek bir bandaj sardı ve implantı çıkarmak için yaptığı küçük kesiği kapatacak kadar sıkı bir şekilde bağladı.

Bu implantları yeterince çıkarmıştım, prosedürü iyi biliyordum. "Artık ona ihtiyacın yok," diye devam etti.

Bu sakın bir şekilde söylenen cümle korkutucuydu. Gerçekten benimle çocuk sahibi olmayı planlıyordu. *Benimle*. Hayatlarında hiç kimse bana bu düzeyde bir bağlılık göstermemişti.

Bağlılık mı? Seninle evlendi, adamlarını sana boyun eğdirdi. Ne tür bir bağlılık arıyorsun? Buna verecek bir cevabım yoktu.

"Bir tıp uzmanının bunu çıkarmaması gerektiğini mi düşündün? Yoksa bilinçsiz bir kadından implant çıkarmakla ilgili ne diyeceklerini çok mu merak ettin?" Vücudum onun dokunuşuyla hâlâ sıcakken ve zihnim, geleceğimi avucunun içinde tutan bu adama karşı yumuşamışken, savunmaya geçmek şu anda en güvenli seçenek gibi görünüyordu.

Renato ayağa kalktı ve üzerime eğildi, bandajı düzelterek yaptığı işi inceledi. İster birinin tam alnının ortasından vurmak olsun, ister küçük tıbbi işlemler yapmak olsun, her şeyde titizdi.

"Öncelikle, bir tıp uzmanına danışmadım çünkü benden başka kimse sana zarar veremez. Sana söz veriyorum."

"Bu, senin düşündüğün kadar güven verici değil!" diye araya girdim, Renato da parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"İkincisi, artık sen sadece baygın bir kadın değilsin. Sen benim karımsın."

Başımı elinden çekip kurtardım, karnımın derinliklerinde bir elektrik akımı hissettim. "Böyle söylemeyi kes."

"Nasıl yani? Karım mı? Sen benim karımsın, *bambina*. Bence kulağa hoş geliyor."

Gerginliğimi ve kafamdaki karışıklığı yuttum. Kolum ağrıımıyordu. Bana açıkça lokal anestezi enjekte etmişti. Yatağın etrafından dolaşarak banyoya doğru ilerledi. Ona vurmalıydım ya da bir şekilde direnmeliydim, ama vücudum bu çabayı gösterecek kadar güçsüzdü. Bana ilaç bile vermemişti, sadece seksle ve hayatımın en uzun, en duygusal günüyle beni bitkin düşürmüştü.

Kolumdaki bandaja baktım. Bunun olacağını biliyordum, değil mi? Bir varis istediğini açıkça belirtmişti. Bu tam anlamıyla onun hedefiydi ve bunu saklamıyordu. Ama benim bir sırrım vardı.

İmplantımın süresi dolmak üzereydi ve nöbetçi doktorlardan biri, yeni bir doğum kontrol iğnesini test eden bir klinik deneye katılmamı önerdi. İğne üç ay etkiliydi ve ben de birkaç hafta önce yaptırmıştım. Yani, eski implantımı çıkarmaya henüz vakit bulamamış olsam da, birkaç ay daha korunmuş olacaktım.

Yine de, yeni kocam beni olabildiğince çabuk hamile bırakma konusunda açıkça ciddiye. Bu durum beni normalde olduğundan daha fazla korkutmalıydı. Belki de korku sensörlerim yanmıştı. Fazla adrenalin beni bağışık hale getirmişti. Duyarsızlaşmıştım. Ama Renato'nun duşa doğru ilerlerken kapıda durup bana dönüp baktığını izlerken kendimi duyarsız hissetmedim.

"Bu konuda çok sakınsın," dedi.

Kahretsin.

Omuz silktim. "Beni uyarmıştın. Ya ölüm, ya da seninle evlilik ve çocuklar. Ben seni seçtim."

"Evet, seçtin."

Beni bir süre daha izledi ve ben endişeli görünmeye çalışmayı düşündüm ama bu fikri reddettim. Berbat bir oyuncuydum. Bunun yerine, saçlarımı omzumun üzerine attım, saçlarım bir şelale gibi hemen geri kaydı.

Renato hâlâ beni izliyordu. "Ağrın var mı? Duş almak iyi gelebilir," dedi, bakışları üzerimde dolaşırken.

"Daha sonra duş alırım."

"Ya da şimdi benimle birlikte alabilirsin," dedi sessizce. Yüzümdeki ifadeye bakıp kıkırdadı. "Dün gece yaptığımız onca şeyden sonra gerçekten kızarıyor musun? Bence duş almak, yaptıklarımızın en hafif kısmı sayılır."

Beni bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyordum. Gerçekten bu kadar şeffaf mıydım? Yoksa daha önce kimse bunu denemeye yeterince önem vermemiş miydi?

"Koluma açtığın deliği ıslatamam," diye tersledim, yatakta aşağı kayarak yüzümü yastığa gömdüm.

"Elbette ıslatamazsın, *bambina*," dedi Renato sırıtarak.

Neyse ki, biraz sonra duş sesi duyuldu ve kapı kapandı. Derin bir nefes verip sırt üstü yattım ve güzel süslemeli tavana bakakaldım.

Sol elimi başımın üzerine kaldırıp yüzüğüme baktım. Odanın bir tarafını kaplayan pencerelerden içeri dolan ışıkta parıldıyordu.

Renato'nun izlerini taşıyan tek yer kolum değildi. Düşün yüzüğümün çevresinde kurumuş kan vardı; bu bana önceki geceki töreni hatırlatıyordu. Onu temizlemem gerekecekti. O kadar da acımıyordu, ama zaten ben ufak kesik ve sıyrıklara fazla takılan biri değildim.

Onun çalışma odasındaki saksıda duran böcek beni daha çok endişelendiriyordu. Polislerden tekrar haber almamıştım, ama benimle iletişime geçeceklerini biliyordum.

Belki de Renato'ya gerçeği söylemeliydim? Bunu düşünür düşünmez, yapamayacağımı anladım. Bu adam, az önce kolumdan doğum kontrol implantımı kesip çıkarmıştı. Hiçbir sınır tanımıyordu. Onun doğru ve yanlış anlayışı benimkinden tamamen farklıydı. Nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum. Bu riski göze alamazdım. Ne yapacağıma karar verene kadar Dedektif Vane ve Whitely'nin oyununa uymak zorundaydım. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Duş kapandı ve ben yataktan atladım. Yatak odasından çıkıp koridordan Lucy ile paylaştığım odaya doğru sendeleyerek yürürken bacak kaslarım şiddetle isyan etti. Sonny'nin ortalıkta olmadığını fark ettim. Sanırım bu, gece vardiyasını Renato'nun üstleneceği anlamına geliyordu. Kendi kocan iş başında iken kim hapisane gardiyanına ihtiyaç duyar ki?

Vinny, Lucy'nin odasının önünde oturuyordu. Beni görünce ayağa fırladı ve sonra benden uzaklaşarak gözlerini kaçırdı.

"Günaydın, Bayan De Sanctis," dedi sert bir sesle.

"Günaydın. Ben sadece Charlie," dedim, onun tuhaf duruşuna şaşıracak. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey yok, sadece... şey... seni o kıyafetle görmemem gerektiğini düşünüyorum, bakıyordum da değil," diye mırıldandı.

Vito ve ekibinin bana verdiği gelinlik takımının bir parçası olan, sırtı dantelli, ipeksi yumuşak bir gecelik giyiyordum. *Doğru*. Renato ve adamlarının önünde ne giyebileceğime dair o despot emirleri.

"Üzgünüm. Benim hatam. Sen söylemezsen ben de söylemem. Bırak da Lucy'yi göreyim." O kapının kilidini açarken sabırsızlıkla bekledim.

Lucy kitap okuyordu ve ben içeri girip kapıyı kapattığımda bana kaşlarını kaldırdı.

"Günaydın," mırıldandım, Lucy'nin ifadesinden çok şey söyleyecek olduğunu biliyordum ama kafam çok dağınıktı, üzerinde fazla düşünemedim. Çekmecelerden birinde zarfı aramaya başladım.

Lucy, okunması zor bir ifadeyle beni izliyordu. Zarfı buldum ve avucumun içine katladım.

"İyi misin?" diye sordum.

"Tabii, dünyanın en sıkıcı hapisanesindeki bir mahkumun olabileceği kadar."

"Ne yapmak istersin?"

"Bir telefon istiyorum. Arkadaşlarımla konuşmayı özledim." Pencereden dışarıya, ormana doğru döndü. Sonbahar yaprakları, uzaktaki ağaçları turuncu ve kırmızı renklere boyamıştı.

"Henüz bir telefon alabileceğinden emin değilim," dedim dudaklarımı ısırarak. "Belki de bundan sonra ne yapmak istediğini düşünmek için iyi bir zamandır."

"Ne demek istiyorsun?"

Karşısına oturdum. Yazın sonundan beri bu konuyu düşünüyordum; o zamanlar Lucy'nin sınıf arkadaşlarının çoğu okumaya ya da çalışmaya başlamışken, o geride kalmış, sıkışıp kalmıştı.

"Peki, üniversiteye gitmek mi istiyorsun, yoksa bir iş mi bulmak istiyorsun? Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

Lucy gözlerini devirdi. “Çok safsın. Cidden ikimizden birinin istediği şeyi yapmasına izin verileceğini mi sanıyorsun? Eminim yeni kayınbiraderim, beni evlendirmek için doğru adayı arıyordur ve bu da küçük kız kardeş sorununu halledecektir.”

Onun kendinden emin sözleri beni ürpertti. “Hayır. Yapmaz. Bu hiç gündeme gelmedi. Benimle evlenirse sana bakacağına dair bana söz verdi.”

“Peki Renato De Sanctis sözünü tutan bir adam mı? Tabii, ne demezsin.”

Renato’nun kendinden emin sesi kafamın içinde yankılandı. *Ben sözümü her zaman tutarım. Her zaman. Sözüm senettir.*

“Bu olmayacak, o yüzden bunu kafandan çıkar ve sana sorduğum şeyi düşün. Okumak mı istiyorsun? Çalışmak mı? Hayatında ne yapmak istiyorsun?”

“Ne hayatı?” Lucy patladı ve benden uzaklaşarak döndü.

O kadar sinirliydi ki, şimdiye kadar kendini nasıl kontrol altında tutabildiğini merak ettim.

“Hayatımız yok. Öldük ve burası cehennem.”

Başımı salladım. “Saçmalama. Bütün bunları yaşayabilmemiz için yaptım.”

“Belki de böyle yaşamak istemiyorum. Katillerin merceği altında, bize ne yapacaklarını bekleyerek. Özgürlük yok. Alan yok. Kaçış yok. Bu hayat değil.”

“Hayat, onu nasıl şekillendirdiğinle olur. Geçmiş için ağlamayı bırak; o gitti. Geleceğe odaklan.”

“Bizim bir geleceğimiz yok!” Lucy bana öfkeyle bakarak bağırdı. “Böyle yaşayamam.”

“Başka seçeneğin yok.” Ses tonum sert çıkmıştı, geçen haftanın sürekli stresi beni yıpratmıştı. “Bu bizim gerçekliğimiz ve biz

pes eden insanlar değiliz, o yüzden kabullen.”

“Tavsiyen bu mu? Sadece devam etmem mi gerekiyor?”

“Ben hep öyle yaptım, değil mi? *Kız kardeşine bakmak*, ben de devam ettim. *Ona bir çatı, okul ve yemek sağlamak*, ben de devam ettim. *Bizi güvende tutmak için bir mafya üyesiyle evlenmek*, ben de devam ettim.”

Yavaş, alaycı bir alkış sesiyle sözüm kesildi. “Kendini korkunç şeyler yapmaya zorlayabildiğin için tebrikler.” Lucy’nin gözleri, akmayan gözyaşlarıyla parlıyordu. Duygularının esiri olmuştu ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

Elimi uzatıp koluna dokundum, ama o çekildi. Geri çekildim ve iç geçirdim. “Şu anda bununla uğraşacak vaktim yok. Duş alıp işime bakacağım.”

Kız kardeşim, patlamasına verdiğim tepkiye hayal kırıklığına uğramış gibi uzun bir süre bana baktı, sonra omuz silkti. “Evet, müdürü bekletmek istemezsin.”

Lucy’nin acıma partisine sürüklenmeyi göze alamazdım. Açlıktan ölüyordum ve acilen duş almam gerekiyordu. Üzerimde Renato’nun kokusunu alabiliyordum. Onun menisiyle yapış yapıştım ve bu beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ahlaksız hissettiriyordu. Onu orada, öfke ve kinle kaynarken bıraktım. Zaman geçtikçe, kavga etmeden onunla iletişim kurmak gittikçe zorlaşıyordu.

Eski odamdaki duşa atladım ve olabildiğince çabuk yıkandım.

Vücudumu ellerimle okşarken titredim. Dün geceki dokunuşundan sonra her yerim çok hassaslaşmıştı.

"Utanacak hiçbir şeyin yok, küçük hemşire. Tanrı ve şahitlerin huzurunda sen benim karımsın. Birlikte yaptığımız hiçbir şey yanlış değil. Her dokunuşumuz kutsaldır ve ne düşünürsen düşün, ne hissedersen hisset, bunu değiştiremezsin. Benim mükemmel, mükemmel karım."

Sadece bu sözleri hatırlamak bile – ikinci kez boşaldığımda, vücudum ter ve ikimizin de menisiyle ona yapışmışken söylenmişti – beni titretmeye yetiyordu. Bu sözler, çocukluğumda paramparça olmuş

içimdeki çocukluğumda paramparça olmuş kırık parçaları mükemmel bir şekilde birleştiriyordu. Sadece bu gerçek bile, yeni kocamın beni, bastırılmış, sıkı kontrol altındaki tüm ihtişamımla gerçekten gördüğünü gösteriyordu. *Benim mükemmel, mükemmel karım.*

Carmella'nın bana verdiği ödünç alınmış tayt ve kazak kombinasyonlarından birini giyip aşağıya indim. Bir ara yeni kıyafetler almam gerekecekti.

Mutfak kalabalıktı. Elio tezgahta oturuyordu, Sonny ve Giada ise kilerde kalan son kase ithal İtalyan mısır gevreği için tartışıyorlardı.

İçeri girdiğimde Carmella bana gülümsedi. "*Auguri.*" Bana karşı hiç bu kadar sıcak davranmamıştı. Beni kucakladı. Yastık gibi yumuşaktı ve şekerli kurabiye kokuyordu. O kucaklamada normalden daha uzun kaldım ama o hiçbir şey söylemedi. Sonunda geri çekildiğimde sadece elimi okşadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona.

"*Grazie.* Teşekkür ederim demek '*grazie'dir,*' diye cesaretlendirdi.

"Sakın bana şimdi Charlie'ye onun rızası olmadan dil dersleri vermeye başlayacağını söyleme?" Sonny yaşlı hizmetçiyle dalga geçti.

"Kocasının dilini konuşmalı. Ailesinin dilini." Carmella, hiçbir şeyin onu caydıramayacağı bir enerjiyle başını salladı.

"O haklı. İtalya'ya gittiğinde, ailenle konuşabilmek güzel olur." Elio'nun sesi beni şaşırttı. O pek konuşkan bir tip değildi.

Carmella önüme bir fincan kahve koyarken, ben de onun yanına oturdum. *Renato beni gerçekten İtalya'ya götürecektir mi?* New Jersey'den hiç çıkmamıştım.

"*Zio Salvatore sana bayılacak,*" dedi Giada, tezgahtan bir kase ararken.

"Salvatore mu?"

“Renato’nun anne tarafından amcası. Ren’in Atlantic City’yi yönettiği gibi o da Napoli’yi yönetiyor. Yıllardır bu taraftan mutlu haberler bekliyor.”

"Mutlu haber mi?" Kahvemi bir yudum içtim.

"Bebek haberi," dedi Giada, mısır gevreği kasesini zaferle kucaklayarak.

Onun sözleri ve ağızımda hissettiğim beklenmedik tat, sıvıyı burnuma kaçırdı. Hırıldadım ve öksürdüm, ağızımdaki kahveyi boğazıma kaçırdım. “Bu ne?” diye sordum.

“Kafeinsiz. Hamile kadınlar kafeini fazla tüketmemeli. Bebek için iyi değil,” dedi Carmella kilerden.

"Ama ben hamile değilim!" "Henüz," diye ekledi Giada.

Onu görmezden geldim. "Hamile bile değilim, yani kafeinsiz kahve içmeme gerek yok. Kafeine ihtiyacım var. Lütfen, verin bana, yoksa duvarı tırmanıp en yakın kafeye giderim."

“Duvarı tırmanmak mı? Burada buna gerek yok. Casa Nera sırlarla dolu... yolun çok ilerisinde çıktığın gizli geçitler gibi,” dedi Giada bana sırıtarak.

“Gerçekten mi?” diye merak ettim.

"Gerçekten," diye onayladı.

“Giada, *basta*.” Elio’nun sert sesi beni irkitti.

“Merak etme. Bu maskaralığa ben de razı oldum. Sonuna kadar devam edeceğim,” diye mırıldandım ve kafeinsiz kahveden bir yudum daha aldım. Aslında o kadar da kötü değildi.

Elio omzumun arkasındaki bir noktaya odaklandı. “Endişelendiğim kişi sen değilsin.”

Koltuğumda dönüp kapının yanında duran Lucy’yi gördüm. Carmella hemen kız kardeşimin yanına gitti, kolunu omzuna attı ve bir anne tavuk gibi onu mutfağa götürdü.

“Lucy! Seni bekliyordum. Bugün ekmek yapmayı öğreneceğiz.”

“Yemek yapmayı mı öğreniyorsun?” diye sordum.

“Neden? Yasak mı?” Lucy hemen bana ters bir cevap verdi.

Yukarıda yaşadığımız acı verici konuşma kafamın içinde dönüp duruyordu.

Carmella, Lucy'nin elini okşadı. "Sakin ol, *cara*." Hizmetçi gözlerime baktı. "Lucy bir süre benimle kalacak."

Hayatım buna bağlıymış gibi kahve fincanımı sıkıca kavrayarak başımı salladım ve mutfaktan çıktım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Daha sonra televizyon izliyordum ki biri çalışma odasının kapısını çaldı. Hiç bu kadar boş vaktim olmamıştı. Renato'ya söylediğim gibi programımı bitirip hastanede çalışmak istiyordum, ama bir mola vermenin güzel olduğunu inkar edemezdim. Yıllardır düzgün bir tatil yapmamıştım.

Sonny kafasını odaya uzattı. “Sana bir şeyler geldiğini bilmen gerektiğini düşündüm. Nereye gideceğini söylemek için yukarı çıkmak isteyebilirsin,” dedi neşeyle ve ortadan kayboldu.

Odayı terk edip neyden bahsettiğini görmek için yukarı çıktım.

Casa Nera personeli merdivenlerde yukarı aşağı koşturuyor, kutuları yukarı taşıyor ve eller boş dönüyordu. Hedefleri, Renato ile paylaşacağım yeni odaydı. Onların peşinden koştum, eşikte durup önümdeki manzarayı izledim. Her şekil ve boyutta kutular yatağın üzerine, yere, kısacası sığabilecekleri her yüzeye yerleştirilmişti. Koyu renk takım elbiseli, kulaklıklılı iri yarı adamların aynı anda beş ayakkabı kutusunu dengede tutmaya çalışması oldukça ilginç bir manzaraydı.

"Bunlar da ne?" diye sordum.

"La Leonora'daki butiklerden gelen teslimatlar," dedi Sonny ve sırıttı. "Patron elinden geleni yapmayı iyi bilir." Birisi için bir yıllık giysiden fazlasını satın almak normalmiş gibi gururlu görünüyordu.

Tüm paketler odaya girer girmez herkesi gönderdim. Onları yukarı taşımak için bu kadar zahmete girdikleri için kendimi yeterince kötü hissediyordum. Tek başıma da yapabilirdim, ama bu bana neredeyse bir günümü alırdı.

Bir süre kapıda durup, kendimi bir davetsiz misafir gibi hissettim. Bir sahtekar. Sahte eş.

“Güzel alışveriş.” Giada omzumun üzerinden bakıyordu. “Ren’in zevki iyi, biraz muhafazakar olsa da, belki de sen bunu seviyorsundur. Gerçekçi olmak gerekirse, çok kısa ya da açık giysilerle evden çıkmana izin vermiyor. Bunu kabul etmelisin.”

"Gösterişli şeyleri sevmem," diye mırıldandım, bakışlarım parlak çantaların üzerinde yer alan tanınmış tasarımcı markalarını tararken.

"Tabii ki sevmezsin. O seni anlıyor. Bu neredeyse tatlı bir şey."

“Değil,” diye zayıf bir sesle karşılık verdim. Odadaki her şeyin fiyatını bile tahmin edemiyordum. Bu, benim hiç deneyimim olmayan türden bir savurganlıktı. Tasarımcı kıyafetleri almayı bırakın; genellikle *yeni* kıyafet almayı haklı çıkarmak için uğraşır, Goodwill’den bir şeyler almamaya çalışırdım.

"Renato De Sanctis'in asla olmayacağı bir şey varsa, o da tatlı olmaktır," diye devam ettim, odaya doğru ilerlerken. Çantalardan birinin içine baktım ve Giada'ya baktım. "Ayakkabı."

“Neden fısıldıyorsun? Seni duyacaklarından mı korkuyorsun?” diye alaycı bir ses tonuyla fısıldayarak cevap verdi.

Kutuya uzanıp onu açtı. İçinden güzel bir çift düz, kestane kahverengi deri binici çizmesi çıktı. Hava için mükemmeldi, o kadar klasik ve güzeldi ki, pürüzsüz yüzeyine dokunmak zorunda kaldım.

Giada botları bana uzattı, sonra dönüp kutular ve elbise çantalarıyla dolu odanın geri kalanına bir göz attı. “Tamam, şöyle yapalım. Ben açayım, sen ayır. Anlaştık mı?”

"Bunların hepsi gerçekten benim için mi? Belki de hepsini açmadan önce bir kontrol etmeliyiz?"

Giada bir an bana kaşlarını çattı, sonra güldü. "Ah, Charlie, cidden ne diyeceğini hiç bilemiyorum. Tabii ki senin için. Artık patronun karısısın; Carmella'nın eski taytlarıyla dolaşmaya devam edemezsin. Rahatla ve kocanın parasını sana harcamasına izin ver. Bunu hak ediyorsun ve bu düşünceyi içselleştirmen gerekiyor."

"Harika, şimdi de suçlu bana kişisel gelişim tavsiyesi mi veriyor?" diye mırıldandım.

Giada kahkahayı bastı. "Elbette. Şimdi bana yardım et, yoksa o botları ödeme olarak alacağım."

Çizmeleri göğsüme sıkıca bastırdım ve o yine güldü.

"İşte bu ruh. Hayatında bir kez olsun bencil olmayı öğren. Cennette en fedakar olanlara ödül verilmez. Bu sadece bir efsane."

Gözlerimi devirdim, ama inkar edemeyeceğim bir heyecan hissi içimi kapladı. Tekrar kendi kıyafetlerime sahip olma fikri bile yeterince cazipti, ama güzel, yumuşak, hiç giyilmemiş kıyafetler? Kabul etmekten ne kadar utanırsam da, heyecanlanmıştım.

Kutuları karıştırmaya başladık.

İçinde iç çamaşırlarıyla dolu yumuşak bir çantanın içinde bir not buldum. Katlanmış kağıt parçası adeta bir el bombası gibiydi; o anki tereddütlü mutluluğumu bir anda havaya uçurdu. Giada atıştırmalık almaya gitmişti ve ben de daha kişisel eşyaları tek başıma hallediyordum. Daha önce kutusundan çıkardığım iç çamaşırı takımları, iç çamaşırlarının bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmediğim bir güzelliğe sahipti. Kafamın içindeki ses – onu Mercy Home'daki rahibelerden biri olarak tanıdım – hemen eleştirel bir tavır takındı. *Ne kadar para israfı*. Ama içimdeki kadın, kendine hiç yeni bir şey almayan kadın, buna bayıldı.

Elim, saten çantanın dibindeki kağıt parçasını kavradı. Onu çıkardım.

Kim buraya bir not koymuş olabilir ki? Açarken parmaklarım titriyordu.

Telefonunun son sinyali senin
apartmanından geldi ve kitaplarda onun suçlu,
kayboluşuyla ilgili suçlu ve gözyaşlı ifadesini
kayıtlarımızda tutuyoruz. Bizi sinama. Bir taraf
seç. V

"Tamam, yemek almaya gittiğimi biliyorum, ama margarita getirdim," dedi Giada, devasa bir sürahi pembe sıvı ve iki bardak içeren bir tepsiyle odaya girerken yüksek sesle şarkı söyleyerek.

"Ne oldu?" Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edince hemen durdu.

"Hiçbir şey," dedim yalan söyleyerek, midem bulanıyordu.

"Belli ki bir şey yok değil." Giada içini çekti ve tepsiyi yere koyup iki bardağa pembe margarita doldurdu. Bana birini uzattı. "Oyuncak çantasını bulduğunu varsayacağım."

İçkimi yudumlarırken boğulmak üzereydim. "Oyuncaklar mı?"

Kötü bir gülümsemeyle bardağını benimkine çarptı. "Karısının her deliğini aynı anda doldurmak isteyen, ama ona dokunmaya cesaret eden başka bir erkeği vuran erkeklere şerefe."

Her deliği doldurmak mı? Utanç beni sardı ve yüzümü ellerimle kapattım. Sonra cebimdeki notu hatırladım ve zihnimi başka bir şeye yönlendirmek için bu fırsatı kaçırmadım. "Göster bana."

CHARLIE

O gece, yeni yatağımda kitap okumaya çalışıyordum ki Renato kapıda belirdi. Çalışıyordum, çünkü kelimeler sürekli yer değiştiriyordu. Bir sürahi dolusu margarita, tahammül sınırimi biraz aşmış gibiydi.

Atlıkarıncada gibi hissetmeme rağmen, kız kardeşimle aynı odayı paylaşmaktan kurtulmak iyi gelmişti. Onun somurtkan havası bulaşıcıydı ve ben öyle yaşayamazdım. Hayatıma devam etmem gerekiyordu. Ne de olsa tüm bunlara ben razı olmuştum. Üstelik polis ensemdeyken *kendi* ruh halimi dengede tutmak bile yeterince zordu.

"Ne okuyorsun?" Renato'nun kapıdan gelen ani sesi beni irkitti.

Kitabı yatağın üzerine düşürdüm ve ona öfkeyle baktım. Kapının eşiğinde durmuş, bana bakıyordu.

"Ne zamandır oradasın?" diye sordum, onun sıcak bakışlarından rahatsız olarak.

"Bir süredir," diye mırıldandı ve odaya girerek takım elbisesinin ceketini çıkardı ve siyah bir gömlek ortaya çıktı. Gömleğin yakası açıktı ve dövmelelerinin bir kısmı görünüyordu.

Bakışlarım, gövdesinin uzun, kaslı kıvrımlarında takıldı. Adam delice seksi. Bunu inkar edemezdim. Bakışlarım yüzüne kaydı ve o bilmiş sırıtışı yüzünden utanarak kitabımı tekrar elime aldım.

"Sorun değil, *bambina*. Beni izlemenden hoşlanıyorum. Ben de seni izlemekten hoşlanıyorum," dedi. Gömleğinin düğmelerini biraz daha açarak gömleği açık bıraktı ve ben de dövmeli gövdesine bakmamak için özenle gözlerimi kaçırdım.

Gömleği açık ve kalçalarının üzerine sarkmış siyah pantolonuyla yatağa doğru yürüdü. Yanımda durdu ve bana aldığı yeni pijama takımlarından birinin saten askısının altına parmağını kaydıldı.

"Bu sana yakışmış," diye mırıldandı.

Onun dokunuşuyla kıvranma isteğiyle mücadele ettim. "Eğer paranı boşa harcamak istiyorsan, seni durdurmayacağım," diye alay ettim.

Renato yanıma oturup kitabımı kapattığında yatak çöktü. Acı dolu bir iç çekişle, ona bakmamak için her yere baktım.

"Karım için para harcamak israf değildir. Güzel şeylere layıksın. Sana aksini söyleyen kim varsa söyle, ona bunu yavaşça öğreirim."

Omuz silktim. "Bunu bana hayat öğretti, o yüzden sakın ol. Vurulacak kimse yok, sorduğun için teşekkürler."

Renato'nun ağızı, son derece seksi bir yarım gülümsemeye büründü. Kucağıma bir göz attı. "Ne okuyorsun?" Kitabı çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. "*Prens*. Machiavelli. Hafif bir yatmadan önce okuma kitabı mı o zaman?"

"Kütüphanen romantik komedilerle ya da İngilizce kitaplarla dolu sayılmaz," diye patladım. Doğrusu, kitap en çok köşeleri kıvrılmış olanlardan biri olduğu için ilgimi çekmişti. Sanki bir kitap yanımda oturan adamı anlamama yardımcı olabilirmiş gibi. *Evet, tabii*. Yine de, bir şey hiç yoktan iyidir.

Renato kitabı kaldırıp komodinin üzerine koydu, sonra sessizce konuştu.

"...aşk ve korku bir arada var olamayacağına göre, ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalırsak, sevmektense korkulmak çok daha güvenlidir."

Gözlerini gözlerime dikti. "Yıllardır o kitaptaki düşünceleri inceledim, ama o alıntının anlamını ancak şimdi anladım."

Sesi gizemliydi ve o bu kadar yakınımıdayken hiçbir şeye konsantre olmak zordu. Az önce içtiğim margaritalar hâlâ damarlarımda dolaşıyor, beni sahiplenen bu adamın karşısında rahat ve korkusuz hissetmemi sağlıyordu. *Bu, benim de ona sahip olduğum anlamına mı geliyordu?*

“Gerçekten her gece burada birlikte mi uyuyacağız?” diye sordum, zihnim aklımdan geçen ilk düşünceye takılmıştı.

“Evet. Biz evliyiz, burası bizim odamız.”

“Sen... tek bir kişiyle yatan türden bir adama benzemiyorsun.” Kahretsin, ağzımı kimin kontrol ettiğini bilmiyordum ama bu işi berbat ediyordu.

Renato kaşlarını kaldırdı. “Bu izlenimi sana ne verdi? Sanırım senin dışında beni gördüğün tek kadın Giada.”

Elimi ona doğru salladım. “Hepsi bu. Bütün bu durum,” diye açıkladım, sanki bu yardımcı olacakmış gibi.

Renato’nun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bana iltifat mı ediyorsun, *mia moglie?*”

Burnumdan soludum. “Neden iltifat edeyim ki? Sanki kendini daha da kibirli hissetmek için başka bir şeye ihtiyacın varmış gibi?” Son kelime dudaklarımda takılıp kalmış gibiydi, bu da beni güldürdü. “Kibirli, anladın mı?” Biraz daha güldüm. Muhtemelen eşyalarımı boşaltırken bu kadar çok içmemeliydim. O ana kadar bu kadar sarhoş olduğumu fark etmemiştim.

Renato bana kaşlarını kaldırdı.

Ona doğru sallandım. “Kibirli, çünkü senin büyük bir şeyin var, *bilirsin,*” diye yüksek sesle fısıldayarak açıkladım.

Neredeyse devrilecekken beni yakaladı. “Bunun sorumlusu kim?”

“Giada eşyalarımı açmama yardım etti.”

“Yeterince anlaşıldı. Akşam yemeği yedin mi?”

"Unuttum," diye iç geçirdim. "Kitabını okumaya çalışıyordum ama kelimeler durmadan yer değiştiriyordu."

Bir saniye gözlerimi kapattım ve dünya sallandı. Eyvah. Tamam, benim gibi alkolü pek kaldıramayan biri için bu kesinlikle çok fazla tekilaydı.

"Hadi ama, küçük hemşire. Sana bir şeyler yiyelim."

Gözlerimi açtım. Renato yanımda durmuş, elini uzatmıştı. Yemek düşüncesiyle karnım guruldadı ve o kıkırdadı.

"Yardıma ihtiyacım yok. Sarhoş değilim," diye itiraz ettim, ayağa kalkarken hemen ona yaslandım.

"Tabii, sarhoş değilsin." Gözlerini kıyafetlerime indirdi ve bakışları karardı. "Sana aldığım kıyafetlerin sana yakışacağını biliyordum."

"Giyecek *tek* kıyafetim senin aldıkların."

"Güzel." Beni kendine çekti, ellerini omuzlarımdan belime doğru kaydırды.

Dokunuşu hoşuma gitti. Kendimi ona bıraktım. "Carmella'nın eski taytları hariç," diye belirttim.

"Onları yakacağım. Hadi, sana yiyecek bir şeyler bulalım," dedi sert bir sesle, saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek.

YENİ KOCA YEMEK YAPABİLİYORDU. Yarı sarhoş halimde, tek yapabildiğim ağzım hafifçe açık bir şekilde onu izlemektir. Umarım salya akmamıştır.

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve mutfakta kontrolü ele aldı. Yalnızdık, saat gece yarısına doğru ilerliyordu. Mutfak adasına oturdum, başımı elime dayadım ve dik durmaya çalışarak, hayatımı çalıp başka bir hayatla değiştiren adamı izledim. Bana omlet pişiriyordu ve bu rahatsız edici derecede çekiciydi.

Hava, zeytinyağında hafifçe cızırdayan olgun kiraz domates, doğranmış fesleğen ve ezilmiş sarımsak kokusuyla dolmuştu.

"Yardım etmeliyim gibi hissediyorum," diye mırıldandım.

"İşte senin sorunun da bu, *anima mia*. Her zaman yardım etmek zorunda değilsin. Bazen insanların senin için bir şeyler yapmasına izin verebilirsin," dedi Renato, bir eliyle yumurtaları kırarken diğer eliyle çırpıyordu.

Güçlü, dövme bileği çırpma telini kolaylıkla döndürürken içimde bir şeyler uyandırdı. Tanrım, gerçekten ayılmam gerekiyordu. Tezgahın üzerinde duran satranç tahtasındaki taşlarla oynadım. Sabahları bazen Giada ve Sonny'nin orada oynadığını görmüştüm.

"Bana koltuk psikolojisi zırvallıklarını anlatma, yoksa sana da aynısını yaparım," diye uyardım onu.

O güldü. "Bana da yapmanı çok isterim, *bambina*."

İma ettiği şeyi görmezden gelerek, kollarımı dizlerimin etrafına doladım ve karnıma bastırdım, bu pozisyonun gurultuyu bastıracağını umuyordum. Artık yemeğin kokusunu alabildiğim için midem uyanmış ve beslenmek istiyordu.

"Peki. Sen bu kalenin kralısın," dedim. "Ve diğer herkes dışarıda kilitli. Etrafındaki her şeyi kontrol etmelisin, tahtadaki her oyuncuyu sen hareket ettirirsin... Gözünü ayırmamalısın ya da gevşememelisin, çünkü o zaman bir hata yaparsan birini kaybedebilir ve bir çizgi daha eklemek zorunda kalabilirsin." Göğsünü işaret ettim.

Omleti pişmeye bırakmış ve tezgâhın üzerinden bana doğru eğilmişti. Düşük ışıktaki bu adamın güzelliğinden dikkatimi dağıtacak herhangi bir şeye çaresizce ihtiyaç duyarak satranç tahtasına döndüm. Renato için siyahı seçtim, çünkü elbette öyle olmalıydı. Diğer tüm taşları geri iterek kralı izole ettim.

"Çok zekice. Belki de sarhoş terapisi bir şey olmalı," diye başladı.

Parmağımı dudaklarına götürdüm ve onu susturdum, sarhoşluğumun verdiği cesaretle normalde olduğumdan daha cesurdum.

"Henüz bitirmedim. Bütün bunları yapıyorsun, her şeye sahipsin ve herkes seni dokunulmaz, her şeyi bilen, yaşam ve ölüm üzerinde gücü olan bir tanrı olarak görüyor... ve bu doğru, ama sen kuleninde tek başınasın."

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, kafamdaki yoğun sisin içinden bir uyarı sesi geldi. *Bir dakika, ne dedim ben?* Renato bana bakarken hatırlamaya çalıştım.

"Eh, sonuçta taç giyenin başı ağırdır." "Machiavelli mi?"

diye düşündüm.

Bana çok yakındı ve konuşurken hava gittikçe yoğunlaşmıştı. Sarhoşken ona psikolojik analizlerimi yönelttiğimde geri çekilmemişti. Hatta, her zamankinden daha yakın görünüyordu.

"Shakespeare," dedi Renato nazikçe düzelterek. "IV. Henry."

Doğru. Bu adamın deneyim ve dünyevi bilgi açısından benim ligimin çok dışında olduğunu hatırlatan tam zamanında bir hatırlatma.

"Çok şey biliyorsun. Eminim kütüphanedeki tüm kitapları okumuşsundur, değil mi? Benden çok daha zekisin. Hiç eyalet dışına çıkmadım, biliyor muydun? Hiç uçağa binmedim. Başka bir dili akıcı bir şekilde konuşamıyorum, ama eminim bunu biliyorsundur. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diye mırıldandım.

Renato, benim bulanık zihnimle baş edemeyeceğim bir hayranlıkla bana bakıyordu. Bu çok yoğundu. Bu adam her şeye yoğun bir şekilde yaklaşırdı, ama yine de bana baktığı gibi kimseye baktığını görmemiştim.

"Kimse bana senin baktığın gibi bakmıyor," dediğimi duydum. Zaten zayıf olan filtrem o anda ortadan kaybolmuştu.

"Kimse benimle senin gibi konuşmuyor," diye yanıtladı, elini uzatıp yanağımı avuçladı. Bu hareket sevgi dolu ve samimi geldi. Kalbim garip bir şekilde atıyordu.

"Çünkü onları öldürür müsün?"

Renato sırtıttı ve ocağı kapatmak için omlet tavaına uzandı. Sonra doğruldu ve mutfak adasını dolaşarak bana doğru geldi.

Satranç tahtası, benim kurduğum tuhaf düzenlemede yanımda duruyordu; kralın dört bir yanı birkaç karelik boşlukla çevriliydi.

Onu gözümün önünden ayırmamak için taburede döndüm. O, sırtını dönüp bırakabileceğın türden bir adam değildi. Bu, bir pantere sırtını dönüp, sana saldırmayacağına güvenmek gibi bir şey olurdu.

Önümde durdu, o kadar yaklaştı ki, sığabilmesi için bacaklarımı açmak zorunda kaldım. Benden geçip satranç tahtasına uzandı. Tahtanın rakip tarafındaki en büyük taşı aldı ve onu yalnız kralın yanına koydu.

Kraliçe.

Beyaz kraliçe.

Siyah-beyaz çift, tahtanın en üstünde, izole edilmiş ama yalnız değildi. Artık değil.

Renato bana döndü, yüzümü avuçladı, iki başparmağıyla yanaklarımı okşadı, sanki çok değerli bir şeymişim gibi bana baktı.

Kutsal bir şey.

Dayanılamayacak kadar samimi olan sessizliğı doldurmak için çaresizce konuşmak üzere ağzımı açtım, ama beni bekleyen hiçbir kelime yoktu. Gözlerindeki ifadeyi ve aramızda bir şeylerin olduğı inkar edilemez gerçeğini kafamdan atmanın bir yolu yoktu. Kocaman ve gerçek bir şey.

Dudakları benimkilere değdi ve bu, şimdiye kadar bana verdiği hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Onun gibi bir erkeğın yapabileceğı kadar nazikti. Dudaklarını benimkilere hafifçe değdirdi ve bu bir istekti. Nefes nefese dudaklarımı araladım. Yüzümdeki ellerinin sıcaklığı, vücudunun yakınlığı... başımı döndürüyordu. Dili ağzıma kaydı ve benimkiyle tembelce dolandı.

Sanki beni her santimini tadıyormuş gibi öptü. Tadını çıkarıyordu.

Ellerimi gömleğine geçirdim, onu kendime doğru çektim, yerinde tutmaya çalıştım.

Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Merak etme, *mia moglie*. Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandı.

"*Mia moglie* ne demek?"

"Karım," diye cevapladı, çenemden kulağıma doğru öpücükler yağdırarak. "Peki ya *bambina*?"

"Küçük kız."

Kulağıma yaklaştı ve içimi bir sıcaklık kapladı. *Tanrım*, buna bayıldım.

"*Anima mia*?" Bana söylediği tüm sözleri ezberlemiştim, anlamlarını öğrenmek için can atıyordum ama aynı zamanda korkuyordum da.

Durakladı ve geri çekildi, karanlık bakışlarıyla beni yerinde sabitledi. Beni bu sözle merakta bırakacak mı diye merak ettim, ama sonra konuştu.

"Anlamı 'ruhum'."

Dudaklarımı ıslattım, odanın geri kalanından pek haberdar değildim. Bu an bir şekilde önemli geliyordu, ya da belki de damarlarımdaki alkol yüzünden, bu güçlü adam bir an için bana o kadar da korkutucu gelmemişti.

"Senin gibi erkeklerin ruhu olmadığını sanıyordum," dedim sessizce, suçlayıcı bir tonla değil.

"Yok, ama benim için endişelenme, küçük hemşire." Renato şeytani bir gülümsemeyle eğilip kulağıma fısıldadı. "Bana seninkini söz vermiştin, hatırladın mı?"

Sonra, dünyanın en utanç verici zamanlamasıyla, midem o kadar yüksek sesle protesto etti ki, o anın samimiyeti paramparça oldu.

Renato kıkırdadı, geriye yaslandı ve lezzetli kokulu omlete doğru yöneldi.

"Bu gecelik felsefe yeter. Bırak da seni besleyeyim."

"Sonra ne olacak?" diye merak ettim, o omleti tabağa koyup düzgün, ısıruk büyüklüğünde dilimler halinde keserken gözlerim omleti yiyordu.

"Sonra..." Omzuna bir mutfak havlusu attı ve yumurtadan ilk lokmayı alıp dudaklarıma götürdü. "Yatma vakti."

RENATO

"Ren? Beni duydun mu?"

Elio'nun sesi hayallerimden beni uyandırdı. Charlotte bütün sabah kafamın içinde dolanıp duruyordu, muhtemelen dün gece yukarı çıktığımız anda hemen sızıp kalmış ve beni şiddetli bir ereksiyonla baş başa bırakmış olduğu için. Mutfakta benim çorak göğsüme uzanmış, mükemmel küçük eliyle solmuş kalbimi avuçlamıştı... ve sonra neşeyle yumurtalarını yemeye devam edip olayı unutmuştu.

Ama ben unutmamıştım. Hem de hiç.

"Evet, duydum. Komiser Reynolds görüşmek istiyor. Neden?"

"Söylemedi."

"Kredisini bir daha uzatmayacağım. Zaten neredeyse yüz bin dolarlık borcu var." Gözlerimin arasındaki ağrıyan noktayı parmaklarımla sıktım.

Polis komiseri gibi zengin, güçlü adamlar benim başımın belasıydı. Öldürmek için çok etkiliydiler, ama geri kalan zamanlarda lanet sülüklerdi.

"Ona bunu söylememi mi istiyorsun? Yoksa borcunu ödeyene kadar oynamasını yasaklamamı mı?"

"Oynamasını engelle. Bununla uğraşacak vaktim yok. Talepte bulunabileceğini mi sanıyor? Polis departmanındaki zimmetine para geçirme olayına dair fazlasıyla kanıtım olduğunu gayet iyi bilirken? Oynamasını engelle ve gözümün önünden uzak tut. Bırak terlesin."

Elio kaşlarını kaldırdı ama başka bir yorumda bulunmadı. Dedektif Vane ve Whitely burnunu ilgisi olmayan işlere soktuğu için son zamanlarda Komiser Reynolds'a her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı, ama

bu adamdan bıktım. Üstelik, Charlie'ye yerleştirdikleri dinleme cihazı sayesinde ofisimde söylenen her kelime meraklı dedektiflerin kulağına gidiyordu. Bırakın o bilgiyi patronlarına götürsünler de ne olacağını görelim.

“Giada bunu da buldu,” diye devam etti Elio ve önüme bir fotoğraf koydu.

Fotoğrafta, bir hafta önce depoma giren Komiser Reynolds ve sümüklü, takım elbiseli Castillo vardı. Ormandaki ölü adamın adını verdiği kişi. *Juan Castillo*. Adamın duruşu ve etrafını saran güvenlik ekibi, şüphelerimi doğruladı. Bu, Castillo'ların başıydı ve tüm bu zaman boyunca burnumun dibindeymiş. O anda buna daha fazla önem vermeliydim. Ama dikkatim dağınıktı ve bunun sebebi yatağında uyuyordu.

Bugün iş inanılmaz derecede sıkıcıydı ve işe ayırdığım her saniye, karımı hayal ederek geçirebileceğim zaman gibi geliyordu.

Karım.

Uyanmış mıydı acaba? Saatime baktım ve ayağa kalktım.

Yeterince uyumuştum ve artık benim hayalarımındaki ağrıya bir çare bulmasının zamanı gelmişti.

HÂLÂ UYUYORDU. Yorganın altına gömülmüştü, odaya girdiğimde sadece kahverengi saçlarının uçları görünüyordu. Perdeler hâlâ kapalıydı ve ben arkamdan kapıyı kapatıp kilitledim, damarlarımda heyecan kükreyerek dolaşıyordu. Sadece bir kez tattım ve bu kadının içinde olmaya şimdiden umutsuzca bağımlı olmuşum. Bu bir dürtüydü. Bununla mücadele etmeye bile niyetim yoktu.

Yatağın onun tarafındaki koltuğa çöküp bir anlığına uyumasını izledim. Sanki vücudu uyurken bile doğal olarak bana doğru çekiliyormuş gibi bana doğru kaydı.

Onun için seçtiğim ipeksi kaşkorseyi giymişti. Dekolte kısmı açık kalmıştı ve koyu renkli bir meme ucunun bir kısmını görebiliyordum. Daha önce hiç bir kadın için ya da bir kadınla alışveriş yapmamıştım. Bununla hiç ilgilenmiyordum. Ama karım farklı bir hikayeydi. Hayatı boyunca ucuz, ikinci el kıyafetler giydikten sonra, şımartılmayı hak etmişti ve bunu yapacak adam da bendim.

Ayrıca, onun benim için aldığım kıyafetleri giymesini düşünmek hoşuma gidiyordu. Gün boyu benim küçük bir parçamı yanında taşıyacak olması hoşuma gidiyordu. Yakında, bu parçanın çok daha büyük olmasını umuyordum.

De Sanctis ailesinin doktoru, implant çıkarıldıktan hemen sonra gebe kalmanın mümkün olabileceğini söylemişti. Charlotte'un dar amını spermle doldurmaya özen gösterecektim, böylece vücudu hazır olduğunda kolayca hamile kalabilirdi. Kendime karşı dürüst olursam, karımı dölemek için duyduğum bu dürtü, bir varis sahibi olmak ya da *Zio Salvatore*'yi memnun etmekle pek ilgisi yoktu. Sadece bir parçamın bu kadının içinde yaşamasını ve bizi sonsuza kadar birbirimize bağlamasını istiyordum.

Ben soyunurken o hafifçe kıpırdadı, sessiz olmaya çalışmadı. *Bambinam* dün yeni kıyafetlerini açıp Giada ile kafayı bulurken kendini gerçekten yormuştu. Elio'nun kız kardeşiyle konuşmam gerekiyordu. İçki içmek hamile bir anne adayı için iyi değildi, gerçi teknik olarak Charlotte henüz hamile değildi, ama onun savunmasını aşıp kafasının içindekileri görmek iyi olmuştu.

Beni gösterdiği kadar nefret etmiyordu. Bununla idare edebilirdim.

Her şeyi çıkardım ve diğer eşyalarla birlikte gönderilmesini sağladığım kutuyu aradım. Charlotte onu giyinme odasının en arkasına saklamıştı. İçinden istediğimi aldım ve yatak odasına geri döndüm. Sonra, bileklerini ve ayak bileklerini yatak direklerine bağladım. Uykusunda çok uysal ve güven doluydu.

Seni her zaman güvende tutacağım, anima mia, kendim hariç herkesten.

Ağızına topu yerleştirir yerleştirmeden uyandı. Bağları kontrol edip konuşmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışları

karanlık odada dolaştı, bir an için çılgınca ve panik içindeydi, sonra gözleri benimkilerle buluştı. Beni gördüğünde gözlerindeki panik ve korku eridi. Bu, asla unutmayacağımı bildiğim bir andı.

Bana güveniyordu. Bana yalan söylemiş ve polis için dinleme cihazları saklamış olmasına rağmen, benim küçük hemşirem bana güveniyordu.

"şşş, merak etme, *bambina*, sadece dün gece bayılmadan önce sana ne yapmayı planladığımı tamamlıyoruz."

Gözleri yine büyüdü. Dn geceyi hatırlıyordu. Yutkundu ve boynunun hareketini izlemek çok güzeldi.

"Akşamdan kalma mısın?" diye

sordum. Hafifçe başını salladı.

"Seni daha iyi hissettirmemi ister misin?"

Gz bebekleri arzuyla parlıyordu, vücudu bu fikre şimdiden tepki veriyordu. Hayır etkinliğindeki o geceden beri bağlanmaktan hoşlanacağını tahmin etmiştim. Toplu tıkala hafifçe vurdum.

"nk ağızında bir şey olmasının ne kadar hoşuna gittiğini biliyorum," diye fısıldadım.

Yüzü kıpkırmızı oldu, ama ifadesinde bana karşı çıkacak hiçbir şey yoktu.

Yatağın ucuna gittim ve yanımda getirdiğim oyuncaklardan birini aldım, sonra kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim.

Merak, panik ve utançla bana bakmak için zorlandı. Güzel yüzünde dolaşan duyguları takip edemiyordum.

Oyuncağı çalıştırdım ve odayı düşük bir uğultu doldurdu. Onu amına yaklaştırdım ve o benim için ıslanırken ben de onun güzel memelerini emmek için yanına geçtim.

Vibratör ona dokunduğunda irkildi. Hala geceliğı üzerindeydi, ama inceydi ve hissini azaltmıyor gibiydi. Ağızımı, dantel örtünün altından sertçe çıkıntı yapan meme ucuna indirdim

, hafifçe ısırđım ve oyuncakla klitorisini okşadım.

Ağzındaki tıkaçtan inlemeler çıkıyordu, ben dişlerimi kullanarak kamisolün ipeksi askılarını omuzlarından çekip teker teker göğüslerini ortaya çıkarırken gözleri bana kilitlenmişti. Dudaklarımın arasında yuvarladığımda, emip ısırıp etrafında daireler çizerek yaladığımda meme uçları koyulaşmış ve sertleşmişti. Kalçaları vibratöre doğru itildi, daha fazla sürtünme arıyordu. Cildi pembeye dönene ve meme uçları şişene kadar göğüslerini yaladım. Sadece göğüs oyunları ve oyuncakla orgazma doğru yükseldi. Boğazındaki tıkaçtan inleyerek ve ipek bağların arasında titreyerek boşaldığında onu sertçe öptüm.

Oyuncağı kapattım ve bir kenara attım, vücudunda aşağı doğru ilerledim. Kombinini çıkarmak zor olacaktı, bu yüzden çekmecemde sakladığım ince bıçaklardan birine uzandım. Evin her yerinde benzer bıçaklar vardı. Casa Nera'daki tüm güvenlik önlemlerini birinin ne zaman aşabileceğini asla bilemezsiniz ve bu durumda bir bıçak, yaşam ve ölüm arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Geceliğinin üst kısmını kestiğimde beni dikkatle izledi, kumaş bıçağın altında kolayca yırtıldı, sonra ortasından yırttım ve açtım. Önümde çıplak, bağlı ve savunmasızdı, nefes kesiciydi.

Bıçağı bir kenara bırakıp, onu tatmak için bir saniye bile daha bekleyemedim. Eğildim ve ıslak amını yaladım. Zaten orgazm olmuş ve sırılsıklamdı; üç parmağımı içine soktuğumda, amı sanki hepsini içine çekmek istermişçesine elimi sıktı. Tekrar oyuncağa uzandım, elimde çevirdim ve onun sıvılarıyla bolca ıslatıp içine kaydırdım.

İnledi, bana karşı elinden geldiğince çırpındı. Eğildim ve klitorisini emdim. Fazla dayanamayacaktı; göğüsleri pembeye boyandı, kalçaları şimdiden titriyordu, ama durmuyordum. Dilimle amına daldım, deli gibi klitorisini daireler çizerek, oyuncakla onu sikiyordum. O yükseldi, yükseldi, ben de

vibrasyonu tekrar açtım ve o yüzüme patladı. Bir sıvı fışkırdı ve o top gagın arkasından çığlık attı.

"Siktir, evet, *bambina*, beni meninle sıırıslıkla et," diye boğuk bir sesle söyledim, dudaklarımı amına bastırıp klitorisini daha fazla yaladım, beni sarstırıp zevk sıvısını üzerine fışkırtmasını sağladım. Yüzüne baktım ve ifadesini içime çektim.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akmıştı, gözleri hem parlak hem de bulanıktı. Nefes nefese kalmış, sanki gerçekten onun seçtiği Tanrıymışım gibi bana bakıyordu. O saygı dolu bakışı, kalbimin soğuk, karanlık köşelerine saklayıp hazine gibi sakladım.

"Aferin sana, Charlotte. Benim için ne kadar güzel boşaldığını gör, *bambina*. Ama henüz bitmedi," dedim ona.

Ben bacaklarının arasına yerleşirken nefesi kesildi. Uylukları ve etrafımızdaki yatak, onun menisiyle ıslanmıştı ve bu lanet olasıca muhteşemdi.

O içinde yıkanmak, o içinde sevişmek, o içinde yaşamak istedim. Bu kadını benim ona takıntılı olduğum kadar bana takıntılı hale getirme çabamın işe yaradığının kanıtıydı.

Acıyan sikim, bir saniye daha işkenceye dayanamayacak gibi, içine itti. Kaygan, sıcak ve o kadar dardı ki içeri girmek zordu. Tamamen içeri girdiğimde, dudaklarının etrafındaki kayışı yakaladım ve çekip çıkardım. Ağzı kırmızı ve şişmişti. Yanaklarındaki gözyaşlarını yalayıp onu öptüğümde inledi.

O anda kendimi kaybettim, kalbimin nasıl attığını unuttuğunu sandığım sırada kalbimi çalan bu kadını öpüyordum. Onu öptüm ve tekrar boşalana kadar siktim, o da beni mengene gibi sıkıca kavradı, sonra ben de onu takip ettim, içini en iyi niyetimle işaretleyerek, tohumumun yapışıp derinlere kök salmasını umarak içine boşaldım.

Beyaz bir akıntıyla içinden çıktığımda, parmaklarım oradaydı, onu tekrar deliğinin içine itiyordu. Başparmağım klitorisini daireler çizdi ve o çığlık attı. "Bir daha boşalamam, yapamam," diye çaresizce nefes nefeseydi.

Gözyaşlarıyla ıslanmış güzel gözlerinin bana yalvarması beni çok tahrik ediyordu.

"Çok güzel yalvarıyorsun, *anima mia*," dedim ona, klitorisini okşarken beyaz, kaygan parmaklarımı içine bastırdım. "Ama sana doğru düzgün sikişmenin ne olduğunu göstereceğime söz verdim ve ben acımasız bir öğretmenim."

O tekrar boşaldığında ona doğru eğildim ve onu öptüm, çığlığını bastırdım. Nefesim ağzındaydı, parmaklarım amındaydı ve adım kalbindeydi, tam da olmasını istediğim yerde.

RENATO

North Shore Club, Atlantic City'nin seçkinlerinin görüldüğü ve görüldüğü yerdı. Çoğunlukla, golf oynayan, personeli elle taciz eden ve çalılara işeyen zengin yaşlı adamlardı. Ayrıcalık ve yozlaşmanın gerçek bir döngüsüydü. Oradaki her üyeyi, bir şekilde ya da başka bir şekilde, elimde tutuyordum. Çok fazla film izlemiş ve işi yönetmek için "yatağa at kafası koyma" yaklaşımına güvenen babam gibi değildim. Korku ve tehditler sizi ancak bir yere kadar götürebilirdi. Ben koz kullanmayı ve karşılıklı yıkımı tercih ediyordum. Biz aynı değildik.

Babamın karşısına çıkanlar dayak yerdı ya da ailelerinden biri rehin alınırdı. Bana karşı gelenler mi? Onları sosyal ve mesleki olarak gömerdim, sonra da bunu çektikten sonra fiziksel olarak.

North Shore Club'a takılanlar gibi adamları öldürmek yeterli değildi. Önce onu utandırmak gerekiyordu. İtibarını yok etmek gerekiyordu. *Sonra* onu öldürürdün. Her şeyin doğru zamanı vardı.

Elio ile birlikte, Komiser Reynolds ve Yargıç Ellens kulüpten en uzak deliğe gelene kadar bekledim, sonra onlara doğru yöneldim.

"Günaydın beyler, ne tesadüf. Burada oynadığınızı bilmiyordum." Elbette bu bir yalandı ve orada bulunan herkes için barizdi. Bu iğrenç adamlar hakkında her şeyi biliyordum.

Komiser Reynolds en çabuk toparlandı. "Renato! Burada oynadığınızı bilmiyordum. Seni daha önce golf sahasında hiç görmemiştim."

"Ne diyebilirim ki, işim beni meşgul ediyor ve hobilerimi ihmal ediyorum. Sanırım bu size yabancı bir durum, Komiser. Siz hobilerinizi asla ihmal etmezsiniz, değil mi?"

Komiserin yüzü kızardı ve boğuk bir öksürük attı.

Reynolds'ın hobileri oldukça sıradandı. İçki içmek, burnuna sokabildiği her türlü yasadışı maddeyi çekmek, hayatının birikimlerini kumarda kaybetmek ve gece için zavallı bir eskortu kovalayıp, kötü performansıya onu hayal kırıklığına uğratmak. Ne kadar kötü olduğunu tam olarak biliyordum çünkü görüntüleri izlemiştim. Giada'nın becerileri emrimde olduğu için, bir adamı mahvedebilecek türden kanıtları elde etmek kolaydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda çok zorluyorsun. Hatırlarsan, daha önce kredi hakkında konuşmuştuk."

Reynolds dudaklarını yaladı. "Hatırlıyorum."

"*Güzel*. O zaman konuşmamızın o kısmını tekrarlamaya gerek yok. Juan Castillo'yu nereden tanıyorsun?"

Reynolds'ın yüzü soldu ve Yargıç Ellens huzursuzlandı, aniden ayaklarının dibindeki çimlere büyük ilgi göstermeye başladı.

"Kim?" diye sordu Reynolds zayıf bir sesle.

Ona sıırıttım. "Bunu mu kullanacaksın?" Aptal rolü oynamak benim için işe yaramazdı, ama Reynolds hiçbir zaman çok zeki biri olmamıştı.

"Ne?"

Takım elbiseme kan bulaşabileceği için sinirlenerek derin bir nefes aldım. Elimdeki sopayı kaldırdım, kısa bir dönüş yaptırdıktan sonra ağır başını Reynolds'ın yanağına vurdum. Birkaç diş çimlerin üzerine fırladı ve adam dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu hafızanı canlandırdı mı? Bir şeyler hatırladın mı?"

Reynolds çenesini sanki kırılmış ya da çıkmış gibi sıktı. Belki de öyleydi. Umurumda değildi. Elio bana bir yığın fotoğraf uzattı, ben de onları Reynolds'ın üstüne fırlattım.

"Bu adamın nerede saklandığını bilmek istiyorum, ve bana bilmediğini söylemeye kalkma." Güvenlik kamerası kayıtları, Reynolds'ın Juan'la buluştuğunu gösteriyordu;

aynı kibar elçiyle buluştuğunu gösteriyordu; bu adam kısa süre önce Clements Drive'daki depoma girmişti.

Kartelin patronu.

"Ne istiyor?" diye sordum, Reynolds'ın yanına çömelerek.

"Sadece o iki önemsiz kişi, hemşire ve kız kardeşi – ve senden kurtulmak. Tabii ki, ona defolup gitmesini söyledim."

"Tabii, söylemişsindir. Bir şeyi netleştirelim. Bana karşı gelemezsin, Reynolds. Beni alt edemezsin, arkanızda Castillo'ların çocukları olsa bile. Bu şehirdeki hakimiyetimi değiştiremezsin ve senin üzerimdeki baskı gücümü ortadan kaldıramazsın."

Ayağa kalktım. Yargıç Ellens golf arabasının yanında korkakça duruyordu. Bu, Komiser Reynolds'ın kendisine gönderdiği tüm şüpheli evrakları onaylayan yargıçtı, ama yine de birini kızdırdığı için şaşırılmış gibi görünecek kadar aptaldı.

"Dedektif Vane ve Whitely. Senin için mi çalışıyorlar?"

Reynolds yerde yuvarlanarak ağzını tuttu ve göğsüne kan tükürdü.

"Eğer sizin için çalışıyorlarsa, onları geri çağırın. Çalışmıyorlarsa, geri çekilmelerini sağlayacak bir yol bulun. Onlardan bıktım ve bir dahaki sefere bu konuyu konuşmak için gelmem gerekirse, bu son olacak." Elio şişeyi uzattığında, kum ve tohum şişesini almak için elimi uzattım ve şişeye kaşlarımı çatarak baktım.

Mesajımı iletmek için Reynolds'ın boğazına biraz kum dökmeyi planlıyordum, ama iğrenç domuzlar parkuru korumak için kullanılan şişeye işemişlerdi.

Şişeyi tehditkar bir şekilde Reynolds'ın vücuduna doğru salladım. "Seni bir başka Castillo ile görürsem, bu konuşma çok farklı bir hal alır. Benim şehrimde bana karşı gelemezsin, Reynolds. Denemeye bile kalkışma." Üzerine idrarla karışık sıvıyı döktükten sonra şişeyi Yargıç Ellens'e fırlattım; o da yakalamaya çalışırken elinden kaçırdı.

"Görüşürüz beyler."

CHARLIE

Aralık sonu öğleden sonra, Casa Nera'nın arazisi tertemizdi. Duvarların ötesindeki ormanlar hâlâ sonbahar yapraklarıyla kaplıydı ve gökyüzü berrak, soluk maviydi. Sanki biri yakınlarda yaprak yakıyormuş gibi, havada hafif bir odun dumanı kokusu asılı duruyordu.

Kompleksteki en büyük evden uzaklaşıp arka tarafa doğru yürürken ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdıyordu. Sonny, en az birkaç metre arkamda kalarak adımlarımı takip ediyordu. Arada sırada devriye gezen silahlı muhafızları gördüm. Onlardan birini tanıdım: Casa Nera'daki ilk gecemde yüzünü sarmış olduğum Tony. Renato'ya ona tapınacağıma söz verdiğim gece. Tony bana el salladı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Ben de onun sıcak jestine karşılık verdim.

Geniş malikanenin arka tarafında küçük bir ormanlık alan, serası olan bir sebze bahçesi ve minik bir taş bina vardı. Bugün, ilk kez, sevimli binanın küçük pencerelerinden ışıklar sızıyordu.

"O nedir?" diye sordum Sonny'ye, onun yetişmesini beklerken.

"Merhum Bayan De Sanctis'in şapeli. Renato'nun annesinin. Renato orayı çok iyi bakımlı tutuyor. Annesi orayı çok severdi."

"Görebilir miyim?" Ben çoktan kapılara doğru ilerlemiştim.

Sonny peşimden koştu, ama kapının eşiğinde durdu, sanki eşiği geçip kutsal topraklara adım atmaktan korkuyormuş gibi.

Renato'nun annesinin kendi şapeli mi vardı? Küçük ve şirin bir yerd, sanki İtalya'dan tuğla tuğla taşınmış gibiydi. Kırmızı tuğlaları, sarmaşıklarla kaplı cephesi ve kurşun çerçeveli vitray pencereleriyle, dağ tepesindeki şirin bir kasabada rastlayabileceğiniz türden bir yerd.

İçeride, sade sunak üzerindeki duvarda bir haç asılıydı ve sağda, mermerden yapılmış bir Meryem Ana heykeli mütevazı sıralara şefkatle bakıyordu. Burası gösteriş yapmak için bir kilise değildi. Gerçek bir inananın kilisesiydi. Süslü ya da etkileyici değildi. Sade ve güzeldi. Neredeyse her yüzeyde mumlar yanıyordu, hava tütsü kokusuyla doluydu.

Koridordan ilerleyip bir sıraya oturdum. Babam ölmeden beri kiliseye girmemiştim (tabii ki düğünüm hariç, ama o pek sayılmazdı). Küçük bir çocukken hissettiğim acı, hayatımdaki yetişkinler tarafından terk edilmiş ve sevilmemiş hissetmem nedeniyle babamın inançlarına sırtımı dönmüştüm. İnancımın yakın zamanda geri döneceğini sanmıyordum, ama bu, o yerin huzur ve sükunetinden rahatlamadığım anlamına gelmiyordu.

Gözlerimi kapattım ve o huzurun içime işlemesine izin verdim. *Lütfen. Biri bana yolu gösterebilir.* Birinin cevap vermesini diledim, çünkü bir şeytana aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. O böcek düşüncesi kafamın içinde dönüp duruyor ve beni eziyet ediyordu. Onu yok etmeli miydim?

"Burası annemin şapeliydi." Renato'nun sesi beni irkiltti. Gözlerimi açıp ona baktım. Kapının eşiğinde uzanmış, mermerden yapılmış Meryem Ana heykeline bakıyordu.

Bu sabah, hayatımın en müstehcen ve en harika cinsel anıydı. Arka arkaya dört orgazm yaşayabileceğimi hiç bilmiyordum. Hatta Renato ile tanışana kadar, başka bir kişinin dahil olduğu bir orgazm yaşayabileceğimi bile bilmiyordum. Her zaman çok gergin, dikkati dağınık ya da bitiş çizgisine doğru acele ediyordum. Erkeğin benim hakkımda ne düşündüğünü hep çok fazla dert ederdim. Hep kafamın içindeydin ve bedenimden kopuktum.

Ancak artık öyle değildi. Kocam, ondan kaçmam ya da ondan saklanmam için bana yer bırakmıyordu. Kafamı net tutmama yardımcı olan o değerli kontrol duygusuna bile tutunmama izin vermiyordu. O, teslim olmaktan başka seçeneğim olmayan bir kasırgaydı.

Ve ben tehlikeli bir şekilde bağımlı hale gelmeye çok yakındım.

Renato şapele yavaşça girdi ve gıcırdayan sıraya yanıma oturdu. "Babam buraya hiç gelmezdi. İnancını gösterecek kadar insan yoktu. Şehirde başka bir yeri vardı. Orada bir yangın çıktı. Artık orayı kullanmıyoruz. Onun için inanç, tıpkı sevgi ve sadakat gibi, sergilenen bir eylemdi. Kimse izlemiyorsa, bunun bir önemi var mıydı? Onun için yoktu."

Onun açık sözlülüğünden ilham alarak ben de karşılık verdim. "Babam mahalledeki yerel Katolik kilisesine gitmeyi severdi. O zamanlar çok arkadaşımız vardı. Herkes onu severdi. O, bilirsin, karakterli biriydi. Hayat dolu biriydi. Çok fakirdik ama babam ölene kadar bunun farkında değildik. Bir şekilde açlığı bir oyuna dönüştürebiliyordu. O her zaman ne yapacağını bilirdi, ben ise hiç bilemedim," dedim ve aniden bu kadar çok şey paylaştığım için kendimi garip hissederek sözümü bitirdim.

"Sen gayet iyi idare ediyorsun. Kız kardeşin kolay bir insan değil."

Sinirlendim. "Onu tanıımıyorsun. O bela aramıyor. O iyi bir kız, en iyisi, sadece yanlış adama aşık oldu. Aşk böyle şeyler yapabilir... tabii bunu bilmeni beklemiyorum."

Renato'nun gözlerinin bana kaydığını hissettim. "Yani?"

"Demek istediğim... Başka kimsenin sana bu kadar yakınlaştığını görmedim, ama sen benimle evlendin, tam bir yabancıyla."

"Sen gördün mü?" diye

sözümü kesti. "Neyi

gördüm?"

"Hiç aşık oldun mu?"

Hayır. Yakınından bile geçmedim.

"Kız kardeşimi seviyorum." Bu, tamamen gerçeği yansıtan bir ifadeydi.

Renato başını salladı ve sonra kaşlarını kaldırdı. "Elbette seviyorsun, ama ben bunu sormadım."

"Romantik aşktan bahsediyorsan, o zaman tabii, belki, ara sıra."

"Belki, ara sıra mı?" Renato eğlenmiş gibi tekrar etti. "Görünüşe göre bu konuda benden daha fazla bir şey bilmiyorsun."

Omuz silktim ve onun ifadesi yüzüme isteksiz bir gülümseme kondurdu.

"Neden bu durumdan memnun görünüyorsun?" diye sordum. Onunla tartışmak istemedim, çünkü sonuçta haklıydı. Çıktığım erkeklerin hiçbirine aşık olmamıştım. Onun sözlerini doğrulamak çok acınası bir durum gibi geldi, bu yüzden bunun yerine tespihle oynamaya başladım. "Biliyor musun, biz çok küçükken babam bize bir tespih boncuğu alıp bir dilek tutmamızı söylerdi."

"Tesbihler öyle çalışmaz," diye başladı Renato.

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum. Sadece söylüyorum. En çılgın hayallerimizi gerçekleştirmek istiyordu ama hiçbirini başaramadı. Bunun yerine, yalnız kaldık." Sözümü kestim.

"Dilek neydi?" diye sordu Renato, arkanıza yaslanıp kolunu arkamdaki sıraya kaydırarak.

"Bunu sana söyleyemem, tabii ki. Yoksa gerçekleşmez," diye belirttim.

Bana sıırıttı. "Kız kardeşim – bir gün onunla tanışacaksın – hep sanatçı olmak istemişti. Ben ise hiç öyle bir şey istemedim. Hayallerim bir meslek ya da mal mülk değildi. Keşke ona kendini güvende hissettirebilseydim. Keşke annemi kurtarabilseydim. Keşke sevdiğim ve güvendiğim insanların güvenilebileceği biri olabilseydim."

Şaşkın bir yüzle Renato'ya döndüm. Bu, ham ve şaşırtıcı bir dürüstlüktü ve neden bunu benimle paylaşmaya karar verdiğini tam olarak anlayamadım.

Kalın dalgalı saçlarını eliyle taradı. "Alışkanlık. Kilisede günah çıkarmak gibi."

"Keşke bir daha asla yalnız kalmasaydım," diye patladım, onun dürüstlüğünden ilham alarak. Karşılık vermemek çok dengesiz gelmişti. "Keşke dünyadaki biri beni seçseydi, Lucy gibi mecbur olduğu için değil, istediği için. Keşke birisi için yeterli olsaydım."

Renato'nun, yıllanmış viski gibi ince gözleri benimkilerle buluştu. Bana havalı bir şekilde kaşını kaldırdı. "Bunca yıl boyunca kimsenin seni seçmeye çalışmadığını inanmak çok zor geliyor bana. Birinin seni seçmesine ihtiyaç duyduğunu hissetmiş olmana da inanmak zor. Sen çok yetenekli bir kadınsın."

Bu iltifattan yanaklarım kızardı ve utancımı gizlemek için isteksizce omuz silktim. "Eh, beden eğitimi dersinde en son seçilmenin izleri derin ve kalıcıdır, her psikolog bunu bilir."

Renato kıkırdadı ve beni değerlendirir gibi baktı. "İltifat kabul etmeyi bilmiyorsun, değil mi *bambina*?"

Derin bir nefes aldım ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Sabah Lucy ile yaptığım iç karartıcı konuşma aklıma geldi. Renato'nun yanında daha güvenli konulara sadık kalmalıyım, yoksa kafamı tamamen yitirme riskiyle karşı karşıya kalırım. "Lucy, sonsuza kadar bir tutsak olarak kalacağından endişeleniyor. Onu bir mafya babasıyla evlendirip ondan kurtulacağından korkuyor. Hayatı daha başlamadan bittiğinden endişeleniyor."

"Ona göz kulak olacağıma söz verdim. Seni temin ederim ki, onu biriyle evlendirmek benim gözetimim altında tutmak anlamına gelmez. Tabii ki, sen benim karım olduğun için, Lucy artık benim de küçük kardeşim. Ona, kardeşim Sofia gibi davranacağım."

Ona güvensizce baktım, ama göğsümde yeşeren umudu durduramadım. Her zamanki gibi, duygularımı sanki alnımda yazılıymış gibi okudu.

"Sözüm senettir, unuttun mu?"

Soğukkanlı kalmaya çalışarak başımı salladım. Biliyordum. Sözünden dönmeyeceğini biliyordum. Neden bu kadar emin olduğumu bilmiyordum. Hiç mantıklı değildi. Mantıksızdı, ama yine de doğrudu. Kalbim sanki koşmuşum gibi çarpıyordu.

Sonra Renato, kalbimin daha da hızlı atmasına neden oldu. "Her şey yoluna girdiğinde, kız kardeşinin burada yeni bir hayat kurması gerekecek. Bunun için kafası açık olmalı. Hemşirelik programını bitirmek istiyorsan, senin de öyle."

Gizemli patronuma bakmak için arkamı döndüm. Şapelin loş ışığı altında kalmıştı. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum, ki bu yeni bir şey değildi. "Yani diplomamı alabileceğim mi?"

Başını eğdi. "Ama bu yarı zamanlı saçmalık yeter artık. Tam zamanlı çalışmaya başlayacaksın ve bu işi bitireceksin. Bu tür şeyler uzamamalı."

Kendimi durduramadan uzandım ve omuzlarından sarıldım. Omuzları ne kadar geniş olduğu ve benim onun yanında oturduğum düşünülürse, sıkı bir sarılma olmadı. Ben neredeyse sıradan düşecekken beni yakaladı.

"Ne oldu? Mutlu musun?" diye sordu, bana bakarak.

Ben şiddetle başımı salladım ve Renato gülümsedi. Onun gülümsediğini pek kimsenin görmediğini hissettim. Bu anı kalbimin derinliklerine sakladım.

"Madem bu kadar mutlusun, gel dizime otur," dedi sessizce ve ortam birdenbire ateşli, tehlikeli bir havaya büründü.

Bu istek karşısında bir an tereddüt ettim. "Fazla düşünme. Sadece yap," dedi.

"Renato," diye iç çekerek başladım. Adam beni yoldan çıkarmaya kararlıydı, hem de bir kilisede. O gerçekten bir şeytandı. "Ren."

"Ren," diye kendimi düzelttim. Geri çekildim, emri havada asılı kaldı, cevapsız. Boğazımı temizledim. "Neden buraya geldin?"

"Seni görmek için."

"Yapacak işin yok mu?"

"Her zaman yapacak işim vardır," dedi yorgun bir sesle. Kaşlarını çatarak, aniden bitkin göründü. "İster inan ister inanma, kıyıdaki köhne depolarda insanları vurmaktansa, kumarhanelerimde temiz para kazanarak aileme para kazandırmayı tercih ederim. Babamın mirasını temizlemek ve kârlı hale getirmek uzun zaman aldı."

Bir an için o kadar yorgun ve o kadar yük altında görünüyordu ki, göğsümde bir şeyler kıpırdadı. O bakışı tanıyordum. Ben de o bakışı takınmışım. Her şeyden bıkmış hissettiğinizde, ama insanlar size bağlı olduğunda, kendinizi devam etmeye zorladığınızda.

Kendime soru sormadan ayağa kalktım, sırayı geçip kucağına oturdum. Bir an şaşkınlıktan donakaldı, sonra kolunu belime dolayarak dengemi sağlamama yardım etti. Oturmaya çalıştım ama çok rahatsızdı, bu yüzden geriye yaslanıp ona yaslandım. Kollarını kaldırıp beni yerinde tuttu. Aklım, tam zamanlı okumak düşüncesine mutlu bir şekilde kaydı.

"Zaten yapmam gereken bir şey için sana teşekkür etmeme gerek olmadığını biliyorum," diye başladım.

Renato tısladı. "Övgü almakta olduğu kadar övgü yapmada da kötüsün."

"Ama... teşekkür ederim. Bunun senin için bir baş ağrısı olduğunu biliyorum ve bana izin vermek zorunda değildin, o yüzden teşekkür ederim."

Konuşmadan keyif alarak tekrar ona döndüm. Bir haftadır belirsizlik içinde sıkışıp kalmışken, sonunda ilerlemeye başladığımı hissettim.

"Yine de seni ikna edemedim," diye ekledim, beni okumama izin vermesi için onu ikna etmenin bir yolunu bulmamı istediği o sinir bozucu konuşmayı hatırlayarak.

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

İkimiz de sessizdik, ortamın huzurlu havası üzerimize çöküyordu. Altımda sıcak ve sabitti. Onu anlayamıyordum. Fırtınadaki bir deniz feneri miydi, yoksa beni kayalıklara çarpacak dalgalar mı? Aynı anda hem ikisi gibi, hem de hiçbiri gibi görünüyordu.

Renato böceği bulduğunda merhameti ne olacaktı? O zaman onun öfkesinden kaçacak yer kalmayacaktı.

Bunu sonra düşün, evlat. Yarın ölmüş olabilirsin. Haklısın, baba. Gidişata bakılırsa, bu kesinlikle bir olasılık.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı. Dinleme cihazını ortadan kaldırmam gerekiyordu.

Yemek odasında akşam yemeği yedik. Lucy ve ben sessizce yedik. Renato dışarıdaydı, La Leonora'daki ofisinde çalışıyordu. Klima şeridinin titreşimi, Casa Nera'nın sessiz huzurundan milyonlarca mil uzakta gibiydi.

Neredeyse sessiz geçen akşam yemeğinden sonra kütüphaneye doğru yola çıktım. O lanet böceği yok etmeye karar verdiğim için, bunu yapmak için sabırsızlanıyordum. Bu, onu oraya yerleştirdiğim gerçeğini ortadan kaldırmazdı, ama o bunu öğrendiğinde işime yarayacaktı. Er ya da geç öğreneceğini içten içe biliyordum.

Kütüphaneye girdiğimde ortalık sessizdi. Buraya en son önceki gece girmiştim, okumak için bir kitap arıyordum, sarhoş halimde bunun uyumama yardımcı olacağını düşünmüştüm. O zaman dinleme cihazını almayı düşünmüştüm, ama Giada sarhoş bir bebek fil gibi içeri dalmıştı ve fırsatı kaçırmıştım. O zaman emin değildim. Şimdi, bu sabahki şapel ziyaretinden sonra, kararımı vermiştim.

Odaya girdim ve kapıyı kapattım. Köşede yanan şömine, karşısındaki koltuğu ve sehpayı aydınlatıyordu. *Prens'i* bulduğum yer orasıydı.

Uzun odanın diğer ucunda, ofisinin kapısı aralık duruyordu. Tıpkı geçen seferki gibi, boşluktan sızarak çalışma odasına girdim. Masayı dolaşarak parmaklarımı saksı bitkisine soktum ve toprak parçalarını karıştırdım. Onu bulamadığımda bir an panikledim, ama sonra parmaklarım küçük, sert bir şekle dokundu. Onu çıkardım ve ona baktım. Bunu gerçekten yapıyor muydum? Renato'ya güvenmeye gerçekten karar vermiş miydim?

Evet. O ve polisler arasında, o benim tanıdığım şeytandı.

Kütüphaneye geri döndüm ve şöminenin yanına geçtim. Şöminenin önünde, elimi alevlerin üzerine tuttum ve yumruğumu açtım. Dinleme cihazı ateşe düştü, hafif bir patlama sesi onun yok olduğunu işaret etti.

Artık yoktu.

Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim, ama hemen yerine başka bir yük kondu.

Şömineden uzaklaştım, adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Lucy'nin ve benim güvenliğimizi ona gerçekten emanet edebilir miydim? Beni hayal kırıklığına uğratan iki adamı gözümün önünde öldürmüştü. Sadakati her şeyden üstün tutuyordu.

Gerçeği itiraf etmem gereken an, polis ilk kez benimle iletişime geçip dinleme cihazını yerleştirdiğindeydi. Ama o zaman öfkeliydim, düşüncesizce davrandım ve bir hata yaptım. *Artık bunu düzelttim*, diye kendimi teselli etmeye çalışarak İngilizce romanların bulunduğu raftan bir kitap aldım. Kütüphaneyi seviyordum. Burası o kadar rahat bir ortama sahipti ki, biraz daha burada kalmaya karar verdim. Üstelik, o kadar çok saçma sapan dizi izlemekten beynim eriyip gidecek gibi olmuştu. Lisans eğitimime geri dönmeye fazlasıyla hazırdım.

Kütüphane koltuğuna çöktüm. Koltuğun arkasına Renato'nun kokusunu taşıyan bir kazak asılıydı. Yüzümü kumaşa bastırıp derin bir nefes aldım. Mm, bu çok güzeldi.

Sanırım koltukta uyuyakalmışım. Uyandığımda, büyük, dövmeleli bir el *Tess of the d'Urbervilles* kitabını kucağımdan kaldırdı.

"Hardy'nin kitapları kolay okunacak türden değil," dedi Renato sessizce.

Bugün beni ani bir şekilde ortaya çıkararak üçüncü kez şaşırtmıştı ve onu görünce kalbim üçüncü kez yerinden çıkacak gibi olmuştu. Yüzümü ona doğru çevirdim. Yine siyah giyinmişti, yüzü gergin ve okunaksızdı. Bu geceki işi her ne idiyse, onu çok yormuş olmalıydı. Şapeldeki anı hatırladım, ne kadar yorgun olduğunu itiraf etmişti. O anda bana ruh ikizi gibi gelmişti.

"Gel, otur. Ben yatmalıyım," diye mırıldandım, yarı uykulu bir halde. Ayağa kalktım ve yanından geçtim.

İki adım atamadan bile bileğimi yakaladı. "Kal."

Oturdu ve bacaklarını hafifçe açarak dikkatimi pantolonunun üzerinden belirginleşen ereksiyonuna çekti. Neyin buna sebep olduğunu merak ederek ona baktım.

"Sen, *bambina*. Sadece sen. Evde beni beklediğini düşünmek."

Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim. Kalçalarını gerip gevşetince, bir an için fermuarını patlatacakmış gibi göründü.

Yutkundum, arzu karnıma sıcak ve ıslak bir tekme gibi vurdu. Ne yapacağımı bilemedim. Sonra Renato'nun göğsünde garip bir parıltı fark ettim. Tereddütle elimi uzattım ve beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadığında, gömleğini yana çekip şeffaf bir sargıyla kaplı yeni dövme izlerini inceledim. Kayıp sayısına iki çizgi eklenmişti.

Geçen gecedен içgüdüsel bir anı aklıma geldi ve yeni baba Paolo'nun yerde can çekişisi. Renato, o anda ölmek üzere olan adamı teselli ederken benim için bir insan haline gelmişti. Artık sadece bir canavar, duygusuz bir karanlık yaratık değildi. Duyguları vardı. Onuru vardı. Bir kuralı vardı. O sadece bir adamdı ve erkekler birbirlerine korkunç şeyler yapabilirdi, ama bu adamın bana asla korkunç şeyler yapmayacağına hayatım üzerine bahse girerdim. Bu inancın nereden geldiğini bilmiyordum, sadece aniden içimde olduğunu biliyordum.

"Benimle kalır mısın, *anima mia*?" Ruhum.

Başımı salladım ve kitabı ondan aldım. Beni yakından izledi, belki de nereye oturacağımı ve ne yapacağımı merak ediyordu. Ani bir arzu nefesimi kesti ve bunu o kadar çok istedim ki, kendimi durduramadım.

Bu sabah tamamen benimle, benim zevkimle ilgiliydi ve bu, almayı hak ettiğimi hiç düşünmediğim bir hediye idi. Onun beni etkilediği gibi ben de onu etkilemek istedim. Onu hayalarından tutup bir kez olsun kendimi güçlü hissetmek istedim. Sadece bu da değil, böcek fiyaskosundan sonra

özür dilemek istedim ve bunu itiraf etmem mümkün değildi. Nedenini hiç açıklamadan, bu şekilde özür dileyebilirdim.

Ona kitabımı uzattım, rastgele bir sayfayı açtım. "Bana oku."

Kitabın üzerinden bana baktı, ben dizinin üzerinde oyalanırken güçlü kaşlarını hafifçe çatarak kaşlarını çattı, sonra ben kendi dizlerimin üzerine çöktüğümde anladı.

Elimi uzatıp fermuarını açtım, sonra kemer tokasını açmak için yardımına ihtiyacım oldu. Penis kumaşa o kadar sert bastırıyordu ki, esnek değildi ve hareket ettirmek zordu.

Sonunda onu serbest bıraktım, kalınlığını görünce kendime güvenim sarsıldı. Uzunluğu bile güzeldi, damarlarla kaplı ve pembeye çökmüş, ucu ıslaktı. Bana olan arzusu.

"Beni alabilirsin, *bambina*. Sadece bana bakışınla bile boşalabilirim," dedi Renato sessizce.

Derin bir nefes aldım ve yumruğumla onu kavradım. O kadar büyüktü ki. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? *Doğru*. Aramızdaki dengeyi sağlamak istemiştin. Kefaretimi ödemek istemiştin. İşte buydu.

Ağzımı penisine götürdüm ve mantar başının üzerine tükürüğümün damlamasına izin verdim. Parmakları kitabı sıkıca kavradı.

"Okumaya devam et, yoksa dururum," diye mırıldandım, konuşurken dudaklarımı hassas başlığın üzerinde gezdirerek.

Bana onaylayan bir bakış attı, boğazını temizledi ve okumaya başladı.

"Kötü doğdum, kötü yaşadım ve büyük olasılıkla kötü öleceğim. Ama, kayıp ruhum üzerine yemin ederim ki, sana karşı bir daha kötü davranmayacağım, Tess."

ÜSTÜNE OTURDUM, ağzımı onun kalınlığı etrafında olabildiğince aşağıya doğru ittim, ki itiraf etmeliyim ki o kadar da aşağıya inemedi. Yine de sesi gerginleşti ve bir eli saçlarımın üzerine kondu. O anda kendimi kaybettim, onun bana yaptığı gibi onu içten dışa çevirmek için elimden geleni yaptım,

O da okumaya devam etti, ben dilimi başının etrafında döndürdüğümde ya da ucuna daldırdığımda sesi ara sıra titriyordu. Ağzım ağrımaya başlayınca yüzümü bacağına yasladım ve orada dinlendim, penisi boğazımda kalmış halde, enerjim geri geldiğinde tekrar başladım. Ben onu emerken onun sakın, ölçülü okuması beni tahrik ediyordu.

Çenem ağrımaya başladığında ve külotum sıırılsıklam olduğunda, elini uzattı ve çenemi kavradı. "Yeter, karıcığım. Ben de insanım ve senin tatlı amcığın dışında başka bir yere boşalmayı düşünmüyorum. Hemen kucağıma gel."

Şortumu aşağı çekti, sonra bana sırtını dönmemi ve aşağı inmemi söyledi. Ben alçalırken, içime girdi.

Nefesim kesildi, dizinin üzerine oturmuş, sikine saplanmışım, o kadar doluydum ki. Renato kulağıma onaylayıcı bir şekilde mırıldandı, *Tess of the d'Urbervilles'i* tekrar eline aldı ve okumaya başladı.

Sikinin üzerinde kıvrandım. Serbest eliyle benimle oynadı, kalçaları yukarı doğru hafifçe itilirken klitorisimi daireler çizerek okşadı.

Ona yaslandım ve dizlerimi olabildiğince açmasına izin verdim, parmakları klitorisimi okşayıp içime gömüldüğü yere doğru inip sonra geri dönüyordu. Hafif itmeler bile beni tahrik ediyordu. Bütün gece sürmesini istedim, beni sertçe sikmesini ve içime boşalmasını istedim.

Birkaç dakika sonra kitabı kapattı.

"Siktir, sen böyle sikimin üzerinde sallanırken konsantre oluyormuş gibi yapamıyorum bile." Kitabı masanın üzerine bıraktı ve elleri kalçalarıma gitti. Ayaklarım yere sabitlenmişti ve şimdi beni biraz kalkıp sonra tekrar üzerine çökmeye teşvik ediyordu.

"İşte böyle. Sür beni, *bambina*," diye homurdandı.

Tişörtümü kışımın üstüne çekti, böylece kenara itilmiş külotum tamamen ortada kaldı. Beni kaldırıp indirdi, kucağında deli gibi zıplamamı sağlayan bir tempo belirledi.

Elleriyle kalçalarımı ayırdı ve külotumu daha da kenara itti, böylece her iki deliğim de gözlerinin önüne serildi.

"Beni sikerken kendini okşa, *bambina*. Amını okşa ve üzerime boşal," diye talimat verdi, sesi gergindi.

Onun üstünde zıplarken klitorisimi ovuşturdum, sikini içimde varlığını bile bilmediğim yerlere sürüyordu, bu yeni açı bana yepyeni bir dünya açıyordu. Yüzüm kızardı, Renato içimdeyken her zaman hissettiğim o kalıcı utanç duygusu beni sardı ve bu çok iyi hissettiriyordu. Gerginleştım, gençken öğrendiğim utanç perdesi üzerime çöktü ve zevkimi benden uzaklaştırdı.

Renato, duruşumdaki değişikliği fark edince tısladı. "Sen mükemmelsin, Charlie. Mükemmel, iyi ve kar gibi safsın. Yaptığın ya da hissettiğin hiçbir şey yanlış değil, *anima mia*. Hiçbir şey. *Hadi* şimdi, o sıkı küçük amınla sikimi sağ ve beni meninle ıslat."

Boşaldığımda, gözlerim uzun bir an için bembeyaz oldu ve tek yapabildiğim, bir ilahi gibi onun adını tekrar tekrar söylemekti. O da peşimden geldi, içime boşaldı ve sıcaklığıyla içimi aydınlattı. Titreme durduğunda, beni kendine doğru çekti, bacaklarımı yukarı kaldırarak penisinin olduğu yerde kalmasını sağladı, spermlerini içimde hapsetti ve beni hafifçe salladı. Ateşin yanında çok sıcaktı ve kollarında, güvende ve tatmin olmuş hissetmek, bir tanesi hariç tüm diğer düşünceleri kafamdan silip süpürdü.

Bu adamla geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişim ve bu düşüşü durdurmam gerekiyordu.

CHARLIE

İki sabah sonra, Sonny beni derslerim için üniversitemizin Trenton kampüsüne götürdü. Hiç bu kadar heyecanlı olmamıştım. Arabadan inip sonbahar yapraklarının üzerinde çıtır çıtır yürürken, yeni sırt çantam ve yeni tasarımcı gardırobumdan özenle seçtiğim kıyafetlerimle, liseye ilk gününe başlayan bir öğrenci gibi hissettim.

Doktor Dan ve arkadaşlarına hizmet etmek zorunda kaldığım yardım etkinliğinden bu yana bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti, ama kendimi bambaşka bir insan gibi hissediyordum. Başıma o kadar çok şey gelmişti ki, en önemlisi de parmağımdaki kocaman yakut ve pırlanta taşlı yüzük. Onu çıkarmayı önermiştim, ama bu fikrim bodyguardımın alaycı ve kesin bir baş sallamayla karşılanmıştı.

Renato o lanet yüzüğün parmağımda olmasını istiyordu ve ben de, eğer çıkarmaya kalkışırsam Sonny'nin onu tekrar takması ya da daha kötüsü, kocamı araması için talimat aldığından oldukça emindim.

Bu teoriyi test etmek istemedim, bu yüzden yüzüğü taktım.

Dün Renato'nun tehdit ettiği sağlık kontrolünü nihayet yaptırdığımı düşünürsek, ortalığı karıştırmak istemedim. Kan tahliliyle doğum kontrol iğnemin ortaya çıkacağından oldukça emindim. Hormonların etkisini daha hızlı geçmesini sağlayacak bir yol yoktu, bu yüzden hala yedi haftalık bir koruma sürem vardı ve bebek takıntılı kocamın buna nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum. Beni doldurup, spermleriyle dolu halde yerinde tutma bağımlılığı oldukça açıktı. Beni hamile bırakmak istiyordu ve yakında bunun yedi hafta daha mümkün olmayacağını öğrenecekti. O an yaklaşıyordu ve tam olarak ne zaman olacağını bilmiyordum.

Ancak, o an henüz gelmemişti, ben okuldaydım ve Renato burada değildi, bu yüzden endişemin günümü mahvetmesine izin vermeyecektim

. Ondan sakladığım büyük planın içinde, geçici olarak yüksek olan hormon seviyem neredeyse hiç önemsizdi.

Bugün özel bir gündü ve sadece bana aitti. Atlantic City'den kaçma kararı almak, burada elde ettiğim her şeyi, diplomamı da dahil olmak üzere, feda etmek anlamına gelmişti. Şimdi ise başka bir şansım vardı. Hayallerimin sonsuza dek yok olduğunu sandığım bir anda, onları gerçekleştirmek için beklenmedik bir fırsat.

Dersimin verildiği binaya girdim ve oradaki her şeyi içime çekiyordum. Duvardaki afişler, ortak salondan yayılan yanmış patlamış mısır kokusu. Paket servis arabasından bir kahve aldım ve programımdan tanıdığım bazı insanlara el salladım. Aksi takdirde mutlu olan bu günün tek kara lekesi, peşimde dolaşan gölgemdi.

Ödeme zamanı geldiğinde, Sonny parayı uzattı ve baristadan Americano'sunu aldı.

"Biliyorsun, burada beni izlemek zorunda değilsin. Dışarıda arabada bekleyebilirsin."

"Otopark çok geride. Her ihtimale karşı yakınımda olmalıyım," dedi Sonny, yanımdan geçen her öğrenciye şüpheyile bakarak.

"Her ihtimale karşı ne?"

"O Castillo piçleri intikam almaya çalışır. Göze göz, bilirsin. Bu sadece filmlerde olan bir şey değil. Acı verici bir şekilde gerçek."

Bir süre sessizce yürüdük. Yanımdan geçenler bana gülümsüyordu, ama takım elbiseli, onlara öfkeyle bakan iri yarı adamı fark edince yüzleri soluyordu. Sonny'yi saklamak imkansızdı. İri yarıydı ve kontrolü elinde tutuyordu, ya da en azından öyle düşünmekten hoşlanıyordu, bu belliydi. Elio ile aynı paralı asker okulunda eğitilmiş gibi görünüyordu, çünkü köşeleri tarıyor ve *sottocapo* ile aynı taktiksel zarafetle hareket ediyordu.

"Elio ile birlikte görev yaptın mı?" Sınıfıma vardığımızda merakla sordum. "Bunu nereden bildin?"

"Sadece bir tahmin. Ders salonuna giremeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Sonny başını salladı ve kapının yanındaki bir yeri işaret etti. “Ben burada olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa, Bayan De Sanctis, sadece bağırın, nefesiniz kesilmeden oraya gelirim.”

“Lütfen bana Charlie de. Bu durumu zaten garip olan halinden daha da garip hale getirme,” diye yalvardım.

Gözlerimden kaçarak kapının yanındaki yerine geçti. “Bayan D. Son teklifim,” diye kabul etti sonunda.

Vazgeçmiş bir iç çekişle kapıya döndüm.

“Gitmeden önce, bu ne kadar sürecektir?” diye sordu Sonny, ben çıkmadan önce. “Üç saat.”

Tiksinti dolu bakışı beni güldürdü. Hızla haç işareti yaptı ve İtalyanca küfürler mırıldandı.

“Hayatta kalırsın, yorulursan kahve dükkanına gelip seni arayabilirim?” diye önerdim.

Ama o bunu kabul etmedi. “Burada olacağım,” dedi kararlı bir şekilde, ayaklarını yere sağlam basarak.

“O zaman sonra görüşürüz,” diye takıldım ve sınıfa girdim.

Öğrenciler yerlerine yerleşiyorlardı, ben de en uçtaki bir koltuğu seçip oturdum. Notlarım ve kitaplarım yanımdaydı. Renato bir şekilde bir adamını bulup otobüsten tüm eşyalarımızı toplatmayı başarmıştı. Ayrıca eski dairemizden Casa Nera’ya her şeyi taşıtmıştı. Tüm notlarım ve ikinci el ders kitaplarım geri gelmişti.

Artık eski kıyafetlerime de kavuşmuştum ve yeni tasarımcı kıyafetlerimin yanında ne kadar eski püskü göründüklerini fark ettim. Onları bağışlamayı düşünüyordum ama bu israf ve şımarıklık gibi geldi. Daha iyisi çıktığında eski kıyafetlerimi atmak istememden dolayı kendimi suçlu hissediyordum. Her geçen gün akıl sağlığımı biraz daha yitiriyordum.

Ders programını kontrol ederken ışıklar karardı. Misafir öğretim üyesi mi? Kim olabilir?

Sanki düşüncelerim onu çağırmiş gibi, aniden ortaya çıktı. "Eh, Hemşire Burke, hala hayatta olduğunuzu görmek beni rahatlattı."

Olamaz.

Doktor Dan yanımda durmuş, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Konuk öğretim görevlisi siz misiniz?"

"Elbette. Bir iş arkadaşınızdan ders almaktan rahatsız olmazsınız umarım. Yoksa eski iş arkadaşım mı demeliyim? St. Roberta's'a transfer olduğunuzu duydum. Şiddet suçlarının daha az olduğu hoş, küçük bir yer. Eğer oraya girebilerseniz, konumu da güzel," diye devam etti Doktor Dan.

Bu adamın kendi sesini ne kadar sevdiğini unutmuşum. Eskiden o monoton sesini özgüvenle karıştırırdım, ama Renato ile tanışmak fikrimi değiştirmişti. Sessizlikte bir güç vardı. Konuşmadaki her boşluğu doldurmak zorunda olmamak özgüvendi.

"Tam zamanlı olarak okuyacağım ve sonra, evet, muhtemelen St. Roberta's'ta stajımı bitireceğim." Renato'nun benim için Casa Nera'ya en yakın hastanede çalışmamı ayarladığını duyduğumda şaşırmadım. Garip bir şekilde, bu durum beni rahatsız etmedi. St. Roberta's sevimli, küçük bir hastaneydi ve genellikle staj için oraya girmek bir hayalin gerçekleşmesi olarak kabul ediliyordu. Hediye atın dişine bakmayacaktım. Gururum o kadar kırılgan değildi.

"Camden Community Hastanesi'nde seni özlüyoruz."

Salondaki ışıklar karardı ve projektör açıldı. Öne doğru işaret ettim. "Sanırım başlama zamanı geldi."

Dan başını salladı, ama söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu. Neyse ki, süresi dolmuştu.

Öne doğru ilerledi ve seyircilere el sallayarak kendini beğenmiş bir tavır takındı. Harika, üç saat boyunca Dan'in ne kadar harika olduğunu dinleyecektik. Tam da ihtiyacım olan şey. Hiç de fena bir doktor değildi, ama beş dakika bile övünmeden duramazdı.

Fındıklı mokamdan bir yudum aldım, kalemi elime aldım ve kendimi hazırladım.

SONUNDA, zaman çabucak geçti. Acil servisteki vardiyalardan bahsetmişti, ki bu ilginçti, ve ders çalışmayı o kadar özlemiştim ki, saate baktığımda zamanın nasıl uçup gittiğini görünce şok oldum. Biter bitmez, insanlar koltuklarından fırladı. Çantamı topladım ve sıramdan çıktım.

"Charlotte? Bir saniye konuşabilir miyiz?" Dan önden seslendi.

Onu duymamış gibi davranmayı ciddi ciddi düşündüm, ama sonunda, iyi terbiyem çok derinlere işlemişti.

"Ne var?"

"Ders hoşuna gitti mi?" Dan masasına bir bacağını dayadı ve bana şefkatle gülümsedi.

Başımı salladım. "Tabii, gerçekten ilginçti. Sen iyi bir öğretmensin," dedim, umarım sadece biraz övülmek istiyordur diye düşünerek.

"Biliyorum, bu yüzden beni her zaman tekrar çağırıyorlar. Bir gün, işten çok yorulduğumda ya da tükenmiş hissettiğimde, öğretmenlik yapacağım. Hevesli genç öğrencilerde, konuları tekrar heyecan verici kılan bir şey var." O sırttı.

Hevesli genç öğrenciler mi? Bunu söyleme şekli biraz iğrençti ve onu, Renato gibi şakakları ağarmış, ama onun tarzı ya da karanlık karizması olmayan, yaşının yarısından daha genç öğrencilere asılan yaşlı bir adam olarak hayal ettim.

"Camden Community'de seni özleyeceğiz, ama dürüst olmak gerekirse, iş arkadaşı olmamız her zaman biraz baş belasıydı. Hemşire ve doktor, ne kadar klişe," diye kıkırdadı. "Bu tür şeylerden kaçınmaya çalışırım, ama artık daha kolay."

"Anlamadım." Kapıya gergin bir şekilde baktım. Sonny'nin beni aramaya gelmesi an meselesiydi.

"Biz. Galada sarhoş olduğum için özür dilerim," diye başladı.

“Gerek yok. Olan oldu bitti. Ama seni burada durdurmalıyım. Seninle çıkamam.”

Dan, tam bana asılmaya hazırlanırken sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatı. “Neden?”

“Çünkü o evli ve ben paylaşmayı seven biri değilim,” Renato’nun derin sesi odayı doldurdu.

İçimde bir endişe dalgası geçti.

Kapının eşiğinde durmuş, tembel bir zarafetle eşiğe yaslanmıştı.

“Anlamadım?” diye sordu Dan, gözlerinde cinayet niyeti olan adama bakarken tiz sesi giderek azaldı.

Renato dikleşti ve odaya süzülerek girdi. Kürsüye çıkan merdivenleri yavaşça indi. Bize ulaştığında beni yanına çekti ve yanağıma öptü.

“Neden buradasın?” diye sordum.

“Karımın ilk gününün ardından onu almak istedim.” Bakışları, ayrıldığıımız birkaç saat içinde beni çok özlemiş gibi yüzümde dolaştı.

“Karın mı?” diye tekrarladı Dan şüpheyle.

Renato ona döndü, sıcak ifadesi korkutucu bir şeye dönüştü. “Evet, karım. Charlotte ve ben yeni evlendik. Bizi tebrik edebilirsin.” Çenesini kaldırdı ve bir kralın tüm haşmetiyle bekledi. Geçmiş hayatında kesinlikle bir kraliyet mensubu olmuştu.

“Tebrikler, sanırım,” diye kekeledi Dan. Renato’ya yakından baktı, muhtemelen onu nereden tanıdığını hatırlamaya çalışıyordu. De Sanctis ailesinin reisi kötü şöhretliydi, ama Dan gibi Princeton’lı çocuklar – şımartılmış, okşanmış ve gerçek dünyadan uzak bir ortamda yetiştirilmiş – bu bilgiyi kaçırmış olabilirdi. Belki de onu galadan tanıyordu.

Dan'in bakışları elime düştü, bir yüzük arıyordu. Renato parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve elini dudaklarına götürerek arkasını öptü. Yüzük ortadaydı.

Dan'ın ağzı açık kaldı. "B-bilmiyordum," diye başladı.

"Artık biliyorsun. Bundan sonra, karımdan seninle baş başa kalmak için geç saatlere kadar kalmasını istemeyeceksin. Onunla flört etmeye çalışmayacaksın, hatta öğrettiğin konuyla ilgisi olmayan hiçbir şey hakkında onunla konuşmayacaksın ve her şeyden önemlisi..." Renato'nun sesi alçaldı, omurgamdan aşağı korku akıtan ölümcül bir ima vardı. "Asla, ama asla ona küçümseyici bir şekilde konuşmayacaksın. Kimse karıma saygısızlık edemez. Kimse."

Gerilim tavan yapmıştı ve kocama baktım. Kızgındı. Renato diğer insanlar gibi kızmazdı. Bağırıp çağırmazdı. Hatta bağırılmazdı bile. Onu hiç bağırırken duymamıştım. Ne kadar sessiz ve kontrollü olursa, o kadar ölümcül olurdu.

"Gidelim. Kampüste sevimli bir kahve dükkanı var. Bana bir sıcak çikolata al," dedim Renato'ya.

Doktor Dan'e, onu terleten bir bakış attı. O keskin bakışın altında Doktor Dan'in yüzü soldu.

"Ren, hadi." Kocamın elini çektim ve şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı.

Ölümcül bakışını kesip bana baktı.

"Sıcak çikolata istiyorum ve tanıdığım biri bana istediğim her şeyi almayı sever, işte sana fırsat," dedim ve gülümsemeye çalıştım.

Bir an geçti ve sonra Renato'nun dudakları bir gülümsemeye dönüştü, Doktor Dan unutuldu.

"Eğer karım sıcak çikolata istiyorsa, o zaman ona sıcak çikolata alırım." Elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve Dan'e bir daha bakmadan bizi döndürdü. "Biliyorsun, Carmella sana çok daha iyi sıcak çikolata yapabilir. Kahve dükkanlarında kullandıkları o hazır tozlu saçmalıklardan değil."

"Ben o tozlu saçmalıkları seviyorum," diye itiraz ettim, fırtınanın geçmesine rahatlamıştım.

Odayı terk ettik ve Sonny duvardan ayrıldı. Renato geçerken ona bir bakış attı.

"Doktor Dan'e bir şey yapmayacaksın, değil mi? O sadece bir aptal."

Renato elimi okşadı. "Bu tartışılmaz. Peki, bu kahve dükkanı nerede?"

Köşeyi dönmeden önce dönüp konferans salonunun kapısına baktım. Kapı kapalıydı ve Sonny ortalıkta yoktu.

RENATO, ben heyecanla dersi anlatırken espresso fincanının üzerinden beni izledi. Sözümlü kesmedi ve sıkılmış da görünmüyordu. Bitirdiğimde koltuğa yaslandım.

"Tamam, sıra sende," dedim ve sıcak çikolatamı elime alıp bir yudum aldım, sıcaklığı yüzüme yansıyan bir ifadeyle içimi çektim. O kadar uzun konuşmuştum ki soğumuştum.

Renato birinin dikkatini çekti ve ben farkına bile varmadan benim için yeni bir içecek sipariş etmişti.

"Her zaman istediğini elde eder misin? Burada masa servisi yapılmadığının farkında mısın?" diye sordum, o da arkasına yaslanıp bana sırtarak baktı.

"Bazen yapıyorlar, sanırım."

Gözlerimi devirdim, ayağa kalktım ve tuvalete gitmek için yanından geçtim. "Sen her zaman istediğini elde eden o adamsın, değil mi?"

Geçerken bileğimi yakaladı ve beni durdurdu. "Her şeyi değil. Bana derslerinden bahsederken üstüme oturmanı ve

seni bu sandalyede sikmeme izin vermeni isterdim, ama yapamam."

Yüzüm kızardı. Sözleri kendimi arzu edilen ve ahlaksız hissettirdi. Ben de onu en az onun kadar istiyordum. Bu korkutucu bir farkındalıktı.

"Eh, eve giderken arabada yapabiliriz," dedim.

Renato gülümsedi ve o gülümseme o kadar nefes kesici derecede seksi ki kendimi yelpazelemek için içimden gelen dürtüyle mücadele ettim. Bilek içime bir öpücük kondurdu ve sonra elimi bıraktı.

"O halde beş dakikan var."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve tuvalete doğru yöneldim. Ciddi olduğundan hiç şüphem yoktu. Sonny bizi eve götürürken, o da lüks SUV'sinde beni becerecekti. Tanrıya şükür, mahremiyet bölmesi vardı.

Tuvalete girdim, karnımda heyecanla kıpır kıpır hissediyordum. Ortam sessizdi ve sifonu çekip kot pantolonumun fermuarını kapattıkça sessizlik daha da arttı. Lavabolara doğru ilerlerken, aniden durdum. Ortamın bu kadar sessiz olmasının bir nedeni vardı. Bir kişi kapıyı kapatmış duruyordu, bir diğeri ise lavabolara yaslanmıştı.

Dedektif Vane ve Dedektif Whitely.

"Bayan Burke, yoksa size Bayan De Sanctis mi demeliyim? Sizinle baş başa kalmak zor bir iş."

Ciddiyetle kabine geri dönüp kapıyı kilitlemeyi düşündüm, ama Renato yakında beni aramaya gelecekti ve beni dedektiflerle birlikte burada bulursa ne olurdu? Onun tepkisini görmekten çok korkuyordum.

"Size söyleyecek hiçbir şeyim yok." Kafamı kapıya doğru salladım. "Beni bırakın, kocam beni bekliyor."

"Sizi mi bekliyor, yoksa kaçmayacağınızı kontrol etmek için mi izliyor?"

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum, ama elbette biliyordum. Beni kavga etmeden öylece bırakmayacaklardı. Renato De Sanctis'in yakın çevresinde bir boşluk görmüşlerdi ve bunu o kadar kolay vazgeçmeyeceklerdi.

“Ne oldu ne dinlemeye cihaz cihaz O mükemmel mükemmel bir şekilde yayın yapıyordu ve sonra, hiçbir şey olmadı.”

“Bilmiyorum,” diye geveledim.

Dedektif Vane bana dikkatle baktı, yüzünde hesaplayıcı bir ifade vardı. “Ondan kurtuldun, değil mi? Taraf değiştirdin, değil mi Charlie?”

“Taraf mı? Ben ne senin tarafındaydım, ne de onun. Ben kendi tarafımdayım.”

Whitely sinirli bir ses çıkardı. “Ve sen bir mafya babasıyla iş birliği yapmak istiyorsun. Bu adam tehlikeli, Charlie. O bir katil.”

Uzun bir süre bekledim, yavaşça nefes alıp verdim, beynim bu çıkmaz durum üzerinde hummalı bir şekilde çalışıyordu. “Burada işimiz bitti mi? Sanırım elinizde arama emri yok, değil mi?”

Dedektif Vane ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. “Hayır, arama emri yok. Ama Casa Nera’nın içinden sızan kanıtlarımız var. Eminim kocan, içinde bir köstebek olduğunu ve bunun da karısı olduğunu öğrenmekten çok *hoşlanacaktır*.”

İçimde bir pişmanlık dalgası geçti. Harika, zaten dinleme cihazını yerleştirerek bir hata yapmışken, Dedektif Vane bunu bana karşı kullanmaya çalışacaktı.

Omuz silktim. “Ona söyleyin, sizi durduramam.”

Gülerek, “Seni bu kadar önemseydiğini ve bunu görmezden geleceğini mi sanıyorsun? Onun gibi ailelerin nasıl işlediğini bilmiyor musun? Sadakat en önemli şeydir. Omertà, kelimeyi araştır.”

“Bitti mi?” diye tekrarlardım, sesime hiç hissetmediğim bir sıkılma tonu katarak.

Dedektif Vane’in yüzü kızardı. Sinirlenmeye başlamıştı, demek ki doğru bir şey yapıyordum.

“Tamam, evlendiğin katile gerçekten güvendiğini varsayalım. Senin beyninin gerçekten boktan olduğunu ya da onun sihirli bir penisi olduğunu hayal edelim. Peki ya kız kardeşin?”

“Ona ne olacak?” diye sordum. Bu kadın bana böyle konuşarak kesinlikle çıldırıyordu. Düzensiz davranışları

tehlikeli geliyordu.

"Lucy için arama emrimiz var, her şey hazır. O olay yerindeydi, ölen kişiyi tanıyordu ve arkadaşları onun onu aldattığını söylüyor. Buna fırsat ve gerekçe deriz."

"En iyi ihtimalle dolaylı kanıt."

Dedektif Vane omuz silkti. "Elbette, belki, ama ne olduysa onu itiraf ederse, bir tanığımız olur. Lucy'nin saatlerce sürecektir bir sorguya dayanabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Onu son gördüğümüzde oldukça kırılğan görünüyordu. Suç mahalli fotoğraflarını görmek hafızasını canlandırır mı acaba? Belki doğru ipi çekersek, her şey bir anda ortaya çıkar."

Düşüncelerim kafamın içinde dolaşıp duruyordu. Bir gün daha hayatta kalmak şeklindeki eski sloganım bana bağıırıyordu ve Lucy'ye karşı sorumluluğum, evlendiğim tehlikeli adamla aramızda gelişen yeni güven duygusuyla dengeleniyordu. Her yöne çekiliyordum ve bu örümcek ağından nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Yutkundum ve Aziz Anthony madalyonumu sım sıkı tuttum. Bu benim her zaman başvurduğum bir hareketti. Beni her zaman rahatlatırdı.

Artık yalnız değilsin. Siyah ve beyaz satranç taşları, ordulara karşı birleşmiş, mükemmel bir denge. Parmağımdaki Renato'nun yüzüğü ve altındaki kesik. *Sadece bu yüzük seni güvende tutar, sadece birliğimiz seni korur.* Yalnız olmaktan çok yorulmuştum. Tüm kararları ve fedakarlıkları tek başıma yapmaktan çok bıkmıştım. Bıktım artık.

Destek alabileceğim birine ihtiyacım vardı ve onu seçtim.

"Ne istersen yap. Avukatım olmadan seninle bir daha konuşmayacağım ve avukatımızla konuşmak istiyorsan De Sanctis ofisleriyle iletişime geç. Şimdi siktir git ve beni rahat bırak."

Dedektif Vane'i itip geçtim. Kapıya vardığımda Whitely kenara çekildi ve ben kapıyı açıp koridora çıktım, sonra aniden durdum.

Renato dışarıda duvara yaslanmıştı. Tamamen rahat görünüyordu, dizini bükmüş, ayağını çıplak tuğlaya dayamış, gözlerime baktığında yüzünde yumuşak bir ifade vardı. O ifadeyi tanıyordum. O ifade sadece benim içindi. Başka kimseye öyle bakmazdı.

Tuvaletin içinde az önce ne olduğunu biliyor muydu? Polisin orada olduğunu, bana ulaşmaya çalıştığını biliyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu. Eğer biliyorsa bile, duruşunda bunu ele veren hiçbir şey yoktu.

"Beş dakikadan fazla oldu," dedi, dikleşerek.

"Üzgünüm, biraz oyalanmışım," diye mırıldandım ve yanına gittim. Onu tuvalet bölgesinden uzaklaştırmam gerekiyordu. Polisler hakkında bir şey söyleyecek mi diye görmek için acı verici derecede uzun bir süre bekledim.

"Sorun değil, karıcığım. Seni beklemek benim için sorun değil," dedi ve elimi tutarak parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Tuvaletten uzaklaştık. "Ama şimdi arabaya binip yola çıkmamız gerekiyor."

RENATO

"Fotoğrafları gördüm," dedi Sal daha sonra telefonda. Amcam, anlaşılması pek kolay olmasa da, ne zaman fırsat bulsa İngilizcesini pratik yapmayı severdi. "Kız biraz baş belası gibi görünüyor."

Charlotte'un tanımı beni gülümsetti. "Tahmin bile edemezsin."

Sal kıkırdadı. "*Bene*. Bazen ateşe ihtiyacın olur, bazen de sadece tutunacak sağlam bir ele. *Omertà. Fede*." Sadakat. İnanç.

"*Sì, Zio*."

Charlie'nin üniversitedeki tuvalette iki dedektif tarafından köşeye sıkıştırıldığını, ya da daha kötüsü, karımın ofisime dinleme cihazı yerleştirdiğini bilseydi, gülmekten karnına ağırlar girerdi.

Ama o cihazı da imha etmiş ve polislere karşı çıkmıştı. Hiç bu kadar gurur duymamıştım, üstelik bu kadar emin de olmamıştım.

Charlotte, sağduyusuna rağmen bana aşık olmuştu. Kendi zihninde bile o benimdi.

Onu kurtarmak, korumak ve yanımda tutmak bana düşüyordu. Güç başımı döndürüyordu. Beni gerçekten bir tanrı gibi hissettiriyordu.

Dışarıda, aralık ayının son öğleden sonrası gökyüzü karla doluydu ve beyaz kar taneleri uçuşuyordu. Kışın ilk karı. Pencereden kırmızı bir silüet geçti ve ben ayağa kalkıp dışarı baktım.

"Peki, güzel. Şimdi, ben vardığımda, belki bir bebekle ilgili *buone notizie* olur?"

"Artık evliyim. Şimdilik bu seni tatmin etsin. Mirasçılar yakında burada olacaklar." *Zio* Sal'a, masamın üzerinde duran Charlotte'un

masamda duran tıbbi raporunun, küçük hemşiremden sakladığı başka bir sırrı ortaya çıkardığını söylemedim.

Hormon seviyeleri şu anda hamile kalmasına engel olacak kadar yüksekti. Muhtemelen tanıştığımız sıralarda doğum kontrol iğnesi yaptırmıştı ve bana bundan bahsetmemişti. Beni sürekli tetikte tutuyordu ve hayatı kesinlikle ilginç hale getiriyordu. Uzun süredir hayatımdan bıkmış ve sıkılmışken, birdenbire etrafımda keyif alabileceğim şeyler ortaya çıktı. Hepsi onun sayesindeydi. Benim küçük iyilik ve ışık topum. Kirletip çarpıtacağım meleğim. Sonsuza kadar benim.

Ofis penceresinin önündeki küçük gül bahçesinde, Charlotte ve Giada birbirlerine kar atıyorlardı. Charlotte kırmızı bir parka giymişti ve yuvarlak yanaklarında iki renkli çiçekler parlıyordu. Gülümsüyordu ve bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Sonny kenarda durmuş, üşümüş ve ezilmiş gibi görünüyordu. Giada, kar toplarına taş katmakla meşguldü, ta ki ben cama vurunca bana öfkeyle bakana kadar. Ona parmağımı salladım ve Sonny'yi işaret ettim. Kimse karıma taş atamazdı.

"Dinliyor musun?" diye sordu Sal kulağıma.

Giada ve Charlotte saldırılarını bodyguarda yöneltti.

"Üzgünüm, şimdi dinliyorum."

Sal kıkırdadı. "Bana, yanılmaz Renato'nun sonunda düştüğünü söyleme. Yani, bu kadını seviyor musun?"

"O benim karım." Bu bir evet değildi, ama hayır da değildi. Benim gibi bir adamın aşk konusunda neredeyse hiç tecrübesi yoktu, bu yüzden onu tanımak benim becerim değildi. Küçük hemşiremden önce sevmek istediğim bir kadınla hiç karşılaşmamıştım. Sadece bu gerçek bile onu nadir kılıyordu.

Sonny'nin Charlotte ve Giada'dan kaçmaya çalışıp sonra yere kaymasını izledim.

Sal'ın kahkahası kesildi ve onun boyun eğmiş ifadesini gözümde canlandırabildim. "Peki, sana iyi şanslar dilerim, evlat."

İyi şanslar mı?

"Dileklerini başkasına sakla, Zio. Ben kendi şansımı kendim yaratırım." Camda yansıyan görüntümü gördüm. Bir an için kendime yabancı geldim. Sebep gülümsememdi. Bu gülümseme yeniydi ve bunun sorumlusu Charlotte'tu. Artık şansa ihtiyacım yoktu. O bendeydi ve tek istediğim oydu.

Tıbbi raporu komodininin üzerine bıraktım. Meraklı küçük bir hemşire için cazip bir yem. Tereddütlü yeni eşimin doğum kontrol iğnesini benden neden sakladığını anlayabilirdim, ama bu, onu aldatması nedeniyle cezalandırmayacağım anlamına gelmezdi.

Yatmadan önce duş aldım ve çıktığımda Charlotte yemi yutmuştu. Kendini tutamamıştı. Dosyayı sıkıca tutarak banyo kapısında belirdiğimde suçlulukla irkildi.

"Bunlar tıbbi sonuçların. Görmek istersin diye düşündüm." Başını salladı. "Sen gördün mü?" diye sordu zayıf bir sesle.

Onunla dalga geçerek başımı salladım. "Belki bana bunları anlattırısın anlatabilirsin?"

Suçlulukla yutkundu. "Sorun yok, gerçekten önemli bir şey yok."

"Yok mu? Yine de tıbbi jargonla konuşmanı dinlemeyi seviyorum, çok tahrik edici. Bana sonuçlarını söyle, *bambina*," diye ısrar ettim, yatağa oturup yanımdaki yeri okşayarak.

Kararsız bir şekilde durdu ve sonra oturdu. Dosyayı açtı ve çizelgelere baktı. "Şey, anemik değilim, bu başlangıç için iyi."

Ona, elinden gelen her şeyi anlatması için birkaç dakika verdim, sonra hormon seviyesi sonuçlarını işaret ettim. "Peki ya bu? Bu ne anlama geliyor?"

Hızla düşünürken yanakları pembeleşti. "Şey, hormon seviyeleri dalgalanabilir," diye başladı ama daha fazla devam edemedi.

Elimi uzattım ve dosyayı dikkatlice ondan aldım, komodinin üzerine koydum, sonra bileğini kavradım ve avucuna bir öpücük kondurduktan sonra onu kendime doğru çektim. Ani hareket yüzünü kucağıma doğru çevirdi, poposu tam istediğim yere kondu.

"Ne oluyor?" diye sordu, dirsekleriyle kendini yukarı itip bana bakmak için dönerek.

"Sana bana asla yalan söylememeni söylemiştim, değil mi?"

Sessiz kaldı, ağzı açık kaldı, ama kendini savunacak kelimeleri bulamadı.

"Durumu daha da kötüleştirme, *bambina*. Sadece pişman ol ve kefaretinı öde." "Kefaret mi?" diye sordu, sesi nefes nefeseydi.

Beni çılgına çeviren ipek şortu giymişti ve ben yumuşak kumaşın çizgilerini izleyerek şortu kıcının arasına doğru çekip kıcının yuvarlaklarını ortaya çıkardım. Mükemmel yuvarlak ve dolgun kışları, sanki benim için özel olarak tasarlanmış gibi ellerime tam oturuyordu.

"Evet, kefareti," diye homurdandım, kucağımda kıvrılmasından zevk alıyordum. Karım yalanının ortaya çıkmasından çok fazla heyecanlanmıştı. Elim bir kalçasına indirdim, nefes alırken çıkardığı tatmin edici sesi ve bedenimin onunkiyle buluşmasını keyifle dinledim.

"Hey," diye mırıldandı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bunu benden sakladığım için gerçekten bana şaplak atacak mısın?"

"Evet, ve sen de uslu bir kız gibi bunu kabul edeceksin, değil mi?"

Diğer tarafına da vurdum ve o bana doğru sıçradı. Parmağımı, aralığındaki toplanmış kumaşın üzerinde gezdirdim, klitorisini okşayacak şekilde tam doğru şekilde çektim.

"Öyle değil mi?" Eğildim ve kulağına fısıldadım.

Titredi, uyluklarında tüyler diken diken oldu.

Avucumu kıkında dairesel hareketlerle gezdirdim. "Öyle değil mi, Charlotte?"

"Evet," diye mırıldandı. Gururunu korumakla benden daha fazlasını istemek arasında kalmış gibiydi.

Elimi ilk tarafa indirdim ve o inledi. Gerçekten de, benim küçük hemşiremden önce iyi seks diye bir şey yaşamamış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Yatakta sıradan zevkleri yoktu ve tanıştığı erkeklerden herhangi birinin onunla başa çıkabilmesine şaşırırdım. Açıkça başaramamışlardı, çünkü karım hayatında ilk kez düzgün bir şekilde orgazm oluyordu ve ben de onu benim dokunuşuma, benim onun dokunuşuna bağımlı olduğum kadar bağımlı hale getirmeyi planlıyordum. Şortunun çıkması gerekiyordu. Cebimden bir bıçak çıkarıp, şortunun satenini kestim ve yırttım.

"Bana yalan söylediğin için bunlardan kaç tanesini hak ettiğini düşünüyorsun?" diye sordum hırslayarak.

Dudaklarını ıslattı. "Yirmi mi?"

Bu önerisiyle beni gerçekten güldürdü. "Çoğu insan daha azını isterdi, ama sen değil. Sen her şeyi kabulleniyorsun, son derece adilsin ve en önemlisi... bunu seviyorsun, değil mi?"

Parmağımı bacaklarının arasına kaydırdım, yanaklarını ayırarak ıslak deliğini görebildim.

"Bunu gerçekten çok seviyorsun, benim mükemmel kızım," diye kulağına fısıldadım ve sonra cebime uzanıp bir şey çıkardım. "Ama bu bir ceza ve bunu unutmamalıyız."

Ne olduğunu görmek istedi, ben de ona gösterdim. Üstünde elmas olan, parlak altın bir tıkaç.

"Kelimenin tam anlamıyla, elimdeki koz." Kıç deliğini okşarken sıırttım, amından damlayan ıslaklığın yumuşak kıvrımı kaplamasını teşvik ettim.

"Onu kıcıma sokmayacaksın," dedi Charlotte titrek bir sesle.

"Sokmayacak mıyım?" Onu kışkırttım, plug'ın pürüzsüz ucuyla kıç deliğini okşayarak. "Sadece onu sokup onunla kıcına şaplak atmayacağım, aynı zamanda onu içindeyken seni sikip her iki deliğinde de beni hissetmeni sağlayacağım. Anladın mı?"

Gözleri yuvarlaklaşmıştı ve içinde karanlık bir hayranlık parlıyordu. Meraklıydı. Benim güzel, masum karım, her iki deliğinden de sikilmeyi merak ediyordu. O gerçekten mükemmeldi.

Onun tereddütlü hevesine gülümsedim. "Başlayalım mı? Sözlerini söyle, küçük hemşire. Sana tekrar şaplak atmamı mı istiyorsun? Seni tıkayıp sikmemi mi?"

Yutkundu, meraklı bakışlarından heyecan fışkırıyordu. Sonra başını salladı ve kafamdaki diğer tüm düşünceleri uçup gitti.

CHARLIE

Ona söyle.

İtiraf et ve tövbe et.

Bu sözler kafamın içinde dönüp dururken uyandım. Dün gece... Ne olduğunu anlatacak kelimeler bulamıyordum. Vücudum sıcaktı ve gevşemişti; Renato'nun kolları beni kendine sıkıca sarıyordu. Kulağım, tam kalbinin üstüne, göğsüne yapışmıştı.

Ona dinleme cihazı ve polisler hakkındaki gerçeği söylemek zorundaydım. Artık saklayamayacağım bir sırdı bu.

Neden mi? Ondan bir sır saklamak *istemiyordum*. Son birkaç gün içinde aramızdaki her şey değişmişti. İzin verirsem bu gerçek bir şey olabilirdi ve bunu aniden, nefes almamı zorlaştıracak kadar yoğun bir şekilde istedim. Çünkü ona aşık oluyordum. Bu düşüşü durduramıyordum. O, bir kıymık gibi kalbime saplanıyordu. Beni görüyordu. Beni anlıyordu. Hayatım boyunca kendimin bir parçasını inkar etmiştim. Kendimi ezip, ihtiyaçlarımı ve isteklerimi kesip atmıştım, sanki bunları düşünmek bile bencilceymiş gibi. O, gözlerimdeki o perdeyi kaldırmıştı. Kendin için tek bir şey istemek bencilce değildi.

Ve ben onu istiyordum. Onun olmak istiyordum. Bu aileye ait olmak istiyordum.

Ve bunu yapmak için ona söylemem ve ne olacağına bakmam gerekiyordu. Muhtemelen çok kızacaktı. Şüphesiz beni cezalandıracaktı, ama dün gecedен sonra bu artık tam olarak caydırıcı bir şey değildi. *Ya anlaşılmadan vazgeçerse? Ya güvenemeyeceği bir eşe sahip olamayacağına karar verirse?* Her ne olursa olsun, ona hala polislerden daha çok güveniyordum.

Renato altımda kıpırdadı, saçlarımı okşadı. "Uyanık olduğunu biliyorum." Boğazımı temizledim.

"Dün geceden sonra bu sabah utangaç olduğunu söyleme bana."

"Beni hamile bırakmak için onca sevişmeye rağmen çabaların boşa gittiği için kızgın değil misin?" Dirseklerimin üzerine yaslanıp ona baktım.

"Senin içindeyken geçirdiğim zamanın boşa gittiğini mi düşünüyorsun? Karım olan seni sikmek, kasvetli hayatımın en önemli anı. Daha önce bilseydim de seni en az bu kadar sikerdim, hamile kaldığında da en az bu kadar sikeceğim. Seni sadece hamile bırakmak için sikmiyorum," dedi. "Seni sikiyorum çünkü senden uzak duramıyorum. İçine boşalmak benim yeni hobim, seni üzerimde boşaltmak ise yeni takıntım. Bununla başa çıkmak zorundasın, *anima mia*."

Ruhum. *Söyle ona*.

"Sana bir şey söylemeliyim," diye çabucak patladım.

Ağzımı açtım, itirafım dilimin ucundaydı, ama fırsat bulamadım. Yatak odasının kapısında duyulan yüksek sesli bir vuruş beni irkitti. Renato kaşlarını çattı. Yataktayken kimse onu rahatsız etmezdi. Önemli bir şey olmadıkça kimse buna cesaret edemezdi.

Yataktan kayarak kalktı ve kapıya gitti. Kalçalarına sarkan bol siyah pantolon giyyordu. Kapıyı açarken geniş, dövmeli göğsü kasıldı. "Ne var?"

Elio kapının hemen dışında duruyordu, endişeli görünüyordu, ki bu, *sottocapo*'nun genellikle ne kadar az duygu gösterdiği düşünülürse, çok korkutucuydu.

"Polisler. Dışarıdalar. Lucy için tutuklama emri olduğunu söylüyorlar."

Vurulmuş gibi irkildim. Gerçekten yapmışlardı. Sanki Lucy kendi erkek arkadaşını kafasına bir kurşun sıkarak öldürmüş gibi, onu gerçekten tutuklayacaklardı. Ne oluyor lan?

Yataktan atladım ve ipek kaşkorse üstüne giymek için bir süveter aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Renato, sesinde hiç telaş yoktu.

"Giyiniyorum. Pijamalarımın karakola gitmeyeceğim," diye mırıldandım. Midem bulanıyordu. Bu korkunç bir durumdu, ama içimde bir parçam bunun olmasını bekliyordu. Garip ve korkunç bir rahatlama hissettim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi bana, sonra Elio'ya döndü. "Lucy'yi getir."

"Ren—" diye başladım.

Ama o çoktan beni kollarına çekip sarılmıştı. "Sorun yok. Her şeyi halledeceğim."

"Sana bir şey söylemeliyim." Elio, Lucy'yi getirir getirmez kendimi onun kollarından kurtardım.

Lucy gözlerindeki uykuyu silkeledi. "Neler oluyor?"

Renato bana baktı. "Casa Nera'nın orijinal halini göreceksin. Kız kardeşinle birlikte orada biraz bekleyeceksin, sonra da saklambaç oynar gibi geri geleceksin."

"Ren," diye üçüncü kez başladım, ama ön kapıya gelen bir vuruş tüm binada yankılandı.

"Casa Nera, durum güvenli olana kadar ikinizi de saklayacak," dedi Renato kararlı bir sesle, bir gömlek giyip düğmelerini kolaylıkla ilikledi. "Benimle gelin."

Kot pantolonumu giyip spor ayakkabılarımı giydim, sonra Lucy'nin elini tuttum. Elio ve Renato'nun peşinden merdivenlerden aşağı koştuk. Bodrum katına kadar indik. Lucy hücreleri görünce yüzü soldu.

Koridorda yürüdük ve bir anda Elio ortadan kayboldu. Duvarların geri kalanıyla aynı taştan yapılmış gizli bir kapı. Orası o kadar karanlıktı ki, hiçbir şey göremiyorduk.

"Oradan yaklaşık beş dakika ilerle. Bir odaya varacaksın. Orada otur ve bekle. Kimse seni bulamaz. Ortam sakinleşince seni almaya geleceğim."

"Polisler sana bir şey söyleyecek," diye çaresizce bağırdım ve gizli geçide adım attım.

Ama zaman yoktu.

“Polisleri dert etme, ben hallederim,” diye ısrar etti Renato.

O, açıklığı gizleyecek duvar parçasını kapatamadan kolunu tuttum.

“Sana söylemem gereken bir şey var...”

“Biliyorum,” diye sözümü tamamladı Renato. “Charlotte, biliyorum.”
Elini uzatıp yanağımı avuçladı.

“Biliyor musun?” Gözlerim yaşlarla doldu. Günlerdir onun öğrenmesinden endişe ediyordum, ama o zaten biliyor muydu? Bu konuda ne yapacaktı? Bana kızgın mıydı?

“Biliyorum. Güven bana, *bambina*. Şimdi, sen de bana güvenmelisin,” diye beni sakinleştirdi ve duvar kapanıp karanlık üzerimize çökmeden hemen önce gözleri gözlerime baktı.

Lucy koluma tutunup bana sıkıca sarıldı. “Ne oluyor?”

“Miguel’in cinayetine karıştığın için seni tutuklamaya geldiler.” “Ne?”

“Merak etme. Renato onların sana dokunmasına izin vermez.”

Lucy hafifçe burnunu çekti. “Tabii, o ne kadar da özverili. Sadece gerçeği söylememi istemiyor.”

“Şu anda bizim tarafımızda olan tek kişiden bahsettiğimizin farkında mısın?”

“Bizim tarafımızda mı?” Lucy burnunu çekti. “Kimse benim tarafımda değil.”

Sinirden dişlerimi gıcırdattım ve loş ışıklı koridoru işaret ettim.

“Kapıdan uzaklaşalım. Önce sen.”

Lucy ağır adımlarla yürüdü, ben de onu takip ettim, yol boyunca onu boğazlamayı hayal ederek.

Odaya vardık ve Lucy dışarıda durdu.

"Biliyor musun, Sonny bana bu tünellerden bahsetmişti. Renato ve kız kardeşi gençken buradan gizlice kaçmak için kullanırlardı. İnsanlar on yıllardır bu yerde tutsak tutuluyor."

"Sen tutsak değilsin," diye mırıldandım.

Lucy durdu ve başını eğdi. "Gerçekten  yle mi düşünüyorsun?"

Eğer  yleyse, ben gardiyana aşık oluyorum demektir. Kulağa pek hoş gelmiyordu.

Lucy i  geçirdi. "Belki sen artık öyle hissetmiyorsun, ama ben hissediyorum. Hâlâ bir tutsağım ve artık öyle olmak istemiyorum."

"Yani?"

"Demek istediğim, bu tünelin sonunda ne olduğunu göreceğim ve eğer  zg rl kse, bir daha asla geriye bakmayacağım."

"Lucy!"

Onu yakalayamadan kaçtı. Onun peşinden, engebeli koridordan koşarak  ıktım.

"Lucy, aptal olma. Dışarısı tehlikeli, polisler seni arıyor."

Benden uzaklaşıyordu. Her zaman hızlıydı.

Daha hızlı koştum, spor ayakkabılarım nemli zeminde Lucy'nin parmak arası terliklerinden daha iyi tutunuyordu.

"Lucy!"  ığlığım duvarlarda yankılandı.

Hava giderek aydınlanıyordu. Tünelin sonuna yaklaşıyorduk. Bir an gülmek istedim, sonra ağlamak istedim. Bu an, hayatımı m kemmел bir şekilde özetliyordu. Kız kardeşimin peşinden koşarken, kalbimi ve kendi çıkarlarımı geride bırakıyordum.

Yükselmiş bir taşa takılıp dizlerimin üzerine düştüm. Bacaklarımdan yukarıya doğru bir ağrı yayıldı. Onun gittikçe uzaklaştığını izledim.

"Dur. Lütfen, dur," diye mırıldandım.

Beni duymadı ya da arkasını dönmedi. Aklıma bir düşünce geldi ve beni olduğum yerde dondu. *Bırak gitsin.*

Gerginleştım. Onu bırakayım mı? Bizi bu duruma o sokmuştu, ama öte yandan, hayatımda ilk kez bir adama aşık olmamın sebebi o değil miydi? Renato ile yollarımın kesişmesinin sebebi o değil miydi?

Kadere karşı gelemezsin, kader seni bulur. Tanrın seni bana verdi. Bunların hepsi kaderinde vardı.

Kalkmak için kendimle mücadele ederken Renato'nun sözleri zihnimde dönüp duruyordu. Benim kaderim ve Lucy'nin kaderi sonsuza kadar birbirine bağlıydı ve onu umursamamak benim için imkansızdı. Ben böyle bir insan değildim. Aşırı sadık. Sonuna kadar kardeş. Asla pes etmeyen bir kadın.

Dizlerim yanarken onun peşinden koştım. Tünelin sonuna ulaşmıştı ve kapıyı nasıl açacağını bulmaya çalışıyordu. Daha hızlı koşmaya çalıştım ama zamanında yetişemedim. Kapı kayarak açıldı ve o kış sabahının içine kayboldu.

Kapı kapanırken ben de kapıya ulaştım ve mandalı açmaya çalıştım. Zor bir işti ve başarmam birkaç saniye sürdü. Işığa doğru sendeleyerek çıktım ve etrafa Lucy'yi aradım.

Yolun ortasında duruyordu. Neredeydik? Burası Casa Nera'nın arkası mıydı?

Lucy, benim göremediğim kadar uzaktaki bir şeye bakıyordu. Heykel gibi hareketsizdi. Beyaz bir minibüs ona doğru hızla yaklaşıyordu.

"Yoldan çekil!" diye bağırdım ve ona doğru koştım.

Minibüs durur durmaz onu yakaladım. Arka kapı açıldı ve dört adam dışarı atladı. İçlerinden birini hemen tanıdım.

Hastanedeki haydut. Lucy'yi soran adam. Castillo denen adam.

Önce Lucy'yi yakaladılar, çığlıklarını bastırmak için ağzını elleriyle kapattılar. İkisi onu minibüse taşıdı, diğer ikisi ise bana doğru ilerledi.

Hala tünele yakındım. Geri dönüp kapıyı içeriden kilitleyebilirdim.

Gözlerim kız kardeşime sabitlenmişti.

Onu yalnız bırakamazdım. Beni yakaladıklarında direnmedim. Lucy'nin yanına, o minibüse binmek istedim. Beni dikkatsizce içeri ittiler ve sıyırılmış dizlerim zemine sürtünerek acı bir şekilde yandı. Ellerimizi kaba bir şekilde koli bandıyla bağladılar, kafama bir torba geçirdiler ve sonra kapıların kapanma sesi dişlerimi sarsacak kadar gürültülüydü.

Bir süre sonra minibüs hareket etti.

"Lucy, iyi misin?" Bileklerimi arkamda hareket ettirip, ileri geri sallayarak kurtarmaya çalıştım.

O inledi. Ellerinden sonra ağzını da bantlamış olmalılar, muhtemelen çok fazla çığlık attığı için.

"Sorun yok. Merak etme. Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım, sanki bir mantra gibi. Bunu kendim de duymaya ihtiyacım vardı, çünkü şu anda durum hiç de yolunda değildi.

Renato dinleme cihazından haberdardı. Zaten biliyordu. Benden nefret mi ediyordu? Benimle mi oynuyordu? Yalnız olmaya alışkın olan tarafım zaferini ilan etti. *Gördün mü, diye hırladı, **senin yalnız olman gerekiyor. Seni kim sevebilir ki? O sadece seninle oynuyordu ve sen ona inandın. Acınası.***

Anılarımdaki Renato'nun derin, kendinden emin sesi kafamın içinde yankılandı.

"Sen mükemmelsin, Charlie. Mükemmel, iyi ve kar gibi safsın."

"Odayı

aydınlatıyorsun." *"Beni*

büyülüyorsun."

Kafamdaki kıvranan güvensizliği yakaladım, bana asla kimseye güvenmemem gerektiğini söyleyen o duyguyu. Beni ve kız kardeşimi korumak için doğmuş olan o duyguyu. Artık ihtiyacım olmayan o duyguyu.

"Merak etme, Lucy. Renato bizi almaya gelecek. Bizi bulacak ve eve götürecektir," diye onu sakinleştirdim.

Lucy, bantın arkasından şüpheci bir ses çıkardı. *Emin misin?*

"Eminim."

CHARLIE

Ne kadar süre araba sürdüğümüzü bilmiyordum. Bileklerimdeki bantla boğuştum. Testere hareketi yaparak bandı gevşettim. Terliyordum ve bandı çıkarmayı başardığımda bileklerim sürtünmeden yanıyordu, ama kollarımı önüme getirebilmek için buna değdi.

Başımdaki torbayı ittim. Lucy yan yatıyordu, gözleri çılgın ve çaresizdi. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak minibüsün zemininde ona doğru süründüm. Lucy'ye ulaştım ve parmağımı dudaklarıma götürerek ona sessiz olmasını işaret ettim, sonra ağızındaki bandı nazikçe çıkardım.

Kabinden yüksek sesli İspanyolca konuşmalar geliyordu. Diyalog hızlıydı, ama söylediklerinin ana hatlarını anlayabiliyordum. Bizi bir yere götürüp araç değiştireceklerdi ve oradan bizi ayıracaklardı, böylece Renato'nun bizi takip etmesi zorlaşacaktı.

Lucy'den ayrılacağımı ve onu bulmanın hiçbir yolu olmayacağını düşününce içimi dehşet kapladı. *Kocamın* onu bulmasının hiçbir yolu olmayacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Bildiğim kadarıyla Renato bana başka bir takip cihazı takmamıştı. Ama o her zaman üç adım öndeydi, her zaman stratejiler geliştirirdi. Gerçekten yedek bir planı olmadan beni ortalıkta dolaştırmış mıydı? Bu hiç ona göre bir şey değildi.

"Şşş, bağırma. Düşünmek için zamana ihtiyacımız var," diye küçük kız kardeşime fısıldadım.

Bana sarıldı ve başını salladı. Kanayan bileklerime bakarak, bir plan bulmak için kafamı yoruyordum ki, pencerede bantlanmış gazetenin aralığından bir ışık huzmesi yüzüğümü aydınlattı.

Renato'nun yüzüğü. Aile yadigarı. Paranoyak *dedesinin büyükannesine* verdiği yüzük. Renato'nun bana asla çıkarmamamı söylediği yüzük.

"Şşş, sadece dinle," diye sertçe fısıldadım ona, yüzüğümü parmağımdan çekip çıkarırken. Birbirine geçmiş elmas ve yakutlardan oluşan karmaşık deseni inceledim.

Bu yüzük, seni güvende ve hayatta tutan tek şey.

"Ne olursa olsun bunu çıkarmayın," diye fısıldadım, elini tuttum ve sonra duraklayarak tekrar düşündüm. Yüzük, Lucy'nin parmağında hemen göze çarpacaktı. Castillo ailesi, onun Renato ile evlenmediğini biliyordu.

"Ağzını aç," dedim.

Bana kaşlarını çattı ama ağzını açtı ve yüzüğü dilinin üzerine koymama izin verdi.

"Yutmamaya çalış, ama orada tut. Bir dereceye kadar su geçirmez olmalı," diye öfkeyle mırıldandım. Ama mide asidine dayanıklı değil. "Son çare olmadıkça yutma. Belki bandı tekrar çıkarmazlar bile, o zaman sorun olmaz. Çıkarırlarsa, eskiden öğretmenden saklamak için ağzında sakladığın sakız gibi sakla. Bu konuda çok iyiydin." Lucy'nin terli, gözyaşı izleriyle dolu yanaklarından saçlarını geriye doğru düzelttim.

O da itaatkar bir şekilde yüzüğü yanağına sıkıştırdı, elleri sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi bana sıkıca sarıldı.

"Tamam, vaktimiz yok," diye mırıldandım ve bandın kenarını dudağının üzerinden kaldırdım.

"Bekle," diye fısıldadı telaşla. Koyu renkli gözleriyle yüzümü taradı. "Seni seviyorum. Muhtemelen şu anda benden nefret ediyorsundur, her şeyi mahvettim, özür dilerim. Sen benim her şeyimsin. Sahip olduğum tek şey. Beni asla terk etmeyen tek kişi."

Onu sıkıca kucakladım.

Koltuğuma geri dönmeye çalıştığımda Lucy eliyle beni tuttu. Bağlı elleriyle beceriksizce Da'nın tespihini avucuma sıkıştırdı. Son zamanlarda onu yanında taşımaya başlamıştı. Tespihi aldım ve bileğime doladım, bu değerli nesne bana biraz güç verdi.

“Yüzüğün içinde bir takip cihazı olduğundan eminim. Renato bizi aramak için onu kullanacak. Nereye olursa olsun oraya gelecek ve seni bulacak.”

Lucy'nin gözleri bana soru soruyordu.

"Ayrılırsak diye. Senin bulunmanı istiyorum," diye açıkladım.

Lucy'nin gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarından süzüldü. Gençliğin dolgun elma yanakları.

"Peki ya sen?"

"Ben iyi olacağım. Beni sonra bulur," dedim

ona. "Nasıl?" diye sordu.

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden sadece alnına bir öpücük kondurdum. "Bu sonsuza kadar bir veda değil. Şimdilik bir veda."

"Geleceğini nereden biliyorsun?"

Kız kardeşime, hayatlarımızı çalıp bize yenilerini veren o adamla aramızda geçenleri nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Paylaştığımız karmaşık ve yabancı şeyleri kelimelerle nasıl özetleyeceğimi bilmiyordum, bunların kolayca bir kenara atılabilecek duygular olmadığını da. Başka birinin ruhunu ölçmeyi nasıl açıklayabilirdin ki?

"Gelecek. O sözünün eri bir adam." *Kendi çarpık onur anlayışına sahip bir adam. Her şeyin sonunda, artık saygı duyduğum bir adam.*

"Söz mü?" Lucy'nin sesi titriyordu.

Evet, umarım zamanında gelir. Bu kasvetli düşünceyi paylaşmak yerine, başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım, bir şey yaptığımızdan şüphelenmesinler diye ağzını bantladım.

Kamyonet birkaç dakika sonra aniden durdu. Sakinim. Lucy hâlâ ağlıyordu, yüzü acı içinde bükülmüştü. Tek umudum, onun çaresizliğinin, çok bağırması durumunda adamların ağzını açma olasılığını azaltmasıydı. Arkadaki dağınıklığın altında bir levye bulmuştum. Bize gerçek bir silah bırakmış olmalarına bakılırsa, kendimizi savunma yeteneğimizi pek ciddiye almamışlardı.

Kapının yanında bekledim, elimden gelen her türlü hasarı vermeye hazırdım. Birden fazla adamla başa çıkabileceğime dair hiçbir yanılsamam yoktu ve zaten birkaç kişi olduklarını biliyordum. Ama bir tanesiyle başa çıkabilirdim ve belki de silah ve sürpriz unsuru benim lehimeyken onu bayılabilirdim. Mücadele etmeden pes etmemek doğama aykırıydı — bu durumda kelimenin tam anlamıyla.

Kamyonetin arkası açıldı. Bir kafa görünür görünmez yumruğumu salladım. Levye, adamın kafasının arkasına etli bir şaplaqla çarptı. Bir çığlık duyuldu ve adam yere yığıldı. Adamlar arkaya atladılar, bana sarıldılar ve tekrar yumruk atamayacağım kadar yaklaştılar. Elimden geldiğince mücadele ettim. Yavrusunu koruyan vahşi bir hayvandım. Tırmaladım, ısırdım, boğazım yırtılana kadar çığlık attım.

Beni kamyonetin arkasından çıkardılar. Vurduğum adam yerde yatıyordu, başından kan akıyordu. Hareketsizdi. Gözlerim o manzaraya takıldı ve beynim durdu. Yüzüme bir yumruk indi ve gördüğüm son şey, Lucy'nin kamyonetten sürüklenip çıkarılmasıydı.

Sonra her şey karardı.

RENATO

"Peki, dedektifler, Lucy Burke'ü tutuklamaya gerçekten gerek görmüyorum." Avukatım Ronan Black, sandalyesine yaslanıp sırttı.

Dizüstü bilgisayar masanın üzerinde duruyordu ve dikkatlice kesilmiş CCTV görüntüleri tekrar tekrar oynatılıyordu.

Dedektif Vane, onu o anda soğukkanlılıkla vurmak ister gibi görünüyordu. "Bu görüntüleri elinizde tutuyordunuz ama paylaşmayı düşünmediniz."

"Ne diyebilirim ki, siz eve geldiğiniz anda keşfettik," dedim ve yüzünü aniden kızartan bir sırıtışla ekledim.

"Bana şans eseri bir zamanlama gibi geldi," dedi Ronan, alaycı bir gülümsemeyle.

"Peki cinayete karışan iki adam nerede?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Onlardan bir daha haber almadım. Tam olarak arkadaş sayılmazdık. Ne yaptıklarını bilmiyordum."

"Dosyadaki ses kaydı nerede?" diye Whitely sözümü kesti.

"IT uzmanıma sorayım, dışarıda. Belki kurtarılabilir, kim bilir?" Dedektiflere gülümsedim.

Hepimiz, videonun geri kalanının asla bulunamayacağı gibi, ses kaydının da asla kurtarılamayacağını biliyorduk. Castillo'nun vurulduğu an vardı, hepsi bu kadar.

Dedektif Vane gözlerimi sabit bir şekilde izledi, seğirmemi bekledi. Onun sorgulayıcı bakışlarına karşılık verdim ve gülümsedim. Masadan aniden geri çekildi ve yüksek sesle küfretti, dirseği kahve fincanına çarptı. Fincan yere düştü ve paramparça oldu.

“Oops, ellerin kayıyor,” dedi Ronan tembelce, evrak çantasını boş boş tıklatarak. “Sanırım burada işimiz bitti, dedektifler? Suçlamalarınızda tamamen yanıldığınızı ve müvekkilimi ya da yengesini herhangi bir şeyle suçlayacak hiçbir kanıtınız olmadığını gördüğüm kadarıyla.”

Ronan ve ben ayağa kalkarken Whitely de dikleşti. Bizi izlerken çenesindeki kaslar gerildi.

"Şimdilik," diye tükürdü sonunda.

"Öyleyse, iyi öğleden sonraları."

Bir polis sorgu odasının kapısını açmak için aceleyle koşarken, biz de koridora çıktık.

Dışarıda, bekleme odasında Giada ve Elio bizi bekliyordu. Giada her zamanki esprili tavırlarının yerine ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Odaya girer girmez durdum. Elio'nun elleri yanlarında yumruk haline gelmişti.

Bir terslik vardı.

"Ne oldu?" Üç uzun adımla yanlarına gittim.

"Lucy. Görünüşe göre Multree Caddesi'ne çıkan gizli geçidi bulmuş."

"Ve?"

"Ne olduğunu görmek için kayıtları kontrol etmek zorunda kaldım. Castillo'lar onu kaçırmış. Onu yakalamak için fırsat kolluyorlardı. Zamanlama son derece şüpheli."

"*Bastardi.*" Gerginlik içimi kaplarken elimi saçlarımın arasına geçirdim.

Charlie, kız kardeşi için perişan olacaktı. Onu bir an önce geri getirmeliydim. Eğer başına bir şey gelirse... Hayır. Böyle düşünmeye gücüm yetmezdi. Bir pazarlık kozu gerekiyordu. Bana bir darbe indirmek istiyorlardı. Rehinelerini öldürmek onlara hiçbir şey kazandırmazdı. Bu konuda mantıklı ve rasyonel davranabilirdim.

Hata yapmamamın tek yolu buydu. Charlotte beni asla affetmezdi.

"Başka bir şey daha var," dedi Elio ağır bir sesle, beni durdurarak. "Charlie onunla gitti, sanırım gitmesini engellemeye çalışıyordu. Sonny evin içindeki geçidin girişini izliyordu ve olan biteni kaçırdı."

Hızla döndüm ve en iyi arkadaşımı yakaladım. Şiddet patlaması. Onu kendime doğru çektim, söylemek üzere olduğu sözlere dayanamıyordum ama söyleyeceğini biliyordum.

Soluk gözleri benimkilerle buluştu ve anladım.

"Charlie'yi de kaçırdılar. Karını da aldılar."

CHARLIE

Sıkışık bir pozisyonda uyandım, bacaklarım beni düzeltmem için çığlık atıyordu. Benzin kokusu burnumu doldurdu, başımı döndürdü. Korkunç bir baş ağrım vardı, etrafa baktığımda görüşüm kırmızıya boyanıyordu. Yine bağlanmış ve ağzım tıkanmıştı, bu sefer de küçücük bir bagajda. Yüzüm ağrıyordu, kaburgalarım da pek iyi durumda değildi. Belli ki bayıldıktan sonra bile beni tekmelemeye devam etmişlerdi.

Hâlâ hareket halindeydik; araç engebeli arazide sallanıyordu.

Lucy burada değildi. Orada yatarken korku beni felç etmek üzereydi. Bagajda hiperventilasyona giremezdim. Nefesim çok çabuk biterdi.

Nefesimi toparlamak için basit bir mantrayı tekrarlamak zorundaydım.

Ren, Lucy'yi bulacak. De Sanctis ailesinin tüm gücünü bu pisliklerin üzerine yağdıracak ve hiçbir hayatta kalamayacak. Onu kurtaracak, sonra da beni kurtaracak. Onu kurtaracak.

Ellerim arkamda bağlıydı ve omuzlarım ağrıyordu. Bir şekilde, uykumda parmaklarım tespih boncuklarını bulmuştu. Parmak uçlarımı pürüzsüz boncukların üzerinde gezdirdim.

"Bir dilek tut, evlat." Kafamın içinde babamın sesini duydum.

Ama tespih boncukları öyle işlemezdi. Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Bunun yerine, her bir boncuğu elimde tutup ruhumu adadığım intikamcı tanrıya dua ettim.

Kocam.

Yeniden yola çıkmadan önce uzun bir süre bir yerde durduk. Çiğim vardı. Tutamıyordum, o yüzden tutmadım. Kaçırانımın bagajını kirletmek ne önemi vardı ki? Elbette utanç vericiydi, ama bu sadece biyolojiydi. Beni utandırmalarına izin vermeyecektim.

Sonunda durduğumuzda, nefesim tükenecek gibi hissetmeye başlamıştım. Darbe ve ardından saatlerce süren egzoz zehirlenmesi yüzünden başım zonkluyordu.

Bagaj açıldığında, kavga edecek ya da başka bir şey yapacak durumda değildim, sadece o alandan sertçe dışarı sürüklendim. Kahkahalar ve alay sesleri kulağıma ulaştı. Belki de bayılmak daha iyi olurdu?

Tünelde düşerken incinmiş dizlerim, beni bir binaya sürüklerken çakıllı yolda acı verici bir şekilde sürtündü.

Ayaklarımın üzerinde durmayı başardığımda etrafa göz gezdirdim. Sürüklenmek değil, ne olacağına kendim karar vermek istiyordum. Burası büyük ve lüks bir evdi. Duvarın bir tarafındaki pencerelerden sahil ve özel marinada demirlemiş tekneler görünüyordu.

"Acele et," diye homurdandı arkamdaki biri ve beni ileri itti.

Duvarda bir aile fotoğrafı asılıydı. Beyaz, orta sınıf ve her bakımdan tamamen sıradan bir aile. Hiçbirini tanımadım.

Çift kapıdan geçerek devasa bir salona girdik. Orta sınıf banliyö lüksü teması, kadife kanepeler, şömine ve her yüzeye yerleştirilmiş yapay çiçeklerle devam ediyordu. Pencerenin önünde bir satranç tahtası duruyordu ve şöminenin üzerinde devasa bir televizyon göze çarpıyordu. Tamamen sıradan bir manzaraydı ve orada bizi bekleyen adamdan yayılan genel şiddet havasıyla hiç uyuşmuyordu. Dışarıdaki fotoğraftaki adam değildi. Bu adam adamlarına hızlı hızlı İspanyolca konuştu, sonra bana çekici bir gülümseme yöneltti.

"Bayan De Sanctis, ne büyük bir onur." Bir Castillo. Belki de o Castillo. Renato'nun aradığı adam. Kanepeyi işaret etti. "Oturun."

Adamlardan biri, kıkırdayarak, altıma işediğimi ima eden bir şey söyledi.

Patron omuz silkti. "Bu benim kanepem değil. Oturun."

Başım dönüyordu, yumuşak yüzeye çöktüm. Başım çok ağrıyordu. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirdim. Sinirlerimi yatıştırmak için derin nefes almaya çalıştım.

"Kendimi tanıtayım, ben Juan Ruiz Eduardo Castillo."

"Tahmin etmiştim," şişmiş dudaklarımla zar zor konuşabildim. "Kocam sizi arıyordu. Sonunda sizi bulduğuna çok sevinecek."

Juan güldü. "Ama beni o bulmadı, sen buldun. Aslında teknik olarak, sonunda seni ve kız kardeşini biz bulduk."

Yutkundum. "Ama bulacak. İkimizden biri sizde olduğu sürece Renato bizi bulacak ve affetmeyecek."

"Seni kaçıran adama ne kadar da güveniyorsun," diye düşündü Juan.

Dilimi tuttum ve ona öfkeyle baktım. Bana yaklaştı, elini kanepenin arkasına koydu ve elini morarmış yanağıma götürdü. "Acaba bu kir neyi saklıyor? Her ne ise, De Sanctis gibi keskin gözlü bir adamı büyülemeye yetmiş. Belki de bunu kendim öğrenmeliyim."

Renato'nun ölümcül sessizliğini taklit ederek buna cevap vermeyi reddettim. Sadece ona baktım.

Başını yana eğdi ve beni inceledi. "Söylentilere göre, AC'nin dokunulmaz kralı aşık olmuş. Uzun zaman sonra nihayet bir zayıflık. Bir de kız kardeşin var."

"Onun bu konuyla ne ilgisi var?"

"Miguel öldüğünde o da oradaydı. O bir Castillo'ydu, biliyorsun, ve ailemizde bir gelenek var." Ceketinin cebinden bir sustalı bıçak çıkardı ve açtı. "Göze göz," dedi, korkudan gözlerimin büyüdüğünü izleyerek. Bundan zevk alıyordu.

“Ne kadar orijinal. Bunu kendin mi uydurdun?” diye tırmaladım. Kendimi tutamadım. Burada ne olaksa, ne dersem ya da ne yaparsam yapayım olacak. O yüzden, siktir et onları.

Juan’ın yüzünde bir öfke parladı. Bıçağı kaşımın üzerine getirdi ve yüzümden aşağı doğru kaydırarak gözümün etrafında daireler çizdi. “Bunu kelimenin tam anlamıyla mı alayım? Seni kör etsem Renato seni yine de ister miydi?”

Onun bakışlarına hiç çekinmeden karşılık verdim.

Gergin bir sessizliğin ardından durdu ve kıkırdadı. Bıçağını çekti, ben de hızlıca nefes aldım, baş dönmesi hâlâ düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu.

"Sende onu neyin cezbettiğini anlıyorum, Bayan De Sanctis. Senin işin kanamak değil. Yem olmak. Ama kız kardeşin... O Miguel için kanayacak. O, kaybımın karşılığında alacağım göz."

Midem bulandı. “Polis onu arıyor, biliyor musun? Onu aramak, onu adamlarına götürebilir.”

Zayıf bir argümandı, ama başka bir şeyim yoktu.

Juan sırtıttı. “Sence onu nerede arayacağımızı bize kim söyledi?”

Sözleri bana bir kova buzlu su gibi çarptı. *Ne oluyor lan?*

“Sence burası kimin evi? Benim değil,” dedi, önümde çömelip elini sallayarak. “Yüksek mevkilerdeki insanlar, Renato De Sanctis’in bu eyalet üzerindeki hakimiyetinden bıkmış durumda ve sonunda bu konuda bir şeyler yapacaklar. AC Krallığı’nın krallığı çökmek üzere. Sen ve kız kardeşin sadece bunun başlangıcısınız.”

"Sen ve senin o küçük, düzensiz haydut çetenin De Sanctis ailesine karşı koyabileceğini mi sanıyorsun? Hayal görüyorsun."

“Göreceksin. Belki de kocanın bana diz çökmesini görecektir kadar seni hayatta tutarım, sonra seni öldürürüm ve onu öldürmeden önce bunu izlemesini sağlarım. Bu hoş bir simetri, değil mi?”

“Bir ezik adamın ıslak rüyası gibi,” diye tükürdüm ona, sözlerinden duyduğum korkuyu gizlemeye çalışarak. “En kötü gününde bile onun rakibi olamazsın.”

Juan’ın çenesindeki bir kas seğirdi. Bana öfkeyle baktı ve sonra omuz silkti. “Belki. Belki de senin için gelmez bile, onun zorla evlendiği, önemsiz küçük karısı. Belki de ikimiz de, onun seni ya da kız kardeşini umursayacağını düşünerek hayal görüyoruz.”

Hayır. Yanılıyorsun. Güneşin doğudan doğacağı kadar kesin ki, benim için gelecek. Bu inancımı dile getirmedim, çok yıkıcıydı, ama iliklerime kadar hissediyordum. Hayatım boyunca, birinin benim için yardıma geleceğine inanmakta zorlanmıştım, ama şimdi Renato'nun benim için gelmeyeceği imkansız görünüyordu. Beni bulmak için dünyayı paramparça ederdi. Hiç şüphe yoktu.

“Onu yukarı çıkarın ve gözümün önünden çekin. Kokuyor,” dedi Juan acımasız bir gülümsemeyle.

Boğul gitsin, pislik, diye isyankar bir şekilde düşündüm, odadan zorla çıkarılırken.

"Durun!" Juan, adamları beni sürükleyip götürmeden önce seslendi. Yavaşça ayağa kalktı ve yaklaşırken parlak, ince çizgili takım elbisesinden titizlikle tüyleri topluyormuş gibi yaptı.

Beni daha önce hiç hissetmediğim kadar derin ve korkutucu bir korku dalgası sardı. Ne yapacaktı? O odanın diğer ucunda güvendeyken karşılık vermek daha kolaydı. Bu adam kocama hiç benzemiyordu. Bana karşı hiçbir yumuşaklığı yoktu. Ne isterse yapabilirdi.

Juan önümde durdu ve ıslık çaldı, parmağını havada daire çizerek adamlarına beni döndürmelerini işaret etti. Sonra patronun arkasına döndüm ve ne istediğini görmek için bekledim.

Juan ıslık çaldı. "Dindar bir kadınsınız, değil mi Bayan De Sanctis?" Eli, bileğime sarılmış tespihi okşadı.

“Eğer evet dersem, beni bırakır mısın?” diye denedim.

O burun kıvırdı. "Çok tatlı." Bileğimi tuttu ve keskin bir acı derimi yırttı. Geriye doğru çekildim ve Juan önümde durup sırtıyordu. Tesbih elindeydi, kesilmişti. Bıçağını kapattı ve cebine koydu. Tesbihi çıkarırken kestiği yer yanıyordu. Nedense onsuz kendimi çıplak hissettim.

Juan boncuklu kolyeyi kaldırıp çevirerek inceledi. Kocam Lucy'yi bununla mı takip etmişti? Juan sırttı.

"Al," dedi ve tespihi adamlarından birine attı. "Bunu al ve etrafta dolaş. AC Kralı'na işleri çok kolaylaştırmayalım. Onu biraz terletmek, müzakereye daha açık hale getirecektir. Olmazsa da, belki bu kaltağı dert etmek o lanet olası sakinliğini bozacak ve işleri batıracaktır."

Juan eğildi, ben de geriye doğru sendeledim. "Eğer öyleyse, hafta sonuna kadar Casa Nera'ya taşınacağım."

Castillo Karteli'nin Casa Nera'ya taşınacağı düşüncesi iğrençti. Orayı ne zaman evim olarak görmeye başladığımı tam olarak bilmiyordum, ama bir şekilde öyle olmuştu. Karanlık ve rahatsız edici bir yer değildi, aslında. Rahat ve klasik bir yerdi, kocamın korumaya kararlı olduğu tarihe bir övgüydü. En çok da, De Sanctis erkeklerinin bu haydutlar tarafından öldürülmesi düşüncesi kalbimi acıtıyordu. Elbette bu imkansızdı. De Sanctis ailesi çok güçlüydü.

"Bu asla olmaz. O her açıdan senden üstün," dedim, Juan açıkça bir cevap beklerken. Juan'ın eli, hareket ettiğini bile görmeden yüzüme çarptı. Dişlerim sertçe birbirine çarptığında çenem boyunca bir acı yayıldı ve dilimin kenarını kesti. Yere düşerken ağızım kanla doldu. Juan ve haydutlarının zamanlaması çok iyiydi; patronlarının bana tokat atması için tam zamanında beni bıraktılar. Yan tarafıma sert bir şekilde düştüm, ellerim arkamda bağlıydı ve düşüşümü yumuşatacak hiçbir şansım yoktu. Omzum penceredeki küçük masaya çarptı ve satranç tahtası yere düştü. Taşlar dağıldı, ama biri kaldı.

Kral. Tek başına duruyordu.

"Kaldırın onu," dedi Juan tembel bir sesle. Bir kadının yüzüne vurmak onu sakinleştirmiş olmalıydı. "Kocan sana bir erkeğe nasıl konuşulacağını öğretmeliydi."

Başımı kaldırdım, ağzımın köşesinden kan damlıyordu. Acı, içimdeki korku ve endişeyle çatışlıyordu, ama bu adamın bunu görmesine izin veremezdim. Ona bu zevki yaşatmayacaktım.

"Bunu sana pişman ettirecek," dedim, dilim ağzımda kalınlaşıyordu.

"Bir bakalım, olur mu?" Juan düşüncelere daldı ve sonra parmaklarıyla kapıları işaret etti. "Götürün onu."

"Yatak odasına mı?"

"Hayır. Bodruma. AC Kralı'nın, karısına nasıl davranılacağını bilmediğimizi düşünmesini istemeyiz."

RENATO

Zaman kavramını yitirdim. Zaman büyük sıçramalarla geçiyordu ve ben takip edemiyordum. Karakoldaydım ve Elio bana Charlotte'tan bahsediyordu, sonra Casa Nera'daki silah odasına geri dönmüştüm.

Adamlarım yanımda hazırlık yapıyordu. Bugün ne sohbet ne de kara mizah vardı. Sessizlik hakimdi. Taktik teçhizatımın üzerine bıçaklarımı, silahlarımı ve mühimmatımı bağladım.

"Ren. Sensiz gitmeliyiz. Seni bekliyorlar," dedi Elio cesaretini toplayıp yanımda.

Cevap verme zahmetine

girmedim. "Destek

gerekiyor."

Onu görmezden geldim. Başka birini beklemek, Charlotte'u Castillo'nun elinde daha uzun süre bırakmak anlamına geliyordu ve bu olmayacaktı. Juan'ı ve saklandığı yeri bulmak çok uzun sürmüştü ve şimdi karım bunun bedelini ödüyordu. Bu benim hatamdı ve bunu düzeltmek zorundaydım.

Silahlarla donanmış olarak evin içinden geçtim. Giada, elinde tabletiyle yanıma geldi.

"Yüzükteki GPS hareket etmeyi durdurdu. Atlantic City'nin kenarındaki terk edilmiş bir motelde."

"Koordinatları Elio'ya gönder."

"Tamam." Ana salondan geçerken o da benimle birlikte kaldı.

Arkamda elliden fazla silahlı adam takip ediyordu. Carmella, ağzını endişeli bir ifadeyle büzerek yanımdan geçmemi izledi. Yanından geçerken haç işareti yaptı.

"Polis kanallarını dinle. Bu zamanlamaya güvenmiyorum. Bir şeyler dönüyor," dedim Giada'ya, dış merdivenlere ulaşırken.

"Katılıyorum, ama bunu seninle birlikte yapabilirim," dedi, adımlarımı takip ederek. "Ben de gelmek istiyorum."

"Hayır. Sana burada ihtiyacım var, gökyüzündeki gözüm olmalısın." "Lütfen Ren, onlar benim de ailem."

Durdum. Onun içten sözleri, karakoldan beri göğsümü dolduran soğukluğa dokundu.

"Biliyorum, ama sana burada ihtiyacım var. Sen bizim gözümüzsün Giada ve sana ihtiyacımız var. *Onların da* sana ihtiyacı var."

İçinde bir mücadele vererek zorlukla yutkundu ama kaybetti. İsteksizce başını salladı. Diğer adamlar evden çıkıp bekleyen arabalara bindi.

Arabalar avludan çıkıp Casa Nera'nın virajlı yoluna girerken çakıl taşları etrafa saçıldı.

"Neye bulaştığımızı bilmiyoruz," dedi Elio sessizce, konuyu hâlâ bırakmadan. Bana bir telefon uzattı. "En azından kız kardeşini ve Nikolai'yi ara."

"Hatırlayabiliyorsan, o Rusya'da." "Ara."

ZAMAN YİNE ATLADI, zihnim hiçbir şeye net bir şekilde odaklanamıyordu.

Terk edilmiş motelden bir blok ötede durmuştuk.

Kız kardeşim ve kocası *Palach* ile yaptığım telefon görüşmesine zar zor odaklanabilmişim.

Onlar Maine'de yaşıyorlardı, bana yardım edebilecek kadar çok uzaktaydılar, ama *vor v zakone* üyesi olan Nikolai,

. Sadece bu da değil, kardeşi de New York'tan kan dökücü Chernov Bratva'yı yönetiyordu. New York, Maine'den çok daha yakındı. Kirill Chernov'la sadece birkaç kez karşılaşmıştım, en son da cenazede, saygılarını sunmak için gelmişti. Karşılığında, ben de onun gücüne ve adamlarının verimliliğine saygı duyuyordum. Yardım istemekten gurur duymuyordum, ama Rusların gelmesini de bekleyip durmayacaktım.

"Harekete geçelim." Araçtan ilk çıkan bendim.

Adamlarım aceleyle dağıldılar. Mahalle, öğleden sonra bu saatte bakımsız ve sessizdi. Yüzüğün bulunduğu binaya doğru ilerlerken Giada kulaklıklarımızdan canlı olarak konuşuyordu.

"Etrafınızdaki binalarda kimseyi görmüyorum. Belli ki bu iş amatörce yapılmış," dedi kulaklığımdan. Keskin nişancılar gibi tehditleri tespit etmek için uyduları ve termal görüntülemeyi kullanıyordu.

"Peki motelde?"

Kulaklığımdan tuşların tıklama sesleri geldi. "On birinci oda, tam ortada. Beş ısı izi var. Biri odada tek başına, geri kalanı diğer odada."

Biri tek başına mı? Lucy ve Charlie'yi ayıracaklar mıydı? İçimi kötü bir his kapladı.

Motele doğru ilerledik. On birinci odadan yüksek sesli müzik geliyordu.

"Tamam, arka odada iki kişi, öndeki odada üç kişi var," diye Giada, biz yaklaşırken durumu bildirdi.

"Anlaşıldı," dedi Elio kulaklığına.

O eski bir askerdi ve tanıdığım en korkutucu herifti. Taktik becerilerine güveniyordum. Adamlarını arka tarafa gönderdi ve biz de ön kapıya doğru ilerlemeden önce birkaç saniye bekledik.

Hızlı bir atış kapı kolunu parçaladı ve bir tekmeyle kapı yere yığıldı. Adamlarım içeri girdi ve ateş açıldı. Müzik gürlledi ve kan duvarlara sıçradı. Her şey çabucak bitti. Fazla çabucak. Kendimden geçmiştim; yatak odasının kapısından başka hiçbir şeye odaklanamıyordum

. Kapıyı tekmeleyerek açtım ve yatağın üzerinde bağlı, titreyen bir figürün üzerine eğilmiş adama silahımı doğrulttum. Bakışlarım sahneyi soğukkanlılıkla taradı. Kız hala giyinikti, bağlanmıştı ve ağzına bant yapıştırılmıştı.

Lucy. Hayal kırıklığı üzerime çöktü.

Silahımı, saldırı girişimini engellemek için içeri dalan bir ekip dolusu adamı görünce şok olmuş bir şekilde arkasını dönen adama doğrulttum. Kurşunum onu tam alnının ortasından vurdu ve yere yığıldı.

Lucy'nin yanına yürüdüm ve onu ayağa kaldırdım. İçimdeki sessiz paniği yatıştıramadan ağzındaki bandı yırttım.

"Charlie nerede?" diye sordum hemen. "Bu odada olmalı."

Lucy ağlıyordu, iri, camsı gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Yavaşça, onu sarsan hıçkırıklar arasında ağzını açtı ve ben onu gördüm. Takip cihazının bulunduğu alyans, *karımın* takip cihazı, küçük kız kardeşinin dilinin üzerinde duruyordu. Lucy boğulmadan önce onu ağzından çıkardım.

"O burada değil. Bana bunu verdi ve sonra... onu götürdüler. Nereye götürdüklerini bilmiyorum," diye ağladı Lucy ve sonra acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Patron," diye ısrar etti Elio.

Kızın kolunu kemiklerinde morluk kalacak kadar sıkı tuttuğumu fark ettim. Onu bıraktım ve Elio kızın yanına çömeldi.

"Duydun mu?" diye sordum Giada'ya, sessizce kulağımdan dinleyerek.

"Duydum," dedi, tuşları çoktan tıklamaya başlamıştı. "İki cihazı da takip etmeyi düşünmemiştim çünkü birlikteydiler, bu çok aptalca bir hataydı. Özür dilerim."

İkisi de mi?

Doğru.

Başımı Lucy'ye çevirdim. "Babanın tespihi nerede?"

CHARLIE

Sanırım bodrumda bir süre bayılmışım. Evin nemli, belli ki kullanılmayan alt katı soğuk ve karanlıktı. Bileklerim ve ayak bileklerim bağlanmış ve toprak zemine bırakılmıştım. Uyandığımda, dışarıdan kilitlenmiş ağır metal kapının altından sızan ışığa baktım.

Işık şeridi giderek koyulaşıyordu ve karnımın gurultusu bir göstergeyse, saatin akşam yemeği vakti olduğunu tahmin ettim. Bütün gün hiçbir şey yememiştım ve karnım bir mağara gibiydi. Başım hâlâ ağrıyordu. Gerçekten bir doktora görünmeliydim... tabii hayatta kalırsam.

Renato'nun Lucy'yi bulup bulmadığını merak ettim. Umut edebileceğim tek şey, bulmuş olmasıydı.

Beni de bulacaktı. Bundan emindim. Tek soru, bunun ne kadar süreceği ve bu arada bana ne olacağıydı.

Göz kapaklarımdan çaresizce gözyaşları süzülüyordu. Hayatım yıkılmış, sonra yeniden inşa edilmişti ve şimdi, her şeyi tekrar kaybetmenin eşiğindeydim. Renato ile yaşadığım o kısa hayat parçasını kaybetmenin verdiği acı, onunla tanışmadan önce hayatımın ne kadar mutsuz olduğunu anlamamı sağladı. O, varlığımı paramparça eden fırtınaydı ve ancak o zaman bir ipin ucunda sallandığımı fark ettim. Çok çalışmak, çok endişelenmek, cimrilik etmek, tasarruf etmek ve hayatta kalmaya çalışmak.

Ama hayatta hayatta kalmaktan daha önemli şeyler vardı ve ben bunu unutmuştım. Belki de çocukluğum yüzünden bunu hiç anlamamıştım. Mutluluk, başkalarına ayrılmış bir ayrıcalıktı. Bu inanç, içime derinlemesine yerleşmişti ve Renato onu oradan söküp çıkarmıştı.

Ailesi için yaptıklarından dolayı cehenneme mahkum bir adam olması umurumda değildi. Beni

. Şimdi, sonunda, aşk karşısında ahlak kurallarım hiç de önemli görünmüyordu.

Aşk. Belki de yaklaşan ölümün etkisiydi, ama bu kelime kafamın içinde dönüp duruyordu. Birine bu kadar çabuk aşık olmak mümkün müydü? Sanırım bu, benim yaşıma gelip ailemden başka kimseyi sevmemiş olmak kadar mümkündü. Bunun farkında değildim ve mahzenin zemininde bağlı, neredeyse kesin bir ölümle karşı karşıya olmasaydım, belki de farkına bile varmayacaktım. Böyle bir durum, neyi özleyeceğinizi ve kimi kaybettiğinizi düşünmenize zorluyordu.

Bununla yüz yüze geldiğimde, onu sevdiğimi inkar edemedim. O, sevdiğim ilk ve son erkekti ve bugün ölseydim, kalbimin derinliklerinde onun Lucy'ye bakacağını biliyordum. Ona güveniyordum.

Ve böylece, bir ömür boyu süren alışkanlığım bir istisnaya yol açtı. O benim istisnamıydı.

Gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan süzüldü. Ona böceği hemen söylemeliydim. Çok erken olsa bile, onu sevdiğimi söylemeliydim. Artık onun dünyasında yaşıyordum ve düzenli olarak ölüm kalım senaryoları yaşadığın onun dünyasında, bir aşk ilanı o kadar da çılgınca mıydı?

Pişmanlık dolu düşüncelerim, dışarıdan gelen bir sesle kesintiye uğradı.

Anahtar, paslı bir gıcırtyla kilitte döndü ve kapı gürültüyle açıldı. Beni kaçırان iki adam içeri daldı. Biri bir tepsi taşıyordu. Çorbanın kokusuyla midem guruldadı.

"Bakın kim uyanmaya karar vermiş," dedi içlerinden biri alaycı bir şekilde ve yeterince yaklaştığında beni yan taraftan tekmeledi.

"Evet, Julio'yu komaya sokan bu orospu uyanabilir mi? Bu doğru değil," diye mırıldandı diğeri. Julio mu? Kafasına levyeyle vurduğum adam olmalıydı. İşleri kendim için kolaylaştırmayı hiç sevmiyordum.

Onlar etrafta dolaşırken onları ihtiyatla izledim. Kapı aralığından gelen ışık soğuk bodrumu aydınlatıyordu. Kullanılmayan şarap raflarını örümcek ağları sarmıştı ve köşelerde duran kağıt parçaları ile eski

köşelerdeki kağıt parçaları ve eski gazetelerin hışırtısı, karanlıkta burada yalnız olmadığımı gösteriyordu. Görünüşe göre bodrum katı sonuçta kullanılıyordu, ama sakinleri dört ayaklı, koşturan türden olanlardı.

Bir Numaralı Uşak ağızımdaki tıkaçları çıkardı ve bana yaklaştı. "Ne diyeceksin, orospu?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ve bu adamların yapmak üzere oldukları şeyi durduracak hiçbir şey söyleyemeyeceğime de oldukça emindim. Güçsüzdüm ve bu içimi yakıyordu.

Tam o anda midem yine guruldadı ve iki işkencecim de güldü.

"Açmış. Neredeyse birini öldürmek üzereyken bile iştahı durmamış. Merak etme, biz hallederiz."

İçlerinden biri tepsiyi tutuyordu.

"*Patron*, ölmemeni ve su içmeni söyledi... Renato seni öldürürken izleyebilsin diye hayatta kalmanı istiyor."

Diğeri ise kötü niyetli bir nezaketle saçlarımı geriye doğru okşuyordu.

"Ben halledeceğimizi söylemiştim," dedi tepsiyi tutan adam gülerek.

Arkadaşı, tepsi başımın üzerine devrilirken çorbanın üzerine sıçramasını önlemek için tam zamanında geri çekildi.

Çorba sıcaktı ve göğsüme ve karnıma sıçradı, gömleğimi yakarak deldi. Üzerime çorbayı döken adam, sıcak sıvının altında acı içinde kıvranışımı görünce doya doya güldükten sonra tepsinin tamamını başımın üzerine attı.

"Ne dağınıksın sen, kızım. Senin yerinde olsam, kocan gelmeden temizlenirdim. Onun seninle ilgili son anısının bu kadar kirli olmasını istemezsin." Kahkahalar havayı doldurdu ve ağır, eski kapının açılma sesi duyuldu. "Sonra tekrar geliriz, sürtük. Afiyet olsun."

Kapı çarptı ve kilitte anahtarın dönme sesi, bir kez daha bu

; Renato için insan yeminden başka bir şey değildim.

Yalnız kaldığım ve kendimi bırakabileceğim için gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Beni ağlarken görmelerine izin verirsem lanetlenirdim, ama şimdi, yalnızken? Durduramıyordum.

Çorba hızla soğudu ve kapının altından esen soğuk hava beni titretmeye başladı. Havuç ve zencefil kokusu burnumu doldurdu. Mahzenin topraksı küf kokusuyla karışınca midem bulandı.

Orada, karanlıkta ağlayarak yatıyordum, tüm vücudum titriyordu, omuzlarım kambur pozisyonunda acı içindeydi. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum, ama bodrumu yuvaları haline getirmiş farelerin meraklanmasına yetecek kadar olduğu belliydi. Yaklaşan ayak sesleri beni daha da ağlatıyordu. Yiyeceğin kokusunu almışlardı ve o koku her yerime sinmişti. Gözlerimi kapatmaya cesaret edemedim; kapatırsam, giysilerimden çorba emmeye çalışan kemirgenlerin arasında sürünerek uyanacağımdan korkuyordum. Saat geç olsa da, gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim ve hayvanların fazla yaklaşmasını engelleyecek kadar hafifçe titredim.

Renato senin için gelecek. Gelecek. Ona güven.

Bu sözleri zihnimde tekrar ettim, her bir teselli edici düşünceyi değerli bir tahta boncukmuşçasına avuçlarımda ovuşturdum. Kendi zihinsel tespihim.

O gelecekti.

Gelecekti.

RENATO

"Bölgenin her yerini tekrar tarayın, her binayı, kulübeyi arayın ve onu bulana kadar her yaprağı tek tek çevirin!" Bağırışım çalışma odasında yankılandı ve önümde duran adamlar irkildi
— tabii, Elio hariç.

O, sesim havada yankılanmayı bitirene kadar bekledi. "Patronu duydunuz. Tekrar arayın. Hemen yapın."

Adamlar sırayla dışarı çıktılar. Aralarında, ailenin bir sonraki yönetim kademesini oluşturuyorlardı. İşin yapıldığından emin olacaklardı. Daha önce onlardan şüphe etmek için hiçbir nedenim olmamıştı. İyi adamlardı. Yine de, dışarı çıkar çıkmaz emirlerimden şüphe duydum. Her yeri arayan kişi ben olmalıydım.

Elio tekrar konuşana kadar bu şüpheyi yüksek sesle dile getirdiğimin farkında değildim. "Onlar sana sadık adamlar. Onlara güvenebilirsiniz."

"Zaten bildiğim şeyleri bana söyleme," diye tersledim.

Elio sadece başını salladı. *Kahretsin*. Kontrolümü kaybediyordum. Bu ben değildim. Bu şiddet ve dürtü karmaşası. Ama Giada tespihleri fark ettiği ve ben terk edilmiş bir arabanın kapısını açıp onları koltukta bulduğum andan itibaren, düzgün düşünemiyordum.

Görüşüm kırmızıya boyanmıştı. Damarlarımda kaynayan, o kadar sıcak ki beni işkence eden bir öfke. Yine de tüm bunlara rağmen, beni sertleştiren öfke değildi.

Korkuydu.

Hiç bu kadar korkmamıştım.

Elio odadan çıktı ve kapı daha kapanmadan kolum uzandı ve masamdaki dizüstü bilgisayara vurdu, onu yere düşürdü. Bu yetmedi. Öfkem içimde kabardı ve şiddete dönüştü.

Sırada kitaplıktaki kitaplar vardı, sonra da kitaplığın kendisi. Gürültülü bir patlamayla yere çakıldı. Ardından masa da bir kum torbasına dönüştü. Ucunda duran lamba, duvarlardaki resimleri parçalamak için iyi bir ağırlık oldu ve Charlotte'un dinleme cihazını sakladığı bitki, halının üzerinde ayaklarımın altında ezilerek konfeti haline geldi.

Zaman yine ileriye atladı. Kendimi tutamadım. Ellerim ağrıyordu, parmak eklemlerim yırtılmış ve patlamıştı. Nefesim hırıltılı bir şekilde girip çıkıyordu ve birkaç değerli hafta boyunca kalbimin attığı göğsümdeki boşluk ağrıyordu.

Zaman bana geri döndüğünde, bitkin düşmüştüm. Kollarım zonkluyordu, gömleğim kan lekeleriyle doluydu ve oda harap olmuştu.

Geriye, bana sakın bir gülümsemeyle bakan annemin portresi ve duvarın üstündeki tahta haçtan başka bir şey kalmamıştı. Odayı mahvetmek beni portrenin ve haçın hemen altına diz çökmüş halde bırakmıştı. Haçın cilalı ahşabı parlıyordu ve şeklinin sert çizgileri beni yargılıyordu.

Ben hiçbir şeyden korkmayan bir adamdım. Uzun zamandır kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam.

Her şey değişmişti. Bir noktaya itilmiştim; kırılğan, parçalanmış, sivri uçlu bir parça. Meşhur kontrolüm paramparça olmuştu ve bir yabancı, yere saçılmış cam parçalarından bana bakıyordu.

"Affet beni," sesim ani sessizlikte kısık çıktı. "Affet beni, lanetle beni, cehenneme sürüle... sadece onu geri getir."

Çocukluğumdan beri, annemin tabutunu mezarlığa kadar takip ettiğim günden beri ilk kez dua etmeye başladım.

BİR SAAT GEÇMEDEN, dışarı çıkmış, tespihli terk edilmiş arabanın bulunduğu bölgenin çevresini arıyordum. Gece çökmüştü ve beraberinde kar havada uçuşuyordu. Hava dondurucu soğuktu ve tek düşünebildiğim, küçük hemşiremimin şu anda dışarıda bir yerlerde, üşümüş ve yalnız olduğu idi.

Kayıp.

Tanıştığımız ilk gecenin canlı bir anısı zihnimi doldurdu. Merhamet dilediğinde, taktığı Aziz Anthony madalyonu ışığı yansıtmış ve elimi durdurmuştu.

"Kayboldun mu, bambina?"

"Ben hep kayıp bir varlık oldum."

Takımlar halinde komşu kırsal bölgelerde dolaştık, daireler çizerek gittikçe daha uzağa yayıldık. Şafak ufukta belirmeye başladığında telefonum çaldı.

"Kardeşimin mesajını aldım." Kirill Chernov'un sesi kulağımda yankılandı. "Garden State'te biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Ne tür bir yardım sunabilirsin?"

"Duruma bağlı," diye düşündü Kirill. İçimdeki ateşli ve yakıcı duygu fırtınasına kıyasla, sesi rahatlatıcı olmaktan çok uzak, fazlasıyla soğukkanlı geliyordu.

"Durum şu ki, karım kaçırıldı..." Sözümü kesip, saf ve katıksız korkumu dizginledim. "Bu konuda deneyimin olduğunu duymuştum."

Kirill kıkırdadı. "Kargaşa çıkarmak için bekleyen bir üvey kardeşin var mı acaba?"

"Maalesef yok," diye tersledim. Kardeşi Nikolai'nin, Kirill'in çatı katında tutsak olarak tuttuğu küçük gelini kaçırdığı zamandan bahsediyordu. Çocukluk aşkı ve hayat boyu

takıntısı. Kirill onu geri almak için her şeyi yapmıştı. Artık onun nasıl hissettiğini anlıyordum.

“O zaman düşman listene bak. Eminim ki böyle bir listen vardır. Kimse birkaç kişinin ayağına basmadan New Jersey’in *capo dei capi*’si olamaz.”

“Onu kimin kaçırdığını biliyorum. Sadece nereye götürdüğünü bilmiyorum.”

“Düşmanımın düşmanı dostumdur, öyle değil mi? Onu kaçıran adamlar hakkında araştırma yaptığından eminim, o halde soru şu: onlara yardım etmekten kimin çıkarı var?”

Siktir. Dikkatim dağınıktı ve dengem bozulmuştu. Yapmamam gereken hatalar yapıyordum. Bu benim tarzım değildi. Kontrol ve hassasiyetin en önemli olduğu bu anda, hayatımda ilk kez tam bir karmaşa içindeydim.

Kirill ile konuşmamı bitirip Giada’yı aradım ve kulaklığımdan Lucy’nin sesini duyunca hemen şaşırdım.

“Lucy? İyi misin? Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Artık odamda kalamıyorum. Yardım etmek istiyorum,” dedi sessizce.

Başımı salladım, aciliyetim diğer her şeyi bir kenara itmişti. “Giada, Komiser Reynolds ve Yargıç Ellens’in eyaletteki konutlarını zaten kontrol etti. Daha uzak bağlantıları, eski sevgilileri, kardeşleri, kayınpederleri... herkesi kontrol etmesini istiyorum.”

“Tamam, ona söylerim.”

Giada’nın beni geri araması sadece beş dakika sürdü. Hiç vakit kaybetmemişti.

“700 Riverside Drive, Crestwood – Komiser Reynolds’ın eski eşinin kayınbiraderinin evi,” dedi hızlıca. “Tespah bulunmuş olduğu yerden yirmi mil uzakta.”

“Koordinatları diğer adamlara gönder.”

“Tamam. Ren!” Giada, ben telefonu kapatamadan hemen seslendi.

“Git ve onu eve getir.”

"Beni durdurmayı dene bakalım."

CHARLIE

Göğsümde bir kıpırdanma hissederek uyandım. Birkaç kıpırdanma. Çığlık atarak, soğuk ve sert bedenimin elverdiği kadar kıvrıldım ve boynumda ve göğsümde dolaşıp yemek artıklarıyla beslenen birkaç fareyi düşürdüm. Panik boğazıma tırmandı ve beni boğmak üzereydi. Çaresizdim. Hareket edemiyordum, koşamıyordum, tek yapabileceğim burada yatıp bunu kabullenmekti.

Göz kapaklarıma kurumuş gözyaşları yapışmıştı. Onlar için harcayacak tek damla sıvım kalmamıştı. O kadar susamıştım ki, su düşüncesi zihnimi tamamen ele geçirmeye başlamıştı. Şu ana kadar neredeyse yirmi dört saat geçmiş olmalıydı. Işık kapının altından içeri sızıyordu. Şafak dünyayı aydınlatıyordu. O kadar üşümüştüm ki, artık kontrolsüz bir şekilde titriyordum; kollarım ve ayaklarım uyuşmuştu. Toprağa yapışmış olan yanağım da hiçbir his kalmamıştı.

Burada ölecek miydim?

Hayır. Bu düşüncenin içime işlemesine izin veremezdim. Umudu kaybetmek tehlikeliydi. Hastanede bunu sürekli görüyordum. İnsanların mücadeleye devam etmek için umuda ihtiyacı vardı.

Bodrumun ötesindeki arazide gürültü vardı. Uzakta erkekler bağırıyordu ve insanlar ileri geri koşuyormuş gibi çok sayıda ayak sesi geliyordu.

Yavaş yavaş, bir ses felç olmuş düşüncelerimde yankılandı ve içime işledi. O ses neydi? Yüksek sesli, tekrarlanan bir gümbürtü havayı yırttı. Hızlıca çalan bir davul gibiydi. Hayır, davul değildi.

Şimdi dikkatimi ona verdiğimde, silah seslerinden başka bir şey olamayacak kadar belirgindi. Uzaklardan gelen makineli tüfek sesleri. O sesi tanımak için uzman olmama gerek yoktu. Kalbim boğazıma kadar çıktı.

Renato buradaydı.

Bodrum kapısı kırılarak açıldı ve az önce gördüğüm haydutlardan ikisi içeri girdi.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Beni ayağa kaldırdılar ve biri silahını belime dayadı. "Gösteri zamanı. Acele et," diye homurdandı.

Renato buradaydı. Beni bulmuştu. Ama ben bir tuzaktım ve kocama zarar gelmesini istemiyordum.

Adamlara karşı direndim ama silah yan tarafıma daha sert bir şekilde dayandı.

"Dinle, *chica*, sen yemdin ve artık balık yemi yuttuğuna göre sana ihtiyacımız yok. Zorluk çıkarma."

"Bu imkansız bir istek," diye mırıldandım, kendimi savunmak ya da geri çekilmemizi yavaşlatmak için kullanabileceğim bir şey ararken çılgınca etrafa bakındım. "Kocama sor. Sesi dışarıdan geliyor gibi. İstersen seni tanıştırebilirim."

"Kapa çeneni, sürtük, yoksa ağzını tıkarım."

Bu tehdit beni susturmaya yetti. Bu adamın ağzıma bir şey sokacağı düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Renato'nun beni ağzımı tıkayarak, siyah eldivenleriyle parmağını ağzıma sokarak oynaması ironikti ve bu beni tahrik etmişti, ondan kaçmaya çalışırken bile, ama bu adamların tehdidi midemi bulandırıyor. Bu, kocamın her açıdan benim için bir istisna olduğunun kanıtıydı.

Önümüzde bir yerden bir ses geldi. Saatlerce süren karanlığın ardından içeri süzülen ışık o kadar parlaktı ki gözlerimi kamaştırdı ve kapı eşiğini dolduran karanlık silüetin yüz hatlarını seçemedim. Ama sesi? O sesi her yerde tanırdım. O ses benim yuvamdı.

"Karımı benden başka kimse susturamaz."

Kalbim sıkıştı. Umut, orman yangını gibi içimi kapladı. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelmişti? Silah sesleri hâlâ uzaktan geliyordu.

Tek başına gizlice mi girmişti? Sorular yıldırım gibi zihnimden geçiyordu, ama onu görebilmek için gözlerimi dört açtığımda tüm bunlar bir anda unuttum.

Beni kaçıranlar sesin geldiği yöne dönmüşlerdi ki, biri çığlık attı ve kolumu bıraktı. Renato, elinde bir silahla bodrumun kapısında duruyordu. Silahı bize doğrulttu ve arka arkaya ateş etti; beni tutan diğer adam yere düştü ve beni de yanına sürükledi.

Renato bana ulaştığında her iki adam da yerde kıvranıyordu. Beni kendine doğru çekti, yüzü gergin ve fırtınalıydı. Baştan aşağı siyah giyinmiş haliyle, sanki şeytanın kendi paralı askeri gibiydi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Onun gerçek olduğuna inanmak zordu.

Beni baştan aşağı süzdü, öfke yüz hatlarını sertleştirmişti. "Yaralanmışsın." Sesi son derece ölümcül geliyordu.

"Sen buradasın, yaşayacağım," diye boğuk bir sesle söyledim. "Geldin."

"Tabii ki geldim. Sana söylemiştim, *bambina*, alevli kılıcı olan bir melek bile seni benden uzak tutamaz."

Beni inceledi, kesiklerimi ve morluklarımı, kanlı, çorba ve idrar lekeli giysilerimi gözden geçirdi. Yüzünde o kadar karanlık bir ifade belirdi ki, neredeyse ondan uzaklaşacaktım. Sanki gözlerindeki ışık sönmüş gibiydi.

Parmaklarını yanağımdan aşağı doğru gezdirdi ve silahına uzanmaya çalışıp başaramayan, yere yığılmış ilk Castillo'ya döndü. Renato ayağa kalktı, çırpınan bedeninin üzerinden geçti, silahı aldı ve adamın eline bastırarak onu yere sabitledi.

"Yardım ister misin?" diye sordu, tetiği çekerken soğukkanlı maskesini tekrar takmıştı.

Adamın eli kan ve kemik parçalarıyla patladı. Ses kulakları sağır ediyordu. Ben de kan sıçramasından kaçmak için yan yan yürüdüm. Diğer adam ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı ama bacaklarından vurulmuştu ve sadece birkaç adım topalladıktan sonra yere düştü. Renato, kolundaki gizli bir cebinden bir bıçak çıkardı.

"Bu bizim için kişisel bir mesele değil dostum. Sadece patronun emri."

Renato, tavandaki ışıkta siyah eldivenleri parıldayarak adamın peşine düştü. Adamın üzerine çömeldi ve bıçağı bana doğrulttu.

"Kişisel bir şey değil mi? Yüzünü kim çizdi? Kim değersiz parmak uçlarını onun cildine bastırdı? Kim ona dokundu?"

Yerdeki adam titredi ve havayı idrar kokusu doldurdu. Onu, beni soktuğı durumun aynısına düşmüş görmek şiirsel bir adalet gibiydi.

"Onu kim korkuttu?" Bıçağı adamın yüzünde aşağı doğru sürükledi ve ona fısıldayarak konuşmak için eğildi. "Değersiz canını aldığımda, kafanı keseceğim ve ailene göndereceğim. Nerede yaşadıkları önemli değil. Onları bulacağım. Bunu hayatımın işi yapacağım. Kafayı alacaklar ve o gece, senin kaybın için ağlayıp yas tutarken, sessizce evlerine sızıp onlara da aynısını yapacağım. Sonra kafalarını ailelerine göndereceğim... ve zamanla, senin kanından bir damla bile taşıyan herkesi dünyadan silmiş olacağım."

Bu gerçekten korkunç sözlerle karşı içimden gelen sert itirazı yuttum.

Renato şu anda evde değildi ve ben bu görevdeki canavarı durduramazdım.

Adam inledi ve Renato gülümsedi. "Merak etme, ölmeden önce onlara neden öldüklerini tam olarak anlatacağım." Bunun üzerine bıçağını adamın boynuna geçirdi ve kan omzuna ve yanağına sıçradı. Gözünü bile kırpmadı. O anda gerçek bir iblis gibi görünüyordu.

Ayağı kalktı, yaptıklarını inceledi ve belinden bir tabanca çıkardı. Eli kopmuş adama iki el ateş etti.

İsteseydim bile gözlerimi ayıramıyordum. Sanki gözlerimi ayırırsam o ortadan kaybolacak ve ben de bodrum katında, hala kelepçeli halde, susuzluktan sayıklayarak uyanacakmışım gibi hissediyordum.

Renato yanıma çömeldi, bıçağını pantolonuna silerek temizledi ve sonra dikkatlice bağlarımı kesti. Sonra sırtından küçük bir çanta çıkardı. Suyu daha açar açmaz, ben onu kapıp yudumlamaya başladım.

"Yavaş ol, yoksa tekrar kusarsın," diye mırıldandı, intikam cinayetleri serisinin henüz bitmediğini uyararak o aynı karanlık, ölümcül bakışla beni izlerken. Sırt çantasına geri döndü ve koyu renkli bir kazak çıkardı, sanki camdan yapılmışım gibi yaralı bileklerimi kollardan geçirdi. Ani sıcaklık bir anlığına beni daha da titretmişti. Kollarım yeniden canlanıyordu ve çok acıyorlardı.

"Gitmeliyiz," dedi beni bir süre izledikten sonra, her titrememi ve iç çekişimi dikkatle inceleyerek. Ayağa kalktı ve beni dikkatlice kollarının arasına aldı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum sessizce, şu anda kocama mı yoksa onun yüzünü takmış olan iblise mi konuştuğumdan emin olamadan.

"Bunu bitirmek için," dedi nazikçe.

Bu, az önce sergilediği davranışla o kadar zıt bir durumdu ki, bu manzaraya donakaldım. Kocam ölçülü ve sakindi. Her açıdan kontrolü elinde tutuyordu. Artık değil. O, bir erkeğin olabileceği en vahşi haliyle karşımdaydı. Duygularını ustaca kontrol eden Renato gibi bir adamda bu zıtlık daha da çarpıcıydı. Boynuna sarıldım ve yüzümü oradaki kanlı cilde bastırdım.

Beni dondurucu şafak vakti dışarı çıkardı. Sonny dışarıda duruyordu, elinde silah, yüzü kanlı ve hırpalanmış. Tanıdık yüzünde beliren rahatlama gülümsemesi kalbimi sızlattı. Arazinin arkası sessizdi ve karlı ormanı çevreleyen tel çitlerde pürüzlü bir delik görebiliyordum. Kocam, tek bir adamın desteğiyle, sayısız silahlı muhafızı atlatarak buraya girmiş miydi? Evin yanından geçip ön tarafa doğru ilerledik. Karşılaştığımız kaos bir gösterge ise, ön tarafa saldırırken arka taraftan gizlice girmek planının bir parçasıydı.

. Köşeyi döndüğümde karşıma çıkan manzaraya hazırlıklı değildim.

Arazide yere yığılmış adamlar vardı. Etrafta silah sesleri yankılanıyordu. Düşen kar kanla kaplanmıştı.

De Sanctis çetesinin adamları avluyu doldurmuş, siper almak için çeşitli nesnelerin arkasına çömelmişlerdi. Arabaları kapıları parçalamış, siyah SUV'lerin yan tarafları ateş altında kalmıştı.

Kartel üyeleri verandanın duvarlarının arkasına saklanmışlardı ve ben de arazinin diğer yerlerinde de saklandıklarını varsayabilirdim. Her iki yönden de ateş açılıyordu. Evin yanındaki gölgelere adım attık ve mükemmel bir siper sağlayan park edilmiş bir aracın yanında durduk.

"Ee, Giada?"

Renato'nun sesi beni şaşırttı, ta ki kulağındaki göze çarpmayan kulaklığı fark edene kadar.

"Onu buldum. Onlar nerede?"

Cevabını duyamadım.

"Elio nerede?" diye merak ettim, gölgelere ve ateş hattının dışında kalmaya çalışan adamlara bakarak merak ettim. Durum çıkmaza girmiş gibi görünüyordu. Renato'nun *yardımcısı* her zaman onun yanındaydı.

"Yolda," dedi Renato.

"De Sanctis!" Yüksek bir çığlık arazide yankılandı. Sanki üstümüzden geliyor gibiydi.

Orada, adamları tarafından çevrili, olayı izleyen bir balkonda Juan duruyordu. Adamları onun etrafında insan kalkanı oluşturmuştu.

"Saklanacak mısın yoksa bir erkek gibi benimle yüzleşecek misin?" diye kışkırttı Juan.

Renato, evin önündeki savunmasız alana çıkmak için hiçbir harekete geçmedi. Bunun yerine, başını geriye eğdi ve yukarı doğru bağırdı.

"Demek sensin? Castillos'un başı sen misin? Şehir merkezindeki depoma girdiğinde bunu itiraf edecek cesaretin bile yoktu. Her zaman bir korkak mıydın?" Renato meydan okudu.

Juan, sesinde rahatsızlık duyulur bir tonla hemen cevap verdi. "Korkak değilim, sadece senden daha akıllıyım. Operasyonunu görmek istedim ve gördüm. İlginç şeyler. Belki de senin yerini aldığımızda bazı unsurları koruyacağız. De Sanctis Mafyası'nın hüküm sürdüğü günler sona erdi."

"Öyle mi?" diye sordu Renato.

Giada'nın kulaklıktan mırıldandığını duyabiliyordum ve ne dediğini merak ettim.

"Beni korkak olarak görmen umurumda değil. Yakında öleceksin ve şehrin benim olacak," diye bağırdı Juan.

"Bundan neden bu kadar eminsin?" diye sordu Renato, ilgisiz bir ses tonuyla.

Sesinin giderek yükselmesinden anlaşıldığı kadarıyla, bu durum Juan'ı açıkça sinirlendiriyordu.

"Çünkü bu işte yalnız değilim. Yanlış insanları kızdırdın, De Sanctis, ve şimdi bunun tehlikesini anlayacaksın."

"Yanlış insanlar mı, yoksa yanlış kişi mi? Komiser Reynolds'tan bahsediyorsun, değil mi? Bu ev onun ailesine ait, değil mi? Bu eve yaptıklarından gerçekten nefret edecek."

"Senin gitmeni istiyor ve bunu benim yapmamı istiyor. Benim için kazan-kazan durumu."

"Hmm, belki. Ama kendini tehlikeye atmadan bana burada ulaşamazsın."

"Doğru, belki de öyle, ama durmayacağız. Eğer bugün seni yakalayamazsam, seni ya da *onu* aramaktan asla vazgeçmeyeceğiz. Yakında bir gün, ona ulaşacağız."

Renato uzun bir süre sessiz kaldı, sonra bana baktı. "Bunu göze alamam," dedi sessizce. Beni dikkatlice yere indirdi ve ona uzanmaya çalıştığımda ellerimden kaçındı.

"Ne yapacağız? Onlar yüksek bir yerde, bir mucizeye ihtiyacımız var," diye anlamsızca mırıldandım, korku ağzım hariç her yerimi felç etmişti.

Juan bize doğru bağırdı, "Yoksa kadının ölmesi umurunda değil mi?"

"O ölürse, yaşamak umurumda olmaz," dedi Ren, gözleri benimkilere sabitlenmiş, neredeyse fısıldayarak. "Çünkü onsuz yaşayamam."

Havada, kanat çırpma sesi gibi uzak bir ses vardı, gittikçe yaklaşıyordu, ama tüm dikkatim Renato'daydı.

Yanağımı avuçladı. "*Prens'i* okumaya devam et, küçük hemşire. Aileyi yönetmene yardımcı olacak. Ve şapelde bana hiç aşık olup olmadığımı sorduğunda verdiğim cevabı değiştirmem gerekiyor." Beni tekrar öptü. "Cevap evet. Sen, seveceğim ilk ve son kadınsın."

"Ne oluyor be?!" Renato'nun yeleğine yapıştım ve bırakmayı reddettim. "Oraya çıkamazsın." Sonny'nin elleri omuzlarıma yapıştı, beni olduğum yerde sabitledi.

Renato, kirli ve karışık saçlarımı okşadı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Büyük tehlikeler olmadan büyük başarılar elde edilemez.' Bu konuda Machiavelli'ye katılıyorum."

Uzaktaki sesler yaklaşıyordu. Yardım geliyor muydu? Patlamadan buraya nasıl gireceklerdi?

Renato ellerimi yeleğinden çekip aldı ve ben Sonny'ye doğru sallandım. Onun tutuşu, karşı koymam için bana bir santim bile yer bırakmıyordu. Beni Ren'le birlikte gitmeme izin vermeyecekti. Kocam benden iki adım uzaklaştı, bakışları bana sabitlenmişti.

"Peki, Castillo! Teslim oluyorum," diye bağırdı Renato, sesi her şeyi bastırıyordu. Bir adım daha geri attı.

Çığlık attım, ona uzandım ama bana başını salladı.

"Aklından bile geçirme, küçük hemşire. Bana güven." Sonra döndü ve evin önündeki savaş alanına doğru yürüyerek, ellerini yavaşça kaldırarak herkesin dikkatini dağıttı.

Herkes donakaldı. Onun ölü bölgeye doğru yürüdüğünü, tüm dikkatleri üzerine çekip kendini hedef haline getirdiğini izlerken panik içinde bir çığlık attım.

"Güçlü Renato De Sanctis, karısının yerine kendi kafasını kesme tahtasına koyuyor. Ne romantik," dedi Juan alaycı bir şekilde.

Renato balkona bakıyordu. Bakışları hiç sarsılmadı. *Ne yapıyordu?* Kendini öldürtecekti.

Sonra başımızın üstünden bir gürültü geldi ve ortalık cehenneme döndü.

Juan silahını kaldırdı ve Renato'ya ateş etti. Merminin karnına isabet ettiğini görünce çığlık attım. Tek dizinin üzerine çöktü. Mutlak korku bana daha önce hiç tanımadığım bir güç verdi ve Sonny'nin ayağına sertçe bastım ve onun dikkati dağıldığı anı fırsat bilip kendimi kurtardım. Renato'ya doğru koştum.

Aniden, etrafımızdaki hava mermilerle doldu. Işık karanlık bahçelerin üzerine parladı ve Juan'ın adamlarını insan kalkanı olarak kullanarak balkonda durduğu yeri aydınlattı.

Hassas atışlar gürledi, gürültü patlamaları geceyi yırttı. Adamlardan oluşan kalkan düştü ve Juan da hemen ardından düştü. Kafasının arkası patladı ve sonra gözden kayboldu.

Helikopter bir an havada asılı kaldı, ben gözlerimi kapatıp yukarı baktım, parlak ışıklara gözlerimi kırıştırdım. Elio'yu, bacaklarını kenara sarkıtmış, elinde keskin nişancı tüfeği ile otururken gördüm. Sonra tekrar Renato'ya doğru koştum.

De Sanctis adamları gizli saklandıkları yerlerden akın akın çıkıp kaçmaya çalışan kalan kartel üyelerini yakaladılar. Çatışma sesleri havayı yeniden doldurdu ama önemi yoktu. Beyaz zeminde yatan siyah giysili figürden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ona ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzüne dokundum.

"Renato? Ren, beni duyuyor musun?" Gözyaşlarım yüzümden süzüldü. *Kendine gel, Charlie, sen bir hemşiresin. Onu kurtar.* "Ölmana izin vermeyeceğim. Sana ihtiyacım var, o yüzden ölmene izin veremem," diye öfkeyle mırıldandım ve siyah yeleğini yırtmaya çalıştım, ama bu çok zordu.

Onu kesmek için bir bıçak aramaya gittim. Kurşun deliğini bulup üzerine baskı uygulamam gerekiyordu.

"Hayatımı mahvettin ve bana aşık oldum, şimdi de öylece ölebileceğini mi sanıyorsun? Seni kötü, iğrenç piç. Sana ruhumu vaat ettim ve onu alabilmen için hayatta olman gerekiyor," diye mırıldandım, sonunda elimi yeleğin altına sokup sert, yastıklı bir malzeme buldum. Bana biraz tanıdık geldi.

Nefesimi tuttum, yeleğin altındaki pürüzsüz kumaşın üzerinde elimi gezdirerek onu bulana kadar aradım. Seramik plakada açtığı delikte sıkışmış bir mermi.

"Benden *o kadar* kolay kurtulamazsın, *anima mia*. Korkarım ki benden kurtulamayacaksın."

Aşağı baktım ve onun beni izlediğini gördüm. Sesi daha çok kendisine benziyordu.

"Kurşun geçirmez yelek mi giyiyorsun?!" diye bağırdım.

"Tabii ki var. Hayatım boyunca seninle tanışmak için bekledikten sonra, birkaç hafta sonra ölmenin ne anlamı var ki?"

Ona vurmak istedim ama bir şekilde kendimi onu kucaklarken buldum. Kollarını bana doladı ve başımın üstüne öpücük kondurdu.

"Kafana kurşun isabet edebilirdi!" diye itiraz ettim. "Daha kötü ölüm şekilleri de var."

Ona vurdum ve elim kurşun geçirmez yeleğe çarptığı için acıdı.

"Ayrıca, profesyonel gangster olsun ya da olmasın, çoğu insan berbat bir nişancıdır."

Onun kara mizahı, her şeye rağmen beni gülümsetti.

"Konuşmak yeter," dedi ve beni kollarına daha sıkı çekti.

Sıkıştığım için kaburgalarım ağrıdı ama tek kelime bile etmedim. Bu his çok güzeldi.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordum, sesim onun giysileri yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Daha iyi mi?"

"Daha önce farklıydın... korkutucuydun."

"Ben her zaman korkutucuyum Charlie, bunu göremeyen tek kişi sensin." "Beni gerçekten seviyor musun?"

"Sence kendimi sırf hedef tahtası olarak sunar mıyım?"

Yutkundum ve dirseğime yaslandım.

"Ben de seni seviyor olabilirim," diye itiraf ettim sessizce. O güldü ve sonra yüzünü buruşturdu. "Oh, biliyorum." "Biliyor musun?"

"O küçük böceği yok edip polislere siktirip gitmelerini söylediğinde anladım."

"Bunu duydun mu?"

"Tabii ki duydum. Hiç bu kadar gurur duymamıştım." Alnımı öptü.

Helikopter biraz uzakta inmişti ve Elio, yanında başka bir adamla birlikte kanlı karların üzerinde bize doğru büyük adımlarla yürüdü. Arkadaşı solgun ve dövmeleli bir adamdı, çok tehlikeli bir adamın sert havasına sahipti.

"Beni nasıl buldun?" diye merak ettim.

De Sanctis adamları etrafımızı temizlediler. Hiç kimseyi sağ bırakmama talimatı almış gibiydiler. Bu korkunç bir düşünceydi, ama bu benim seçimim ya da sorumluluğum değildi. Bu, kocamın seçimi idi.

"Bununla başladım ve bu bizi oldukça yaklaştırdı."

Renato cebine uzandı ve aradığını bulana kadar el yordamıyla aradı. Sonra babamın tespihini bileğime doladı. Gözlerim yeniden yaşlarla doldu.

"Kız kardeşime takip cihazı mı taktın?" Kızgın değildim. Belki kızgın olmam gerekirdi, ama değildim. Onun otoriter ve kontrolcü eğilimleri günü kurtarmıştı. Artık onun dünyasında yaşıyorduk. Yeni kurallar geçerliydi.

"Tabii ki taktım. O benim ailemden."

Dudaklarımı ıslattım ve en iyi telaffuzumu yapmaya çalıştım. "*La famiglia prima di tutto?*"

Gülümsemesi geniş ve samimiydi. "*Brava, anima mia.* Şimdi, seni eve götüreyim."

RENATO

Charlotte, birkaç dakika önce bıraktığım banyodaki koltukta uslu uslu oturuyordu.

Evdeydik ve korkak liderleri de dahil olmak üzere Castillo Karteli'nin tüm üyelerini ortadan kaldırmıştık. Kirill Chernov, hem de bir helikopterle gelmişti. Bratva'ya ileride bir iyilik borcum olacaktı, ama o da bir nevi ailemden sayılırdı. Ruslar çoğunlukla öngörülemez psikopatlar olabilirlerdi, ama o da ailemden biriydi. *La famiglia prima di tutto.*

Kirill ve Rusları hayatta kalanları infaz etmeden önce Charlie'yi ve adamlarımı oradan uzaklaştırmıştım. Çatışmada üç adamımı kaybetmiştim ve bu, karımın durumu gibi vicdanımı ağır bir şekilde yüklemişti. Eve giderken hastaneye uğramıştık, orada beyin sarsıntısı olup olmadığına bakılmıştı. Kaburgalarında çürükler, kesikler ve morluklar vardı, ama neyse ki daha fazlası yoktu. Doktor onu hastanede tutmak istemişti, ama Charlotte eve gitmekte ısrar etmişti. Kendi banyosunu ve yatağını istiyordu ve ben buna karşı çıkmayacaktım. Hele de bu kadar sessizken. Sessiz bir Charlie hiç de normal değildi.

Ona bakınca kanım kaynıyordu. Yüzünün bir tarafı morarmış ve çürüklerle doluydu, dudakları kesilmiş ve şişmişti, gözünün altında da kocaman bir morluk vardı. Bilekleri kelepçelerin izleriyle kanıyordu ve sanki dövülmüş gibi her yeri ağrıyordu. Henüz kirli giysilerinin altını görmemiştim.

Ona bu kadar saygısızca davrandıkları, onu o kirli giysilerle oturmaya zorladıkları gerçeği bile, o pislikleri mezarlarından çıkarıp tekrar parçalamak istememe neden oldu. Ne yazık ki, bu bir kereden fazla tekrarlanamayacak bir zevkti.

Banyoya girdim. Charlotte irkildi. İçimi daha da büyük bir öfke kapladı. Karım, o adamlar yüzünden kendi evinde korkuyordu.

Komiser Reynolds yüzünden. Hak ettiğini alacaktı, hem de çok yakında.

"Hadi seni temizleyelim," dedim ona sert bir sesle. Gözleri benimkilerden kaçtı.

"Kendim yapabilirim," diye mırıldandı, utanç yanaklarını kızartıyordu.

"Yapabileceğini biliyorum, ama bana izin vermeni istiyorum." Önünde çömelip ellerimi dizlerine koydum. "Benden kaybolmanı ya da benim takip edemeyeceğim bir yere gitmeni istemiyorum."

Dudaklarını ısırdı ve dişleriyle bir yara izine değince yüzünü buruşturdu.

"Bırak da ben seninle ilgileneyim, Charlie."

Yutkundu. Böyle savunmasız kalmanın ona ne kadar zor geldiğini ve sonra da bununla ne kadar cesurca yüzleştiğini görebiliyordum. Kimse karım kadar cesur değildi.

Omuzlarını dikleştirdi. "Tamam. Peki. Madem ısrar ediyorsun."

"İsrar ediyorum." Önce çoraplarını, sonra tişörtünü ve sütyenini çıkardım.

Kaburgalarının yan tarafında morluklar vardı ve oradaki morlaşmış cilde hafifçe dokunduğumda irkildi.

Sonra kot pantolonuna geçtim. Kirli, kurumuş kotu çekerken boğuk, utangaç bir ses çıkardı. Çıkardıktan sonra, onu külotuyla birlikte doğrudan çöp kutusuna attım ve duşu açtım. Hava buharla doldu. Saçları düğümlenmişti. Aynanın yanındaki fırçayı aldım ve yavaşça saçlarını taradım.

Ben tararken, fırça kafa derisini çekerken gözlerini kapattı ve bana yaslandı. Lucy, Carmella

. Uyku kıza iyi gelirdi. Şok yavaşça ve dalgalar halinde gelir. Charlie hâlâ direniyordu. Nasıl pes edeceğini bilmiyordu.

"Tamam, hadi duşa girelim." Fırçayı bıraktım ve onu sıcak, buharlı cam kabine yönlendirdim.

Bir an duşun altında durdu, suyun her yerine işlemesine izin verdi. Ben zaten çıplaktım, sadece tişört ve bol pantolon giymiştim. Ona yardım etmek için duşun altına girdim.

Saçını yıkamak kolaydı. Vücudunu sabunlamak zordu. Çürükler ve kesiklere rağmen, karnının eğimlerine, kalçalarının ve poposunun kıvrımlarına dokunmak beni delicesine tahrik etti. Bu kadını doldurmak için uygunsuz ve inkar edilemez bir ihtiyaç hissettim. Onun içine derinlemesine dalmak ve onun burada, kollarımda, hayatta ve iyi olduğunu kendime kanıtlamak istedim. Sabunun acıttığından şikayet etmedi. Hiçbir şeyden şikayet etmedi.

"Dön," dedim sert bir sesle.

Sıkı kıvrımları ve ıslak teni beni çıldırtıyordu. Çürükler ve kesikler beni öfkeyle dolduruyordu. Onu, sanki camdan yapılmış gibi dikkatlice yıkadım. Bana sarıldı, göğsüme bakıyordu.

"Her yerin ıslak." Sesi, sandığım kadar yorgun değildi. "Umurumda değil."

Bana baktı, parmak uçlarına yükseldi ve beni

.

"Aklımdan bir türlü çıkmıyor," diye mırıldandı. "Unutmak istiyorum."

Duşun yağmurunun altında orada dururken o kadar güzel ve değerliydi ki. Onu neredeyse kaybediyordum.

Yüzünü nazikçe avuçlarımdan arasına aldım ve dudaklarına dikkat ederek onu öptüm, sonra dudaklarımı aşağıya doğru kaydırdım. Isınmış duvara yaslandı ve ben, tişörtüm ve pantolonum sıırılsıklam halde, gözlerimi onun gözlerine dikmiş olarak ayaklarının dibine diz çökerken beni izledi. Orada, tıpkı benimkiler gibi, onun arzularını okuyabiliyordum. *Bana unuttur.*

"Bunu bana bırak, *bambina*."

CHARLIE

Ertesi gün, derslerime gitmek için erken kalktım.

Son kırk sekiz saati kafamdan atmam gerekiyordu ve moral bozukluğuna karşı meşgul olmaktan daha iyi bir çare yoktu.

Sırt çantamı alıp aşağı indiğimde ve dışarı çıkacağımı söylediğimde — kaburgalarım incinmiş, çenem morarmış haldeyken — Renato'nun benimle bu konuda tartışacağını yarı yarıya bekliyordum. Sonny endişeli bir ifadeyle sandalyesinden fırlamış, Carmella ise hemen karşı çıkmıştı.

Renato ise sadece başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tüm bu olayların hayatımı etkilemesine izin vermemem konusunda inatçı tavrım onu hiç şaşırtmamıştı.

"Aramalarına cevap ver ve Sonny'nin yanından ayrılma." "Ayrılmayacağım."

"Aferin kızım," dedi, yüzümde bir sıcaklık hissettiren bir sırtışıla.

Bu adam, tek bir yerinde yorumla beni tahrik edip dikkatimi tamamen dağıtabiliyordu.

Elleri kalçalarımı kavradı ve kendimi ondan koparmak zorunda kaldım, sonra da geri dönme dürtüsüyle mücadele ettim.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordum, beni arabaya kadar geçirirken.

"Avukatımla görüşeceğim, sonra da eski bir arkadaşım. Ama akşam yemeği için eve geleceğim." Bana doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben eve gelip yemek yiyebilmem için, pantolonsuz, bacaklarını açmış halde, yerimde hazır ol."

Aynen böyle, benim yaramaz kocam beni arabanın arka koltuğuna oturttu ve kapıyı kapattı.

Sonny sürücü koltuğuna oturduğunda hâlâ kızarıyordum.

KAMPÜSE GİTTİK. Kar yağmıştı ve her şey taze ve yeni görünüyordu. Arabadan inerken inledim.

"Hafta sonuna kadar evde kalmalıydınız, Bayan D," diye şikayet etti Sonny, arabadan inip koluma girerken.

"Peki ne yapacaktım? Sınavlar yaklaşırken geride kalırken yastığıma mı ağlayacaktım?"

O tıkırdadı. "Patron haklıymış."

"Ne konuda?"

"Senin o büyük cesaretin hakkında."

Gülerek kahkaha attım ve kaburgalarım ağrıdı. Belki de Sonny haklıydı ve ben kendimi zorlamamalıydım. Belki de dün gece hastanede kalmalıydım, ama tanıdığım insanları görmekten nefret ediyordum. Kimsenin bana ne olduğunu sormasını istemiyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Tıp uzmanlarının en kötü hastalar olduğunu söylerler ve benim durumumda bu doğrudu. Ancak, önümüzdeki birkaç gün içinde durumum düzelmek yerine kötüleşirse, geri dönerdim. Kendimi zorlamam gerekecekti, yoksa kocam bunu benim için yapardı.

"Umarım Doktor Dan sunum yapmıyordur," diye mırıldandım kendime, koridorda yürürken.

"Oh, eminim değildir. Duymadın mı?" diye sordu Sonny düşünceli bir şekilde. "Bir kaza geçirdi; ön dişlerinin yarısını kaybetti ve rekonstrüktif cerrahiye ihtiyacı var."

"Dur, ne?" Durup Sonny'ye baktım. O ise kıpırdamadı bile. "Çok yazık."

"Gerçekten kaza mı geçirdi?"

Sonny omuz silkti. "Kaza geçirmek o kadar da nadir bir şey değil. İnsanlar her gün kaza geçiriyor. Evden çıkmak bile kaza geçirme riskini beraberinde getirir."

Hatta evde kalmak bile öyle."

"Ve bir mafya patronunun karısına asılmak bu riski daha da artırabilir, değil mi?" Sınıfın eşiğinde durup Sonny'ye sertçe baktım.

O sadece sıırıttı. "Bu sizin sözleriniz Bayan D, benim değil. Ders bittiğinde burada olacağım."

DERS SONRASI, eve gitmeden önce kahve dükkanına uğradım. Kampüsteki o yerin mevsimlik sıcak çikolatasını gerçekten çok seviyordum, bunun beni sıradan bir sürtük yapıp yapmadığını umursamıyordum artık. Ayrıca, Casa Nera'ya dönmeden önce düşünmek için biraz yalnız kalmak istedim. Telefonumda Lucy'den gelen bir mesaj vardı ve beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, okumaktan kendimi alamıyordum.

Belki aşçılık okulu, ne dersin?

Bu, doğru yönde atılmış küçük bir adımdı. Lucy'nin geleceği için gerçek bir yön. En önemlisi, mesajda yazmayanlardı. Hayatında ilerlemeyi seçmek, yeni gerçekliğimizi kabul etmek anlamına geliyordu. Bu, onun bir dönüm noktasına geldiği umudunu doğurdu bende. Belki de suçluluk ve kinleri, bir ömür boyu süren pişmanlıkları geride bırakıp nihayet yolumuza devam edebilirdik.

Kahvemi bitirdim ve her sabah Casa Nera'ya teslim edilen İtalyan gazetesinin futbol sayfalarını okuyan Sonny'nin yanına döndüm.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Kaburgalarım ağrıyordu, yorgundum ve bir hafta uyuyabilirdim, ama aynı zamanda garip bir şekilde memnun hissediyordum, sanki fırtına nihayet geçmişti.

Daha başımı sallamıştım ki, arkamdan gelen ses beni aniden arkamı dönmeye zorladı.

"Bayan De Sanctis, son zamanlarda sizi bulmak çok zor."

Dedektif Vane, sanki kavgaya hazırlanıyormuş gibi kızarmıştı. Whitely, ciddi bir yüz ifadesiyle onun arkasında duruyordu.

Sonny hemen dedektiflerle benim aramıza girdi. "Bayan De Sanctis'i rahatsız etmenin ne alaka var?"

"Resmi işimiz var, izin verirsiniz," dedi Dedektif Vane, bir kağıt parçasını Sonny'nin göğsüne vurarak.

Sonny kağıdı elinden aldı ve açtı.

"*Vaffanculo*," diye homurdandı, ki bunu iyi bir haber olarak algılamadım. "Nedir bu?"

"Bu senin tutuklama emrin," dedi Dedektif Vane zaferle. "Charlotte De Sanctis, kanıtları yok etmek veya gizlemek, yanlış bilgi vermek ve tanıkları etkilemek dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere adaleti engellemeye ilgili eylemlerden suçlanıyorsun. Sessiz kalma hakkın var..." Dedektif Vane, bu işten büyük zevk alarak bana kelepçe takarken, diğer haklarımın sesleri kayboldu.

Sonny çoktan telefonda, hızlıca İtalyanca konuşuyordu. Dedektifler beni duyamayacakları bir yere sürüklemekten önce telefonu kulağından alıp hoparlöre geçirdi.

"*Bambina*, tek kelime etme. Karakolda buluşuruz." Renato uzaktan homurdandı.

Sonra koridordan geçip merdivenlerden aşağı, bizi bekleyen polis arabasına doğru yürüdük.

"Bu, senin tarafını tuttuğun o suçluyla evlendiğin için yaşayacağın pek çok suçlu yürüyüşünden ilki, Charlie," dedi Dedektif Vane kulağıma fısıldayarak. "Utanç verici değil mi?"

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırdım, çenemi kaldırdım ve omuz silktim.

Soğukkanlılığım, sorgu odasında bir masaya kelepçelendiğim ana kadar sürdü. Dedektif Vane ve Whitely beni bir süre ter içinde bırakıp odadan çıktılar. Sanki tüm hayatım gözlerimin önünden bir anda geçti. On yıldır kaçmaya çalıştığım tüm dertler bir anda üstüme çöktü. Grup evinde geçirdiğim onca gece, ben gözcüydüm; ikinci kattaki kırık pencereden dışarı sızmaya korkup, bunun yerine geride kalıp kapıyı koruyan çocuktum. Hemşirelik okuyan arkadaşlarım zorlu sınavları geçtikten sonra sahilde çıplak yüzmeye giderken, ben sahilde kalan kişiydim.

Çanta bekçisi. Duvar çiçeği. Kurallara uyan. Şimdi hayatım tamamen rayından çıkmıştı, peki tüm o endişe ve fedakarlıklar ne için olmuştu ki? Boşuna harcanmış bir çaba. Hayatım boyunca gizlice dışarı çıkabilir, çıplak yüzebilir ve kuralları çiğneyebilirdim. Sonuçta yine aynı yere gelmiştim.

"Bayan Burke, sizi çok bekletmedik, değil mi?" Whitely içeri girip kapıyı arkalarından kilitlerken sordu.

"Adım Bayan De Sanctis ve sorun yok."

"Hmmm, Bayan De Sanctis." Dedektif Vane karşımda oturdu ve gülümsedi. "Nasılsın, Charlie?"

Omuz silktilim. "İyiyim. Sen?"

"Oh, harikayım. Sen biraz hırpalanmış görünüyorsun. Kocanı kızdırdın mı?"

Onun sert ses tonu beni acı bir kahkahaya boğdu. "Eğer öyleyse, eminim ki sizin sıcak ve destekleyici tavrınız beni gerçekten rahatlatırdı. Gerçek aile içi şiddet mağdurlarına da böyle mi davranıyorsunuz, yoksa sadece sindirmeye çalıştığınız insanlara mı?"

Dedektif Vane bana sert bir bakış attı. "Zayıf kadınları sevmem Bayan De Sanctis, ve kendilerine sunulan yardımı kabul etmeyen insanları da sevmem."

"Sizin yardımınıza ihtiyacım yok. Beni mağdur eden tek kişiler siz ikinizsiniz."

Whitely öne çıktı, masanın üzerine bir dosya koydu ve onu açtı. İçindeki fotoğrafın köşesinde beyaz bir minibüs duruyordu ve önünde bir sıra ceset torbası diziliydi. Hemen tanıdım. Dün geceki sahneyle aynıydı ve o cesetlerin Castillo Karteli'ne ait olduğuna bahse girebilirdim.

“Bunu bana neden gösteriyorsun?” “Tanıdık geliyor mu?”

“Sanırım bu bir filmde bir sahne, değil mi? Sadece hangisi olduğunu hatırlayamıyorum.”

Dedektif Vane kıkırdadı. “Gerçekten böyle mi davranacaksın? Aleyhinde ciddi suçlamalar olduğunu bilmiyor musun? Hapis yatabilirsin.”

Hapis mi? Hapis yatmamın tek yolu, Renato'ya bir şey yükleyebilmeleriydi ve ben bu palyaçolardan çok daha fazla kocamın manipölasyon ve stratejilerine güveniyordum.

Cevap vermedim, bundan sonra en iyi stratejinin bu olduğuna karar verdim.

“Bunu sana, evlendiğin adamın ne kadar tehlikeli olduğunu anlaman için gösteriyorum. Sana ve kız kardeşine zarar verebilir.”

Dilimi tuttum ve Whitely'ye dik dik baktım. Sözlerinin üzerimde hiçbir etkisi yoktu.

“Charlotte, sana hala yardım edebiliriz. Renato'nun dün gece olaya karıştığını biliyoruz. Kirill Chernov adını hiç duydun mu? O ve kardeşi, Doğu Kıyısı'nı vuran en tehlikeli suçlulardan ikisi. Onlardan daha tehlikeli olan tek kişi kocan.”

Sert bir vuruş Whitely'nin dikkatini dağıttı ve ayağa kalkıp kapıya doğru giderken mırıldandı.

“Umarım bir şeye engel olmuyorumdur? Müvekkilimden bir telefon almadım ve siz onu sorguya çekiyorsunuz, iletişimde bir karışıklık olmalı, değil mi?”

Yeni gelenin kendinden emin tavırları içimde yükselen gerginliği bastırdı. Bana müvekkili demişti. Bu, Renato'nun avukatı olmalıydı.

Odaya girdiğinde tüm gözler ona çevrildi. Daha önce gördüğüm hiçbir avukata benzemiyordu. Özel dikim bir takım elbise giymiş bir gangster gibi görünüyordu ve bu ona yakışıyordu. Kısa saçlı, boyun ve parmak eklemlerinde dövmeleri olan, muhtemelen benim bir yıllık garsonluk maaşımdan daha pahalı olan ve devasa omuzlarına uyacak şekilde özel dikilmiş bir takım elbise giyiyordu.

"Charlotte, ben Ronan Black, kocanın yakın arkadaşı ve danışmanıyım."

"Onun *danışmanı olduğunu* kastediyorsun, değil mi Black? Neyse onu söyle," dedi Dedektif Vane, avukatın bu kadar çabuk gelmesinden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Ronan ona bakma zahmetine bile girmediydi. Tüm dikkati bendeydi. "Seni temsil etmek ve bu yanlış anlaşılmayı olabildiğince çabuk açıklığa kavuşturmak için buradayım." Elimi sıktı, nazikçe, devasa, dövmeli eli benimkinin iki katı büyüklüğünde olmasına rağmen. Yanıma oturdu ve evrak çantasını yere koydu. "Sana içki ikram ettiler mi?"

Başımı salladım. Dedektiflerin soğuk tehditlerinden sonra, onun ani ilgisi ve sıcaklığı beni ağlamaklı hissettiriyordu. Geçirdiğim son birkaç günün ardından, sabrım tükenmek üzereydi.

Ronan kıkırdadı. "Vay vay, bugün tüm kuralları çiğniyoruz, değil mi dedektifler? Size yönelteceğim diğer suçlamaların üzerine bir de zorlama suçlaması eklenmesini istemeyiz."

Whitely su almaya giderken Dedektif Vane alaycı bir şekilde güldü. "Bize ne istersen at, kanun bizim tarafımızda."

Ronan kaşlarını kaldırdı. "Sen dedektif olmanın yanı sıra avukat da mısın, Dolores? Ne ilginç. Pekala, hadi bu sirk başlasın. Elinde ne var? Sorularını sor." İki yönlü aynaya dönüp baktı. "Ve açıkça belirtmek isterim ki, bu sorgulamanın kaydedildiğini teyit etmenizi rica ediyorum."

Hoparlörden bir ses duyuldu. "Bunu teyit edebilirim."

“Mükemmel. Hadi o zaman, elinde ne var göster bize,” dedi Ronan, her kelimesinden kibir damlıyor.

Söylediği her kelime dedektifleri kızdırmak için tasarlanmıştı ve işe yarıyordu. Ona şimdiden tahammül edemiyordum ve birinin benim tarafımda, diğer tarafta değil olmasına hiç bu kadar rahatlamamıştım.

“Müvekkilinizin, şüphelinin evine yerleştirilen ve yargıç tarafından onaylanmış dinleme cihazının yerini, suçlarını gizlemelerine yardımcı olmak ve yanlış bilgi vermek amacıyla bilerek ifşa ettiğine inanmak için nedenlerimiz var,” dedi Dedektif Vane.

"Bu ne anlama geliyor?" diye haykırdım.

Ronan sırtıttı. "Bu, dinleme cihazından duydukları her şeyin, onları yanıltmak için kasten tasarlanmış bir yalan olduğu anlamına geliyor. Müvekkilimin söz konusu cihazı kocasına ifşa ettiğine dair hiçbir kanıt yok. Ayrıca, cihazla ilgili arama emrini görmek istiyorum. Makul şüphe, onaylatılması oldukça zor bir şeydir."

Whitely'nin yüzü kızardı. "Size göndeririz."

"Şimdi görmek istiyorum, çok teşekkür ederim," dedi Ronan ve elini küçümseyen bir hareketle salladı.

"Sen tam bir baş belasısın Black, yoksa O'Connor mı demeliyim? Kuşlar kendi türleriyle uçar sanırım, İtalyanlar, İrlandalılar, Ruslar... hepiniz pisliksiniz."

"Aslında, tam ifade 'kuşlar tüylerine göre sürülenir'dir – kedi gelene kadar, ve Dolores," Ronan eğildi, "sen kedi değilsin. Profesyonel davran, yoksa sorun yaşarız."

Whitely tekrar ortaya çıktı ve Ronan'ın masasına bir kağıt attı. Ronan, kağıdı alıp okumak için acele etmedi.

"Yargıç Winfred Ellens. Oh, canım, bu senin için korkunç bir tesadüf. Haberleri görmedin mi?" Ronan cebinden telefonunu çıkardı ve bir web sayfasını açtı. Yüksek sesle okudu. "Yargıç Ellens, rüşvet kabul etmek, zorlama, tanık tehdidi ve adaleti saptırmak için gizli anlaşma yapmak dahil olmak üzere ondan fazla suistimal suçunu itiraf etti.

. Umarım bu arama emri talebini destekleyecek dürüst birisi vardır?” Kağıdın üzerindeki bir alanı işaretledi. “Komiser Reynolds mu?” Sıcak bir kahkaha attı. “Bence bu konuda başın biraz belada olabilir. Sakın Yargıç Ellens, müvekkilimin tutuklanması için de arama emri çıkarmadı, değil mi? Hazır buradayken onu da görmek isterim.”

“Sen ve o canavar De Sanctis ne yaptınız? Onları sindirdiniz mi? Tehdit ettiniz mi?”

Ronan gözlerini devirdi. “Yargılama, yargılanmayasın, Dedektif Vane. Son birkaç haftadır müvekkilime nasıl davrandığınızla çok ilgileniyorum.”

Yutkundu, bakışları odanın içinde dolaştı. Bana odaklandı. “Charlotte, sana yardım edebiliriz. Yapamayacağımızı düşündüğünü biliyorum, ama yapabiliriz, sadece bize onun ne yaptığını söylemen yeterli, her şey senin için değişecek.”

Bunun benim istediğimin tam tersi olduğunu bilmiyordu. O anda kapı çalındı ve telaşlı görünümlü bir adam içeriye baktı.

“Dedektifler, bir saniye.”

Dedektif Vane ve Whitely beni Ronan'la baş başa bıraktılar.

"Şimdi ne olacak?"

"O, şefleriydi. Ortaya çıkan ciddi kanıtlar göz önüne alındığında “Yargıç Ellens konusunda, onunla ilgili tüm devam eden davalar, soruşturmalar, tutuklama emirleri ve benzeri işlemler askıya alınacak. Hemen ayrılmak için baskı yapacağız ve birkaç gün içinde her şeyin düşürüldüğünden emin olacağım. Bitti artık Charlotte, bu sefer temelli. Yargıç Ellens, senin davanda rüşvet aldığını zaten itiraf etti; bu yüzden soruşturma sürerken seni tutacak hiçbir gerekçeleri kalmadı.”

“Tutuklama emrinden bu kadar kolay kurtulabileceğine inanamıyorum.”

Ronan sırtıttı. "O kadar kolay değil, ben sadece o kadar iyiyim. Gerçi, sanırım kocana ve Giada'ya da haklarını vermeliyim."

"Ne demek istiyorsun?"

Ronan başını yönünde bardağa camı incelikle hatırlattı
bana kayıt hatırlatıyordu. Evet.

"Yani sana olan inançlarını hiç kaybetmediler," dedi göz kırparak.
Elbette, konuşmamızı gizlemek için bir şifre.

Kendimi ona gülümserken buldum.

Bir dakika sonra dedektifler geri döndü ve kelepçelerini çıkardı.
Dedektif Vane o kadar kızgındı ki gözlerime bakamıyordu.

"Şimdi, sanırım müvekkilimden özür dilemeniz gerekiyor, sonra da
biz kendimiz çıkacağız," dedi Ronan, manşetlerini düzelterek ve her
iki polise de haşmetli bir şekilde bakarak. Son derece uzun ve iri
yarı bir adamdı.

"Defol git, Black."

"Her zamanki gibi bir zevkti, Dolores. Ve izin verirseniz, biraz gergin
görünüyorsunuz. Belki yoga yapmayı deneyin, gerginliği gidermek
için harikadır."

Bunun üzerine Ronan beni odadan çıkardı ve işlem masasına
götürdü, orada çantamı aldım.

Bir de baktım ki, bekleme odasıındaydık ve Renato bana doğru
büyük adımlarla geliyordu. Beni sıkıca kucakladı ve nefes
alabilmemin tek yolu, onun sıcak kokusunu içime çekmekti.
Boğulmakta olan bir insan için oksijenden bile daha iyi bir şeydi.

"İyi misin?"

"Sanırım bir kaburgamı daha kırdın, ama onun dışında iyiyim," diye
takıldım.

Hemen geriye yaslanıp beni inceledi. "*Cristo*, bir daha Casa Nera'dan
asla ayrılmayacaksın," diye mırıldandı.

"Ama yakında işe başlayacağım," diye hatırlattım ona.

Çenesindeki bir kas gerildi. "Arazinin üzerine bir hastane inşa edeceğim." Güldüm ve ona yaslandım.

"İyi misin?" diye sordu yine.

"Evet, iyiyim, ama sanki herkes benden daha fazla şey biliyor gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Hadi eve gidelim, sana olan biteni anlatayım."

RENATO

Üç saat önce

Komiser Reynolds, Trenton'da yüksek katlı bir apartmanın en üst katında yaşıyordu. Aslında bu durum idealdi, sanki tanrılar bana gülümsüyor ve intikamımı onaylıyorlardı, gerçi beni hiçbir şey durduramazdı zaten.

Beton çatı katında uzanmış, buruşuk gömleği terden sıırıslıklam olmuştu.

"Benim bunlarla hiçbir ilgim yok, neden sana karşı gelmeyeyim ki, De Sanctis?"

"İnsanların videolarını çektiği o çevrimiçi meydan okumaları görmedin mi? Bazı insanlar, bir şeyin kesin ölüme yol açacağını anlayamayacak kadar aptal. Kamuoyunda sahip olduğun o azıcık güç ve acınası itibarının seni koruyacağını sandın. Korkarım bu, sadece bir kez yapabileceğin bir hata."

Gökyüzüne bakarak inledi. "O Castillo piçlerinin hepsinin laf abidesi olduğunu bilmeliydim. *'Renato'yu halledebiliriz, bize bir şans verin.'* Tabii ya." Bana sefil bir ifadeyle baktı. "Beni kesmesen bunların hiçbirisi olmazdı. Fonlarımı kısıtlıyor ve hakkımda her türlü pislği topluyorsun, ama yaptıklarını gizli tutmak için insanlara ne kadar para ödemek zorunda olduğumu unutuyorsun."

"Benim sorunum değil. Arkadaşın Yargıç Ellens hakkındaki haberleri gördün mü?"

Reynolds boğazını yuttu. Haberleri görmüştü. Sıranın kendisinde olduğunu biliyor olmalıydı.

“Hâlâ sana yardım edebilirim. Göz yumacak yeni bir yargıca ihtiyacın olacak. Dedektifleri işinden uzak tutacak birine ihtiyacın olacak.”

“Belki öyle, ama o kişi sen olmayacaksın.” Elio’ya başımı salladım.

Reynolds’ın ayaklarını iple bağlamış ve ipi bir beton bloğa bağlamıştı. Genelde eldivenlerimi yakmak için kullandığım çakmak gazı şişesini aldım ve Reynolds’ın ve ipin üzerine bolca döktüm.

“Ne yapıyorsun? Renato, bunu konuşabiliriz! Ben baban için çalışıyordum.”

“Umurumda değil. *Onu* bu işe karıştırdığın dışında hiçbir şey umurumda değil.” Charlotte’un çenesindeki morluklar aklımı doldurdu ve öfke içimi yaktı.

Başımı, ipi sürükleyerek Reynolds’ı çatının kenarına doğru çeken Elio’ya çevirdim.

“Ama o iyi! Hayatta.”

“Onu ve kız kardeşini dar görüşlü oyunlarında kullanabileceğine karar verdiğin andan itibaren sonun bu olacaktı. Kaybettiği tek bir kirpik olsa bile, yine de böyle ölecektin.” Elimi *sottocapo’ma* doğru salladım.

Elio, Reynolds’ı kenardan aşağı itti. Reynolds çığlık attı ve sonra sarsıldı. Beton blok kenara doğru sürüklendi ama tutundu.

Reynolds artık korkudan ağlıyordu, hayatı için yalvarıyordu, şüphesiz panik içinde altını ıslatıyordu. Bunu kaydetmeliydim. On üçüncü katın yüksekliğinde, kancaya takılmış bir solucan gibi kıvranıyordu.

Bunun yerine, cebimden çakmağımı çıkardım ve alev ipe tuttum. Hızla yayıldı, ip boyunca ilerlerken gürültüyle alev aldı, tam da uçurumun kenarında baş aşağı sallanan adama doğru. Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Onları uzun bir süre tadını çıkardıktan sonra yardımcım olan kişiye döndüm.

“Gidelim. Charlotte dersinden döndüğünde evde olmak istiyorum.”

Köşedeki güvenlik kamerasına başımı salladım. Giada, dijital dünyasının ustası olarak, çoktan kameranın başına geçip görüntüleri birleştirmeye başlamıştı.

CHARLIE

"Yani, Komiser Reynolds sırf işinizi zorlaştırmak için Whitely ve Vane'in aldatıcı yöntemlerini kasten teşvik mi ediyordu?" diye sordum. Ofisinde büyük, deri koltuklu bir koltukta oturuyorduk. Teknik olarak, Renato koltukta oturuyordu ve ben onun kucağındaydım.

"Mm-hmm. Seni kendileri için casusluk yapmaya zorlayarak, önce Lucy'yi sonra da seni tutuklamaya çalışarak, hiçbir yasal dayanakları yoktu. Lucy'nin o saçma tutuklanması, onu Casa Nera'dan uzaklaştırmak için bir bahaneydi. Reynolds, kendi pisliğini temizlemek için Castillo Karteli'ne ihtiyaç duyuyordu; onlar ise sadece bana bir darbe indirmek istiyorlardı ve tabii ki çocuğa olanların intikamını almak istiyorlardı. Bütün bunları başlatan kişi."

"Lucy'nin gizlice kaçacağını nereden biliyorlardı?"

"Bilmiyorlardı. Sanırım bu sadece bir bonus oldu. Muhtemelen Vane ve Whitely'i 'tuzak kurup' onu onlardan çalmayı planlamışlardı. Onun tek başına dışarı çıkması ve senin de onu takip etmen, gerçek olamayacak kadar iyi bir fırsattı."

Titredim. "Şimdi ne olacak?"

"Yargıç Ellens hapse girerken ve Komiser Reynolds'ın talihsiz intiharı varken mi?"

Burun kıvırdım. "Kendini ateşe verip intihar etmek için çatıdan atladı mı?"

"Daha garip şeyler de oldu." Ona

kaşlarımı kaldırdım.

O sırtıttı. "Şey, bunu benden duymadın ama polisler soruşturma yaptıklarında, bilgisayarında çok endişe verici görüntüler bulacaklar

. Bunlar bulunmadan önce intihar etmesi gayet mantıklı.”

“Görüntüler mi?” Giada’nın bütün öğleden sonra kıkırdamış olmasını düşündüm. “Buranın BT elemanının bununla bir ilgisi var mı?”

Renato sırtıttı ve gözlerini masasının köşesindeki saksı bitkisine çevirdi. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bayan De Sanctis,” dedi, sanki dinleme cihazına rol yapıyormuş gibi sesini yükselterek. “Sizin ve kız kardeşinizin aleyhindeki tüm suçlamalar düşürüldü. Sizinle ilgili tüm kayıtlar ortadan kalktı. Siciliniz temiz, Lucy’nin de öyle.”

Derin bir nefes aldım. “Belki aşçılık okuluna gitmek ister, bilirsiniz.”

Renato başını salladı. “Biliyorum. Carmella bunun için uğraşüyor. Baharda Floransa’yı nasıl bulur acaba? Ya da Paris’teki Le Cordon Bleu. Mart ayında Paris çok güzeldir. Ziyaret ettiğimizde müzeleri gezebiliriz.” Bir an düşündü. “İsviçre de saygın bir yer.”

Sandalyemde dönüp ona sertçe öptüm. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım dudaklarına.

“Ne için?”

“Hayatımda ilk kez yalnız değilim,” diye itiraf ettim sessizce.

Elbette, Lucy her zaman yanımdaydı, ama başka birine bakmak bambaşka bir duyguydu. Hâlâ yalnız hissedebilirdin, paylaşmak için fazla ağırlaşan sorumlulukların yükü altında ezilebilirdin.

“O zaman ben de sana teşekkür etmeliyim, küçük hemşire.” Renato gülümsedi ve saçlarımı yüzümden geriye itti.

Eğildi ve boynumu öptü, dudakları, hayır etkinliğinde ilk kez yaladığı nabız noktasına bastırdı. İlk kez biri, kendimin etrafına ördüğüm utanç ve bastırılmış arzunun duvarlarını sarsmıştı.

“Dua ettim, biliyor musun?” diye fısıldadım.

Cildime dokunarak takdirini ifade eden bir ses çıkardı.

"Benim için gelmen için dua ettim ve geldin. Lucy'yi kurtarman için dua ettim ve kurtardın."

O, kulağıma doğru ateşli yolculuğuna devam ederken, içimde biriken sözler ağızımdan döküldü.

"On üç yaşındayken babamın geri gelmesi için dua ettim, ama o hiç gelmedi."

Ren durakladı. "O ölmüştü, *anima mia*."

Onun kuru mizahı, o anının acısını biraz hafifletiyordu. "Teşekkürler, dahi. Bunu biliyorum. O zaman da biliyordum, ama kabullenmem biraz zaman aldı. Ondan sonra, Lucy ile birlikte tekrar güvende ve mutlu olabilmemiz için dua ettim. O duanın gerçekleşmesi on üç yıl sürdü, ama sanırım artık gerçekleşti." Ellerimi onun saçlarına geçirdim. "Her dua, attığım her zorlu adım beni sana yaklaştırdı. Sanırım o çocukça, çaresiz dualar kabul edildi."

Ren, Aziz Anthony madalyonunun zincirine ulaşmıştı. "Bu, artık kaybolmadığın anlamına mı geliyor?"

Yavaşça başımı salladım. Dudaklarında tembel bir gülümseme yayıldı ve beni nazikçe öptü.

"Biliyorsun, eğer bu konuşma bana söz verdiğin ruhu benden esirgemeye dönüştükse, bir sorunumuz olacak."

Gülerek, "Renato De Sanctis, şakacı mı? Kimse buna inanmaz." dedim. "Öyle mi? Peki bu çıkmazı nasıl çözebiliriz?"

"Bana karşılığında başka bir şey vermelisin, bu adil olur." Renato kalçalarını bana doğru itti, penisi sert bir çizgi halinde bacak aramda duruyordu ve bu beni nefes nefese bıraktı.

Kollarında kıvrandım, onun sadece baştan çıkarıcı bir şekilde yakınımnda durmak yerine içimde olmasını diledim.

Aramızdaki boşluğa uzandım ve pantolonunun üzerinden onu okşadım. O, benim dokunuşumla homurdandı, mırıldandı. Ren gibi bir erkeğin dokunuşumla inlemesi, kullanmaya bağımlı olduğum yeni bir güçtü.

"Aklında ne var?" diye alay ettim, düşüncelerim çoktan müstehcen bir yöne kaymıştı. Bu adamı istemekten utanmıyordum. O benim kocamdı. Genel olarak muhteşem, müstehcen bir sevişme istemenin yanlış bir yanı yoktu. Bu, her orgazmda inanmaya çalıştığım bir şeydi. Belki de cinsel şifa gerçekten de vardı.

"Sözleşmede kazık yenen kişi olarak, yedeği seçme hakkını talep ediyorum," diye fısıldadı Renato kulağıma. "Ruhunu kendine sakla. Ben kalbini alacağım."

O zaten senin.

Bir an durdum, bu adam karşısında bir saniye için bunalmıştım. Hayattan kendim için pek bir şey beklememiştim. Sadece hayatta kalmak ve Lucy'ye bakmak, babamın her gün benim için belirlediği bir hedefi başarmak gibiydi. Ama hayatta hayatta kalmaktan daha fazlası vardı ve daha fazlasını istemek normaldi. Gözyaşları yine akmak üzereydi. On yıldır nadiren ağlayan biri için, son bir ay çok yoğun geçmişti. Ağlamış, gülmüş ve öfkelenmişim. Kavga etmiş, incinmiş ve çığlık atmıştım. Yıllarca hiçbir şey hissetmedikten sonra her şeyi hissetmişim.

"Fazla mı?" Ren yumuşak bir

sesle sordu. Onu bekletmişim.

Başımı salladım ve dönerek dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Kupam taşıyor," diye fısıldadım.

Ağızma doğru gülümsedi, sonra eli benimkine katıldı ve kendini kurtardı, kalçalarını eğerek penisini serbest bıraktı. Onu bana yönlendirdi. Eli uyluklarımdan yukarı doğru kayarak diz boyu eteğimi yukarı itip kenara çektiğinde, parmakları kasıklarımdaki yumuşak kıvrımlara dokunduğunda donakaldı.

"Karım, burada külotsuz mu dolaşıyorsun? Bu lanet olası rüya gibi vücudu, benim dışımda kimsenin gözünden saklaman konusunda sana ne demiştim?"

benimkiler dışında tüm gözlerden saklaman konusunda ne demiştin?"

Öne doğru eğildim ve penisinin tabanını kavradım, onu içime kaydırdım. Ona sırtımı dönerek, ayaklarımla yere tutunarak penisinin üzerine oturduğumda, o yumuşak bir şekilde homurdandı. Penisinin içimde kayboluşunu izleyebilmek için eteğimi kenara çekti.

"Küçük kurallarını çiğnersem sonuçları olacağını söylemiştin," diye hatırlattım ve o içime derinlemesine gömülmüşken kalçalarımı salladım. "Ne olacağını bilmek istiyorum."

Eli belimin altına kondu ve beni öne doğru yönlendirdi.

"Beni mahvediyorsun," dedi boğuk bir sesle, tam da eli kalçama sertçe inmeden önce, içimden lezzetli bir sıcaklık dalgası geçirdi.

Ben kendimi onun uzunluğuna sürtünürken, o da diğer tarafa aynı şekilde vurdu ve her ahlaksız anın tadını çıkardım.

"Şimdi, ben boşalana kadar üzerimde zıpla, *bambina*, sonra da o spermi amının içinde tutmanı istiyorum. Tek bir damla bile israf edersen, seni yeniden doldurmak zorunda kalacağım."

"Hamile kalmaya çalışabilmem için birkaç hafta daha beklemem gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Pratik yapmak mükemmelleştirir, küçük hemşire."

ALTı AY SONRA

EPILOG

Charlie

Benim yaşımda hemşirelik okulundan mezun olmak pek de önemli bir şey değildi, ya da en azından bahar güneşinin altında ailemin gelmesini beklerken kendime bunu yüzlerce kez söyledim. Benim yaşımdaki diğer olgun öğrencilerin çoğuna diplomaları posta ile gönderilmişti. Bunu Ren'e önermiştim, ama o, yalan söylediğimi anladığında yaptığı o sinir bozucu şekilde tısladı.

"Gidip diplomanı bizzat alacaksın, ben de orada seni izleyeceğim, idari ofiste sırada beklemek olsa bile," demişti kararlı bir sesle; işte bu yüzden buradaydım.

Etrafımdaki diğer mezunlar hep benden daha gençti ve hiçbiri hamile değildi, buna emindim.

Henüz karnım hiç belli olmuyordu. Sadece dört aylık hamileydim ve bu benim ilk hamileliğimdi, bu yüzden pek belli olmuyordu.

"İşte geliyorlar," diye fısıldadı Sonny.

Koltuğumda döndüm. Evet, mezuniyette bir korumam vardı. Gizli bir prenses havası yayan, o tuhaf, dokunulmaz öğrenciydim ve bununla bir sorunum yoktu. Lucy'nin birkaç hafta sonra Floransa'da aşçılık okuluna başladığında daha da kötü bir durumla karşılaşacağından emindim.

Küçük avlu sandalyeler, ebeveynler ve iyi dileklerini sunanlarla doluydu. Pembe çiçekli ağaçlar alanı çevreliyordu ve gökyüzü açık maviydi.

O pastel renkli ortama, bir karanlık ok belirdi.

De Sanctis ailesi avluya girdi, Ren'in adamları bölgenin güvenliğini kontrol etmek için dağıldı. Hepsi siyah giyinmişti, ortama pek uymuyorlardı. Renato merkezi koridordan ilerlerken, Elio omzunda, Giada diğer tarafında, Carmella ve Lucy ise arkalarında geliyordu. Bana çok değer vermiş, beni desteklemek için buraya gelmiş tüm o insanları görünce boğazım düğümlendi.

Renato beni aradı, bir kralın kölesini ziyaret eder gibi kalabalığın içinden geçerken diğer izleyicilerin bakışlarını üzerine çekti. Kalabalık onun için doğal bir şekilde ikiye ayrıldı. Ölümcül görünüyordu ve kimsenin sahip olmaya hakkı olmayacak kadar yakışıklıydı. Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzündeki hafif gerginlik kayboldu. Bana gülümsedi ve başını sallayarak selam verdi.

Aferin sana, küçük hemşire. Çok iyi iş çıkardın. Geçen hafta, seksin tam ortasında ona hamile olduğumu söylediğimde kulağıma fısıldadığı sözleri hâlâ duyabiliyordum.

İtalyanlar, okulda herkesin olmak istediği asi ve havalı çocuklar gibi oturuyorlardı. Müzik çalmaya başladı ve tören başladı.

Adım okunduğunda diplomamı aldım ve havayı yüksek sesli ısıklar doldurdu. Dağınık ailem ayağa kalkmış, o kadar yüksek sesle alkışlıyorlardı ki, utanç verici olmalıydı. Elbette Giada öncülük ediyordu. Çeşitli kesik ve yaralarını tedavi ettiğim için artık çoğunun adını bildiğim De Sanctis erkekleri bile kenardan yüksek sesle alkışlıyorlardı.

Kızarmadım ya da aceleyle uzaklaşmadım. *Bunu hak etmiştim.*

Kutlama için diplomamı havaya kaldırdım, sonra sahneden inmek için bol bol zaman harcadım.

14 AY SONRA

EPILOG

Renato

Yatak odasına girdim ve Charlotte'un banyodan iç çekişini duydum. Las Vegas'a iş gezisine gitmişim ve karımdan ve ikiz kızlarımdan uzak kaldığım her gece işkence gibiydi. Artık kendi ailem olduğu için acıyı farklı bir şekilde ölçüyordum. Kızlarıma uzanamayacak kadar uzakta olmak, yeni ve tehlikeli derecede etkili bir işkence tekniği gibi geliyordu.

Kızlarım.

İkizler dokuz aylıktı ve Charlotte tam da beklediğim gibi bir anne olduğunu kanıtlamıştı. Hatta daha da cesur, daha da sadık olmuştu. Kendi gücüne güvenen bir kadın.

Ne kadar tahrik edici.

Banyo kapısı aralıktı. Karımın mermer fayansların üzerinde bir ileri bir geri yürüdüğünü izledim. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı, güzel vücudu hayatımızın ne kadar değiştiğinin bir kanıtıydı. Karnı daha yumuşaktı, kalçalarında çatlaklar vardı ve göğüsleri... Hamile kaldığından beri göğüslerine olan takıntımı anlatacak kelimelerim yoktu. Vücudu benim sahipliğimin izlerini taşıyordu. Sonsuza kadar birbirimize bağlı olduğumuzun kanıtıydı ve o hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Ancak şu anda, bir denizci gibi küfrediyor ve lavabonun üzerindeki aynada kendine bakıyordu.

Yalnız olduğunu biliyordum, çünkü kızların yanına uğramıştım. Onlar çocuk odasında uyurken, Carmella köşede mutlu bir şekilde örgü örüyordu

köşede mutlu bir şekilde örgü örüyordu. Hizmetçi, evde tekrar çocukların olmasını on yıllardır bekliyordu. Gerçekten çok mutluydu.

Charlotte dikleşti ve sonunda göğüslerini gördüm. Emzirme sütyeninin iki tarafı da açıldı ve mükemmel, dolgun göğüsleri şişmiş ve dolgun görünüyordu. Bu manzara, sikimde bir arzu patlaması yarattı. Karımın emzirme sütyenini giymiş halini görmek beni bu kadar tahrik ederken, emzirme sütyenlerinin neden genellikle erotik bir eşya olarak görülmediğini hiç anlamıyordum. Belki de bunun nedeni, vücudunun benim bebeklerimi de besliyor olmasıydı. Bu ilkel, son derece tahrik edici bir şeydi ve ben bunu sorgulamıyordum.

"Hadi Charlie. Bunu yapabilirsin," dedi Charlotte aynadaki yansımasına, bu küçük moral konuşmasının izlendiğinden habersiz.

Karımın farkında olmadığı anlarda onu izlemeyi hâlâ çok seviyordum. Uyurken, ikizleri emzirirken, onu beklerken uzaktan.

Ona bir seyircisi olduğunu söylemek üzereydim ki, lavaboya eğilip göğüslerini kavradı. Arzu boğazımı sıkarken sözlerim kesildi. Lavaboya eğilip ağır göğüslerini masaj yaparken meme uçlarını çekiştiriyordu.

Kendimi kontrol edemedim ve odaya girdim.

"İki gecedir yoktum, biliyorum, ama benim alanıma tecavüz ediyorsun ve De Sanctis erkeklerinin bunu ciddiye aldığını biliyorsun," dedim ona.

Arkasını döndü ve kollarını göğsüne kavuşturdu. "Erken geldin!"

"Bekleyemedim." İki uzun adım attım ve bir anda kollarımın arasındaydı. "Şimdi bana ne yaptığını anlat, hem de ayrıntılı olarak."

Yüzü hafifçe kızardı. Benim küçük hemşirem hâlâ en masum şeylerde bile kızarıyordu. Akı çok kirliydi ve ben bunu seviyordum.

"İkizler emzirmeyi bırakıyor ve benim sütüm o kadar çok ki... canımı acıtıyor," diye itiraf etti.

Onu kalçalarından tutup tezgaha doğru yönlendirdim, sonra tekrar döndürerek aynaya bakmasını sağladım. Uzun saçlarını dikkatlice

omuzlarının üzerinden çekip, yolumdan çektim ve dolgun göğüslerini avuçladım.

"Yardıma ihtiyacın var mı, küçük hemşire?" diye sordum, minyon vücudunun etrafından kolayca uzanarak, önündeki lavaboda ellerimi yavaşça ve titizlikle yıkadım.

O başını salladı, dişlerini alt dudağına batırdı. Ellerimi kuruladım ve sonra üzerine çöktüm. Bir saniye daha bekleyemezdim. Acıyan göğüslerini avuçladığımda hareketsiz kaldı. Bir saniye boyunca onları okşamaya kendimi kaptırdım, ağırlıklarını hissettim, kocaman, koyu renkli meme uçlarını okşadım.

Bana doğru kaydı, sırtını kavisleyerek kışını, onu banyoda volta atarken gördüğüm andan itibaren zaten dik duran sikime bastırdı.

"İstediğin bu mu?" Parmaklarım meme uçlarına yapıştı ve çekerek, ikizlerin emzirilirken yaptıkları hareketi mükemmel bir şekilde taklit ettim.

Charlotte başını salladı ve lavaboya biraz daha eğildi. Sertleşmiş meme ucundan beyaz damlalar sızıyordu.

"O kadar dolu hissediyorum ki, sanki patlayacakmışım gibi." İlk süt fışkırırken gözlerini kapatıp içini çekti. "Yarın bir pompa falan almam lazım. Bu sütü dondurucuda stoklayabilirim belki," diye mırıldandı, her zamanki gibi düzenli ve ileriye düşünen tavrıyla.

Diğer göğüs de ilkinden sonra hızla boşaldı. Rahat bir nefes aldı. Onun acı çekmesi ya da rahatsız olması düşüncesinden nefret ediyordum. Gözlerim, süt fışkırtan dolgun göğüslerine takıldı. Beyaz damlalar dövmeli parmak eklemlerimden akıyordu, cildi makyaj masasının ışığında ıslak ve parlak görünüyordu.

Siktir, deli gibi sertleşmişim. Karımın rahatı için onu sağlıyordum ve bu beni hiç olmadığım kadar sertleştirmişti.

Görünüşe göre tek ben değildim.

Aynada Charlotte'un bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri bulanıktı ve zevkte kaybolmuştu. Sarkan göğüslerini yoğurup okşadım , artık süttten çok zevk uyandırıyordum, akış azalıp sonra durdu.

Tatlı kokusu havaya yükseldi. Sert sikimi onun kalçalarına sürttüm ve o da kasten bana süttü.

"Böyle devam et, *bambina*, yoksa bu lavabonun üzerinde, tam burada, tam şu anda sikileceksin," diye uyardım.

O sırtı ve kalçalarını bana doğru kıvırdı. "Nasıl devam edeyim?" Sesi hesaplı bir masumiyetle doluydu.

Bu kadın sonsuz bir zevk kaynağıydı.

Fermuarımı açıp kendimi dışarı çıkarmam bir saniye sürdü. Elim onun sütüyle ıslanmıştı ve onu penisimin boyuna sürerek kapladım ve onun için kaygan hale getirdim, sonra da girişine bastırdım. Külotu kolayca kenara itildi. İçerisi sıcak ve ıslaktı. İçine daldım, omuzlarına öpücükler kondurdum. Artık, yolculuğumdan gerçekten dönmüş gibi hissediyordum. Tam burada, sevdiğim kadının, karımın içinde, tam derinliklerindeydim, evimdeydim.

"Eğer oynamak istiyorsan, *bambina*, sadece söyle." Onu yerinde tutmak için kalçalarını avuçlayarak içine girip çıktım.

Ellerini tezgaha dayayarak bana doğru bastırdı.

O benim adımı inleyene kadar onu sertçe siktim. O boşalmadan önce, onu bana doğru çektim, kalçaları bir yay gibi büküldü ve boğazını kavradım. Hala sütle yapış yapış ve ıslak olan diğer elim, onun tatlı ağzına girdi ve onun hoşuna giden şekilde ağzını kapattı. Dört parmağımı da ağzına soktum ve çenesini kavradım, tıpkı La Leonora'daki o ilk gecede, benim iyi küçük hemşiremde görüldüğünden daha fazlası olduğunu ilk keşfettiğim zamanki gibi.

O inledi, ağzını kontrol etmemle amcığı daha da ıslandı. Dili parmaklarımı okşadı ve o daha da yükseklere tırmanırken nabızı parmaklarımın altında çılgınca atıyordu.

Beni içinden sıkıştırdı, piston gibi hareket eden sikimi acımasızca sıktı ve neredeyse beni oraya kilitledi. Kasılmalarım beni sağdı, durdurulamaz bir yoğunlukla taşaklarımdan spermleri çekti. Derinlere gömülerek sertçe boşaldım.

Daha sonra, kalbim çarpmayı bıraktığında ve sikim onun sıkı kanalından kayıp çıktığında, onu kollarımda tutarak aynadaki yansımasını izledim. Daha önceki hayal kırıklığının kaybolmuş olmasından ve çarpıcı yüz hatlarının yumuşak ve sakin olmasından keyif aldım. Elim hâlâ onun boğazındaydı, tam da onun hoşuna gittiği gibi, ve şimdi hâlâ taktığı kolyeye dolanmıştı. Aziz Anthony. Kayıp eşyaların ve insanların azizi.

"Bu kolyeyi değiştirmeyi düşünüyordum," diye mırıldandı Charlotte, aynadan bana bakarak.

"İyi fikir. Ne de olsa artık kaybolmadın, *bambina*, ve bir daha asla kaybolmayacaksın."

Bana gülümsedi, saf bir güneş ışığı gibi parıldayan gülümsemesi, benim layık olmayan yüzüme vuruyordu. Sonuçta o, son nefesimi verene kadar hizmet edeceğim tanrıçaydı. Umudum ve kurtuluşum. Yüce gücüm. Benim için mutluluk, her zaman onun gülümsemesini görmektir ve öyle de olacaktı.

"Çünkü beni buldun ve beni yanında tutuyorsun," diye benim için cümleyi tamamladı. Tanrıçama yönelik ritüel duam. "Ölüm bizi ayırana kadar," diye fısıldadı sessizce.

Onun tenine gülümsedim ve yumuşak alnına tatlı bir öpücük kondurdum. "Benim sözüm geçerse, o zaman bile değil. Seni yanımda tutacağımı söylemişim ve ben sözümünden asla dönmem."

[Charlie ve Renato'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?](#) Haber bültenime katılarak yüzme dersi silinmiş sahnesini alın.

Krill ve Molly'nin hikayesiyle Casa Nera'nın dışındaki karanlık ve ateşli dünyaya dalın...

[Wicked Heir](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan herkese mümkün kılan herkese teşekkür etmek istiyorum. Harika kapak tasarımcım Angela, editörlerim Emmy ve Lauren ve ilk okuyucum Katarina. Sizler olmasaydınız, Renato ve Charlie var olamazdı.

Ayrıca usta pazarlamacı, kocam, bana destek olan ailem ve Madrid 20 kitaplarındaki hanımlara da teşekkür etmek istiyorum. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

xx

MILA KANE

Kedilere, kahveye ve tam da deliliğin sınırında olan anti-kahramanlara takıntılıyım.

En kirlı kabuslarınızda karşınıza çıkan alfa erkeklerle karanlık ve müstehcen aşk hikayeleri yazıyorum.

Sadece GÜVENLİ hikayeler yazıyorum, kahramanlarımın gözünde başka bir kadına asla yer yok, bir kez kahramanın kokusunu aldığıında, hikaye ne kadar karanlık ve çarpık olursa olsun... mutlu son garantisi var xx

Kitaplarımı, silinmiş sahneleri, karakter profillerini ve daha fazlasını milakane.com adresinde inceleyin

MILA KANE'DEN DİĞER ESERLER

MAFYA

Vicious Vengeance Duet

[Kötü Kalpli](#)

[Varis Vahşi](#)

Taht

Kaos İkili Kötü Niyetli Kral

[Kaçak Kraliçe](#)

~~Orijinal Günah Serisi~~

Kutsal [Olmayan Yeminler](#)

Zorba

Hade Limanı'nın Haydutları

[Kötü Niyetler](#)

[Karanlık Zevkler](#)

[Kötü Sonlar Çarpık](#)

[Eylemler](#)

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
Mila'nın dünyasına hoş geldiniz	
Yazarın Notu	
1. Charlie	
2. Renato	
3. Charlie	
4. Charlie	
5. Renato	
6. Charlie	
7. Renato	
8. Renato	
9. Charlie	
10. Charlie	
11. Renato	
12. Charlie	
13. Charlie	
14. Renato	
15. Charlie	
16. Charlie	
17. Renato	
18. Charlie	
19. Renato	
20. Charlie	
21. Charlie	
22. Renato	
23. Charlie	
24. Charlie	
25. Renato	
26. Renato	
27. Charlie	
28. Charlie	

[29. Renato](#)

[30. Charlie](#)

[31. Charlie](#)

[32. Renato](#)

[33. Charlie](#)

[34. Renato](#)

[35. Charlie](#)

[36. Renato](#)

[37. Charlie](#)

[38. Renato](#)

[39. Charlie](#)

[40. Renato](#)

[41. Charlie](#)

[Altı Ay Sonra 14](#)

[Ay Sonra](#)

[Teşekkürler Mila](#)

[Kane](#)

[Mila Kane'in diğer eserleri](#)

